

ΑΤΤΑΝΤΙΣ

ΑΔ, 4 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΔΡΧ,
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η αύξησις

Από το ταύχος αυτό— όπως έγράφουμε και στο προηγούμενο— η «Ατλαντίς» εκδίδεται πλέον σε διπλάσιον αριθμό αντιτύπων.
Μόνον έτσι, με διπλάσιο επιτάξι, υπάρχει άλλη να εύρη όλο το αναγνωστικό κοινόν της Ελλάδος αντίτυπα «Ατλαντίδος».
Γιατί, δυστυχώς, έως τώρα τί συνέβαινε;
Ο προλαβών τον Κύριον είδει!

Η συνεργασία

Όπως γράφουμε και στην ειδική σελίδα αρχισυντάκτου, είνε άπίστευτος ο αριθμός των παζών και ποιημάτων, που παίρνουμε.
Έκατοντάδες την ημέρα!
Μπορούμε να τα μελετήσωμε, για να άγκρίνωμε να καλά προς δημοσιεύσιν; Προφταίνομε να άπαντήσωμε σ' όλους τούς αγαπητούς συνεργάτας και φίλους, που με τόσο προθυμία μας στέλνουν προς κρίσιν τά έργα τους;
Όχι θέβαια!
Λοιπόν, αυτή ή πληθώρα, αυτή ή πλημύρα ζημιώνει και σάς, που άργείτε να ήητε δημοσιευμένο τό λογοτέχνημά σας και μάς, που χάνομε πολύτιμες ώρες, Γι' αυτό, προς τό κοινόν συμφέρον, άναγκαζόμεθα να σάς θερμοπαρακαλέσωμε να στέλνετε μόνον από ένα πεζό σας ή από δύο σας τραγούδια.
Όχι περισσότερα.

Ο δύστηχος

Κάποιο περιοδικό, για να γλυτώση τά έξοδα χάρτου του πίσω εξωφύλλου, τί κάνει τό έργο;
Βάζει άλλο χαρτί πρόστιχο στο πίσω του εξωφύλλο και τό κολλά με τό έμπρόσθιο διά...τοιρ-είου!
Γιά να έξοικονομήση ένα τρισάθλιο χιλιάδραχμο βηλαδή, χαντακώνει την έξωτερική του εμφάνισιν.
Ίδου γιατί, μολονότι είνε άνοιξις, τό περιοδικόν αυτό θ ε α τ α ι τά φύλλα του να πίπτουν ως φθινοπωρινά...φ θ δ α α ι

Νέοι τίτλοι

Η πληθώρα των υποψηφίων όμως, δημιουργεί και νέους τίτλους. Είνε γνωστός ο πολιτευόμενος εκείνος ο οποίος, αφού δέν κατώρθωσε ποτέ να εισέλθη στην αίθουσαν της Βουλής, για να συμμετάσχη στη σωτηρία της Χώρας, είχε τυπώσει κάρτες που έγραφαν:

«Α. Κατσιμπρόκος
τέως υποψήφιος βουλευτής».

Τώρα όμως εδρέθηκε και νέος τίτλος πολιτευόμενου, τον όποιον επένευσεν ένας υποψήφιος βουλευτής από τό πλήθος εκείνο που πολιορκεί τον άρχηγόν των κομμάτων.
— Είθε υποψήφιος βουλευτής; τον έρώτησαν.
Και αυτός απάντησε:
— Όχι άκριβώς. Είμαι υποψήφιος...υποψήφιος βουλευτής!
Είδοποιούνται οι τυπογράφοι να τυπώσουν τα σχετικά έπισκεπτήρια!

Μέσον μεταφοράς

Κάποιος μεθυμένος, ο όποιος είχε φθάσει πλέον στο άμην, κατόπιν γενναίας οίνοποσίας, έκάλεσε τό γκαρσόνι να πληρώση:
— Έλα, γκαρσόν, να σε πληρώσω, γιατί θα πάω σπίτι μου.
— Με τί πäs στο σπίτι σου, κύρ- Σταύρε; τον έρώτησε τό γκαρσόνι. Με τά πόδια;
— Όχι.
— Με τό τραμί;
— Όχι.
— Με τό αὐτοκίνητον;
— Όχι!
— Άλλά; Με τί πäs;
— Με τον πόλισημιν!
Μοναδικόν μέσον μεταφορᾶς...μεθυμένω!

Η' Ατλαντίς

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ

ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΜΑ ΠΟΥ ΕΓΓΡΑΦΗ ΠΟΤΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΟΙ

"13 ΣΤΡΩΜΑΤΟΦΥΛΛΑΚΕΣ

ΑΠΟ

13 ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΥΣ

ΚΑΙ

13 ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΥΣ

ΤΑ ΕΙΝΕ ΟΙ

"13 ΣΤΡΩΜΑΤΟΦΥΛΛΑΚΕΣ,

ΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟ, ΕΜΜΕΤΡΟ, ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΕ 13 ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ!

ΟΣΟΙ ΕΙΝΕ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ...

Δηλαδή, καθένας από τούς κατωτέρω ευθυμογράφους μας θ' άναλάβη να γράψη και από μια συνέχεια, που θα την εικονογραφή κι' ένας αντίστοιχος σκιτσογράφος.

1ον) ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΙ:

ΟΙ κ. κ. Νικόλ. Λάσκαρης, Άντ. Βώττης, Δημήτριος Γιαννουκάκης, Πάλ Νόρ, Σύλβιος, Κίμων Καπετανάκης, Σπύρος Μεταξάς, Λάιλιος Καρακάσης, Γεώργ. Άσσημακόπουλος, Χρήστος Γιαννακόπουλος, Πάν. Παπαδόπουλος, Μενεστρέλ και Δ. Κ. Ευαγγελίδης.

2ον) ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΙ:

ΟΙ κ. κ. Φωκίων Δημητριάδης, Νίκος Καστανάκης, Άντ. Βώττης, Αλέκος Κοντόπουλος, Α. Κορογιαννάκης, Παύλος Παυλίδης, Εύαγ. Ιεροζόπουλος, Δομ. Βαρδακώστας, Ν. Νομικός, Πυθ. Νάγος, Α. Βλασσόπουλος, Μιχ. Γάλλιας και Ι. Βελισσαρίδης.

ΟΛΗ Η ΕΛΛΑΣ

δέν θα μιλή πλέον παρά για τή νέα καταπληκτική πρωτοτυπία της «ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ».

τους

"13 ΣΤΡΩΜΑΤΟΦΥΛΛΑΚΕΣ,

που αρχίζουν από το σημερινό μας τεύχος!

Προχθές χωροφύλακες άδηγοῦσαν διά της οδοῦ Σταδίου μεγαλοπρεπῶς δύο ρυπαροῦς αλίχτας, δειμένους με χειροπέδες.
Και οι γεριανοί περιηγηταί, που έτους να περνοῦν εκείνη τήν ὥρα, έτρεξαν τά μάτια τους για τόν άμφίβολο πολιτισμό τής ελληνικής πρωτεύουσας.
Οι σιδηροδρόμιοι ὁπόδιοι ή κατάδιοι, δά έπραξε, νομίζομε, να προσάγονται από άλλους δρόμους, δχι τόσο κεντρικούς. Και δχι να παρελαύνουν από τήν ὁδόν Σταδίου, που είνε ή διτρίνα των Ἀθηνών, εκτός ἐάν τό κάνωμε, για να συνταλέσωμε στόν τουρισμό μας...

Ο ψεύτης

Μιά παρέα από διαδοήτους ψευτες συζητεῖ.
Λοιπόν, ὁ άρχιψεύτης τής συντροφιάς, που ἐκείνη γήγνησεν στη ζούγκλα τά λεοντάρια με τή...ντουζίνα, διηγείται μιάν άλλην του περιπέτεια:
— Λοιπόν, φαντασθήτε, κύριοι!
— Τί;
— Βρισκόμουν στά βάθη τοῦ Κονκό. Έξαφνω ὄρμουν κατ' ἐπάνω μου πέντε άγριοι άνθρωποῦναι...
— Πέντε;
— Πέντε, μάλιστα, πέντε! Ἀμέσως ἐγώ δέ χάνω τήν ψυχραιμία μου. Τραβῶ τό πιστόλι μου, μπαμ! μπαμ! μπαμ! μπαμ! σκοτώνω τέσσερες.
— Και ὁ πέμπτος;
— Ὁ πέμπτος μέ...σκοτώσει!

Η Μπριγιττε

ΑΙ Ἀθῆναι φιλοξενοῦν για δεύτερη φορά τήν περὶσημη Μπριγιττε Χέλι, που μάς εἶχεν ἔλθει κατ' τό περασμένο φθινόπωρο. Αὐτή τή φορά όμως ή Μπριγιττε, ἤλθε με τόν σύζυγό της, τον κ. Κοπυχάιμ. Ἐκείν ὁ κ. Κοπυχάιμ, ὁ όποιος τήν συνοδεύει παντού, έτοιμος να προστατεύη τή χαριτωμένη γυναίκα του από ἔνδεχομενάς φιλικάς ἐπιθέσεις των Ἀθηναίων...
Ο κ. Κοπυχάιμ είνε ὁδευτερος, κατά σειράν, σὺν ζυγος τής Μπριγιττε.
Ἐλπίζομε ὅτι τοῦ χρόνου θα μάς ἔλθῃ με τόν... τρίτο!

Δέν τής εὐχόμεσθε όμως να τούς...χιλιάση!

Το ραδιόφωνο

Ἀποκτήσαμε, λοιπόν, καί ἑλληνικό ραδιοφωνικόν σταθμό, ὁ όποιος, προς τό παρόν, είνε μικρός ἑνα τασέως. Ἐν τούτοις τό γεγονός ἑχαρτίσθη με ἑνα θουσιασμόν, ἰδίως από μία κυρία νεόπλουτη, ή όποια ἔσπευσε να δηλώση:
— Τώρα θα πάρωμε κι' ἐμεῖς βραδυόφωνο!
— Ραδιόφωνο!, τήν διώρρωσαν.
— Βραδυόφωνο!, ἐπέμεινε εκείνη ἀνένδοτα.
— Μα γιατί βραδυόφωνο;
— Γιατί ἀκούγεται τό...ἑράδου!
Εἰδοποιούνται οι συντάκται τοῦ λεξικοῦ τής ἑλληνικής γλώσσας να προσδῶν στήν ἀναγκαία δὺς ὁρολογία!

Φιλοδοξίες

Όσο πλησιάζουν οι εκλογές, τόσο έντεινεται η κίνησις των υποψηφίων πολιτευομένων, οι όποιοι πολιορκούν τούς προβαλόμενους των άρχηγών, για να έξασφαλίσουν μία θέση στο συνδυασμό. Είνε τόν σοι οι υποψήφιοι, ώστε να μήν κανείς κατάπληκτος μπροστά στο πλήθος των ανθρώπων που θέλουν να σώσουν τήν Ἑλλάδα! Για 300 θέσεις βουλευτών, υπάρχουν 300 χιλιάδες πολιτευόμενοι! Και οι περισσότεροι μὲν ἀπ' αὐτούς προβάλλουν τήν φιλοδοξία τής σωτηρίας μας. Υπάρχουν όμως και μερικοί, που σε στιγμές ελλεικρινείας, ἑξομολογοῦνται ὅτι ἑχεμύθειαν τά διατήρησι τής βουλευτοῦσας τῶν.

— Ἐγώ αν θέλω να γίνω βουλευτής— ἔλας πάποις— τό θέλω μόνο και μόνο να νά ἱσοῦμαι μέ τόν προπολογισμό.
— Τοῦ κράτους;
— Όχι...τόν δικό μου!

Καλὸ Πάσχα

Καλὸ Πάσχα

Ἀνομνήσεις δημοσιογράφου

Πάσχα, 1899

Ἦταν τὸ Πάσχα τοῦ 1899.

Ἐνα χρόνο πρὶν, εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴν Πόλη μαζί με τὴν ἐφημερίδα του, τὸν «Νεολόγο», ὁ Σταυρὸς Βουτυράς, ὁ μεγάλος δημοσιογράφος. Ἐνοίκιασε μίαν πλευρά τῆς οδοῦ Ἀπελλοῦ, ἐμοντάρισε τὶς πλοῦσιες τυπογραφικὲς τοῦ ἐγκαταστάσεις (πιεστήριο διπλοκάνα, πού ἐτραβούσε... δύο χιλιάδες φύλλα τὴν ὥρα) καὶ ἐκάλεσε τοὺς ἀσσοὺς τῆς τότε ἀθηναϊκῆς δημοσιογραφίας καὶ λογοτεχνίας γιὰ νὰ θγάλλῃ ἐδῶ πιά τὸν «Νεολόγο» του.

Ἐμεσοῦρανοῦσε τότε στὸ δημοσιογραφικὸ ὁρίζοντα ἡ «Ἀκρόπολις» τοῦ Γαβριηλίδου, μαζί με τὴν κόρη τῆς, τὴν «Ἐσπερινὴ Ἀκρόπολις», τὴν Κοκκινόουλα ὅπως τὴν ἔλεγαν χαϊδευτικά, πού ἔβγαине τὸ ἀπόγευμα. Μεγάλο καὶ ἀσυγκρότητο δημοσιογραφικὸ συγκρότημα. Ἀρχισυντάκτης ὁ ἀλυσμὸντης Μανώλης Ρέπουλης. Καὶ γύρω του μεγαλῆρια τοῦ ἐπαγγέλματος: Ὁ Πάπ, ὁ Λαχανοκάρδης, ὁ Βουτυράς, ὁ Χατζόπουλος, ὁ Δεληκατερίνης, ὁ Δάσιος, ὁ Ράφτης, ὁ Κύρος, ὁ Μπενάκης, ὁ Παν. Σαββίδης. Ὁ ὑποφαινόμενος κατεῖχε τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς ἱεραρχίας τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἦμουν τότε ἐκκολλεπτόμενος θηρίακι τῆς διορθώσεως, βοηθὸς τοῦ διορθωτοῦ δηλ., ἐπιφορτισμένος νὰ μαζεύω ἀπὸ τὶς κάσες, νὰ τὸν τακτοποιῶ τὰ χειρόγραφα, πρὶν αὐτὸς ἀρχίσῃ νὰ διορθώῃ τὰ δοκίμια καὶ νὰ τὸν παρακολουθῶ στὸ διάβασμα τοῦ κειμένου, μισθοδοτούμενος γιὰ ἄλλή αὐτὴ τὴν δουλειά, πού ἀρχίζε σὲ τὴν ἀπόγευμα καὶ ἐτελείωνε σὲς τέσσερες τὸ πρωῒ, με δροχμάς τριάντα πέντε μηνιαίως. Αὐτὸς εἶνε ὁ πρῶτος μισθὸς πού πήρα στὸ ὥραίο μας ἐπάγγελμα, κύριοι συνάδελφοι...

Ἐβγαῖναν ἀκόμη τότε τὸ «Ἐμπρός» με τὸν Καλαποθάκη, τὸ «Σκρίπ» με τὸν Κουσουλάκο, οἱ «Καίροι» τοῦ Κανελλίδου, τὸ «Ἀστὺ» με τὸν Κακλαμάνο καὶ ἡ «Παλιγγενεσία» με τὸν Κ. Ἀγγελόπουλο, στὸ ψυχροράγημα τῆς ὥρας πιά.

Μέσα σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς κλοσσοὺς ἦλθε νὰ σφηνωθῇ καὶ νὰ παλαίσῃ ὁ Βουτυράς με τὸν «Νεολόγο» του. Ἐβγάλαμε, λοιπόν, τὸν «Νεολόγο». Κι' ἐγὼ εἶχα προσχωρήσει εἰς τὸ κίνημα, ἀφοῦ εἰς τὴν «Ἀκρόπολις» εἶχα ρέψει τῆς πεινᾶς παίρνοντας με χιλία θάσανα ἀπὸ τὸν διαχειριστὴ πότε ἕνα διφραγκο, πότε ἕνα κάλληρο τὴν...ἐβδομάδα. Μία φορὰ ὅλη κι' ὅλη εἶχα κατορθώσει νὰ πάρω ἕνα εἰκοσιπεντάρικο, φοβερίζοντας τὸν Δεληκατερίνη πού ἦτανε ταμίας ὅτι θ' ἀναγκασθῶ νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ στὸν διὰδρομο τοῦ Γραφείου, γιὰ τὴν θά μ' ἔβγαζε ἔξω ἀπὸ τὸ φτωχικό μου δωμάτιο ἡ σπιτονοικοκυρά μου πού τῆς χρωστοῦσα δύο ἐνοίκια, τὸ ὅλον δραχ. εἰκοσι τέσσερες.

Καὶ τὴν ἐβγάλαμε, νὰ ξέρετε, καλὰ τὴν ἐφημερίδα. Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἐπιάσαμε τὴν κυκλοφορία. Ἐφθάσαμε νὰ πωλοῦμε στὴν Ἀθῆνα τρεῖς χιλιάδες φύλλα — μέγα κυκλοφοριακὸν γεγονός γιὰ τὴν ἐποχὴ. Ὁ Γαβριηλίδης συνεταράχθη καὶ ἀνησούχησε.

Ἐπαίρναμε τακτικὰ τὸ μισθὸ μας — τακτικὰ μέχρι... σκανδάλου. Κάθε Σάββατο θράβου ἐτόσπανα τὶς δεκατέσσερες μου δραχμοῦλες — ὁ μισθὸς μου εἶχε γίνεϊ τώρα δραχ. ἐξήντα — καὶ μετὰ τὶς τέσσερες τὸ πρωῒ ἐπῆγαινα στὴν «Ἡ-θη» γιὰ νὰ φάω καὶ νὰ πιῶ πολυτελέστατα — ἕνα αὐγὸ με μουςτάρδα καὶ ἕνα ποτήρι ὑπόρα, τὸ ὅλον λεπτὰ τριάντα — καὶ νὰ παρακολουθῶ με σεβασμὸ καὶ ἐνθουσιασμὸ τὶς στιχομυθίες τοῦ Σταμάτη

τοῦ Ράφτη καὶ τοῦ Νίκου τοῦ Μπενάκη πού ἦσαν σκνίπα στὸ μεθύσι. Βάσκανος δαίμων ὅμως ἐφθόνησε ἐξαφνικὰ τὴν καλοπέρασί μας. Καὶ ἐχρησιμοποίησε γιὰ νὰ μᾶς καταστρέψῃ ἕνα ὀλόκληρο πόλεμο. Τὸν Ἰσπανοαμερικανικό. Μὲ ὄργανον μοιραῖον καὶ ὀλέθριον ἕναν ἀλυσμὸντο καὶ ἱστορικὸ συνάδελφο: τὸν Πέτρο Γιάνναρο, ρεπόρτερ τότε εἰς τὸν «Νεολόγο», περίφημο γιὰ τὴν ζωηρότητά του καὶ τὶς...ἀνορθογραφίες του πού μ' ἔκαναν ἔξω φρενῶν.

Ὁ Γιάνναρος, λοιπόν, μᾶς κατέστρεψε, χωρὶς θέβαια νὰ τὸ θέλῃ καὶ αὐτός. Μποὺκάρησε μὴ νύχτα, περασμένους διύμιον, στὸ τυπογραφεῖο καὶ εἶπε στὸ Βουτυρά: — Κύριε διευθυντά, ἔχω μὴ εἰδήσι, πού θὰ χαλάσῃ κόσμος...

— Τί εἶνε, παιδί μου; — Ἐγὶνε ναυμαχία στὴν Κούβα. Καὶ κατεστράφη ὁ ἀμερικανικὸς στόλος. — Τί λές, μωρὲ παιδί μου... — Ἐχὼ τὸ τηλεγράφημα. Εἶνε ἐμπιστευτικὸ πρὸς τὴν Ἰσπανικὴ Πρεσβεΐα. Μαύρη ἡ ὥρα κι' ἀραχλὴ. Ὁ Βουτυράς

Ὁ ἐκλεκτὸς καὶ παλαίμαχος δημοσιογράφος ὁ Δημήτριος Μοσχονάς.

τὸ πίστεψε. Χωρὶς νὰ ἔχῃ καὶ πολὺ ἄδικο. Κάτι τέτοιες ἐπιτυχίες εἶχε σημειώσει κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθόν τὸ δημοσιογραφικὸ δαιμόνιον τοῦ μακαρίτη τοῦ Πέτρου. — Νὰ σταματήσῃ ἡ σελιδοποιήσις τῆς τελευταίας, διέταξε ὁ διευθυντής. Ὁ ἐπὶ τῆς ὕλης νάρθη ἐδῶ.

Ἀναστάτωσις στὰ Γραφεῖα καὶ τὰ τυπογραφεῖα. Κατεβάσαμε ἀπὸ τὸ Γραφεῖο τὸν χάρτη τῆς Κούβας, τὸν ἀπλώσαμε σ' ἕνα τραπέζι καὶ ὁ Βουτυράς ἀρχισε νὰ σκαρώνῃ τὴν... ναυμαχία, πού τὴν ἔγραφε καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ Γιάνναρος.

Καὶ ὁ «Νεολόγος» ἐβγήκε τὸ πρωῒ μετὰ πλῆρη καὶ ἐκτενῆ περιγραφῆν τῆς ναυμαχίας. Τὰ εἶχε ὅλα, ὁ ἀφιλότιμος, μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λεπτομερείας. Πόσα ἀμερικανικὰ καράβια ἐβούλιαξαν μετὰ τὸ ἀνόμενα, πόσα συνελήφθησαν αἰχμάλωτα. Τί ἥρωῖμοι ἔγιναν. Ἀκόμη καὶ τί εἶπεν ὁ ἀμερικανὸς ναύαρχος στὸν Ἰσπανὸ συνάδελφό του, τὴν ὥρα πού τοῦ παρέδιδε, αἰχμάλωτος τὸ εἶφος του!...

Ἐπιτυχία τεράστια, τοῦ «Νεολόγου» πού ἐκάρησε φεῖ! μονάχα ὡς τὶς δύο τὸ ἀπόγευμα. Γιατὶ σὲς δύο ἐβγήκε ἡ «Ἐσπερινὴ Ἀκρόπολις» καὶ μᾶς ἔσπασε τὰ μούτρα. Ναυμαχία εἶχε γίνεϊ πραγματικῶς. Ἀλλὰ μετὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Ὁ ἱσπανικὸς στόλος εἶχε καταστραφῇ ὀλοκληρωτικὰ καὶ ὁ Ναύαρχος Θερβέρρα ἦτο αἰχμάλωτος τῶν Ἀμερικανῶν.

Τὴν χαρὰ διεδέχθη τὸ πένθος. Ὁ Βουτυράς στυγνὸς καὶ ἀμίλητος εἶχε κλεισθῇ στὸ γραφεῖο του. Ἀν ρωτᾶτε καὶ γιὰ τὸν

Γιάνναρο;... Μὴν τὸν εἶδατε, τὸν ἀπαντήσατε... Ἐγὶνε ἄρατος. Τόσο πού ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στὸν Γεώργιο τὸν Ζωγράφο — ἄλλον ζωηρόν τῆς ἐποχῆς συνάδελφο, μακαρίτη τώρα — νὰ ρωτήσῃ τὸν Θάνο Τζαβέλλα — πού ἔχει τώρα κάποια μεγάλη θέσι στὴν Βουλῇ:

— Ρε Θάνο, τί ἔγινε αὐτὸ τὸ ὁμορφὸ παιδί. Μπᾶς καὶ πᾶει νὰ πάρῃ συνέντευξι τοῦ Θερβέρρα;

Καὶ ἡ καταστροφὴ ἐπῆλθε. Τὸ δελτίο ἔπεφτε, ἔπεφτε καὶ διαρκῶς ἔπεφτε. Μὴ τὴν πῶσι τοῦ δελτίου ἀρχισε καὶ ἡ διαρροή.

Καὶ ἐφθασαν ἔτσι αἱ Ἅγιοι ἡμέραι τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Ἡμέραι ἔρημοι, πού τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη τὰ ἐτραβούσαμε μὴνες δολικληρῶς τώρα, περιμέναμε τὸ μέγα Σάββατο, με λαχτάρκα καὶ ἀγωνία. Ὁ διαχειριστής, ὁ Παναγιώτης Ἑένος, πού εἶχε θγάλλει κατόπιν τὸ περιοδικὸ «Παρνασσός», μᾶς τὸ εἶχε ὑποσχεθῇ ρητῶς.

— Βρὲ παιδιά, κάνετε ὑπομονή. Τὸ μέγα Σάββατο ἂν δὲν σᾶς ἐξοφλήσω, θὰ σᾶς δώσω ὅμως ἀρκετά. Περιμένουμε λαπτά ἀπὸ τὴν Πόλη...

Καί...ἐγένετο ἡ πρωτὰ τοῦ Σαββάτου. Γεμάτοι ἐλπίδες καὶ προσδοκίες ἐπῆγαμε στὸ Γραφεῖο, νὰ θγάλλωμε τὸ Πασχαλινὸ φύλλο. Τὸ ἀπόγευμα θὰ ἐπληρωνόμεθα. Ξελιγωμένοι ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν μὴ καὶ τὴν...ἀναγκαστικὴν νηστεία, ἐδουλέψαμε μετὰ καρδιά, ἕως τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα. Ὁ Ζωγράφος, μᾶς ἔδινε ἐλπίδες.

— Βρὲ παιδιά, θὰ πάρωμε λεπτὰ ἀπόψε. Ξέρετε τί ψώνια πᾶνε ἀπάνω στὸ σπῆτι τοῦ διευθυντοῦ; Καὶ ὁ Παναγιώτης (ὁ διαχειριστής) ὅλο καὶ ἀστεϊεύεται. Θὰ πάρωμε πολλὰ λεπτὰ, νὰ μοῦ τὸ θυμᾶστε.

Στὶς τέσσερες ὁ κλητῆρας, ἐκάλεσε τὸν ἀρχιεργάτη:

— Μαστρονιάνη, ἔλα ἐπάνω μετὰ τὸ λογαριασμό. Σὲ θέλει ὁ κ. Ἑένος.

Ἐτελείωσε. Θὰ ἐξωφλοῦντο οἱ ἐργάται. Καὶ κατόπιν θὰ ἤρχετο καὶ ἡ σειρά μας.

Ἐπέρασε λίγη ὥρα ἀκόμη. Ἡ πόρτα τοῦ τυπογραφείου ἀνοίξε καὶ ἐμπήκε ὁ ἀρχιεργάτης ὁ Ψαρόπουλος, μετὰ τὴν ποδιά γεμάτη φυσεκία γαζέτες. Ἀπὸ πῶς του ὅμως εἶδαμε τὸν διαχειριστὴ μετὰ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι.

— Φεύγει, Παναγιώτη; τὸν ἐρώτησε μετὰ ἀγωνία ὁ Ζωγράφος.

— Πάω ὡς τὸ Πρακτορεῖο νὰ πάρω κατὰ ὑπόλοιπα καὶ θὰ γυρίσω, ἀπάντησε ὁ ἀλιτήριος. Περιμένετε με νὰ σᾶς πληρώσω.

Καὶ ἀρχίσαμε νὰ περιμένωμε. Ἐκοντοζύγωνε ἡ ὥρα πέντε. Ἐπῆγε ἔξ, ἐπῆγε ἔπτα. Ἐπεριμέναμε καὶ ὅλο περιμέναμε. Ὁ Ἑένος εἶχε κάμει τῆς Ἀναλήψεως νωρίτερα ἀπὸ τὸν Χριστό, πού δὲν εἶχε ἀναστῇ ἀκόμη.

Οἱ ἐργάται ἐπληρώθηκαν καὶ ἔφυγαν. Τὰ φῶτα τοῦ Γραφείου ἔσβυσαν. Καὶ μεις εἶχαμε ἀκόμη τὸ κουράγιο νὰ περιμένωμε.

Στὶς ἑνδεκα ἀκούσθηκε θραχνὴ ἡ φωνὴ τοῦ Τάκη τοῦ Λαμπρόπουλου:

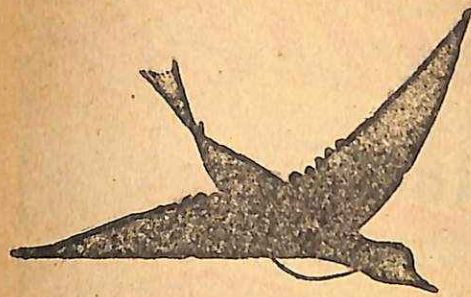
— Μᾶς πούλησε, μωρὲ παιδιά, αὐτὸς ὁ κανάγιας. Πᾶμε νὰ φύγωμε.

— Πᾶμε ν' ἀκούσαμε νηστικοὶ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», ἐπρόσθεσε ὁ Ζωγράφος. Ἐτοιμαζόμεθα νὰ στρίψωμε πρὸς τὴν πλατεία, ὅταν μὴ πινυμένη κραυγὴ μᾶς ἐσταμάτησε.

Ὁ Ζωγράφος μᾶς ἔδειχνε κάποιον πού ἔβαινε μπυλιάρδο μέσα στὸ καφενεῖο.

— Νάτος μωρὲ, ἐμοῦγρησε. Ἡτάος, τὸ τέρας. Μᾶς ἀφῆκε νηστικούς καὶ παίζει μπυλιάρδο, ὡς πού νάρθη ἡ ὥρα νὰ πᾶν νὰ φάγῃ τὴν μαγειρίτσα του. Μωρὲ θὰ τοῦ θγάλλω τ' ἀντερα. Πᾶμε μέσα...

Καὶ ἀνοίξε ὁρμητικὸς τὴν πόρτα. Ἐτρέξαμε ὅλοι ἀπὸ κοντὰ γιὰ νὰ προλάβωμε κανένα ἀπεικταῖον. Γιατὶ ὁ Γιώργης ὠπλοφοροῦσε. Ἐσερνε διαρκῶς κάτω ἀπὸ τὸ παλτό του μὴ... Ἐφολόγη! Ὁ Ζωγράφος ἀκάθεκτος ἐπλησίασε τὸ

Ἀνάστασις ἑνας λυρικός αἶνος

Στὸν αἰθέρα τὸν ἥρεμο, τῆς γλυκειᾶς ἀνοξιάτικης νυχτιάς, ἀντηχοῦν μακρυνοὶ ρυθμικοὶ γλυκοὶ ἤχοι ἀπὸ καμπάνες καὶ ἡ φωνὴ τους ἡ βαρεὶά κι' ἀπομεμακρυσμένη μοιάζει μετὰ τῆς φωνῆς τῆς κλώσας, πού στοργικὰ φωνάζει τὰ μικρά της νὰ τὰ θερμάνῃ κάτω ἀπὸ τὴν θερμὴν τῆς σκέπης, ἢ νὰ τοὺς δείξῃ κάτι καλὸ. Καὶ μοιάζει ἀκόμη ἡ φωνὴ ἡ ἀπομεμακρυσμένη τῆς καμπάνας μετὰ ἀγγελία χαρμόσυνη, πού ἔρχεται ἀπὸ ἀλλοῦ, ἀπὸ κάποιες ἐννότερες σφαίρες καὶ μᾶς προσκαλεῖ ν' ἀνυψωθοῦμε καὶ μεις στοὺς κόσμους κείνους ἀνοίγοντας διάπλατα τὰ φτερά τῆς ψυχῆς.

Κάτω ἀπὸ τὸν δλοκάθαρο οὐρανὸ, πού ἀπλώνει προστατευτικὰ πάνω ἀπ' τὴν γῆ τὸν γαλᾶνὸ μανδύα του τὸ κεντημένο μ' ἀστρά, κάτω ἀπ' τὸν οὐρανὸ, πού λές χαμογελᾷ μετὰ καλωσύνη καὶ ἀτάραχος καὶ ἥρεμος σκορπίζει γύρω τῇ γαλήνῃ περνοῦν βιαστικὲς σκιεὲς ἀνθρώπινες μετὰ τὴν ψυχὴ γαλινεμένη ἀπ' τὴν ἀναμονὴ τῆς μεγάλης χαρᾶς.

Τὴν ἴδια ὥρα — κάτω ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑναστρο οὐρανὸ, πού εἶδε τὴν χθὲς καὶ πού θὰ δῇ τὴν αὔριο — πρὶν δυὸ χιλιάδες χρόνια, γυναῖκες, μοναχές, δεῖλές, μετὰ σπαραγμὴν ἀπὸ τὸν πόνο τὴν ψυχῇ, μετὰ τὴν καρδιά πού μέσα τῆς λουλούδιζε ἡ πίστις, θερμασμένη ἀπὸ τὴν πιὸ ἀνιδιοτελεῖ ἡ ἀγάπη, γλυστοῦσαν μὲς πέρασαν τὰ μεσάνυχτα μέσα στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι πρὶν φέξῃ ἀκόμη, μετὰ τὴν ἀστροφειγιά, γιὰ νὰ φέρουν μύρα στὸν Ἀγαθὸ, πού ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων σταύρωσε ἀποτυφλωμένη ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς τελειότητος του. Ἐρχόντουσαν σὲ κείνον, πού οἱ Μάγοι ἄλλοτε τοῦ εἶχαν προσφέρει δῶρα, φέροντας κατὰ πολυτιμότερο ἀπ' τὸν χρυσάφι, πού ἡ πυρὰ τῆς φωτιάς λυγίζει — τὴν ἀφοσίωσι, πού δὲν κλονίζεται ἀπὸ τίποτε, τὴν συμπόνια, πού βαλσαμώνει καλλίτερα ἀπ' τὴν σμύρνα, τὴν ἀγάπην, πού εὐωδιάζει πιὸ πολὺ ἀπ' τὸν ὄστρον.

Καὶ ἐνῶ ὁ Ἑένος ἐτοιμαζόταν νὰ κτυπήσῃ μετὰ τὴν στέκα μὴν καραμπολά, ἀρπάξε τὴν μπυλιὰ καὶ τὴν ἐσήκωσε ψηλά.

— Φταῖν τώρα ἐγὼ, μωρὲ, νὰ σ' ἀνοίξω τὸ κεφάλι στὰ δύο; τοῦ ἐφώναξε. Αὐτὰ πού θὰ πληρώσῃς ἐδῶ, δὲν μᾶς τὰ ἔδινες νὰ κάνωμε κι' ἐμεῖς Πάσχα; Ἀντε νὰ χαθῇ, κτήνος!...

Ὁ Ἑένος κατσηχυμένους ἀπεχώρησε στὸ βάθος τοῦ καφενεῖου. Κι' ἐμεῖς ἀπάντητες τὸν κατ' ἐπάγγελμα καὶ νηστειαν συνάδελφο, ἐβγήκαμε ἔξω.

Εἶχα ἐκεῖνο τὸ θράδυ πενήντα λεπτὰ στὴν τσέπη μου. Στὴν Ὀμόνοια, πού θρέβηκα μετὰ τὴν Ἀνάστασι, ἐπάσχασα ἡ δὺς κουλούρια καὶ ἕνα τυρί. Καὶ ἐπῆγα καὶ ἐκοιμήθηκα στὸ φτωχικὸ μου δωμάτιο.

Στὸν «Νεολόγο» δὲν ἐξαναπάτησα... ἈΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

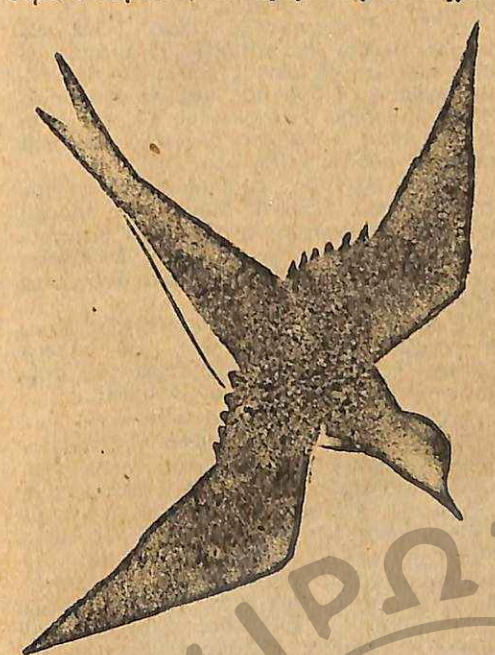
λα τὰ ἀδωμάτια τῆς Ἀραβίας, πού μὴ πνοὴ ἀνέμου ἀρκεῖ γιὰ νὰ τὰ σκορπίσῃ. Τὸν δρόμον τῶν μυροφόρων ἀκολουθεῖ τὴν ἀνοξιάτικη νύχτα, τὴν γεμάτη φῶς καὶ γαλήνη, γιὰ νὰ δοῦμε καὶ μεις μαζί μ' ἐκείνες ἀνταμοιωθῇ τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας μας, τὸ μῆμα ἀδειανό, γιὰ νὰ παραστοῦμε καὶ μεις στὴ νίκη τῆς ζωῆς, στὴν ἡττα τὴν οἰκτρά τοῦ θανάτου καὶ ν' ἀκούσωμε καὶ μεις ἀγγελικὰς φωνὰς νὰ λένε, πῶς πέθανε ὁ θάνατος νικημένος ἀπ' τὴν ἀγάπην.

Κάτω ἀπὸ τῆς βαρυχειμωνιάς τὰ χιόνια προβάλλουν δροσερές οἱ ἀνεμώνες καὶ μέσα ἀπὸ τὸ μῆμα ἀνατέλλει νικητοῖα ἡ ζωὴ, πού κρύβεται σὴν τῇ σπῆθι, ἐτιομῇ, πανίσχυρη νὰ ξελαμπαδῶσῃ.

Μέσα ἀπ' τοῦ σκοταδιοῦ τὰ βάθη γλυκοχαράζει ἡ αὐγὴ μὴς νέας μέρας ὑπερλαμπρῆς, φωτισμένης ἀπ' τὸ ἀνέσπερο φῶς πού ἀνέτειλε ἀπ' τὸν τάφο.

Τὰ σκότη ἐχάθησαν γύρω μας κι' ἡ νύχτα φεγγοβολαί ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης.

Σηκώστε ψηλὰ τὶς λαμπάδες. Πρὶν λίγο ὁ οὐρανὸς ἦταν κατάστικτος ἀπὸ ἀστρά τ' οὐρανοῦ, θὰ νόμιζε πῶς κείνα χα-

ηλῶσαν γιὰ νὰ μεταδώσουν σ' αὐτὰ ἐδῶ τὸ φῶς τους, πῶς τὰ λευκὰ κεράκια τῶν πιστῶν δὲν εἶνε παρὰ σπῆθες πεσμένες ἀπὸ τὰ ἀστρά.

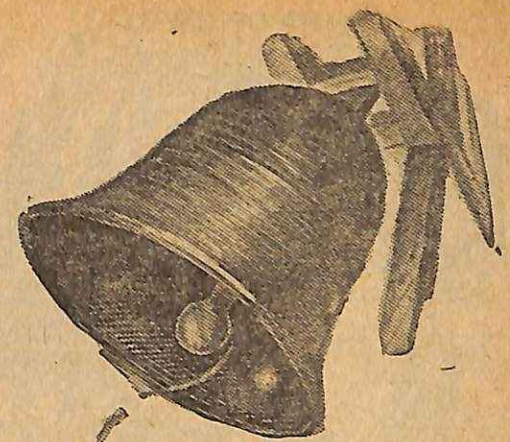
Ψέματὰ τάχα; Μήπως ἡ συγκατάβασις τοῦ οὐρανοῦ δὲν ἔκαμε ν' ἀνάψουν ἀμέτρητες ὀδονευκὲς λαμπάδες. Καὶ μήπως τὸ αἰώνιο φῶς δὲν θέλησε νὰ στείλῃ τὶς ἀκτίνες του στὴ γῆ, νικώντας τὸ σκοτάδι μέσ' σὲ τάφο.

Χαρήτε! Χαρήτε! σημαίνουν ψηλὰ οἱ καμπάνες. Κι' ἡ ἀνοξιάτικη αὔρα ποῦχε σταματήσει κι' ἐκείνη μὴ στιγμὴν περιμένοντας ν' ἀκούσῃ τοῦ λυτρωτοῦ τὴν εἰδησίαν, τρέχει ἀπὸ κλωνάρι σὲ κλωνάρι δνᾶλαφον φέροντας φτερωτὴ τὸ ἀγγελμα τῆς νίκης.

Οἱ καμπάνες ψηλὰ κτυποῦν ἀκόμη, κτυποῦν πάντα γοργὰ, μετὰ χαρὰ γιὰ ν' ἀναγγελοῦν τὴν μεγάλη νίκη. Γιὰ ν' ἀναγγελοῦν πῶς βασιλεύει ἡ ἀγάπη, πῶς τὸ μῆος νικηθῇ, πῶς ἔχθη οἱ πιά δὲν ἐπάρχουν. Καὶ κάτω οἱ ἀνθρώποι ψάλλουν μετὰ φωνὴ Χριστὸς Ἀνέστη!

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Χαιρεκακία — Πόσο ἄλλαξε, καὶ μὴν, μέσα στα τρία χρόνια πού ἔχομε νὰ ἰδωθοῦμε! Κόντεψα νὰ μὴ σὲ γνωρίσω. — Ἐγὼ, ὅμως σὲ γνῶρισα ἀμέσως ἀπὸ τὸ...καπέλλο.

Περίεργα Ἀνὰ τὸν κόσμον

ΠΩΣ ΕΩΡΤΑΖΑΝ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΗ ΡΩΜΗ

Τὸ Πάσχα, ἡ πιὸ μεγάλη καὶ λαμπρὴ μέρα τῆς Χριστιανοσύνης, γιορταζόταν σ' ὅλες τὶς ἐποχὰς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς θρησκευτικούς τύπους, καὶ μετὰ διάφορες ποιητικὰς ἢ παρὰξενες ἐκδηλώσεις.

Οἱ Ρωμαῖοι, πρὶν τὸ 1870, ὅταν ἡ Παπικὴ δύναμις κυριαρχοῦσε παντοῦ, ἔκαναν τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα χαρμόσυνη τελετή. Ὅταν ἐξημέρανε ἡ Ἁγία Ἡμέρα, τὸ τηλεβόλο τοῦ πύργου τοῦ Ἀγίου Ἀγγέλου βροντοῦσε 14 φορές καὶ οἱ στρατιῶτες τοῦ Πάπα ἔβαζαν στὸ κρᾶνος τοὺς κλαδίς δάφνης ἢ μύστου, σχηματίζοντας παρτάξι γύρω ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν.

Τὰ ἀγάλματα, οἱ τοῖχοι, οἱ στῦλοι, οἱ βωμοί, οἱ καρδινάλιοι ἔφεραν τὴν κόκκινη ἐπίσημη στολὴ τους καὶ ὁ Πάπας, ἐθριαμβεύε σὴν τὸν Χριστό, ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ θρόνου του, πού ἦταν καταστόλιτος ἀπὸ κόκκινο βαρύτιμο βελούδο. Στὸν Ἅγιον Πέτρο γινόταν μὴ σειρά ἀπειανῶν καὶ στὸ τέλος, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ βῆμα ὁ Πάπας, ἔπαιρνε ἀπ' τὸ χεῖρ ἑνὸς καρδινάλιου ἕνα βαλάντιο μετὰ λίγα νομίσματα «γιατὶ εἶπε καλὰ τὴν λειτουργία».

ΜΙΑ ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΚΑΡΝΕΡΑ

Ὁ διάσημος πρωταθλητὴς τῆς πυγμῆς χάρις Καρνέρα, σ' ἕνα ταξίδι του στὴν Ἀμερική, μῆκε κάποια ἡμέρα σ' ἕνα συνοικιακὸ κουρεῖο. Ἦταν προσκαλεσμένος σὲ μίαν ἀπογευματινὴν συγκέντρωσι καὶ μόλις τὴν τελευταία στιγμὴν παρατήρησε ὅτι τὰ μαλλιά του θέλουν κόψιμο. Κάθησε, λοιπόν, σὲ μὴ πολυθρόνα τοῦ κουρεῖου καὶ εἶπε σ' αὐτὸν πού στεκόταν στὴ μέση τοῦ μαγαζιοῦ:

— Νὰ μοῦ κόψετε τὰ μαλλιά, καὶ σᾶς παρακαλῶ οὔτε λέξι, γιατί...Καὶ ἔδειξε τὴν γραβιά του.

— Ἐγὼ δὲν...διακινδύνευσε νὰ πῇ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς πού φοροῦσε ἄσπρο σακκάκι.

— Οὔτε μὴ λέξι! Γρήγορα τὰ μαλλιά, γιατί διάζομαι.

Ὁ ἀνθρώπος βλέποντας τὸ παράσημα καὶ τὶς γραβιὲς τοῦ Καρνέρα δὲν μπόρεσε νὰ κἀνῃ ἀλλοιῶς καὶ ὑπήκουσε στὴ διαταγὴ τοῦ πυγμαχοῦ.

Ὅταν ἐτελείωσε, ὁ Καρνέρα κυττάχτικε στὸν καθρέφτη καὶ κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του ἐκράυγασε:

— Μὰ εἰς δὲ κανεὶς γιὰ μπαρμπέρη, εἶσαι...ἀλμπάνης!

— Ὅχι, κύριε, διαμαρτυρήθηκε ὁ ἄλλος. Εἶμαι παγωτατζῆς καὶ περιμένα τὸν κουρεῖα γιὰ νὰ με ξυρίσῃ!...

Θυσιαιμένη

σ' αὐτὸν
που δὲν ἀγάπησε
ποτέ!

ΔΙΗΓΗΜΑ του κ. ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

Τζένη, ἐνῶ δυὸ χονδρά δάκρυα κυλούσαν ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐκφραστικά μάτια της. Μὰ τὴν ἀγάπησε ποτέ!

Ξέρε το, γλυκεῖέ μου, ἡ ψυχὴ μου, τὸ φτωχὸ μου βασανισμένο κορμὶ ἀνήκει σὲ σένα, ὦ ναί, σὲ σένα!...

— Ὡ, σ' εὐχαριστῶ, Τζένη!... Μὲ κάνεις νὰ μεθῶ ἀπὸ εὐτυχία. Ἡ ἀγάπη μου εἶνε αἰώνια γιὰ σένα... Θέλω νὰ βρεθοῦμε μακριὰ οἱ δυὸ μας καὶ νὰ σοῦ σιγαλομυρμούριζω ξένοιαστον τὸ τραγουδὶ τῆς ἀγάπης, πᾶνω στὰ βλέφαρά σου, στὰ κλειστά ρόδινα χεῖλιά σου.

— Ἐνῶ λυγρὸς ἐφούσκωσε τὸ στήθος τῆς Τζένης... Ἐπειτα ἔσκυψε τὸ πρόσωπό της καὶ ἀσυναίσθητα μὲ μιά παραφορὰ ἀσυγκράτητη, τὰ χεῖλιά της ἐνώθηκαν μὲ τὰ χεῖλιά τοῦ Τῶνη σ' ἓνα ἀτέλειωτο θερμὸ, ὀλόθερμον φιλί!...

— Ἐκείνη τὴ στιγμή ξεχνούσε πῶς ἦταν ἡ γυναῖκα ἐνὸς ἀνθρώπου, πὺν πάλειν με τὴν καταραμένη ἀρρώστεια τοῦ στήθους, ἡ γυναῖκα ἐνὸς φυματικοῦ!...

Πέντε μῆνες πέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ὅπου ὁ Τῶνης, ἓνας ἀπὸ τοὺς λίγους γιὰ τρούς τὸν πρῶτον, στὸ ὅποιον εἶχε καταφύγει ὁ Νίκος Ρόμπης μὲ τὴν γυναῖκα του τὴ Τζένη, γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ, ἀνέλαβε τὴν κόουρα τοῦ Νίκου. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ὁ νεαρὸς γιαντρός κατάλαβε τί φρικτὸ δρᾶμα ἦταν ἡ ζωὴ γιὰ τὴν ὁμορφὴ Τζένη. Ἐνῶ τόσο σφιγνὴλὸ καὶ δροσερὸ πλάσμα, σκιάζοντε τὰ τριανταφυλλένια νειτὰ της, περνώντας βασανισμένες ὥρες κοντὰ σ' ἓνα νεκροζώντανό! Ὁ Τῶνης ἦταν ἀλήθεια λίγο σκληρὸς, ἀπὸ χαρακτήρος, στὶς γνώμες του καὶ στὶς ἀποφάσεις του. Καὶ βλέποντας τὸν ἄνδρα τῆς Τζένης χλωμό, μὲ κουρασμένο βλέμμα καὶ μὲ ἓνα μαῦρο κύκλο, κάτω ἀπὸ τὰ μάτια, μὲ γκριλιάζῃ ἀδιάκοπα ἐσπλωμένος στὴ σαλζ-λόγκ, συλλογιζόταν:

— Ἐνῶ ἔχει κανένα δικαίωμα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς στὴ ζωὴ τῆς νέας καὶ ὁμορφῆς αὐτῆς γυναίκας!...

— Ἐνῶ δειλινὸ, τὴν ὥρα πὺν νόμιζες ὅτι πέρα στὴ δύσι ἔβρεχε μενεξέδες, ἡ Τζένη μὲ τὸ πικρὸ παράπονο ἀπλωμένο στὸ συμπαθητικὸ προσωπάκι της, συνώδευσε τὸν Τῶνη ὡς τὴν ἐξώπορτα.

— Ἐκείνος, προτοῦ τὴν χαιρετήσῃ, κοντοστάθηκε. Μιά παράξενη ταραχὴ, μιά γλυκεῖα ἀγωνία τὸν εἶχε κυριεύσει, τοῦ ἔκοβε τὰ λόγια στὰ χεῖλιά του.

— Γιατρέ μου, πέστε μου τὴν ἀλήθεια, σὰς ἱκετεύω, τὸν παρεκάλεσε μὲ μιά σθεναρὴ ἀρμονικὴ φωνούλα ἡ Τζένη. Εἶνε πολὺ βαρεῖα ἀρρώστος ὁ ἄντρας μου;

— Ὁ Τῶνης τὴν ἐκύτταξε παραγμένους. Μιά ἀγανάκτησις γιὰ ἐκείνον πὺν κρατούσε σκιάζοντε τὴν Τζένη, ἔκαμε τὸ στήθος του νὰ φουσκώσῃ... Εἶχε μάθει πῶς ὁ Νίκος καὶ ἡ Τζένη δὲν ἐπαύθησαν ἀπὸ ἔρωτα, ἀλλὰ ἡ μητέρα τῆς Τζένης, μόλις ἄκουσεν ὅτι ὁ Νίκος εἶχε μιά καλὴ ἐπιχείρησι τὴν ἀνάγκασε νὰ τὸν παντρευθῇ.

— Μὰ κρύα καρδιά, λοιπόν, ἡ Τζένη πᾶν...

— Τρεῦθηκε ἓναν ἄνθρωπο, πὺν τῆς ἦταν ἔξνος καὶ λίγους μῆνες ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο τους ὁ Νίκος προσεβλήθη ἀπὸ φυματίωσι... Ἡ ἀκατάστατη ζωὴ πὺν εἶχε περάσει, μὲ τὶς γυναῖκες τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς τρέλλας, ξεσποῦσε τώρα.

— Ὁ ἄνδρας σὰς θὰ γίνῃ καλὰ! ἀποκρίθηκε ὁ Τῶνης στὴν Τζένη.

Καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι... Ἐνῶ ἄλλοκοτο ρῖγος, πὺν ἔνοιωθε γιὰ πρώτη φορὰ, συγκλόνισε τὸ κορμὶ τῆς ὁμορφῆς Τζένης, στὸ σφιγμένο ἐκείν' τοῦ χεριοῦ. Σὲ μιά στιγμή τῆς φάνηκε, ὅτι τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ γιαντροῦ τὴν ἐτραβοῦσαν σὰν μαγνήτης, τῆς ἀνιστοροῦσαν πόσο γλυκεῖα ἦταν ἡ ἀμαρτία!... Μὰ γιὰ τί ἀμαρτία; Μήπως ἀγάπησε ποτὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, πὺν ἦταν ἄνδρας τῆς καὶ πὺν μιά κακίκα μοῖρα εἶχε φέρει μπροστὰ της, στὸ δρόμο τῆς ζωῆς της;

— Ἐνῶ τρυφερὸ εἰδύλλιο γεμάτο ἀπὸ γλυκεῖες ἀγωνίες μὰ καὶ τύψεις γιὰ τὴ φτωχὴ Τζένη, ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἓνα εἰδύλλιο πὺν ἀλλοίμονον—δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὴν προσοχὴ τοῦ Νίκου. Τὰ κουρασμένα μάτια του ἀνακάλυψαν στὸ βλέμμα τοῦ νεαροῦ γιαντροῦ, πὺν τὸν ἐκούραρε, τὸν τρελλὸ πόθο πὺν τὸν συγκλόνισε, ἀνακάλυψαν στὴν ἐκφρασί τῆς Τζένης τὸ ἔνοχο γέλιο, τὴν πικρὴ ὑποκρισία. Μὰ ἔπρεπε νὰ θεσπαιωθῇ. Καὶ τότε, Ὡ, τότε δὲν ἤθελε νὰ σκεφθῇ. Τί θὰ ἔκανε... Ἐνῶ κακὸ ἀρρωστικὸ γέλιο ἀναφάνηκε στὰ ἐσπρισμένα ἀπὸ τὸν πυρετὸ χεῖλιά του... Νὰ θεσπαιωθῇ, ναί!...

— Μιά νύχτα πὺν τὰ τριαντάφυλλα ἔστελναν τὸ μεθυστικὸ ἀρώμα τους ἀπὸ τὸ μικρὸ περιβόλι τοῦ σπιτιοῦ, πὺν ἔμενε ὁ Νίκος μὲ τὴν Τζένη καὶ οἱ βιολέττες ἀσπρίζαν σὰν χιονισμένη θραγιά, ὁ Νίκος ἔστειλε καὶ φώναξαν τὸν γιαντρό.

— Μὰ γιὰ τί τέτοια ὥρα; τὸν ρώτησε ἡ Τζένη ἀνήσυχη. Σοῦ συμβαίνει τίποτε τὸ σοβαρό;

— Ἐχὼ δύσπνοια, τῆς ἀποκρίθηκε ἀπὸτομα ὁ Νίκος.

— Ἄν πρόσεχε ὁμοῦς ἡ Τζένη, θὰ ἔβλεπε ἓνα διαβολικὸ ἀδιόρατο χαμόγελο πὺν ἔσκαζε στὰ ἐσπρισμένα χεῖλιά τοῦ ἀνδρός της... Εἶχε τὸ σχέδιό του...

— Λίγη ὥρα ἀργότερα ἦλθε ὁ Τῶνης. Ἀνήσυχη, τρομαγμένη ἔσεκταν κοντὰ τοῦ ἡ Τζένης. Ὡ, πόσο σπάραιε ἡ φτωχὴ τῆς καρδιά μὲ τυχὸν συνέβαινε κανένα ἀπρόοπτο στὸν ἄνδρα τῆς!... Χίλιες-δυὸ τύψεις τὴν ἔκαναν νὰ πονῇ, νὰ ὑποφέρῃ περισσότερο... Μετανοοῦσε γιὰ τὸ ἀμάρτημά της. Μὰ τί μπορούσε νὰ κάνῃ... Ἐχει καὶ ἡ καρδιά τὰ δικαιώματά της...

— Ὑποφέρετε ἀπὸ δύσπνοια; ἔσκυψε στὸν ἀρρωστο ὁ γιαντρός. Καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ἐξετάζῃ.

— Ναί, ἀπόψε μ' ἔχει περιορίσει, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνος ἀπότομα.

— Δὲν εἶνε σοβαρό. Πρόκειται μᾶλλον γιὰ νευρικές ἀκσές. Θὰ σὰς δώσω ἓνα καταπραῖντικό...

— Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Νίκος ἐπῆρε...

— Ὡ, πόσο ἀνέπνοια, γιὰτρέ; τὸν ρώτησε ἡ Τζένη ἀνήσυχη.

— Δὲν εἶνε τίποτε, νευρικός φόθος μᾶλλον, τὴν καθυσχέασεν ἐκείνος. Σὲ λίγο θὰ κοιμηθῇ...

— Ὁ Νίκος ἀπ' τὴ σαλζ-λόγκ τοῦ τοῦς κατσκοπεύε, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του. Μόλις ἄκουσε τὸν γιαντρό νὰ λέῃ «θὰ κοιμηθῇ», τὰ χεῖλιά του ἐπιθύρσαν μιά αἰσχυρὴ θοισιά...

— Καὶ λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἔγερνε τὸ κεφάλι του, παραδομένος σὲ ὕπνο βαθύ...

— Δὲν σὰς τὸ εἶπα, ἐπιθύρσαν ὁ Τῶνης στὴν Τζένη, δεικνύοντας τὸν Νίκο.

— Ἐνῶς θαυδὸς στεναγμοῦ βγήκε ἀπὸ τὸ πλοῦσιο στήθος τῆς πονεμένης γυναίκας.

— Ἐλάτε μαζί μου, θέλω νὰ σὰς πῶ κατὰ ἐμπρομυρῆσε τώρα ὁ Τῶνης, παραγμένος. Καὶ τὴν ἔπιασαν ἀπαλὰ ἀπὸ τὸ γυμνὸ μπράτσο.

— Σὰν ἓνα νευρὸσπαστο τὸν ἀκολούθησε ἐκείνη στὸ διπλάνο δωμάτιο. Κλείνοντας τὴν πόρτα ἀθόρυβα, ἔριξε μιά τελευταία ματιά στὸ Νίκο... Ἐκοιμώταν...

— Ἐπὶ τέλους, δὲν μπορῶ πιά νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ μαρτύριο, ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ Τῶνη, μόλις ἔμειναν οἱ δυὸ τους.

— Ἐλάτε μαζί μου, Τζένη, ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν σὰς κρατεῖ τίποτε κοντὰ στὸν ἄνθρωπο αὐτόν... Ἐλάτε, μὴν κάνετε, Τζένη, τὴ ζωὴ μου κόλασι... Σὰς ἀγαπῶ... Σὰς ἀγαπῶ τρελλὰ... Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω οὔτε ἓνα λεπτό χωρὶς σὰς... Λυπηθῆτέ με, Τζένη!

— Εἶνε πολὺ αὐτὸ πὺν μοῦ ζητᾶτε, ἐπιθύρσε μέσα σὲ λυγμοὺς ἐκείνη. Ἐχὼ καθῆκον νὰ μείνω κοντὰ σου... Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι εἶνε ἄνδρας μου καὶ ἂν μάθαινε πῶς ἔφυγα μαζί σας, ἡ πράξις μου αὐτὴ θὰ πῶν ἐσκότωση, Τῶνη.

— Μὰ Θεέ μου, γιὰ τί θέλετε λοιπὸν νὰ θυσιασθῆτε... Εἶνε τόσο ἀνωφελὴς ἡ θυσία αὐτὴ!...

— Αὐτὸν μοῦ ἔδωσε ἡ μοῖρα, Τῶνη, πρέπει νὰ μείνω κοντὰ του...

— Τζένη, δὲν ἔχετε λοιπὸν καρδιά;

— Στὴ ζωὴ ἡ καρδιά ἔχει ἔπειτα ἀπὸ τὸ καθῆκον τὰ δικαιώματά της!...

— Δὲν συλλογιζέσθε, Τζένη, ὅτι... Δὲν ἐπρόλαβε ὁ Τῶνης νὰ τελεσιώσῃ τὴν φράσι του... Ἐνῶς γδοῦπος ἀκούσθηκε στὸ διπλάνο δωμάτιο πὺν ἦταν ὁ ἀρρωστος. Σὰν τρελλὴ ἔτρεξε ἐκεῖ ἡ ὁμορφὴ γυναῖκα, ἐνῶ ὁ Τῶνης στεκόταν σὰν μαρμαρωμένος...

— Ἡ Τζένη ἀνοίξε τὴν πόρτα μὲ δυσκολία γιὰ τίς πῖσας ἀπ' αὐτὴν ἐρισκόταν τὸ σῶμα τοῦ Νίκου, πὺν εἶχε σηκωθῇ ἀπ' τὴ σαλζ-λόγκ τοῦ καὶ κρυφάκουγε... Μιά κραυγὴ πόνου, ἀπελπισίας, σπαραγμοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά τῆς Τζένης. Ὁ Νίκος εἶχε σωριασθῇ λιπόθυμος πῖσας ἀπὸ τὴν πόρτα, πὺν κρυφάκουγε...

— Ὡστε μόνο τὸ καθῆκον σὲ συγκρατεῖ λοιπὸν κοντὰ μου; ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ Νίκου, μόλις συνήλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμία του.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ γιαντρός εἶχε φύγει... Ἡ Τζένη ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀρθρώσῃ λέξι. Σωστὸ πῶμα ἀπ' τὴ συγκίνησι, πνιγνὸς ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς πὺν τὴν συγκλόνιζαν.

— Δὲν μιλάς; Δὲν λὲς τίποτε; ἔξακουλόθησε εἰρωνικά ὁ Νίκος. Σὲ ζάλισε, λοιπόν, μὲ τὰ γλυκόλογά του ὁ γελοῖος αὐτὸς κορτάκιος; Μπᾶ, πειράζεσαι πὺν τὸν στολιζῶ ὅπως τοῦ πρέπει; Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, μαντάμ!...

— Ὁ Τῶνης δὲν εἶνε ἔραστής μου, ἀποκρίθηκε ἡ Τζένη μὲ κόπο.

— Τὸ ξέρω, γιὰ τί διαφορετικὰ θὰ σὰς σκότωνα καὶ τοὺς δυὸ, σὰν σκυλιὰ! Ὁ μολόγησε ὁμοῦς ὅτι σὲ καταδιώκει... Ὁ μολόγησε πῶς σοῦ κάνει κόρτε, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα πὺν μπῆκε ἐδῶ μέσα. Ὁ μολόγησε πῶς ἂν δὲν ἦμουν ἀρρωστος θὰ ἠγλετοκοποῦσε καὶ σὺ μαζί του. Εἶσαι νέας, εἶσαι ὁμορφὴ, χερὶ, γιὰ τί νὰ θάνηψῃς;

— Ὡ, πόσο ἀνέπνοια, γιὰτρέ; τὸν ρώτησε ἡ Τζένη ἀνήσυχη.

— Δὲν εἶνε τίποτε, νευρικός φόθος μᾶλλον, τὴν καθυσχέασεν ἐκείνος. Σὲ λίγο θὰ κοιμηθῇ...

— Ὁ Νίκος ἀπ' τὴ σαλζ-λόγκ τοῦ τοῦς κατσκοπεύε, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του. Μόλις ἄκουσε τὸν γιαντρό νὰ λέῃ «θὰ κοιμηθῇ», τὰ χεῖλιά του ἐπιθύρσαν μιά αἰσχυρὴ θοισιά...

— Καὶ λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἔγερνε τὸ κεφάλι του, παραδομένος σὲ ὕπνο βαθύ...

— Δὲν σὰς τὸ εἶπα, ἐπιθύρσαν ὁ Τῶνης στὴν Τζένη, δεικνύοντας τὸν Νίκο.

— Ἐνῶς θαυδὸς στεναγμοῦ βγήκε ἀπὸ τὸ πλοῦσιο στήθος τῆς πονεμένης γυναίκας.

— Ἐλάτε μαζί μου, θέλω νὰ σὰς πῶ κατὰ ἐμπρομυρῆσε τώρα ὁ Τῶνης, παραγμένος. Καὶ τὴν ἔπιασαν ἀπαλὰ ἀπὸ τὸ γυμνὸ μπράτσο.

— Σὰν ἓνα νευρὸσπαστο τὸν ἀκολούθησε ἐκείνη στὸ διπλάνο δωμάτιο. Κλείνοντας τὴν πόρτα ἀθόρυβα, ἔριξε μιά τελευταία ματιά στὸ Νίκο... Ἐκοιμώταν...

— Ἐπὶ τέλους, δὲν μπορῶ πιά νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ μαρτύριο, ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ Τῶνη, μόλις ἔμειναν οἱ δυὸ τους.

— Ἐλάτε μαζί μου, Τζένη, ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν σὰς κρατεῖ τίποτε κοντὰ στὸν ἄνθρωπο αὐτόν... Ἐλάτε, μὴν κάνετε, Τζένη, τὴ ζωὴ μου κόλασι... Σὰς ἀγαπῶ... Σὰς ἀγαπῶ τρελλὰ... Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω οὔτε ἓνα λεπτό χωρὶς σὰς... Λυπηθῆτέ με, Τζένη!

— Εἶνε πολὺ αὐτὸ πὺν μοῦ ζητᾶτε, ἐπιθύρσε μέσα σὲ λυγμοὺς ἐκείνη. Ἐχὼ καθῆκον νὰ μείνω κοντὰ σου... Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι εἶνε ἄνδρας μου καὶ ἂν μάθαινε πῶς ἔφυγα μαζί σας, ἡ πράξις μου αὐτὴ θὰ πῶν ἐσκότωση, Τῶνη.

— Μὰ Θεέ μου, γιὰ τί θέλετε λοιπὸν νὰ θυσιασθῆτε... Εἶνε τόσο ἀνωφελὴς ἡ θυσία αὐτὴ!...

— Αὐτὸν μοῦ ἔδωσε ἡ μοῖρα, Τῶνη, πρέπει νὰ μείνω κοντὰ του...

— Τζένη, δὲν ἔχετε λοιπὸν καρδιά;

— Στὴ ζωὴ ἡ καρδιά ἔχει ἔπειτα ἀπὸ τὸ καθῆκον τὰ δικαιώματά της!...

— Δὲν συλλογιζέσθε, Τζένη, ὅτι... Δὲν ἐπρόλαβε ὁ Τῶνης νὰ τελεσιώσῃ τὴν φράσι του... Ἐνῶς γδοῦπος ἀκούσθηκε στὸ διπλάνο δωμάτιο πὺν ἦταν ὁ ἀρρωστος. Σὰν τρελλὴ ἔτρεξε ἐκεῖ ἡ ὁμορφὴ γυναῖκα, ἐνῶ ὁ Τῶνης στεκόταν σὰν μαρμαρωμένος...

— Ἡ Τζένη ἀνοίξε τὴν πόρτα μὲ δυσκολία γιὰ τίς πῖσας ἀπ' αὐτὴν ἐρισκόταν τὸ σῶμα τοῦ Νίκου, πὺν εἶχε σηκωθῇ ἀπ' τὴ σαλζ-λόγκ τοῦ καὶ κρυφάκουγε... Μιά κραυγὴ πόνου, ἀπελπισίας, σπαραγμοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά τῆς Τζένης. Ὁ Νίκος εἶχε σωριασθῇ λιπόθυμος πῖσας ἀπὸ τὴν πόρτα, πὺν κρυφάκουγε...

— Ὡστε μόνο τὸ καθῆκον σὲ συγκρατεῖ λοιπὸν κοντὰ μου; ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ Νίκου, μόλις συνήλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμία του.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ γιαντρός εἶχε φύγει... Ἡ Τζένη ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀρθρώσῃ λέξι. Σωστὸ πῶμα ἀπ' τὴ συγκίνησι, πνιγνὸς ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς πὺν τὴν συγκλόνιζαν.

— Δὲν μιλάς; Δὲν λὲς τίποτε; ἔξακουλόθησε εἰρωνικά ὁ Νίκος. Σὲ ζάλισε, λοιπόν, μὲ τὰ γλυκόλογά του ὁ γελοῖος αὐτὸς κορτάκιος; Μπᾶ, πειράζεσαι πὺν τὸν στολιζῶ ὅπως τοῦ πρέπει; Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, μαντάμ!...

— Ὁ Τῶνης δὲν εἶνε ἔραστής μου, ἀποκρίθηκε ἡ Τζένη μὲ κόπο.

— Τὸ ξέρω, γιὰ τί διαφορετικὰ θὰ σὰς σκότωνα καὶ τοὺς δυὸ, σὰν σκυλιὰ! Ὁ μολόγησε ὁμοῦς ὅτι σὲ καταδιώκει... Ὁ μολόγησε πῶς σοῦ κάνει κόρτε, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα πὺν μπῆκε ἐδῶ μέσα. Ὁ μολόγησε πῶς ἂν δὲν ἦμουν ἀρρωστος θὰ ἠγλετοκοποῦσε καὶ σὺ μαζί του. Εἶσαι νέας, εἶσαι ὁμορφὴ, χερὶ, γιὰ τί νὰ θάνηψῃς;

— Ὡ, πόσο ἀνέπνοια, γιὰτρέ; τὸν ρώτησε ἡ Τζένη ἀνήσυχη.

— Δὲν εἶνε τίποτε, νευρικός φόθος μᾶλλον, τὴν καθυσχέασεν ἐκείνος. Σὲ λίγο θὰ κοιμηθῇ...

— Ὁ Νίκος ἀπ' τὴ σαλζ-λόγκ τοῦ τοῦς κατσκοπεύε, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του. Μόλις ἄκουσε τὸν γιαντρό νὰ λέῃ «θὰ κοιμηθῇ», τὰ χεῖλιά του ἐπιθύρσαν μιά αἰσχυρὴ θοισιά...

— Καὶ λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἔγερνε τὸ κεφάλι του, παραδομένος σὲ ὕπνο βαθύ...

— Δὲν σὰς τὸ εἶπα, ἐπιθύρσαν ὁ Τῶνης στὴν Τζένη, δεικνύοντας τὸν Νίκο.

— Ἐνῶς θαυδὸς στεναγμοῦ βγήκε ἀπὸ τὸ πλοῦσιο στήθος τῆς πονεμένης γυναίκας.

— Ἐλάτε μαζί μου, θέλω νὰ σὰς πῶ κατὰ ἐμπρομυρῆσε τώρα ὁ Τῶνης, παραγμένος. Καὶ τὴν ἔπιασαν ἀπαλὰ ἀπὸ τὸ γυμνὸ μπράτσο.

— Σὰν ἓνα νευρὸσπαστο τὸν ἀκολούθησε ἐκείνη στὸ διπλάνο δωμάτιο. Κλείνοντας τὴν πόρτα ἀθόρυβα, ἔριξε μιά τελευταία ματιά στὸ Νίκο... Ἐκοιμώταν...

— Ἐπὶ τέλους, δὲν μπορῶ πιά νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ μαρτύριο, ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ Τῶνη, μόλις ἔμειναν οἱ δυὸ τους.

— Ἐλάτε μαζί μου, Τζένη, ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν σὰς κρατεῖ τίποτε κοντὰ στὸν ἄνθρωπο αὐτόν... Ἐλάτε, μὴν κάνετε, Τζένη, τὴ ζωὴ μου κόλασι... Σὰς ἀγαπῶ... Σὰς ἀγαπῶ τρελλὰ... Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω οὔτε ἓνα λεπτό χωρὶς σὰς... Λυπηθῆτέ με, Τζένη!

— Εἶνε πολὺ αὐτὸ πὺν μοῦ ζητᾶτε, ἐπιθύρσε μέσα σὲ λυγμοὺς ἐκείνη. Ἐχὼ καθῆκον νὰ μείνω κοντὰ σου... Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι εἶνε ἄνδρας μου καὶ ἂν μάθαινε πῶς ἔφυγα μαζί σας, ἡ πράξις μου αὐτὴ θὰ πῶν ἐσκότωση, Τῶνη.

— Μὰ Θεέ μου, γιὰ τί θέλετε λοιπὸν νὰ θυσιασθῆτε... Εἶνε τόσο ἀνωφελὴς ἡ θυσία αὐτὴ!...

— Αὐτὸν μοῦ ἔδωσε ἡ μοῖρα, Τῶνη, πρέπει νὰ μείνω κοντὰ του...

— Τζένη, δὲν ἔχετε λοιπὸν καρδιά;

— Στὴ ζωὴ ἡ καρδιά ἔχει ἔπειτα ἀπὸ τὸ καθῆκον τὰ δικαιώματά της!...

— Δὲν συλλογιζέσθε, Τζένη, ὅτι... Δὲν ἐπρόλαβε ὁ Τῶνης νὰ τελεσιώσῃ τὴν φράσι του... Ἐνῶς γδοῦπος ἀκούσθηκε στὸ διπλάνο δωμάτιο πὺν ἦταν ὁ ἀρρωστος. Σὰν τρελλὴ ἔτρεξε ἐκεῖ ἡ ὁμορφὴ γυναῖκα, ἐνῶ ὁ Τῶνης στεκόταν σὰν μαρμαρωμένος...

— Ἡ Τζένη ἀνοίξε τὴν πόρτα μὲ δυσκολία γιὰ τίς πῖσας ἀπ' αὐτὴν ἐρισκόταν τὸ σῶμα τοῦ Νίκου, πὺν εἶχε σηκωθῇ ἀπ' τὴ σαλζ-λόγκ τοῦ καὶ κρυφάκουγε... Μιά κραυγὴ πόνου, ἀπελπισίας, σπαραγμοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά τῆς Τζένης. Ὁ Νίκος εἶχε σωριασθῇ λιπόθυμος πῖσας ἀπὸ τὴν πόρτα, πὺν κρυφάκουγε...

— Ὡστε μόνο τὸ καθῆκον σὲ συγκρατεῖ λοιπὸν κοντὰ μου; ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ Νίκου, μόλις συνήλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμία του.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ γιαντρός εἶχε φύγει... Ἡ Τζένη ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀρθρώσῃ λέξι. Σωστὸ πῶμα ἀπ' τὴ συγκίνησι, πνιγνὸς ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς πὺν τὴν συγκλόνιζαν.

— Δὲν μιλάς; Δὲν λὲς τίποτε; ἔξακουλόθησε εἰρωνικά ὁ Νίκος. Σὲ ζάλισε, λοιπόν, μὲ τὰ γλυκόλογά του ὁ γελοῖος αὐτὸς κορτάκιος; Μπᾶ, πειράζεσαι πὺν τὸν στολιζῶ ὅπως τοῦ πρέπει; Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, μαντάμ!...

— Ὁ Τῶνης δὲν εἶνε ἔραστής μου, ἀποκρίθηκε

Δίδες Εύθ. Ξηρουχάκη (σοπράνο), Καίτη Καρμπολά (ελαφρά σοπράνο) και Λίνα Καραλευθέρη (τελειοφόρος πιάνο).

Ζαυρορίζονα ζών ωθδείων

κλείνει το στόμα του και δεν μας λέει λέξι. 'Η πείρα του έχει διδάξει ότι οι καλλιτέχνες όσο πιο νέοι είναι, τόσο και πιο εύκολα δυσαρρεστούνται και πικραίνονται...

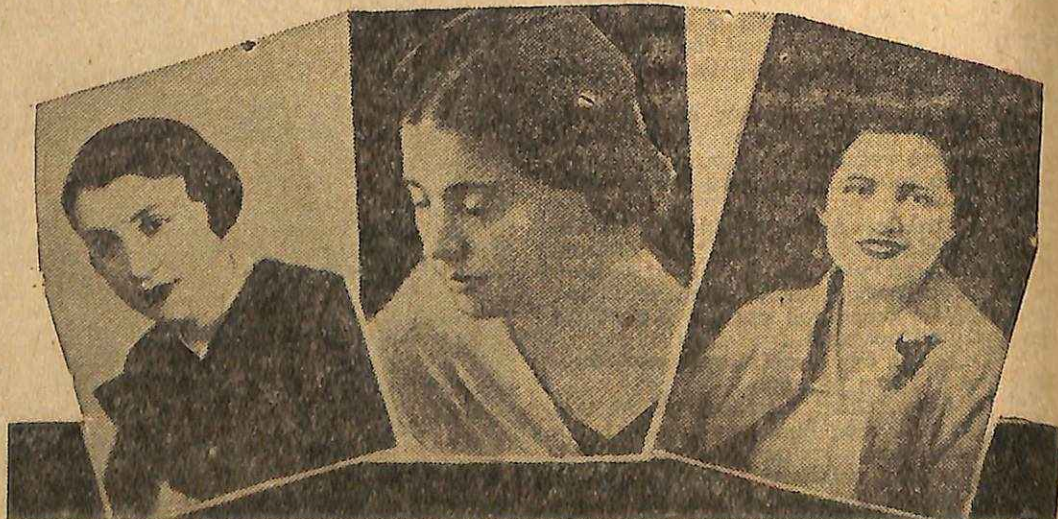
'Η συζήτησής μας φυσικά γίνεται στό... διαπασόν. 'Η μεταλλική φωνή μιας μαθητριάς ανεβαίνει, ανεβαίνει όλο και πιο ψηλά και τέλος σπάει, μά για ν' άρχιση τάλι το μουσικό γύμνασμα με περισσό-τερο πείσμα. 'Ενα πιάνο μας τρελλανίει με τις παραφωνίες του. Τέλος ή άρια μιας όπερας σώζει την κατάσταση και τ' αутία μας.

Στο 'Ελληνικό 'Ωδειο τὰ πράγματα είνε πολύ διαφορετικά. 'Ενας όμιλος γοητευτικών κοριτσιών μας υποδέχεται μ' ένα πυρ όμαδόν περιέργων βλέμμάτων. 'Επειτα οι «παρτιτούρες» πάλι ξαναοίγονται κι' οι δεσποινίδες μας ξεχνούν κι' ενδιαφέρονται περισσότερο για τον Μόζαρτ, τον Σοπέν και τον Μέντελσον. 'Ο Μπετόβεν αυτή τη στιγμή είνε άπυσχολημένος. 'Ακούμε τις νότες μιας συνθεσέως του να κατακυλούν τις σκάλες τρομοκρατημένες από τὰ μανικιουρισμένα δάχτυλα μιας δεσποινίδος. 'Ο κ. Α. Εύαγγελιάτος, ό πασίγνωστος μουσικοσυνθέτης μας και διευθυντής της Συμφωνικής 'Ορχήστρας του 'Ωδείου, περνάει εκείνη τη στιγμή από μπροστά μας. 'Η εύκαιρία είνε μοναδική για να γλυτώσωμε από τον ποнокέφαλο. Τόν ακολουθούμε λοιπόν ως το γραφείο του και τόν παρακαλούμε να μας δώση μερικές πληροφορίες δικαιολογούμενοι ότι δεν θέλαμε να ενοχλήσωμε τόν κ. Σφακιανάκη, τόν διευθυντή του 'Ωδείου, ό οποίος άλλωστε αυτή τη στιγμή είνε άπυσχολημένος. 'Ο κ. Εύαγγελιάτος μας μιλάει μ' ένθουσιασμό για την καλλιτεχνική κίνησι, για τη δράσι και τη δημιουργικότητα των καθηγητών και τέλος μας αναφέρει αυτό άκρϊώς πού θέλαμε: Για τὰ νέα διπλώματα και τὰ νέα πτυχία αυτού του χρόνου, 'Ετσι μαθαίνουμε ότι από την τάξι

Μονωδίας του κ. Τριανταφύλλου παίρνουν διπλώματα ή δις Νουνού Φραγκιά, ή δις Χρ. Εύθυμιού και ή δις 'Ερ. Καμύση. 'Από την τάξι της κ. Μ. Καρατζά, ή κ. Μ. Πονηράκη και ή δις Μ. Καπέλλου. 'Από την τάξι της δις Παπαϊωάννου ή δις Λιλή Καλκανδή και ή δις 'Ηθη Μινάρδου. 'Επίσης από την τάξι της κ. Λ. Βωτιέ παίρνει διπλώμα ή δις Σοφία Βόγλη, και ή δις Καραλευθέρη, της τάξεως του κ. Τουρνάου. Δίπλωμα φλάουτου ό κ. Ι. Παπαζήσης της τάξεως του κ. Ν. Τσισπούλου και άρπας ή δις Ε. Μπουρεζάκη. Πτυχία επίσης παίρνουν αι δις Α. Νικολαΐδου, Κ. 'Εργίνου, 'Ερ. Ναΐδου, Κοκκινιάκη, Παπακυριαζή, Σ. Παπακυριακού, Θ. Γεωργίου, Μ. Σοφianoπούλου, Μαργαρίτου, Οργίνου, Φλ. Μαριάρα, 'Ελ. Χριστοφή, 'Ελ. Κούγκετσαφ και 'Ελ. Γιαμπαλά.

Και τώρα άς ρίξωμε μιά ματιά στο έθνικό 'Ωδειο, τó όποιον στεγάζεται σ' ένα οίκημα της όδου Δώρου, μέχρι πού να τελειώσει ή μεταρρύθμισις του νέου κτιρίου του στην όδο Γ'. Σεπτεμβρίου και Σολωμού. 'Ο διευθυντής του ό κ. Μ. Καλομοίρης είνε ένθουσιασμένος από τούς μαθητάς και τις μαθήτριάς του. Γι' αυτό δίνει πρόθυμα την άδεια στόν γραμματέα του 'Ωδείου να μας πη μερικές από τις καλύτερες μαθήτριάς. 'Εκείνος άνοίγει τά... βιβλία του, άφοσιώνεται στη μελέτη τους και μας αναφέρει ένα σωρό δεσποινίδες και κυρίες. 'Ιδού λοιπόν ποιές είνε οι καλλιτεχνικές έλπίδες του μέλλοντος:

'Από την τάξι της κ. Μαρίας Λαυτοπούλου ό κ. Μοσχούτης και αι δις Καίτη Γκουλιςτάνη, Χατζηγιάννου, Λευκαδίτου και ή δις Θάλεια Μπυριδάκη. Της τάξεως Παπαδιαμαντοπούλου ό κ. Θ. Λοδης και αι δις 'Ελλη Σταματοπούλου και Κατίνα Πετρόβιτς. Της τάξεως της κ. Καλομοίρη ή κ. Τέτα Φίλωνος και αι δις 'Ινα Βροχίδου και 'Ασπασία Γεωργιτσέα. Της κ. Σπανούδη, ό κ. Μπέλλας

Δίδες Άλκημνη Καλκανδή (τελειοφόρος πιάνου), Ν. Φραγκιά (διπλωμ. τραγουδιού) και 'Ηθη Μινάρδου (τελειοφόρος πιάνου).

ΧΤΕΣ τó θράδυ, βγήκα από τη φυλακή! Δέκα όλόκληρα χρόνια στο κάτεργο. Χτές τó θράδυ πρωτοκοιμήθηκα σέ μια λακό κρεβάτι και έφαγα σ' ένα έστιατόριο.

Μή με φοβόσαστε, όχι δέν είμαι κακούργος, ούτε λαποδότης! Μά τι σάς ώφελεί νά μάθετε τι είμαι; Τι κι' άν τó πώ; 'Η δικαιοσύνη, ή κοινωνία με χαρά κτήριαν πιά τέτοιον, μού φόρτωσαν δέκα χρόνια φυλακή στη ράχη!

'Αλλοίμονο, κάτι ακόμη δέν μπορώ νά ξέρω. 'Όταν έφυγα μέσα από την κοινωνία, άφησα σ' ένα ήσυχο σπίτι μιά μητέρα. Σ' ένα άλλο σπίτι μιά γυναίκοιλα μ' ένα παιδάκι.

Δέκα χρόνια στο κάτεργο, σ' ένα νησί, όπου μόνο κάθε μήνα πλησιάζει ένα θά- πόρι για νά ξεφορτώση νέους συντρόφους και μερικά τρόφιμα.

Δέκα χρόνια δέν έλαθα ούτε ένα γράμμα τους. Κι' ούτε εγώ έστειλα.

'Αφησα τόν κόσμο για νά πάω σέ μιά κόλασι. Τι γύρευα εγώ με τούς ζωντανούς;

Και όμως, νά πού ξαναγύρισα! Και τó πιο σπουδαίο είνε ότι δέν γύρισα με ά- διαφορία ούτε με μίσος για την κοινωνία. Παράδειγμα, νά, πού θέλω άμέσως νά πάω νά δώ τó σπίτι μου, τη γυναίκα μου... και τó παιδί μου, θέβαια!

Πόσο θραειά κοιμήθηκα άπόψε! Δέν μπορώ νά χορτάσω ακόμα τó μαλακό κρεβάτι τού ξενοδοχείου.

Σκέπτομαι όμως άν πρέπει νά πάω, άν πρέπει νά με γνωρίσουν, άν... δέν φέρω κανένα έμπόδιο στην εύτυχία αυτών των ανθρώπων!

Μά γιατί; Είπα, δέν είμαι κακούργος! Μπορεί νά είμαι κακούργος, άφού δέν σκότσασα στη ζωή μου ούτε μιά μυϊγα; Τι κι' άν με βρήκανε πάνω από ένα σκοτωμένο;

'Ητανε νύχτα... 'Ημουν λιγάκι πιωμέ-

και αι δις 'Ηρα Καϊναδά και Μαρία Κασιμάτη. Της κ. 'Οριγώνη, ή δις 'Αρτεμς Γιαννάκου. Τού κ. Ξανθοπούλου, ό κ. Κ. Κουρτίδης και αι δις Λουλού Στυλιανίδου, Ν. Κασάντζη, 'Ελλη Μουράτογλου και 'Αφροδίτη Βλασσίδου. Της κ. Νίνας Γκρινατσου, αι δις Φλέσσα, Μπουγιού και Ρίτα Χριστοπούλου. Της δις 'Ηθης Πανά, αι δις Λιλή Γεωργιάδου, Πετρίτου, Κλέα Λαμπρίδου, Μαρία Μπετόν, 'Ελσα Φερλάτσου και Μαρία Γιώρτζου. Της δις 'Αποστολίδου, ή δις 'Ηλιοπούλου. 'Επίσης πολύ καλή είνε και ή δις Καίτη Καρμπολά.

Της σχολής Μονωδίας οι καλλιτεροι μαθητάι και μαθήτριάς είνε της κ. Νίνας Φωκά, ή δις Νέλη Μιλάτοι, 'Ελένη Φουντουκιά και ό κ. Τάσος Ζάπας. Της κ. Σμαργάδας Γεννάδη, αι δις Νίτα Πολυκαντιώτου, Τασσοπούλου και οι κ. κ. Νάσος Μπουρλος, Πότης Στεφανίδης και Φρίξος Θεολογίτης. Της κ. Γκίνη, χι δις Λουκία Σπαθάρη, Φραγκίσκα Νικήτα, Ζίκα Φούφα και οι κ. κ. Μ. Ντουμάνης, Δ. Στάνος. Της κ. Καλφοπούλου, αι δις Εύα Χανιώτου, 'Ασπασία Γεωργιτσέα και 'Ελπίς Καρακαϊκή. Της κ. Γεωργού, ή δις Αύγη Γιοχάλα. 'Επίσης από τις καλύτερες μαθήτριάς τού 'Ωδείου είνε αι δις Μύρτα Ζαχαριάδου, Νίνα Χασαπίδου, 'Ιφιγένεια Χαρθαλιά, 'Ιουλίτα Φωτιάδου, Κοσκινά και ή δις Καίτη Βαρβάτη. 'Όσο για την δα Κουράκου είνε τόσο γνωστή από τις έπιτυχίες της στο Μελοδραματικό 'Όμιλο ώστε είνε περιττή κάθε πληροφορία.

'Όλα όμως τὰ κορίτσια των 'Ωδείων μας βρίσκουν κυριολεκτικώς τó διάβολό τους από τούς θαυμαστάς της τέχνητων. Και φυσικά αναγκάζονται να τούς βά- λουν στη θέσι τους. 'Ο μόνος σκοπός τους είνε νά πάρουν τó διπλωμά τους κι' έχουν ένα όνειρο: νά γίνουν διάσχιμες. Τα κορίτσια των 'Ωδείων είνε ή... άριστοκρατία της νεότητος.

Τό γνώρισα άμέσως τó έξοχικό μου σπιτάκι. Τι άραία πού ήταν περιποιημένο; 'Αρά γε... 'Αλλά, όχι, δέν έπρεπε νά κάνω τέτοιες σκέψεις. Κυττάχθηκα: Τά ρούχα μου, τὰ παπού- ταια μου, τó καπέλλο μου... 'Ησαν καινούργια. Τάχα αγοράσει μόλις εμπαρκά- ρησα.

Ίσως-Ίσως νά ήμουν και λιγάκι πιο περιποιημένος άπ' ό,τι με ήξερε ή γυναί- κα μου.

Τό χέρι μου έτρεμε, αλλά χτύπησα την πόρτα.

Μιά κοπέλλα ήρθε και μ' άνοιξε. Τι ό- μορφο κορίτσι!... Μά κύτταξε καλά,

Χριστός
'Ανέστη

νος, σκουντούφλησα έπάνω σ' ένα κορμί και κυλίστηκα χάμα. Τά χέρια μου άγ- κάλιασαν ένα τρυφερό ζεστό πτώμα. Πα- σπάτησα σάν σκοτεινά και τὰ δάχτυλά μου έμπλεξαν μέσα σέ γυναικεία μαλλιά. Πήγα νά τραβήξω τó χέρι κι' άκούμ- πησα σ' ένα μαχαίρι. 'Ηταν καρφωμένο στο στήθος. 'Ασυναίσθητα τó τραβήξα μέ- σα από τις σάρκες.

Τη στιγμή όμως εκείνη τó ηλεκτρικό φανάρι ένός άστυνομικού φώτιζε τó χέ- ρι μου και τó μαχαίρι, τó φρικτό πρόσω- πό μου και τη φυσιογνωμία μιας γυναι- κας.

Για την άστυνομία, για τó δικαστήριο, για την κοινωνία ήταν έγκλημα έπ' αυτο- φώρω. 'Αρά γε τι νά πίστεψε τότε ή γυναι- κα μου; Τι νά πιστεύη ακόμα τώρα;

Ντύθηκα και βγήκα έξω. Καινούργια σπίνια, δρόμοι, άνθρωποι. 'Όλα μου φαί- νονται καινούργια.

Μήπως δέν είχα δέκα χρόνια νά τὰ ίδω; 'Ο κόσμος ήταν τυμμένος τὰ γιορτινά του, γύριζε από την εκκλησία... Νά, οι καμπάνες χτυπούσανε. Κάποια γιορτή θάτανε... Νά ρωτήσω; Ντρεπόμουνα. Σε μιά γωνία βρήκα δυο παιδάκια.

— Τώνη, έλα νά σέ φιλήσω, έλεγε τó κοριτσάκι.

— Χριστός 'Ανέστη, μέλα.

'Ητανε... θέβαια, τ' άκουσα, τó είπανε τὰ παιδιά:

«Χριστός 'Ανέστη!»

— 'Όσοτε είχαμε Πάσχα!

'Ο κόσμος όλος χαϊρόταν, φιλιώταν, άγ- καλιαζόταν. Είχε ό καθένας κάποιον ν' άγ- καλιάσει... 'Εγώ;

Φώναξα ένα ταξί. Δέν μ' ένδιέφερε πιά. 'Ηθέλα νά φθάσω τó γρηγορώτερο σπίτι μου.

Δέν άντηκα στούς πεθαμένους. 'Ενοιω- θα μέσα μου μιά άνάστασι, μιά και- νούργια ζωή. Γύρευα τ' άποκοῦμι, τη συν- τροφία της ζωής αυτής κι' έπρεπε νά την θρώ. Πιός άλλος από τη γυναίκα μου μπορούσε νά μου δώση αυτή την συντρο- φία;

Τό γνώρισα άμέσως τó έξοχικό μου σπιτάκι. Τι άραία πού ήταν περιποιημένο; 'Αρά γε... 'Αλλά, όχι, δέν έπρεπε νά κάνω τέτοιες σκέψεις.

Κυττάχθηκα: Τά ρούχα μου, τὰ παπού- ταια μου, τó καπέλλο μου... 'Ησαν και- νούργια. Τάχα αγοράσει μόλις εμπαρκά- ρησα.

Ίσως-Ίσως νά ήμουν και λιγάκι πιο περιποιημένος άπ' ό,τι με ήξερε ή γυναί- κα μου.

Τό χέρι μου έτρεμε, αλλά χτύπησα την πόρτα.

Μιά κοπέλλα ήρθε και μ' άνοιξε. Τι ό- μορφο κορίτσι!... Μά κύτταξε καλά,

Κάτι μου έλεγε ότι αυτή ήταν ή κόρη μου. 'Εμοιαζε της μητέρας της.

'Αλλά... ή γυναίκα μου; Για μιά στιγ- μη έκαμα νά φύγω... Δείλιασα... Τι νά ή- ξερε για μένα αυτό τó κορίτσι;

— 'Ηθέλα νά δώ την μητέρα σου..., έπρό- φερα.

— Τη μαμά; Την γνωρίζετε; Περάστε, κύριε.

'Η κόρη μου, με φώναζε «Κύριε»!

— Καθίστε, νά πάω μιά στιγμούλα νά την φωνάξω.

'Ορθιος στη μέση της κάμαρας, κύ- ταξα την κάμαρα, τó σαλόνι, αυτό πού είχα στήσει εγώ. Κάθε πραγματάκι τó άγόρασα με τὰ χέρια μου, τó τοποθέτη- σα μόνος μου. Δέκα χρόνια δέν είχαμε αλλάξει τη θέσι τους.

Μιά γυναίκα άδύνατη, πού τó πρόσωπό της καθρέφτιζε τó μαρτύριο μιας ζωής θα- σανισμένης, έπρόβαλε στην πόρτα.

Μά κύτταξε! Τά μάτια της άνοιγοκλει- σανε. 'Εκανε ένα δήμα και πήγε νά κλο- νιστή.

— Μαρία!

— Μάρκελε!

Κατάπληκτη ή μικρή ήρθε κοντά μας και μας ένύτταξε.

Τι καθαρά πού ήσαν τὰ μάτια της γυ- ναίκας μου! Τέτοια μάτια ποτέ τους δέν μπορούσαν νά πιστέψουνε ότι εγώ έσκό- τωσα μιά γυναίκα.

'Αγκάλιασα τὰ δυο εκείνα πλάσματα και τὰ φίλησα.

— Χριστός 'Ανέστη, μπαμπά, μου είπε ή μικρούλα.

— 'Αληθώς 'Ανέστη, ψιθύρισε.

Μιά άνάστασι άνάμεσα σ' αυτούς τούς δυο άγγέλους, μού άνοιξε ένα καινούργιο δρόμο στην κοινωνία, στη ζωή μου.

— Χριστός 'Ανέστη, ψιθύρισε ή γυναίκα μου, με τὰ μάτια θουρκωμένα από τὰ δά- κρυα.

'Υπάρχουν και στιγμές χαράς, στιγμές ήσυχίας. Μιά από τις μεγαλειότερες αυτές στιγμές ήταν εκείνη, στη ζωή μου.

— ΜΙΚΑΕΛ ΣΩΓΙΕΡ

Τό ίδιο τού έκανε

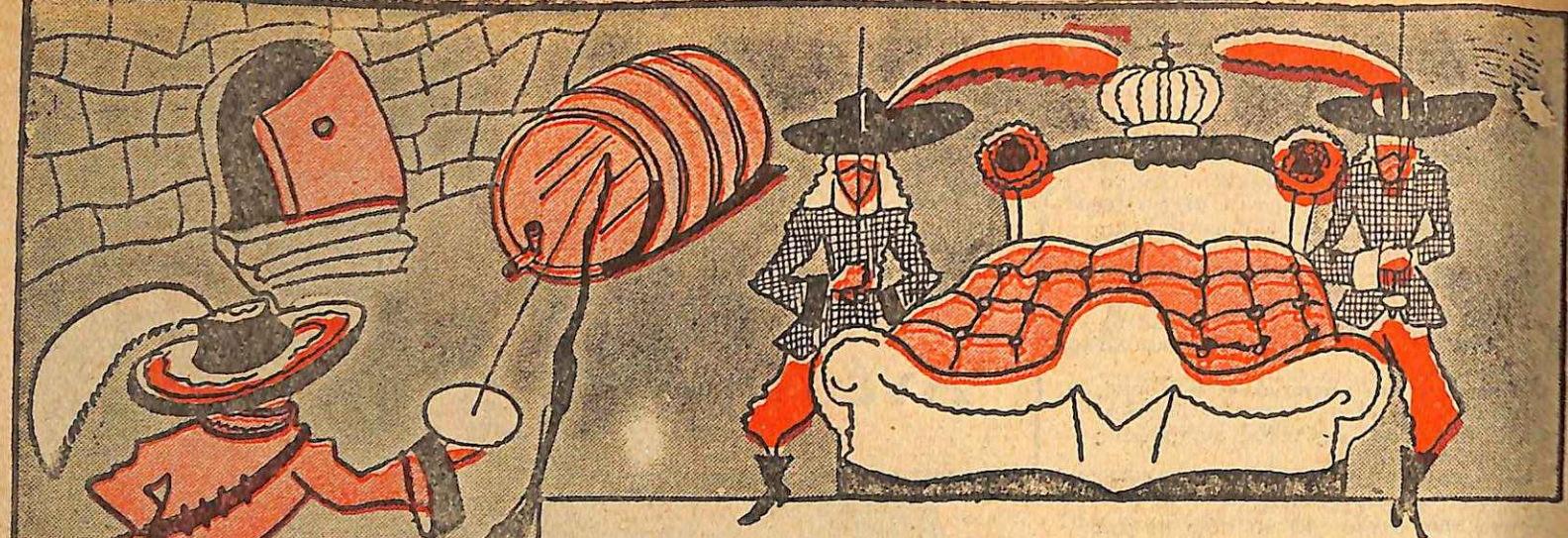
'Ενας 'Αμερικανός έβγαине μεθυσμένος από ένα νυκτερινό κέντρο τού Παρισιού. Στην πόρτα είδε κάποιον με στολή και με γαλόνια. Τού είπε:

— Φώναξε μου ένα ταξί.

— Συγγνώμη, κύριε, δέν είμαι ούτε θυρωρός, ούτε γκρουμ. Είθετε τσάν μεθυ- σμένος, πού δέν άναχνωρίζετε έναν άερο- πόρο.

Και ό μεθυσμένος 'Αμερικανός:

— Τότε φώναξε μου ένα... άεροπλάνο!...

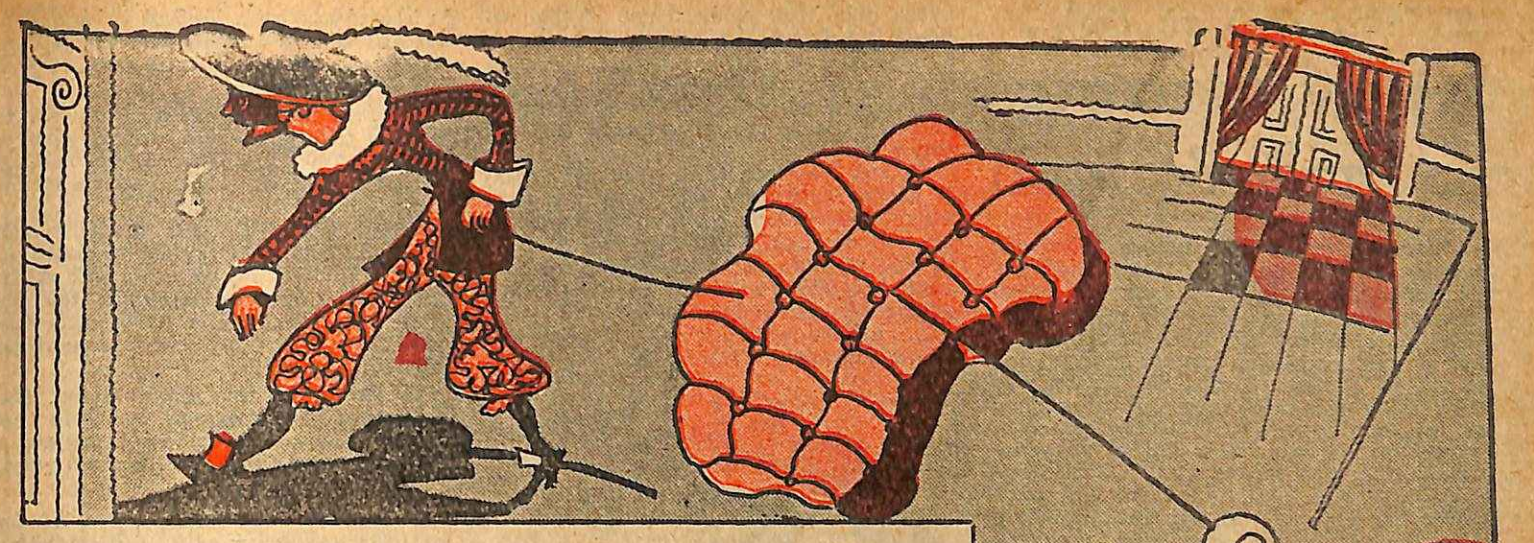
ΟΙ 13 ΣΤΡΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ Έμμετρο εϋθυμο ιπποτικό μυθιστόρημα

(Μία άγνωστος ιστορική λεπτομέρεια: Η Βασίλισσα της Γαλλίας, Αικατερίνη των Μεδεΐκων, έχει κρύψει μέσα εις τὸ στρώμα της, τὰς ἐπιστολάς πού της ἔχει ἀποστείλει ὁ ἔραστής της, κόμης Σαπρισί. Ὁ Βασιλεὺς καὶ οὐχὺς τῆς, Βρακίος ὁ Α΄, πληροφορεῖται τοῦτο εὐρισκόμενος εἰς τὸ μέγανον. Ἀποστέλλει τέσσαρας πιστοὺς τοῦ ἱππότης, τὸν Ριχάρδον, τὸν Βρουβάντιον, τὸν Ὀνωρίνον καὶ τὸν γασκῶνον Ἀρμενιάν, νὰ γίνουν κύριοι τοῦ στρώματος τῆς Βασίλισσας, τοῦ ὁποῦ ὅμως στρώματος τὴν φύλαξιν, ἔχει ἀναθέσει ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδεΐκων εἰς δώδεκα ἱππότες, στρωματοφύλακας ἀποκληθέντας, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς, ἕνα δέκατον τρίτον, τὸν Ἀμεδαῖον — Ἀλφονσίνον — Γουίδον — ντε — Σαλετέ. Ἐντεῦθεν τὸ ἀσπονδὸν μῖσος τῶν ἱπποτῶν τοῦ Βασιλέως ἐναντίον τῶν στρωματοφύλακων τῆς Βασίλισσας, μῖσος τὸ ὁποῖον ἐνέπνευσε τοὺς συγγραφεῖς τοῦ παρόντος μυθιστορήματος).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ἡ νύκτα ἦτο χλιαρά, ὡς τὸ λυγρὸν ἀσθενοῦς· ὡχρὰ σελήνη ἔσχζε ἀργὰ τοὺς οὐρανούς· καὶ οἱ ἀστέρες οἱ πτωχοὶ, ἔθρηνον μετὰ τῇ Μοῖρᾳ αὐτῇ πού τοὺς κρατᾷ, ὑπὸ τῇ (ψῆ) κολλημένους.
Ἦτο ἡ νύκτα χλιαρά... ὡς ἀνωτέρω εἰ-
πόν· αἰφνης ἠκούσθησαν ὄπλα, τριῶν-τεσσά-
κι' εἰς τὴν καμπὴν τῆς ἀτραποῦ, ἐφάνη-
σαν ἱππεῖς, ἱππότες περισπούδαστοι καὶ πάσης προκο-
πῆς. Οἱ ἱπποὶ ἔβαιναν ἀργά, κι' οἱ φίλοι μας (ἱππότες) λέξεις τινὰς ἀντήλασσον, κρυφίως, πότε-
— Ριχάρδε... ἄς μὴ σπεύδωμεν... ἄς βαί-
(νωμεν βραδέως...
Ἦτο νεαρός, πῶς λέγεται; — Ὁ φύλαξ; Ἀμεδαῖος!
Πλὴν, εἶνε μᾶλλον εὐθαρσής, ὡς χειριστὴς (τοῦ ξίφους) γνωρίζει, λέγουν, ξιφισμοὺς λαμπροὺς καὶ (ἀποκρῦφους...
— Ὡστε τὸν νοῦν μας, φίλοι μου...
— Παλαίει μετὰ λύσεως ὁ φύλαξ ὁ περίφημος αὐτός, τῆς βασιλίσ-
(σας) — Ὁ βασιλεὺς, θὰ ἔπραττε, ἀγαπητέ μου, (κάλλιον) νὰ μὴ ἀνέθετε εἰς ἡμᾶς...
— Ναί, μὰ τὸν Καρδινάλιον!...
Ὁμολογῶ, ἡ ὑπόθεσις, ὅχι πῶς μὲ φοβί-
(ζει, ἀλλὰ εἶνε περίεργος καὶ μᾶλλον μ' ἐκνευ-
(ρίζει...
— Ἐδώσαμεν τὸν λόγον μας, στὸν βασι-
(λέα, φίλοι κι' ἂν ἐπιτύχωμεν πολλὰς τιμὰς θὰ μᾶς (ὀφείλῃ...
κι' ἀπὸ τὰς πρώτας τὰς τιμὰς, νὰ ἔχετε (ὅτι) ὅμη

πῶς τοὺς μισθοὺς μας ἀσφαλῶς...
— Θὰ μᾶς τοὺς περικόψῃ! —
Με βλασημεῖς, Βραβάντιε...
— Δὲν λέγω παραμυθί-
ἐνῶ ἀντιθέτως, φίλοι μου, κι' αὐτὸ εἶνε (λήϊστα) τῆς βασιλίσσης οἱ φρουροί, τὸ λέγουν καὶ (θερὰ) πληρώνονται ἀδρότατα κι' ἔχουν καὶ (χερά!)...
Ἦτο ὁ Ἀμεδαῖος, φέρ' εἰπεῖν, καὶ τσομερῶν (Γουίδος) λαμβάνει καὶ βαλάντια, εἰσπράττει, καὶ (εἰς εἶδος) — Σὰς βεβαιῶ, ἂν ἤκουε κανένας, τὸν (Βραβάντιον...
— Τρεῖς μῆνας ἔχω, Ἀρμενιάν, νὰ ὀσφρα-
(θῶ βαλάντιον. — Εἶνε τοῦ βασιλέως μας, συνήθεια πα-
(παλαί... — Ἐν τούτοις, εἶμαι πάντοτε πιστός, στὸν (βασιλέα!...
— Σιγᾶτε τώρα, φίλοι μου, διότι πῦρ σεν (γίγνεται) εἰς πανδοχεῖον. Προτιμῶ, σιγῶντες νὰ βα-
(δίζωμεν. Ἀμέσως ἐσιώπησαν κι' ἐβάδιζαν ἡρέμα...
★
Κι' οἱ τέσσαρες τῶν, ἦταν, τῶν ἱπποτῶν (ἡ κρέμα) Βαβάνιοι καὶ οἱ τέσσαρες, ὁμηλικοὶ πρὸς (τοὺς) εἰκοσιπέντε, ἅπαντες, ὡς τὰ πολλὰ, ἐτῶν...
Μόνον ὁ εἰς, ὁ Ἀρμενιάν, ἦτο τριακον-
(τούτης) δι' ὃ καὶ ἦτο ἀρχηγὸς τῶν ἄλλων ἱπποτῶν...
Ὁ κύριος Βραβάντιος ἦτο ἱππότης γιγας...
μονομαχίας φαίνεται ἠρίθμει οὐκ ὀλίγας...
Ὁ δὲ Ριχάρδος, τρομερὸν ἐλέγετο, (ἦτο) ἰσχυρὸς...
Ἐνώπιόν του κι' οἱ ἐχθροὶ κι' οἱ φίλοι του...
(ὡχρίων) Τρίτος, σπουδαῖος καὶ αὐτὸς ὁ Ὀνωρίνος (ἦτο) ἥρωας τοῦ ξίφους, βέβαια, πλὴν ὅπως (θερλεῖτο) τὸν Βάκχον, τὸν ἐλάτρευε, θερμῶς κι' (διατερόως) κι' ὁ οἶνος ἦτο πάντοτε, μοναδικὸς τοῦ (ἥρωος) ἡμῶν...
Ἐμονομάχει πάντοτε ἔμονομάχει ἀμύνη...
ἔμονομάχει νηστικός, καθὼς καὶ μεθυσμέ-
(νος) ἔμονομάχει διαρκῶς. Προέτασε τὰ στή-
κι' ἐλέγετο πῶς μὴ φορὰ μόνον (κῆθη...)
Εἰς πανδοχεῖον — καὶ αὐτὸ ἀμφιβολία δὲν (θέλει...)
δταν ἔμονομάχησαν, αὐτὸς κι' ἕνα... βα-
(ρέλῃ) Τέταρτος ἦτο ὁ Ἀρμενιάν... ἀξίας κεκρυμ-
(μένης)

Γασκῶνος ἐνομιζέτο, ἀλλ, ἦταν Ἀρμε-
(νῆς...
★
Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ τέσσαρες, ἱππεύοντες δ-
(μοῦ, εἰς Παρισίους ὤδευον, μετὰ πολλοῦ θυ-
(μοῦ, καὶ τοῦ Αὐθέντου ἐσκέπτοντο τὴν ἐπολὴν (ἀκούει...)
ν' ἀρπάσουν τὸ φρουροῦμενον τῆς Βασιλίσ-
(σης, στρώμα... Κι' ἐβάδιζον... τί μέλλεται νὰ γίνη δὲν (γνωρίζουν) ἐφ' ὃ, ἄς τοὺς ἀφήσωμεν αἰσίως, νὰ βα-
(δίζουν)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Σιγῇ. Εἰς ὥρολόγιον σημαίνει ἡ δωδε-
(κάτη. Ναί, εἶνε μεσονύκτιον, κι' ἡ Μεγαλειο-
(τοῦ) ἄγρυπνος, εἰς δωμάτιον μονῆρας περιμένει. Ἰδοὺ τὸ μεσονύκτιον σεμνοπρεπῶς ση-
(μαίνει, κι' ἐνῶ εἶνε μεσάνυχτα κι' ἡ φύσις ἡσυ-
(χάζει, καὶ κλαυθμηρίζει μὴ σειρὴν καὶ κύει τις (οὐρλιάζει) εἰς τὴν ὁδὸν μὴ σκιά, προέβαλε, γνω-
(σῆ) Βαδίζει πρὸς τ' ἀνάκτορα... Ὁ κόμης Σα-
(πρισί) Βαδίζει πρὸς τ' ἀνάκτορα μετὰ χαρᾶς (πυρίνης) εἶνε ὁ εὐνοούμενος, ὁ τῆς Αἰκατερίνης. Ἰδοὺ τον! Αἰφνης ἔστρεψε, δὲν βαίνει (κατ' εὐθείαν) ἀπὸ τὴν θύραν, προτιμᾷ νὰ μῆν, τὴν ὀπι-
(σθίαν, σπου, ὅπως καὶ πάντοτε, — τὸ σκέπτεται (ἡδέως...)
τὸν ἀναμένει ἐμπιστος, ὁ φίλος Ἀμε-
(δαῖος. Φθάνει — Τίς εἰ; τὸν ἔρωτᾷ ὁ φύλαξ ὁ πιστός. — Φίλος!...
— Εἰπέ τὸ σύνθημα!...
— Ἰππότης Κουνιστός!...
— Σεῖς εἰσθε κόμη; Εἰσέλθετε... Σὰς ἀ-
(ναμένει ἐκεῖνη. Ὁ κόμης Σαπρισί περνᾷ κι' εὐθὺς ἡ θύ-
(ρα κλείνει. Ἀνέρχεται τὴν κλίμακα μὲ μυστικὴν ἐλ-
(πίδο... τὸ πρόσωπόν του κρύπτεται μὲ μούρην (προσωπίδα, ἰμβαλν' εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἡ Αἰκατερίνη, (περιπαθεῖς) κι' ἡμίγυμνη... εὐρίσκειται ἐν τῇ (κλινῇ...
— Ντὲ Σαπρισί... ἀργήσατε!... τῷ λέγει (τεθλιμμένη) μὴ καρδία τήκεται δταν σὰς περιμένῃ...
τὴν προσωπίδα τοῦ ἀφαιρεῖ, ἀμέσως πα-
(ραφῶν) ὅποτε μένει ἐκπληκτος, μὲ τρέμοντα τὰ (χεῖλη). Εἶνε ὁ ἱππότης Ἀρμενιάν, ὁ προσωπίδο-
(φόρος)

Ἐξάγων ἐγχειρίδιον καὶ λέγων: — Μὴ (ὀμίλει!...
— Ὡ! Προδοσία!... ἔκραξε κι' ὡχρίασε (ὡς πτώμα. Ληστής ἂν εἶσαι, λέγε μου, ἐπιθυμεῖς χρυ-
(σίον; Πλὴν ὁ ἱππότης Ἀρμενιάν, ἐπιθυμῶν τὸ (στρώμα, παμπόνηρος ἐκάθησε στὴν κλινὴν τῆς (πλησίον...
— Δὲν θέλω τὸ χρυσίον Σου... εὐχαριστῶ (ἀπειρώς) εἰμ' ὁ ἱππότης Ἀρμενιάν...
— Τοῦ βασιλέως σμῆνος; Γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα... πλὴν εἰπατέ μοι (ἀκύμα) γιατί σὰς ἔστειλεν ἐδῶ;
— Νὰ πάρω αὐτὸ τὸ στρώμα!...
— Βοήθειαν!... Οἱ φύλακες!...
Ἦτο ἡ Αικατερίνη ὁ Ἀρμενιάν περιφρονεῖ τὸ ξίφος ἀνασπᾷ (εἰσέρχονται) οἱ ἱππότες τῆς καὶ ἐν ἑλλο-
(φροσύνῃ) τοὺς λέγει ἀβόγως γαλλιστί: — vous vous battez n' est ce pas?
En garde!... Καὶ ἐναντίον του, ρίπτονται λυσσῶντες (με δεκατρεῖς ὁ Ἀρμενιάν πανευχερῶς πα-
(λαίει) κι' ἐνῶ ἡ χεὶρ του ἡ δεξιὰ τὸ ξίφος του (χειρίζεται) ἡ χεὶρ του ἡ ἀριστερὰ τὸ στρώμα συλ-
(λαμβάνει!... Το ρίπτει ἀπ' τὸ παράθυρον, πλὴν τὸ ἀ-
(ποχωρίζεται, διότι ξεύρει ὁ ἀνθρωπος πού εἶνε καὶ τί (κάνει...
Τοῦ παραθύρου κάτωθεν, οἱ τρεῖς τοῦ συ-
(νοδοὶ) τὸ στρώμα τὸ ἀρπάζουν καὶ φεύγουν ἐν (σπουδῇ!...
Ἀλλόφρων ἡ βασίλισσα ἐφώνησε! — Τὸ (στρώμα!...
Ο! δώδεκα ἱππότες τῆς τὸν Ἀρμενιάν ἀ-
(φήσαν) ὁ Ἀμεδαῖος ὁ πιστός, μονομαχεῖ ἄκμα (με τὸν ἱππότην Ἀρμενιάν, πυριφλεγῆ καὶ (σύννη...
Ἀκούει ν' ἀπομακρύνονται οἱ φίλοι τοῦ (ἱππεῖς) ἀγαλλιά καὶ χαίρεται κι' ἀσμάτια ψελ-
(λίζει) πλὴν, κράκ!... Ἰδοὺ πὺρ θραύεται τοῦ ξί-
(φους) τοῦ ἡ λεπίς κι' ὁ Ἀμεδαῖος ὁ πιστός, εὐθὺς τὸν ἀφο-
(πλίζει...
— Ἰππότες, εἰσθε ἀνιχνεύοντες!...
— Ὡ! τύχη μου φρικτὴ!... Ἐνώπιόν του ἀνοίγεται μὴ καταπακτὴ (ἄκων) καὶ ὁ ἱππότης Ἀρμενιάν ρίπτεται ἐκάν (ἄκων) κι' εὐρίσκειτ' εἰς ὀπάγειον παρόμοιον πρὸς (λάκκον!...
Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ
(Εἰκονογράφος Πυθ. Νάγου)

Στὸ ἐρχόμενο: Συνέχεια ΠΩΛ ΝΟΡ καὶ εἰκονογράφος Ἀλ. Κοντοπούλου.

Σκίτσου από τη ζωή 'Η ανάστασις του άρνιου

"Ετσι και τότε, σαν τώρα: έκλογικές παραμονές και Πάσχα. Δυο κοσμικές χαρές μαζί. Οι όμοθυροντίες από τα πασχαλινά θαρελόττα, που άρχιζαν από τα Δώδεκα Εὐαγγέλια και εξακολουθούσαν όλες τις άγιες ήμέρες, από του Μακρυγιάννη ως το Πολύγανο και τη Σχολή των Εὐελπίδων και από τους Αμπελοκήπους ως το Μεταξουργείο, έτόνωναν και έξύψωναν λιγάκι επικίνδυνα και το προεκλογικό... φρόνημα του κόσμου. "Ωστε καμιά φορά, αντί για θαρελόττα και σκάστρες, να έρμηνεύη όλους τους καύμους τους θρησκευτικούς και τους κομματικούς ή διμούτσουνη κουμπούρα!

Οι υποψήφιοι έγύριζαν σαν τους παλατιζήδες από γειτονιά σε γειτονιά για να αγοράσουν φτηνά κι' αυτοί, με λίγα λόγια και κεράσματα, ότι είχε για πούλημα ο κοσμάκης ο άφελής—τους ψήφους!

"Εκεί κάτω, κοντά στην οδό Πλαπούτα, κατά τα Πυθαράδικα, όπου σήμερα είναι μια θεόρατη μοντέρνα πολυκατοικία σαν κάστρο, ή καλλίτερα στην οικοδομή του πρώτου καταχραστού, ήταν το σπίτι του Λάμπρου του Γκαγκαριά, χρόνια υποψήφιου—πότε βουλευτού και πότε προέδρου—και πάντα καλού και αγαθού κομματούρχη. Από τα πιο νοικοκυρία σπιτία της γειτονιάς. Με κήπο γύρω-γύρω, με πηγάδι, με τριανταφυλλίες, μ' άρμπαρόριες, με τσαντσαμίνια, με περιπλοκάδες και με μια σπουδαία κληματαριά, που την είχαν θαυμάσει για τα πεντάγλυκα «εφτάκόλα» της όλοι οι όνομαστοί πολιτικοί της παλιάς Αθήνας. Συγομαλάδες, Ράλλης, Καλλιφρονάδες, Λεβίδης, Μερκούρης και αυτός ο κοσμοξάκουστος δημοτικός Σύμβουλος Γεώργιος Καλησπέρης, που σπάνια έκανε προεκλογικές περιοδείες πέρα από τη Βλασσαρού και την «Σκιάν της Ακροπόλεως». Το ίδιο ήταν και τα τριγύρω νοικοκυρόσπιτα με τους κήπους τους, με τις κατόικες τους, τα άρνάκια τους στο γρασίδι, μ' όλη την ευτυχία τους.

Τώρα τα πιο πολλά έχουν χαθή και στη θέσι τους έχουν φυτρώσει μακρυνά δγκόσπιτα, με παράθυρα σαν μπουκαπόρτες και μπαλκόνια κλειστά με μπετόν-άρμε σαν ρωμαϊκές σαρκοφάγοι. Έχουν ξεχασθή

μέσα στα λίγα χρόνια που έχουν περάσει. Δεν έχει μονάχα ξεχασθή σε όσους μένουν εκεί παλιούς γειτόνους μια πασχαλινή ιστορία του Λάμπρου του Γκαγκαριά, του καλού και αγαθού, που άγαπούσε τον πλησίον του περισσότερο από τον εαυτό του.

Ο κύρ Λάμπρος κάθε χρόνο την άνοιξη έθρεφε εκεί στην αυλή του ένα άρνι καραμάνικο—πάντα μεγάλο και τετράπαχο—που το έσφαζε κάθε μεγάλο Σάββατο και το μισό και περισσότερο το μοίραζε άνήμερα το Πάσχα το πρώι στους φίλους της γειτονιάς, έτσι για το καλό του... χρόνου και για τους ψήφους που πάντα έπερίμενε. Αυτός δεν έκρατούσε

Βρήκε μονάχα το σιγγέλε

ούτε το μισό. Καμιά φορά μονάχα την πλάτη με τη σπάλα για να μαντέψη από τα «σημάδια» της πώς θα πάη ή χρονιά, και τα άκρα με τη σηκοταριά για τη μαγειρίτσα. Τίποτε άλλο.

Τελευταία όμως που οι περιστάσεις ήταν δύσκολες και τα εισοδήματα ξεπεσμένα, αυτή ή πασχαλινή του—καλή για τους άλλους—συνήθεια του έστοιχίζε πολύ, πάρα πολύ.

Την τελευταία του λοιπόν χρονιά που ήταν υποψήφιος, το πρώι το Μεγάλο Σάββατο έσφαζε το άρνι—μεγάλο και τετράπαχο—άλλά, τι τα θέλετε, με τρόπο και με ανησυχία θυμήθηκε μόλις το έγδαρναν, τις αναθεματισμένες υποχρεώσεις της μοιρασιάς. "Η γυναίκα του και τα παιδιά του άρχισαν να κάνουν τους λογαριασμούς, τις αναθεματισμένες υποχρεώσεις της μοιρασιάς. "Η γυναίκα του και τα παιδιά του άρχισαν να κάνουν τους λογαριασμούς, τις αναθεματισμένες υποχρεώσεις της μοιρασιάς. "Η γυναίκα του και τα παιδιά του άρχισαν να κάνουν τους λογαριασμούς, τις αναθεματισμένες υποχρεώσεις της μοιρασιάς.

—...Για σταθήτε, θρέ άνθρωποι, είπε κάποια στιγμή στους δικούς του ο Λάμπρος με παράπονο που του έφερνε δάκρυα. Δεν είναι σωστό να μοιράσουμε πά-

λι όλα το σφαχτό... Μπα σε καλό μασάει. Τίποτα. Πρέπει να βρω μια καλή δικαιολογία για να άποφύγουμε αυτό το κακό. Για σταθήτε.

Τους άφηνει και τρέχει στο σπίτι του παλιού του φίλου και γειτόνά του, του Παντελή του Μαρμαρά—παλιό υπάλληλο του Δημοτικού Φόρου—για να τον συμβουλευθί.

—Βρέ Παντελή, μου συμβαίνει αυτό κι' αυτό. "Εσύ, που γεννάει το μυαλό σου, τι με συμβουλεύεις να κάνω για να άποφύγω με τρόπο το μοίρασμα του σφαχτού; Πώς να άποφύγω αυτή τη διαβολική μένη—Θεέ μου συγχωρέσέ με—συνήθειά λι; Πές μου.

Ο Παντελής έσκέφθηκε λιγάκι, έβλεπε το κεφάλι του, έμπερνε δυό-τρεις φορές χάντρες του κομπολογιού του και μετά του είπε με ύφος θριαμβευτικό για την άνακάλυψι:

—"Ακουσε έδω, Λάμπρο μου. Το έρθει κι' α! Νά κρεμάσης κάτω απ' την κληματαριά, κατά το μέρος του δρόμου σου, χωρίς άποψη το σφαχτό, ώστε να το ίδου όλοι κρεμασμένο όλοι οι γειτόνοι. Και να το άφήσης εκεί όλη τη νύχτα. Τα χαράματα πριν καλοξημερώση να το μπάση μέσα κρυφά και το πρώι που θα ξυπνήσει ή γειτονιά, να βγής στο δρόμο και να φωνάξης δυνατά, να χαλάς τον κόσμο που σου έκλεψαν την νύχτα το άρνι από κει που το είχες κρεμασμένο. Με κατάλαβες;

—Κατάλαβα, κατάλαβα, Παντελή μου... —Ναι, αλλά με τη συμβουλή αυτή που σου δίνω, Λάμπρο μου, θέλω να μου στείλεις ένα μεζέ κρυφά...

—Μεζέ; "Ενα μπουτί δλόκληρο. Σου άξιζει, Παντελή μου. Σε εύχαριστώ. Και με τη συμβουλή σου θα γλυτώσω... Με σώσεις!

Το άπόγευμα έκρέμασε ο Λάμπρος το άρνι σ' ένα δοκάρη της κληματαριάς και στάθηκε και το καμάρωνε. Το καμάρωναν και οι διαβάτες και οι γειτόνοι και τα γειτονόπουλα έπαιζαν στο δρόμο και χτυπούσαν στις μάντρες τα θαρελόττα και τις σκάστρες. Και το άφησε εκεί το άρνι όλη την νύχτα, όπως τον είχε συμβουλέψει ο φίλος του. Στις δώδεκα οι καμπάνες έσήμαναν "Ανάστασι, έφαγε με τη φαμίλια του ο Λάμπρος τη μαγειρίτσα του, έτράθηξε δυό-τρία ποτηράκια πάρα πάνω, έψαλε σιγαλά «Χριστός Άνέστη έκ νεκρών» και όστερα έπήγε να κοιμηθί ήσυχος κι' εύχαριστημένος.

Το πρώι που είχε θνή ο ήλιος ξύπνησε σαν από γλυκό όνειρο, έπήγε γρήγορα στην αυλή για να μπάση μέσα το άρνι, αλλά δεν εύρηκε παρά μονάχα το σιγγέλε.

Κάποιος φρόνιμος είχε πάρει τη νύχτα το άρνι δλόκληρο όπως ήταν και πήγε ήσυχα στη δουλειά του χωρίς να ένοχλήσιν κανέναν.

Ο Λάμπρος άρχισε τις φωνές, σαν δαρμένος, και τις άντάρες για τη φοβερή κλοπή που του έγινε και έσήκωσε όλη τη γειτονιά στο πόδι. Τρέχει και στο σπίτι του Παντελή λαχανιασμένος και κατακίρινος από την ταραχή του.

—"Αχ, Παντελή μου, τι έπαθα! "Αχ, τι έπαθα... Μην τον είδες; Μου κλέψανε το άρνι. Μου το κλέψανε. Πάει. "Αχ... δεν θα έχω ούτε ένα μεζέ να προσφέρω στους υποψήφιους που μπορεί να μάς έπισκεφθούν. Μου το κλέψαν...

Ο άλλος, κυττάζοντάς τον δύσπιστα μ' ένα πικρό χαμόγελο του λέει:

—Μά κι' έμένα έρχεσαι, Λάμπρο, να μου πής το μάθημα που σε δασκάλεψαν; Ντροπή σου! Το κάνεις για να μη μου στείλεις τ' μεζέ που μου υποσχέθηκες; —Βρέ Παντελή, στη ζωή των παιδιών μου, μου το κλέψανε...

—Λάμπρο μου, σου είπα άφσέ τα σώζα. Πήγαινε άλλου να πής ότι το Άρνι Άνέστη έκ νεκρών. "Ισως σε πιστέψουν.

ΔΗΜ. ΛΑΜΠΙΚΗΣ

Έκδικήθηκε με το μαχαίρι

Μια τραγωδία άδομαντωρύχων

"Η ιστορία αυτή έγινε στη Νότιο Άφρική, εκεί στα καταραμένα τ' άδομαντωρύχια που χανε μαζέψει όλα τ' άποθράσματα του κόσμου... Τότε μόλις είχαν άνακαλωθί τα άδομαντωρύχια και πλήθος άλήτες, κακούργοι, έκφυλοι, τυχοδιώχτες, έπεσαν σαν κοράκια στα χώματα του Τράνσβααλ, για να ξεκολλήσουν απ' τη γή το μυστικό πετράδι που θά τους έκανε με μιάς κι' άκοπα πλούσιους... "Ηταν κι' ένα ζευγάρι "Ιταλών εκεί πέρα... το πιο άθλιο... το πιο φτωχό. Ο Ματέο, άγριος, άμίλητος, ήταν όλη μέρα στο καπηλειό και ποτέ στο τετράγωνο κομμάτι γής που τους είχαν παραχωρήσει. "Η γυναίκα, ή Τζοβάννα, ή Μαλτέζα φλογερή, έσερνε πάντα μαζί της ένα άθλιο πλασματάκι, πρόωρα μαραμένο, τ' άγοράκι της, που μεγάλωνε εκεί... στην βρωμερή κι' άποπνιχτική άτμόσφαιρα των άδομαντωρύχων... "Η γερή Μαλτέζα το έσφιγγε στην άγκαλιά της μ' άγρια μανία. Σαν τίγρις, που της σκότωσαν τα μικρά της και της άφησαν μόνο ένα. Κι' ήταν τόσο καχεκτικό κι' άρρωστιάτικο το μικρό, που άληθινά άναρωτιώταν κανείς, πώς μπορεί ναταν παιδί μιάς τέτοιας γυναίκας. Σαν έγινε δέκα χρονών ο Τζίνιο, ο πατέρας του τούμαθε να γυρνά στις καλύβες των άδομαντωρύχων και να κλέβη...

—Δεν είναι ζωή αυτή! Έλεγε της γυναίκας του. "Ετσι μούβρεται να δώσω μιά με την άξινά στο κεφάλι του παιδιού, να μη θανατίζεται πιά, κι' έμεις μαζί μ' αυτό. Γρουσουζίκιο παιδί!

—Γι' αυτό μου το μαθαίνεις να κλέβη! Έίχε όρμισή στη Τζοβάννα, πώς το παραμικρό νάβρισκε στο τετράγωνό του, δεν θάβασε πια το παιδί να κλέβη. Μιά μέρα ήλθε μ' ένα μεγάλο διαμάντι, που άρκιζότανε πώς τώβρε...

—Νά πας να το πουλήσης στη χώρα, της είπε. Τελείωσαν τα ψέματα! Γίναμε πλούσιοι...

Στη χώρα να πάη κανείς, ήθελε ξη δρες ποδαρόδρομο. Και ή Τζοβάννα πήγε. Μά όπου κι' άν τώδεινε το διαμάντι, έβαζαν τα γέλια. "Ηταν γυαλί. Γιατί της έπαιξε ο Ματέο αυτή τη φάρσα; Σαν γύρισε το θράδυ, τασικαμένη, τώμαθε: "Ο άνδρας της και το παιδί δεν ήταν εκεί!

"Αδικά έτρεξε ή δυστυχισμένη. "Αδικά γύρεψε... Κανέναν δεν τους είδε. Κανέναν δεν ήξερε τίποτα. "Ανοιξε ή γή και τους κατάπινε... Μ' άγρια άπόφασι γύρισε στο τετράγωνό τους κι' άρπαξε εκείνη την άξινά... "Ολα τα πετύχαινε κανείς άμα είναι πλούσιος...

...Και ή Τζοβάννα έγινε πλούσια... Σαν και να γύρισε ή τύχη άφ' όπου έφυγε το παιδί, το τετράγωνο έγινε πηγή από διαμάντια... "Εγκατεστάθηκε στην πολιτεία σ' ένα σπίτι θαυμάσιο και πλήρωσε του κόσμου τους ανθρώπους ναβρουν τα ίχνη αυτών που έφυγαν... Τίποτε... τίποτε... τίποτε... "Εσθυνε προσεχτικά τα ίχνη του ο Ματέο απ' όπου και να περνούσε...

Μιά μέρα που περπάταγε δλομόναχη στο δρόμο, ένας κύριος καλοντυμένος την σταμάτησε:

—Κυρία... Δεν με γνωρίζετε; —"Η τύχη γυρίζει... της είπε μ' ένα χαμόγελο. Γύρισε, θλέπω, και για σάς. "Οπως και για το Ματέο.

"Η γυναίκα χλώμιασε. —Είδατε τελευταία το Ματέο; —Βέβαια, τον είδα! Μέγας και πολύς! —Και το παιδί; Είδατε το παιδί; Τό πρόσωπο του Λοπέζ πήρε έκφρασι λυπητερή.

—Κρίμα που βγήκε τέτοιο... Λυπούμαι για σάς, κυρία μου... —Τι τέτοιο; Γιατί; Μιλήστε, για το θεό!

—"Εχει κακά ένστικτα. Κλέβει. "Εκλεψε το πατέρα του ένα θαυμάσιο διαμάντι,

Μ' ένα μούγγρισμα ή Τζοβάννα άρπαξε τον Λοπέζ απ' τα μπράτσα.

—Κύριε Λοπέζ... μουρούρισε. "Εχω τέσσαρα διαμάντια... Τέσσαρα, τα ωραιότερα του Τράνσβααλ... Τα καλλίτερα... Θά τα δώσω και τα τέσσαρα για να ξανάβρω το παιδί μου... Βοηθήστε με!

—Δεν πρόκειται για τα διαμάντια. Θά σάς βοηθούσα και χωρίς αυτά.

Ο Λοπέζ κράτησε το λόγο του... Το άλλο θράδυ γύρισε στην Τζοβάννα μ' ένα γράμμα. Πνιγμένη στα δάκρυα εκείνη, το διάβασε:

«Μανούλα, άν ζής, πάρε με από δω... Σε θερμοπαρακαλώ γονατιστός, πάρε με. Δεν μπορώ να ζήσω πιά. Είναι κόλασι έδω

"Η δυστυχισμένη μάνα, μόλις δημείωσε, έτρεξε στο σωφρονιστήριο να θγάλη το γυίο της.

—Τι θέλεις; την ρώτησε ένας άνθρωπος μαυροφορεμένος.

—Τό γυίο μου... Δεν καταδικάστηκε... τον έκλεισε ο πατέρας του έδω για συμμόρφωσι. "Ηλθα να το πάρω...

—Ποιά είστε;

—"Η μητέρα του...

—Λυπούμαι... Δεν έχετε δικαίωμα απ' το νόμο...

Τού κάκου έκλαψε. Ικέτεψε, παρακάλεσε...

Τρείς ήμερες! Τρείς ήμερες κράτησε αυτό το μαρτύριο... "Ωσου μιά μέρα ο Λοπέζ της είπε:

—"Ο Ματέο είναι έδω... Τον είδα... Μιλήσαμε... "Αν του δώσης το μεγάλο σου γαλάζιο διαμάντι, δέχεται να έλευθερώση το παιδί...

—"Ο,τι θέλει! "Ο,τι θέλει! φώναξε ή Τζοβάννα κλαίγοντας και γελώντας από άφθαστη εύτυχία.

Την άλλη μέρα ή Τζοβάννα έτρεξε στο σωφρονιστήριο και πάλι.

—Αυτή τη φορά τελείωσαν τα ψέματα! Είπε στον μαυροντυμένο κύριο. Τ' άπόγευμα θάρβη ο πατέρας του να το πάρη...

—Κυρία μου. Πολύ άργα...

Πολύ άργα; Ναι. Το παιδί την περασμένη νύχτα, σε μιά κρίσι άπελπισία ρίχτηκε απ' το παράθυρο στις πλάκες. Τώβρεαν νεκρό. Στις τσέπες του, γραμμένο με κάρθουνο σ' ένα παληόχαρτο: «Μανούλα, με έξχασες...».

—Μπορείτε να παραλάβετε το πτώμα του, Είτε ο άνθρως.

—Νά παραλάβω το πτώμα; Αυτό το

χει δικαίωμα ή μανούλα... αϊ; Κακούργοι, με τους άτιμους νόμους σας!

...Ανοιξε ή σιδερένια πόρτα, τότε. Ρίχτηκε πάνω στο συντριμμένο σώματάκι κι' έκλαψε σαν τίγρις. Στά τελευταία, το σήκωσε στα γέρα της μπράτσα και, τραγική μέσ' στην οδύνη της, το μετέφερε στ' άμάξι της χωρίς καμιά δοήθεια. Μόνη της άνέβασε το παιδί στην κάμαρά της, χωρίς να την καταλάβη κανείς.

Ο Ματέο είχε έλθει. Κι' άκουγε τι έλεγε το Λοπέζ:

—Λοπέζ! "Εσύ έκλεψες το διαμάντι...

"Οχι το παιδί...

—Μπα; Τότε γιατί τώχεις κλεισμένο στη φυλακή;

—Κακό δεν θά του κάνη... Πάντως έσύ...

—Κλείς το: "Αρκετά θά κερδίσης με το γαλάζιο διαμάντι!

—Λες νύχη κι' άλλα ή γυναίκα μου;

—"Αμφιβάλλεις;

—"Ωστε καλά τα κανόνισα... Το παιδί δεν έχει να βγί από κει μέσα... Θά μάς δίνει ότι θέλουμε ή Τζοβάννα...

—"Εχεις όπλο;

—Τό πιστόλι μου...

Τότε μπήκε ή Τζοβάννα μέσα. Φορούσε μιά τουαλέττα θαυμάσια, που έκανε πιο χτυπητή την άγρια όμορφιά της. Τους κύταξε καλά και τους δυό κι' άρθώθηκε άπέναντι στο Ματέο. "Ο πόνος την έκανε πιο έπιβλητική. Πιο μεγάλη...

—Τζοβάννα... μουρμούρις' αυτός

—"Αθλίε!

—Τζοβάννα, άκουσε...

—"Ατιμε!

Ξαφνικά, σαν μαινάδα, που ή ίερή μανία την τρελλαίνει, σήκωσε το μαχαίρι που κρατούσε κρυμένο και ώρμησε... Τού κάκου έτρεξε ο Λοπέζ να σταματήση το κακό... Παρέσυρε τα πάντα στην όρμη της... Τού κάκου έβγαλε και το πιστόλι του ο Ματέο. Μά δεν ήταν μόνο ή μανία ή οδυνηρή που κλαίει για το μαρτύριο του παιδιού της; "Ηταν ή έκδικήτρια δικαιοσύνη που ύψώνει το μαχαίρι και χτυπάει... Λάμπανε τα χρυσά βραχιόλια στο γερό κι' άραίο χέρι Λάμπανε τα διαμάντια στα δάχτυλα και το γαλάζιο άσάλι του μαχαιριού... του μαχαιριού που έπεσε άμειλικτο κι' όρμητικό σαν πελέκι δικαιοσύνης... Τό αίμα της ράντισε το πρόσωπο... Ο άνθρως σφάδασε λίγες στιγμές κι' έμεινε άκίνητος. "Η γυναίκα πέταξε το άχρηστο μαχαίρι. Κι' όπως ο Λοπέζ χλωμός, ύπουλος σερνόταν για ν' άρπάξη το πιστόλι απ' το πάτωμα, μ' άφθαστη περιφρόνησι ή Τζοβάννα, σήκωσε το χέρι και τον χτύπησε στο πρόσωπο.

Κι' αυτός το δέχθηκε, σκύβοντας το κεφάλι...

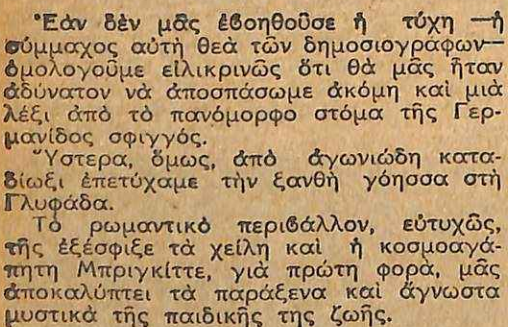
ROMAIN ROLLAN

Ξαφνικά σαν μαινάδα σήκωσε το μαχαίρι και ώρμησε...

— "Ενα μπουτί στον κουμπούρα!

М-П-Л-К-Т-П-Х-В-М

— Τὸ πραγματικό μου δνομα, μᾶς εἶπε, εἶνε Μπριγκίττε Σίτενχελμ. Ἐγεννήθηκα στὸ Βερολίνο, στὶς 17 Μαρτίου τοῦ 1908. Γιά τὴν μητέρα μου καὶ τὶς δυὸ μικρότερες ἀδελφές μου ἤμου δῶρο σταλμένο ἀπὸ τὸν Θεό, γιὰ νὰ περνοῦν εὐχάριστα τὶς ὥρες τους. Ὅταν ἔγινα τεσσάρων χρόνων, πῆανε ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου γιὰ μὴν παρηγοριά της εἶχε ἔμένα καὶ τὶς δυὸ ἀδελφοὺλες μου, πὺ ἦσαν ἡ μιὰ 6 καὶ ἡ ἄλλη 7 χρόνων μεγαλύτερες μου. Οἱ κοῦκλες καὶ τὰ ἄλλα παιχνίδια, πὺ εἶνε ἡ χαρὰ τῶν μικρῶν, ἔμένα δὲν με εὐχαριστοῦσαν. Μοῦ ἄρεσαν τὰ φανταχτερά ροῦχα καὶ τὸ μόνο δνειρό μου ἦταν νὰ ἀποκτήσω ἕνα ζευγάρι... κόκκινα παπούτσια!... Καὶ τὸ δνειρό μου αὐτὸ ἐκπληρώθηκε. Μιὰ θεία μου, μοῦ χάρισε στὰ γενεθλιά μου

πολλές φορές οι δασκάλες με έτιμώρησαν παραδειγματικά. Περιφρονούσα όλες

οἱ. ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟΥΡΑΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΥ
ΕΠΙΜΟΤΑΡΧΟΥ
ΔΟΥΝΤΟΤΣΑΡΧΟΥ

κρυψε κάτω από τη κάπα του το άρνι
στη θέσι του τη προβιά, δένοντας
με το σκοινί του «απαχθέντους» και
τρεχάλα στο σπίτι του.

[Faint background text from reverse side:]

NTOUMANI...

THE TUEBOLD

ΣΑΥΤΗΡΕΥΟΝΤΑ.

221

Οι Λευκοί... Άνθρωποφάγοι

Μία από τις περιεργότερες φυλές της γης είναι και οι Άϊν. Οι Άϊν έχουν τό εξής χαρακτηριστικό:

Ένω είναι λευκοί, είναι άνθρωποφάγοι! Μεταξύ Ιαπωνίας και των νήσων Χαβάι βρίσκεται, ψηλά, προς το άρχιπέλαγος Κουρίλλο και ακριβώς απέναντι της Σιθροϊκής κολποθαλάσσης, ένα νησάκι: Η νήσος Γιάπο.

Οι κάτοικοι της δεν έχουν καμμία σχέση με τα άλλα τριγύρω νησιά και κατά την παράδοσι κατάγονται από πρόσφυγας Κιρκασίους.

Τώρα πώς έφθασαν οι Άϊν στο νησί αυτό; είναι άγνωστο.

Οι Άϊν πιστεύουν στο θεό Ούρουγκ, το θεό της Ήδονης όπως τον αποκαλούν.

Δουλεύουν πολύ λίγο και διασκεδάζουν περισσότερο. Έχουν πάρει ώριμμένα έθιμα των Χαθονέζων, έχουν όμως και μερικά δικά τους, που ίσως να τα έχη δημιουργήσει ή επέμβασις κάποιος ανώτερας βίας.

Όταν βγή το φεγγάρι μαζεύονται άντρες και γυναίκες γύρω από το «τάμ — τάμ» τραγουδώντας, ώσπου να φύγη το φεγγάρι, χορεύουν και διασκεδάζουν γύρω από μια μεγάλη φωτιά.

Όταν όμως κανένα ζευγαράκι να αγαπηθή και τότε ζητά από τον άρχιερέα ν' αποχωρήσει από τους άλλους. Τότε μια καλύθα στήνεται μακριά, προς την άκρογυαλιά, και οι δυο έρωτευμένοι ζούνε μια μοναχική συζυγική ζωή.

Το πιο έξωφρενικό μέσα στα έθιμά τους είναι ή περιεργή αντίληψις που έχουν για τη μετά θάνατο ζωή. Πιστεύουν ότι ή ψυχή δεν πεθαίνει ποτέ και ότι παρευρίσκεται και διασκεδάζει μαζί τους.

Έπειδή όμως δεν έχει πνεύμα, χρειάζεται όπωσδήποτε έναν ψυχικό σύντροφο.

Γι' αυτό οι Άϊν προσπα-

δέν υπάρχει φαντασμαγορικότερον θέμα από ή γλέντι των Άνέμεσα με τις μ φόντο το ρού, που κόκκινες ματίζει αλλά και της φύ.

Οι Άϊ στη τελε κή πίσ τους ά δόσεις.

στούς κάμπους πανανιές, με ήφαίστειο Ζα- θγάζει τις όλο- φλόγες του, σχη αι ή πιο λαμπρή έξωτική εικόνα σεως.

νώ προσέρχονται τη με θρησκευτι- τι στερεωμένη μέσα πο τις παλές παρα-

Ο άρχιερέας παρίστα- ται στα γλέντια αυτά άρχίζοντας το τραγου- δι με την πρώτη λέ- ρεια της λατρείας του Ούρουγκ.

Ο άντρας είναι για τη γυ- ναίκα και ή γυναίκα για τον άντρα όπως λέει ή θρησκεία τους.

Γι' αυτό δεν υπάρχει και νόμιμος γάμος.

Τυχάνει όμως κανένα ζευ- γαράκι να αγαπηθή και τό- τε ζητά από τον άρχιερέα ν' αποχωρήσει από τους άλ- λους. Τότε μια καλύθα στήνε- ται μακριά, προς την άκρο- γυαλιά, και οι δυο έρωτευμέ- νοι ζούνε μια μοναχική συζυ- γική ζωή.

Το πιο έξωφρενικό μέσα στα έθιμά τους είναι ή περιεργή αντίληψις που έχουν για τη μετά θάνατο ζωή. Πιστεύουν ότι ή ψυχή δεν πεθαίνει ποτέ και ότι παρευρίσκεται και διασκεδάζει μαζί τους.

Έπειδή όμως δεν έχει πνεύ- μα, χρειάζεται όπωσδήποτε έναν ψυχικό σύντροφο.

Γι' αυτό οι Άϊν προσπα-

έρεια, νά της στείλουν μια σύντροφο ψυ- χή. Τέσσερις ήμέρες περιτριγυρίζει γύρω από τα ανθρώπινα. Μέσα σε τέσσερις μέ- ρες πρέπει νά θρεθθί το θύμα. Πρέπει νά είναι ξένος, νά είναι νέος.

Και αν μόν δεν ξεπέσει κανένας ξένος, τότε τα παλληκάρια του νησιού κάνουν επιδρομή σε κανένα άλλο νησί και κλέ- βουν έναν άντρα.

Τόν παίρνουν και τον δένουν σ' ένα δέντρο δίπλα στο άγαλμα του Θεού Ού- ρουγκ.

Τό «τάμ-τάμ» χτυπά, οι πιστοί καλούν- ται, τα τραγούδια άρχίζουν, και ή πρώ- τη λέρεια άρχίζει το «χορό της φωτιάς» — έναν τρελλό, ήδονόπαθο, έξωφρενικό χορό.

Τότε, ένας από τους Ιερείς του Ού- ρουγκ, δίνει στον αλχμάλωτο νά πιή ένα πολύ δυνατό υγρό ναρκωτικό.

Τίποτα δεν νοιώθει. Τά φώτα σβύνουν και οι πιστοί κυλιούνται γύρω από το ά- κίνητο σωμα του ναρκωμένου.

Από μια δαγκωματιά, μια μπουκιά άρκεί στον καθένα. Δεν αγαπούν το αν- θρώπινο κρέας, παρά μονάχα για τη με- γάλη θυσία.

Όταν χαράξει ή αύγη, δίπλα στη σδυ- σμένη φωτιά δεν μένουν παρά μονάχα τα κόκκαλα του θύματος. Έκατοντάδες πι- στών είναι παραδωμένοι σ' έναν βαθύ ύ- πνο. Τη νύχτα εκείνη όλοι πήραν από έ- να κομματάκι, από το κορμί του νέου που θυσίασαν.

Στην πεθαμένη λέρεια όμως άφηκαν την ψυχή για σύντροφο μιας διαρκούς και αιώνιας αγάπης.

Ο Γάλλος Ιστορικός Ρεϋμόν Ρενώ, έξε- στορεί ένα τέτοιο επεισόδιο άνθρωποφαγί- ας των Άϊν.

Είχε ξεμπαρκάρι από τό γιότ του με φίλους στο νησί των Άϊν και κατά κακή τους τύχη θρέθηκαν σε μια τέτοια θρη- σκευτική τελετή.

Μια λέρεια που είχε πεθάνει πρό τριών ημερών δεν θά ήσυχάζε ή ψυχή της αν δεν της έστελναν την ποθητή αυτή συντροφιά.

Τά μάτια των Άϊν άγρίεψαν και τά στόματά τους άρρισαν ν' αναγλύφονται μπροστά στη δροσερή σάρκα των εύρω- πίων.

Καμμία συνεννόησις δεν μπορούσε νά γίνει. Έπρεπε κάποιος νά θυσιασθή.

Συνέλαθαν μάλιστα τον άρραθωνιαστι- κό της Μίς Άντελσον που συνάδευε τους άλλους, και ήσαν έτοιμοι νά τον άφιερώ- σουν στη θυσία.

Ότε, κάποιος από τη συντροφιά, που ή γνώριζε τη γλώσσα τους, έχάρισε στον άρχιερέα 10 μπουκάλια ούισκι. Σε μιάν ώρα οι Άϊν έμέθυσαν από τό ποτό, και τά θύματα μπόρεσαν ν' αντικαταστήσουν κρυφά τον άρραθωνιαστικό της Μίς Άν- τελσον μ' ένα σφαχτό.

Τό θέαμα ήταν φρικιαστικό. Οι γλεν- εζέδες εκείνοι λευκοί ώρύνοντο γύρω από τη σάρκα του προβάτου που την ένόμιζαν για ανθρώπινη...

Ούρλιαζαν, έμαίνοντο, ποιάς νά πρωτο- αρπάξη μια λουρίδα. Και τά πρό- σωπα των λευκών δαιμόνων έκοκκίνιζαν από τό αίμα της φρικαλέας θυσίας.

ΜΑΙΗΝ ΡΕΗΝΤ

Η καρδιά που σκοτώνει

Πρωτότυπο ελληνικό μυθιστόρημα του κ. Μ. Κανελλή-Σισύφου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΓΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Νίκος Άστέρης, ένας νέος και πλούσιος άρχιτέκτονας της Αθήνας, τρεις μήνες τώρα άρραθωνιασμένος με την Κάκια Ρανίδου — του γνωστού έμπορού της όδοσ Αϊόλου — νοιώθει με τρόμο του ότι ή όρασις μνηστή του δεν τον αγαπά, ίσως γιατί αγαπά άλλον...

Ο Νίκος, τρελλά έρωτευμένος με την Κάκια, λυσσά, τό πάθος τον τυφλώνει. Και ύστερα από μια όιαση σκηνη με την άρραθωνιαστική του, όπου την ύβρίζει, φεύγει και αναγγέλλει στον πατέρα της ότι είνε χαμένος. Αυτός ό γάμος, ήσαν ή μόνη του έλπιδα να άποφύγη την πτώχευσι, διότι ό πατέ- ρας του Νίκου του κατέχει γραμμάτια και τόρα, που διαλύεται ό άρραθών του παιδιού του, θά τά διαμαρτυρήσει. Ο πατέρας της Κάκιας της έκθέ- τει την τραγική του κατάσταση, την ήκετεύει νά θυ- σιασθή για νά τον σώση από την καταστροφή, από τη χρεωκοπία, από την άτίμωσι. Η Κάκια — ήρωϊκό και γενναίο κορίτσι! — θυσιάζεται και δέχεται νά παντρευτή το Νίκο...

Ο πατέρας της συγκινημένος γονατίζει έμπρός της, τραυλίζει:

— Συχώρησέ με! Παιδί μου! Σε πούλησα! Τότε ή Κάκια γράφει στο Γιώργο μια σπαρακτι- κή επιστολή, όπου τον άποχαιρετά για πάντα, δι- χως να του άποικαλύπτει την αϊτία του σκληρού χω- ρισμού...

Και τώρα που δέ θά έλασθί ποτέ τον γλυκό της αγαπημένο, τον θυμάται! Τόν είχε γνωρίσει πρό διετίας στο Παρνασσό, όπου παρεβρίζε. Λεγόταν Γιώργος Μαράς, φοιτητής της νομικής, γιός του κ. Μαρά, πτωχού καθηγητού. Η Κάκια σκεπτόθηκε γρήγορα με τον νεαρό φοιτητή, έγινε σούζα και στενή φιλενάδα της αδελφής του Νάτας. Ο Γιώ- ρος δεν μπόρεσε νά άντισταθή στη παρθενηκή όμορ- φιά της Κάκιας...

Την αγαπά! Κι' ένα θράδυ, σε μια τους έκδρομή, πέφτει σ' ένα γκρεμό, για νά φέρη στη Κάκια ένα άγριο- λούλουδο του βουνού...

4. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Στό θάρος του άθλητικού νέου, ό θάμνος τρίζει, ξεπατώνεται, τό κορμί του κατακυλά...

Τόν έμάζεψαν οι χωρικοί. Την είχε γλυ- «ώσει φτηνά, με κάτι άμυχές και μ' ένα κατάγμα στο μπράτσο. Θαύμα, πώς δεν είχε γίνει χίλια κομμάτια στην πτώσι του, χρεωστούσε τη ζωή του σ' ένα δέντρο στραβά ριζωμένο στη μέση του γκρεμνού, που του είχε μαλακώσει τό πέσιμο...

Η Κάκια τόν περιποιήθηκε σάν άδελ- φή και τούλεγε:

— Τρελλέ... Για ένα λουλουδι; Αυτός της άποκρινόταν βαρυσήμαντα:

— Δεν τόκαμα αυτό για ένα λουλουδι... — Άλλά;

— Για ένα κορίτσι...

Και τότε ή Κάκια γλυκύτατα ένοιωθε ότι αυτό τό παιδί την αγαπούσε...

Και τότε ή Κάκια περίτρωμα ένοιωθε ότι και κείνη τον αγαπούσε αυτό τό γε- νναίο έφηβο, που έθυσίασε τη ζωή του για νά της φέρη από τό θάνατο ένα λουλουδι...

Και άρχισαν από τότε για τους δυο νέους ήμέρες έντονης και εξαίσιας χαράς...

Ο Γιώργος Μαράς βρισκόταν στην ά- νάρρωσι.

Τώρα τό μπράτσο δεν τον έσούβλιζε και τόσο, μπορούσε κάπως νά τό κινά, τό

κάταγμα έδενε, τα νεαρά και ευρωστά- ότα του συγκολλούσαν...

Ξανάρχισαν και πάλιν τις πολλές πε- ζοπορίες τους και οι τρεις.

Έμπρός, σ' άπόστασι όλίγων βημα- των, έπήγαινε ή Νότα. Έπίτηδες τό έκα- νε αυτό ή καλή αδελφούλα του Γιώργου, για νά κάνη πλάτες στην άθωα αγάπη τους.

Η Νότα Μαρά θάταν τόσο ευτυχισμένη αν έβλεπε τον αδελφό της άντρα της Κά- κιας! Έτσι και ή λατρευτή της φιλενά- δα πιά θά γινόταν έπίσημα αδελφή της — και οι δεσμοί που είχε συνάψει μαζί της έδώ στο άπέραντο βουνό, έτσι θά άρ- κούσαν άδιάρρηκτοι έως τό θάνατο...

Άφηνε, λοιπόν, τά δυο «τρελλόπαιδια», όπως τάλεγε, νά πηγαίνουν πίσω μαζι- μα- ζι, για νά πουν τά δικά τους.

Πότε-πότε μόνο έγύριζε με τρόπο, χωρίς νά την άντιληφθούν, τόσο έλοξοκύτταζε με τον αγαθό της καθός.

Και καθώς τους διέκρινε, άνάμεσα στα φυλλάματα νά πηδούν σάν ευτυχισμένα ζαρκαδία, ή Νότα χαμογελούσε, ευτυχι- σμένη για την αγνή χαρά του αγαπημέ- νου της αδελφού.

Και ψιθύριζε:

«— Ταίριασμένο ζευγάρι!»

Άλήθεια, δύσκολο θάταν νά φαντασθί κανείς πιο άρμονικην εικόνα από τό σύμ- πλεγμα Γιώργου—Κάκιας.

Έφάνινονταν πλάσμενοι ό ένας άνάλογος προς την άλλη, ό ένας για την άλλη, σύμμετρα τά σώματα και μέσα στα σώ- ματα σύμμετρες ακόμα οι ψυχές.

Έκείνος, λίγο πιο ψηλός από κείνη — μόλις τρεις πόντους, όσο χρειάζεται! — ά- θλητικός, ευρύτερος, με τά μαλλιά του

κατάμαυρα και κατσαρά, με τό αση- σιακό, που τό μάτωναν, σάν πληγωμένα βύσσινα, τά χείλη.

Έκείνη, πλάι του, έπαλλε τό ζωντανό της άνάστημα, τό λυγρό της κορμί έκυ- μάτιζε — ή παρθενηκή της σάρκα έτρίζε όλη από χυμούς και νεότητα.

Και ό Γιώργος, σκυμμένος επάνω της, με κλίσι τρελλής προσδοκίας, έρροφού- σε τά λόγια της από την κηρήθρα του στόματός της, σάν μέλι.

Τά λόγια της!

Τι νά του έλεγε άρα γε;

Κι' αυτός τί νά της άπαντούσε;

(Η Νότα — καθώς ήταν ή καθυμένη όπισθοφυλακή της αγάπης τους! — θάταν πολύ περίεργη νά τό μάθη).

Δέν ήταν όμως αδιάκριτη. Γι' αυτό και δεν τόλμούσε νά ρωτήση τους... ένδιαφε- ρομένους.

Άλλωστε προς τί;

Ήταν βέβαιη ότι οι δύο νέοι τόσο την αγαπούσαν, ώστε άμέσως θά της άποκά- λυπταν ότι είχαν πιά έξομολογηθή άμοι- θαία τό γλυκό τους μυστικό.

Όμως, γιατί άργούσαν;

Όλόκληρος μήνας είχε περάσει σε πε- ριπάτους και σ' έκδρομές, παντού όπου τους έκαλούσε τό υγιές όξυγόνο του δά- σους.

Ο καιρός έπερνούσε.

Τό ψυχρό φθινόπωρο άρχιζε νά κυριεύη τό όρος.

Έπιησάιζε ή στιγμή, που θά έπρεπε πιά νά εγκαταλείψουν τό βουνό, νά γυρί- σουν πίσω, στην Αθήνα.

Και ακόμα ή έξομολόγησις;

Η Νότα έχασε την ύπομονή της.

Άποφάσισε νά ρωτήση τον αδελφό της

—Γλυκειά μου Κάκια, μόνο ο θάνατος θα μας χωρίσει!

να μάθη επί τέλους από το στόμα του σε ποιο σημείο βρισκόταν αυτή η ζωτική υπόθεση της καρδιάς του.

Κι' ένα βράδυ, μόλις εγώρισαν από την Κάκια κι' έμειναν μόνοι στο καλύβι, εκύτταξε το Γιώργο.

Ήταν χλωμός, σαν να τον έτρωγε κρυφό σαράκι.

Τόν έρωτησε:

—Γιώργο...

—Όριστε, παιδί!

(Ήτοι έσυνήθιζε παντα να την ονομάζει: «—Παιδί μου!»)

Μολονότι ήταν μικρότερος από την αδελφή του κατά ένα χρόνο! Άλλα την έλεγε έτσι: Παιδί μου, από άπειρη τρυφερότητα, γιατί την αγαπούσε διπλά, και σαν αδελφή του και σαν έμπιστη φίλη του, την αγαπούσε...)

Τα μάτια τους συναντήθηκαν.

Και η Νότα τόν ρώτησε:

—Της τό είπες;

Κύμα από αίμα καρδιάς έπορφύρωσε

τα χλωμά μάγουλα του εφίθου.

Έτραυλισε με φανερή ταραχή:

—Παιδί;

—Νά, αυτό! Της τό είπες!

—Μά παιδί;

—Ούψ, καυμένο, θα με σκάσει! Τά δες

βλαβέρ με τό νι και με τό σίγμα; Νά, της είπες ότι την αγαπάς ή όχι;

—Όχι!

—Δειλέ! Και τί περιμένεις; Αί; Δέ μου

λές σε παρακαλώ, τί περιμένεις; Σε λίγες μέρες θα γυρίσωμε στην Άθήνα. Κι' εκεί δε θάχης την ευκαιρία να βλέπης την Κάκια κάθε μέρα, σχεδόν κάθε ώρα, όπως έδω πάνω, στο βουνό...

Αυτός έδλεφάρισε τρέμουλα.

Τα μάτια του — αυτά τα παθητικά και έρωτευμένα του μάτια! — έκοκκίνισαν, σαν να τά έκαιγε από μέσα ένας άόρατος, έσωτερικός τους λυγμός.

Ευέλλισσε:

—Τί περιμένω; Δέν περιμένω τίποτα

—Πώς τίποτα; Τρελλάθηκες;

—Τίποτα!

—Λοιπόν, δέν την αγαπάς;

—Την αγαπώ, παιδί μου. Την αγαπώ

τρελλά, θανάσιμα, όπως ποτέ άντρας δέν έχει αγαπήσει στον κόσμο!

—Αί τότε, πές της το, διάβολε!

Ο Γιώργος ύψωσε άγέρωχα τόν κυπαρισσό του κορμό και είπε υπερήφανα:

—Όχι! Και δέν θα της τό πω ποτέ... Ποτέ!

—Γιατί, Χριστιανέ μου;

—Θέλεις να μάθης, παιδί μου, γιατί;

Άπό αένα δέν έχω μυστικά, εσύ ξέρεις, σαν νάταν δική σου καρδιά, την καρδιά μου. Είμαι φτωχός εγώ και η Κάκια είναι πλούσια! Τί είμαι εγώ; Είμαι ο γυιός ενός καθηγητού, ενός δημοσίου υπαλλήλου, που τώρα παίρνει ένα μισθό και αόριο σύνταξη. Τί είμαι εγώ; Ένας ταπεινός φοιτητής της Νομικής, χωρίς ελπίδες, χω-

ρίς μέλλον, χωρίς παρόν, που δέν έχω να προσφέρω τίποτε άλλο στη σύντροφο του θίου μου από την άγάπη μου. Και ή άγάπη...

Έγέλασε πικρά.

—Τί;

—Ή άγάπη δέ φτάνει! Δέ φτάνει! Ένω εκείνη είναι ή δεσποινίς Κάκια Ρανίδου, ή κόρη του μεγαλεμπόρου. Τί απόστασις ανάμεσά μας! Άβυσσος δλόκληρη μάς χωρίζει.

—Κουτέ! Τί ρόλο παίζουν τα λεφτά, εάν την αγαπάς και αν σ' αγαπά; Ο άληθινός έρως νικά τα εμπόδια, δέ λογαριάζει τέτοιες διακρίσεις. Ούτε είναι ή πρώτη φορά, νομίζω, που ένας φτωχός παντρεύεται πλούσια.

Ο Γιώργος εσάρκασε:

—Α, βέβαια. Έχεις δίκιο σ' αυτό! Και κατόπιν ξέρεις τί λέει για τό νέο αυτό ή κοινωνία;

—Τί λέει;

—Πώς παντρεύτηκε την προίκα της, νά! Πώς είναι ένας νόμιμος σωματέμπορος, ένας χυδαίος ζιγκολό.

Έξέσπασε:

—Όχι! Αυτό δέν θα τό έστομίσουν ποτέ για τό Γιώργο Μαρά! Είμαι φτωχός, αλλά τίμιος! Ούτε θα δώσω εγώ τό δικαίωμα στον πατέρα της να μου δείξη με περιφρόνησι την πόρτα του μεγάρου του και να μου πετάξη κατάμουτρα τη βριασιά: «Χάσου, προικοθήρα!»

—Κι' αν ή Κάκια σ' αγαπά; Που σ' αγαπά με πάθος, είμαι βέβαιη. Ω, ή γυναίκα καταλαβαίνει τη γυναίκα. Η Κάκια Ρανίδου σε λατρεύει. Τό άκους, κοτό μου; Σε λατρεύει! Λοιπόν, θα τη βασανίσω, θα την κάμω να υποφέρει, θα της άμείψω τον έρωτά της με πόνο; Κι' αυτό γιατί; Για κάτι άστείες δικαιολογίες, χωρίς βάσι. Αυτό είναι εγωϊσμός. Και ό εγωϊστής ποτέ δέν αγαπά. Γιώργο!

—Νότα!

—Δέν αγαπάς τη δεσποινίδα Ρανίδου! Φοβάσαι μή σε χαρακτηρίσουν για προικοθήρα; Τότε φύγε μαζί της, κλέψε την, πάρε την άπρεια, χωρίς παντάρα, έλα στο σπίτι μας, παντρεύου την. Κι' εγώ με δάκρυ χαράς θα μοιραστώ τό ψωμάκι μου μαζί με την Κάκια Μαρά, μαζί με την όμορφη γυναικούλα του αγαπημένου μου αδελφού...

Πρίν προλάβη εκείνη να τόν έμποδίσω, ό Γιώργος σπασμωδικά εγονάτισε. Άγκάλιασε τά πόδια της Νότας και έφώναξε:

—Χρυσή μου αδελφούλα! Άνώτερο πλάσμα! Ευγενί! Υπαρξίς! Άδελφή μου! Καλό μου παιδί...

Και άρχισε να κλαίη...

Εκείνη τόν έσήκωσε, του χάιδεψε τά σγουρόμαλλα:

—Λοιπόν, θα της τό πής;

Ο Γιώργος αποκρίθηκε άδιστακτα:

—Όχι βέβαια!

Τούτο πάλι, ύστερα από την κίνησί του, δέν τό έπερίμενε ή Νότα. Της ήρθε έξαφνικό.

—Δέ μου λές ότι έτρελλάθηκες! Γιατί;...

—Άκουσε με, Νότα. Και ίδίως προσπάθησε να με νοιώσης. Θαρρείς ότι τις νύκτες, που περνά άγρυπνες, δέν έσυλλογίστηκα όλες τις λύσεις; Άν τό κάμα αυτό, αν άρπάξω από τό σπίτι της την Κάκια, θυσιάζω στην ευτυχία μου δλόκληρη τη ζωή της. Η Κάκια είναι άλλοιώς από μάς μαθημένη, στα πούπουλα, στα πλούτη, στον κοσμικό βίο...

—Θά ξεμάρη!

—Δέν ξεμαθαίνει μεγάλος, ότι έμαθα κανείς μικρός, από την κοινία. Στην άρχή βέβαια, τό έρώ, μεθυσμένη από τόν έρωτα, ή Κάκια θα παραβλέψη τη φτώχεια, σχεδόν τη στέρηση. Άργότερα όμως, όταν ασύσουν οι μεγάλες φλόγες, ή Κάκια θα συνέλθω από τό λήθαργο, θα ξυπνήσω, θα κυττάξω γύρω της, την ένδεια του σπιτιού μας, θα θυμηθώ τό δικό της σπίτι τό άρχοντικό, τό πλούσιο, με τίς χαμένες του άνέσεις. Και τότε...

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Πασχαλινά όλιγόστιχα

—Ο Τσάρος Άλέξανδρος Β' έπρόσφερε κάποτε στη Βασίλισσα Βικτωρία της Άγγλιας, για πασχαλινό δώρο, μία φωλιά με αυγά, που σώζεται άκόμη. Η φωλιά είναι από άσημι, ενώ τα αυγά περιστάνονται με μαργαριτάρια. Ο άρχιχρυσόχος της αυλής του Τσάρου χρειάστηκε πολλών χρόνων δουλειά για να άποτελειώσω αυτό τό κειμήλιο.

★

—Ο ίδιος χρυσόχος έφτιασε για τόν Άλέξανδρο Γ' ένα μεγαλοπρεπέστατο αυγό, με άσπρο σμάλτο άπ' έξω και από μέσα χρυσάφι. Όταν άνοιγε, φαινόταν μία ύπεροχη χρυσή κορώνα και μέσα στην κορώνα ένα μικρούτσικο ρουμπινί αυγό.

★

—Οί λαοί του Βορρά διατηρούν τη συνήθεια τών αυτών του Πάσχα από την έποχή της ειδωλολατρίας. Τότε γινόταν μία γιορτή, την ίδια έποχή που γιορτάζουμε έμείς τό Πάσχα, προς τιμήν μιας θεάς, την όποία θεωρούσαν ως προσωποποίηση της Πολικής Αύγης. Τό φώς της ημέρας και της άνοιξης. Τό αυγό ήταν τό σύμβολο της γονιμότητας.

★

—Στη Γερμανία και στη Νότια Άγγλία τά παιδιά γυρίζουν την ημέρα του Πάσχα στα διάφορα σπίτια, ζητώντας αυγά. Τα αυγά αυτά άφου θραστούν, βάζονται με λογίων-λογίων χρώματα, όνόματα και παραστάσεις.

★

—Στό Κέντ της Άγγλιας σώζεται μία συνήθεια από 800 χρόνων. Δύο αδελφές που ζούσαν εκείνα τά χρόνια και ήσαν κολλημένες από τη μέση, σαν τις Σιαμαίες αδελφές, πριν πεθάνουν χάρισαν όλη τους την περιουσία για ν' αγοράζονται κάθε Πάσχα αυγά, ψωμί και γλυκό: για τούς φτωχούς. Τα γλυκά γίνονται άκόμη με την εικόνα τών δύο αδελφών και μοιράζονται στους φτωχούς τών γύρω χωριών.

★

—Στό Χάλλατον έχουν τη συνήθειά κάθε Πάσχα να κλωτσούν κάτι σιδερένιες μπουκάλες με μπύρα. Άμα τελείωση αυτό τό περίεργο φούτ-μπώλ, όσοι έλαθαν μέρος, τρώνε πηκτες από χοιρινό κιμά.

★

—Στό Λονδίνο, στην έκκλησία της Άγίας Μαρίας, μοιράζονται στους έκκλησιαζομένους αυγά, έπάνω στα όποια είναι γραμμένα, με χρωματιστά γράμματα, διάφορα ρητά από τις Γραφές.

★

—Στην Άγγλία τά έξοδα για τις έκδρομές του Πάσχα, όταν ό καιρός είναι καλός, υπολογίζεται ότι ξεπερνούν τά 15.000.000 λίρες.

★

—Στό άγγλικό χωριό Τάττιμεν, την Γρίτη μέρα του Πάσχα, δύο άνδρες διαλέγονται για να φιλήσουν όλες τις γυναίκες του χωριού.

★

—Μέσα σ' ένα αυγό που δόθηκε για δώρο στη μεγάλη κόρη του Λουδοβίκου ΙΕ' θρισκόταν ένας κόκος ρολογιού που μπορούσε να παίξω δώδεκα άριες.

★

—Στό Φέρνες, οι νοικοκυρές φτιάχνουν τη Μεγάλη Παρασκευή ένα πιατό με χυμό σόκων και άλλα όλικά. Τό σόκο συμβολίζει τό δένδρο που κρεμάστηκε ό Ιούδας, ή ζάχαρη και τά μπαχαρικά τά μύρα και τά γαρύφαλλα τά καρφιά του Σταυρού.

Μαύρο

Ευνηθισμέ, όταν μιλάμε για όμορφή και προπάντων για γυναικεία όμορφιά, να έχωμεν υπ' όψιν μας αν όχι την Αφροδίτη της Μήλου, τουλάχιστον καμιά ξανθή με γαλάνα μάτια ή καμιά μελαχροινή άνδολουσία με πλούσια έδέ-

να μαλλιά. Ποτέ μας, όμως, δέν σκεφθήκαμε ότι υπάρχει εκτός από τη λευκή γλυκειά ή συμπαθητική όμορφιά, και όμορφιά που μάς προμηθεύει ή ράφτρα, ή κομμώτρια, ή μανικιουρίστα και τά ίνστιτούτα καλλο-

νής και κάποια άλλη όμορφιά, που δέν τη σκέφθηκε ό ευρωπαϊκός πολιτισμός. Άπό τό Άκρωτήριο της Καλής Έλπί-

δος έως τη Μεσόγειο και από την Έρυθρά Θάλασσα έως τόν Άτλαντικό υπάρχουν χιλιάδες είδη γυναικείας μαύρης όμορφιάς.

Μέσα στη Ζούγκλα, κοντά στους καταρράκτες, μέσα στην έρημο μεταφέρουν τά θελήτρά τους μέσα σε πολύχρωμα ύφασματα ή και έντελως γυμνές. Οί κατάνυρες εθένινες της Ζουλουλάνδης, οι πιθηκόμορφες της Βεκίουανίας, οι νύμφες τών δασών της Ροδεσίας, οι σοκολατένιες Μπαντού με τά λιαρισμένα δόντια, οι Βαχίλοι με τά μακρούλα χείλια, οι άγαλματένιες στο παράστημα Σουδανέζες... γελούν, χαμογελούν άκακα, άθωα, χωρίς καμιά πονηρία.

Είνε όμορφες; Τί ν' άπάντηση κανείς; Η όμορφιά της μαύρης γυναικας δέν υπολογίζεται με τό μέτρο της κοινής ανθρώπινης. Όμορφη, ίσως, όσο όμορφο μπορεί να είναι ένα θηρίο της ζούγκλας, ένα φυτό, ένα άγριο λουλούδι. Οί μαύροι άντρες τους δέν τους ζητάνε χάρι, κομψότητα και όμορφιά.

Η γυναίκα για τόν μαύρο είναι τό ανθρώπινο εκείνο όν, που εργάζεται, κουράζεται και κάνει παιδιά.

Άν είναι όμορφη, αν τό κεφάλι της είναι καλοσμιλεμένο από τη φύσι και μοιάζει σάν άγαλμα, αυτό δέν κάνει καμιά έντύπωσι, ούτε ένδιαφέρει για τη ζωή.

Τό μόνο που ένδιαφέρει τούς μαύρους είναι να είναι οι γυναίκες τους δυνατές και να τεκνοποιούν.

Τό νερό δέν είναι άπαραίτητο, πολύ περισσότερο τό σαπούνι.

Ενα κομμάτι πανί για φόρεμα και λίγο βούτυρο στο κεφάλι.

Τό βούτυρο είναι άπαραίτητο, για να κρατά δροσιά κάτω από τις φλογερές αχτίδες του ήλιου.

Κι' όταν θηλάσουν τά παιδιά και τά παραδώσουν στους άντρες να τά νανούρουν, θα βγουν με τό πανεράκι τους να μαζέψουν τό πρόγευμα μέσα από τούς κάμους.

Είνε τόσο πλούσια ή γή της Αφρικής που δέν χρειάζεται ειδική εργασία να την κάμη να καρποφορήσω.

Λαμποκοπούν ίσως για μία στιγμή. Σβύνουν όμως άμέσως, για να ξαναμπουν στην καθημερινή ζωή, να δουλέψουν μέσα στις φυτείες του βαμβακιού, να μαζέψουν τις μπανάνες, να ξεριζώσουν τη μανιόκα. Σκυφτές να τρίψουν στο γουδί τό ρύζι ή τό σιτάρι, να κάνουν τ' αλεύρι, να κόψουν τά χορτάρια, να βγάλουν τό ψωμί.

Επίσης και για τις ίδιες τί σημασία έχει ή όμορφιά, άς ό δέν έξέρουν τη σημασία της, άφου δέν την ζητάνε οι άνδρες τους;

Η γυναίκα άρχίζει να γίνετα φιλάρεσκη τότε, όταν ό άντρας άρχίζει να διακρίνη, να κάνη την εκλογή και να της προμηθεύη τά μέσα να φανή άλλοιότυπα από ό,τι είναι.

Ίσως ό ευρωπαϊκός πολιτισμός κάμη καμιά μέρα τό θαύμα του από της καταστροφής, δηλαδή να μάς άξίωση ό Θεός να δώμη τις άραπίνες της ζούγκλας να κρατούνε ρούζ, πουδρες, κραγιόνια, σιμιγλά δη μέρα, παραμελόντας τις δουλειές τους. Πιέριεργο σάς φαίνεται;

ZAK APINI

κάλλος

Παρθένες για θυσία Δραματικό διήγημα

«Η Λιλιάννα ήταν είκοσι χρόνων! Είχε έναν πατέρα, που θα αγόραζε για χατήρι της όλον τον κόσμο, μία μητέρα που θα έδινε τη ζωή της γι' αυτήν κι' έναν αρραβωνιαστικό, που θα της έπρόσφερε όλη την ευτυχία.

«Η Λιλιάννα όμως είχε ένα θείο στη Σουμάτρα.

«Ένα πολύ πλούσιο θείο, που την προικοδοτούσε μ' ένα εκατομμύριο.

Και με κάθε ταχυδρομείο εύρισκε πάντα την ευκαιρία να της κάνει κι' από ένα δώρο πολυτίμο.

Σμαράγδια, δέρματα αγρίων ζώων, φτερά σπανίων πουλιών και ό,τι το καλό και δυσεύρετο, εφρόντιζε να της στείλει ο θεός της Λιλιάννας.

Με το τελευταίο ταχυδρομείο της είχε στείλει ένα περίφημο άσημνιο πιάτο.

Της έγραφε ότι τ' αγόρασε από έναν 'Ινδο φακίρη, ο οποίος, όπως του είχε μυστικά, το είχε κλέψει μέσα από ένα ναό της θεάς Τρίμπαλι.

«Ήταν πολύ παράξενο το πιάτο αυτό. Σκαλιστό γύρω-τριγύρω και στη μέση είχε πλεγμένα σ' ένα σύμπλεγμα τρία φείδια. Τα φείδια δεν ήταν ζωγραφιστά, μα ούτε και σκαλιστά. Ήταν αναστηκωτά, σαν πραγματικά φείδια, πάνω από το πιάτο, με στρογγυλό κορμί κούφιο από μέσα.

Χάρμα τέχνης και μορφιάς. Είχαν ανοιχτά τα στοματάκια τους, τις γλώσσες έξω πεταμένες και μέσα από το ανοιχτό το στόμα — τί φυσικό που ήταν αυτό το στόμα! — έβγαине μία παράξενη μυρωδιά... Ένα ξωτικό άρωμα...

«Η Λιλιάννα έμεινε ένθουσιασμένη με το δώρο του θείου της.

— Είπε ωραίο, δεν λέω, είπε ο αρραβωνιαστικός της, πάντως σε βεβαιώ ότι δεν θα τώθελα να τώχω διαρκώς κάτω από τα μάτια μου.

— Φοβάσαι; ρώτησε γελώντας η Λιλιάννα. Νά, για να μη σε τρομάζουν τα φείδια, θα τα σκεπάσω μ' αυτά τα λουλούδια.

Και λέγοντας αυτά, πήρε από ένα θάλασο ένα μάτσο βιολέττες και τις σκόρπισε πάνω από το παράξενο αυτό σύμπλεγμα.

Οι βιολέττες σκόρπισαν μία λεπτή μυρωδιά.

Το βράδυ η Λιλιάννα, όταν καληνύ-

χτησε τους γονείς της τότε τόν αρραβωνιαστικό της να πάει στο δωμάτιό της, πήρε μαζί της και το άσημνιο πιάτο με τις βιολέττες.

Την επομένη στο πρόγευμα η Λιλιάννα δεν κατέβηκε. Η μητέρα της ανησούχησε και ανέθηκε στην κάμαρά της.

Τη βρήκε σε μία κοιμισμένη κατάσταση. Φωνάζανε το γιατρό, αλλά, παρόξενο πράγμα, δεν μπορούσε να εξηγήσει την κατάσταση της.

Πέρασαν μερικές ημέρες και η Λιλιάννα χειροτέρευε. Υπέφερε από μία βαθεία μελαγχολία, ένα μαράζωμα ψυχικό κι' από τα στήθη της έβγαίναν διαρκώς αναστεναγμοί.

Ο πατέρας, εφώναζε τους διασημότερους γιατρούς, αλλά κανείς τους δεν μπορούσε σε επανειλημμένα συμβούλια να διαπιστώσει την αρρώστια της.

«Ελυνε σιγά-σιγά σαν ένα κερί. Και μία επιθυμία την είχε καταλάβει, μία παράξενη επιθυμία αυτοκτονίας.

«Ο αρραβωνιαστικός της υπέφερε κι' αυτός τρομερά, βλέποντας την αγαπημένη του, που ήταν τόσο υγιής, τόσο δραστήρια, να πέση έτσι ξαφνικά, χωρίς λόγο.

Δίπλα της καθισμένος της έλεγε λόγια τρυφερά.

Ξαφνικά, ένα απόγευμα, ενώ έδυ ο ήλιος και οι λοξές αχτίδες του μπαινόναγαν ανάμεσα από τις περιονισμένες πέφτανε πάνω στο γραφείο, είδε μίαν αχτίδα που χτυπούσε πάνω στο άσημνιο πιάτο με τα φείδια.

«Η αχτίδα τσάκιζε πάνω στα μάτια των φειδιών κι' έβγαζε μία παράξενη λάμψη.

Μέσα του κάτι μίλησε κι' αούθρομητα σηκώθηκε καταγανακτισμένος, άρπαξε το πιάτο και το πέταξε μακριά, έξω από το παράθυρο.

«Ένας βαθύς αναστεναγμός ακούστηκε πέρα από το κρεβάτι.

«Η άρρωστη άνοιξε τα μάτια της.

«Ο αρραβωνιαστικός της έτρεξε κοντά της και για πρώτη φορά έπειτα από τόσες ημέρες είδε να ξεχωρίζει στα χείλη της ένα χαμόγελο.

— Αέρα, ψιθύρισε η άρρωστη. «Η ατμόσφαιρα πνιγνταν μέσα σ' ένα βαρύ ανατολίτικο άρωμα, που ζάλιζε και έπνιγε την αναπνοή.

«Ο αρραβωνιαστικός έτρεξε άμέσως κι' άνοιξε όλα τα παράθυρα.

Το αεράκι σχημάτισε ένα ρεύμα ανάμεσα στα δυο παράθυρα και την πόρτα και το δωμάτιο ξαλάφρωσε από την πνιγνή εκείνη μυρωδιά.

Την άλλη μέρα, το πρωί, η Λιλιάννα γύρεψε να φάη, το απόγευμα μάλιστα σηκώθηκε και, στο μπράτσο του αγαπημένου της, έκαμε έναν περίπατο στον κήπο.

Με το αεροπορικό ταχυδρομείο ο πατέρας της Λιλιάννας έλαβε την άλλη μέρα το κάτωθι γράμμα από τον αδελφό του της Σουμάτρας:

«Αγαπητέ μου αδελφέ!

«Δεν ξέρω αν πρόφτασα εγκαίρως, αλλά φεβρουάριο μην έγινε αίτια μεγάλου δυστυχήματος.

«Πετάξτε γρήγορα το άσημνιο πιάτο που σας έστειλα. Ρίξτε το στη θάλασσα, στη φωτιά, φτάνει να μη βρίσκεται σπίτι σε κλειστό χώρο και πρό πάντων να μην το βάλετε πάνω του λουλούδια.

«Ο φακίρης που μου το πούλησε, ήθελε να με εκδικηθώ. Κι' εγώ νόμιζα πως έπρόσφερα εκδούλευσι στην αγαπημένη μου ανήψια και της τώστευα για δώρο.

«Ευτυχώς που ο πιστός μου υπηρέτης Ζανίνα, μόλις τώμαθε, έσπευσε να με πληροφορήσει τα εξής:

«Μέσα σ' ένα άπροσπέλαστο δάσος της Σουμάτρας, όπου δεν έχει ακόμα πατήσει πόδι λευκού, υπάρχει η συνήθεια να θυσιάζουν κάθε χρόνο τρία κορίτσια.

«Η θυσία γίνεται σ' ένα ναό της θεάς Τρίμπαλι. Η θεά αυτή, κατά τη μυθολογία, προτίμησε να μαχαίρωθώ και να πεθάνω κόρη, παρά να γίνει γυναίκα ενός λευκού και αλλόθρησκου.

«Από τότε τότε τιμήν της θρόνησε τι αγαλία της και κάθε χρόνο τρεις παρθένες θυσιάζονται στο βωμό της.

«Οι κοπέλλες αυτές διαλέγονται από τον αρχιερέα με κλήρο μέσα από τον λαό των πιστών και περνούν πριν θυσιασθούν από μία ιερή δοκιμασία.

«Επί μίαν εβδομάδα τους προσφέρονται όλα τα ωραιότερα φαγητά και ποτά, όπως επίσης και οι γήινες χαρές. Έπειτα τις κλείνουν σ' ένα πολυτελέστατο δωμάτιο.

«Πάνω σ' έναν τρίποδο βρίσκεται ένα άσημνιο πιάτο γεμάτο από λουλούδια.

«Κάτω από τα λουλούδια όμως βρίσκονται τρία φείδια, τα οποία μέσα από το άδαιο τους κορμί βγάζουν και γεμίζουν την ατμόσφαιρα μ' ένα εξαντλητικό άρωμα. Τα λουλούδια υποβοηθούν για την ψευδαίσθησι.

«Οι τρεις αυτές κοπέλλες, που πορορίζονται για τη θυσία, μεθούσαν τόσο απελπιστικά, τόσο άγρια από το άρωμα εκείνο, που όταν πιά τις παραλαμβάνανε να τις μεταφέρουν για τη θυσία, ήσαν σε τέτοιο βαθμό αναίσθητες, που μονάχες τους ζητούσαν τον θάνατο για άπολύ τρωσι.

«Φαντάζεστε λοιπόν την τρομάρα μου, όταν το έμαθα.

«Γι' αυτό σπεύδω αεροπορικώς να σας ειδοποιήσω να πετάξετε μακριά αυτό το καταραμένο πιάτο.

«Γράψτε μου γιατί ανησυχώ».

Το άσημνιο πιάτο της Σουμάτρας, το δώρο του θείου, παρά λίγο να στοίχιζε τη ζωή της μορφής Λιλιάννας.

ΚΑΡΛΟ ΝΤΕ ΡΥΣΚΥ

-Ο-

Έρωταποκρίσεις

— Τι δεν μπορούμε ν' άρνηθούμε σε άλλους;

— «Ό,τι μας παίρνουν χωρίς να μας ερωτήσουν.

— Σε τί συνίσταται η τιμή του ανθρώπου;

— Στο να καθιστά για κάθε πράξη του υπεύθυνο τον εαυτό του και μόνο.

— Ποιος τ' έχει όλα;

— Εκείνος που δεν επιθυμεί τίποτε.

— Ποιό μπορείς να έχεις πέρασι;

— Στον καλό κόσμο μπορείς να έχεις πέρασι χωρίς κεφάλι, αλλά με καπέλλο χι.

— Ποιά έλαττώματα συγχωρεί κανείς;

— Τα δικά του.

— Ποιά είναι η γλυκύτερη λέξις;

— Μητέρα!...

— Δάκρυ ή μειδίαμα;

— Αυτός που έχει το μειδίαμα, θα έχη και το δάκρυ.

— Τίνος την τύχη θα εζήλευες;

— Εκείνου που δεν ζηλεύει την ευτυχία των άλλων.

— Τι είναι κολακεία;

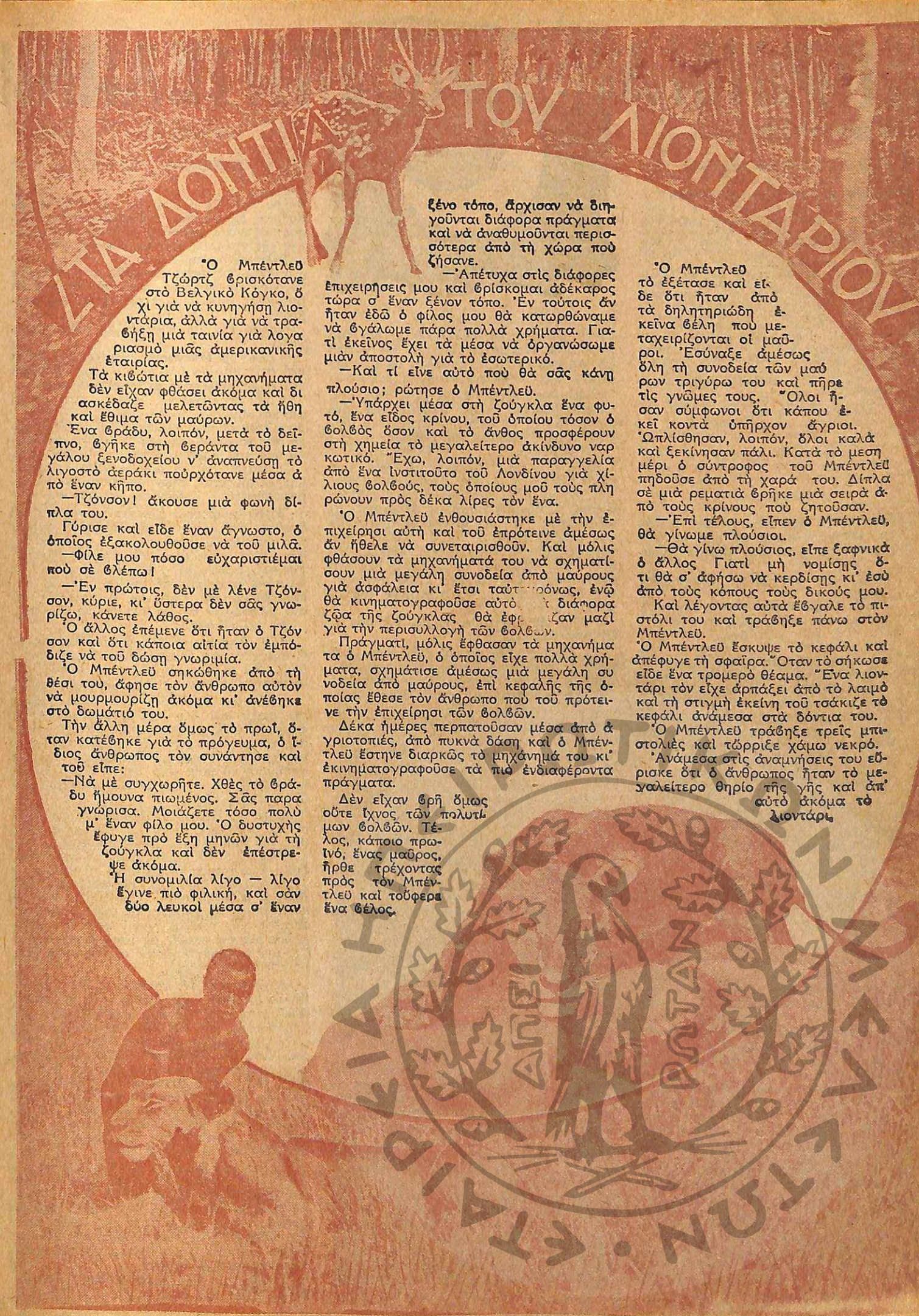
— Η γνώμη που έχουμε για τον εαυτό μας, χωρίς να την λέμε, και την οποία λέν οι άλλοι χωρίς να την έχουν.

— Αν ήσουν ζωγράφος, τί θα έζωγραφίζες;

— Τη χαρά στα πρόσωπα όλου του κόσμου.

— Ποιοι είναι οι αυστηρότεροι κριται;

— Αυτοί που έκαναν ή ρέπουν στις κατακρινόμενες πράξεις.

ξένο τόπο, άρχισαν να διηγούνται διάφορα πράγματα και να αναθυμούνται περισσότερο από τη χώρα που ζήσανε.

«Απέτυχαι στις διάφορες επιχειρήσεις μου και βρίσκομαι αδέκαρος τώρα σ' έναν ξένο τόπο. Έν τούτοις αν ήταν έδω ο φίλος μου θα κατωρθώναμε να βγάλουμε πάρα πολλά χρήματα. Γιατί εκείνος έχει τα μέσα να οργανώσω με μίαν άποστολή για το έσωτερικό.

— Και τί είναι αυτό που θα σάς κάνει πλούσιο; ρώτησε ο Μπέντλεϋ.

— Υπάρχει μέσα στη ζούγκλα ένα φυτό, ένα είδος κρίνου, του οποίου τόνον ο θολβός δσον και το άνθος προσφέρουν στη χημεία το μεγαλύτερο ακίνδυνο ναρκωτικό. Έχω, λοιπόν, μία παραγγελία από ένα Ινστιτούτο του Λονδίνου για χίλιους θολβούς, τους οποίους μου τους πληρώνουν πρὸς δέκα λίρες τον ένα.

«Ο Μπέντλεϋ ένθουσιασθηκε με την επιχείρησι αυτή και του έπρότεινε άμέσως αν ήθελε να συνεταιρισθουν. Και μόλις φθάσουν τα μηχανήματά του να σχηματίσουν μία μεγάλη συνοδεία από μαύρους για ασφάλεια κι' έτσι ταυτόχρονα, ενώ θα κινηματογραφοῦσε αυτό, τα διάφορα ζώα της ζούγκλας θα έφταναν μαζί για την περισυλλογή των θολβων.

Πράγματι, μόλις έφθασαν τα μηχανήματα ο Μπέντλεϋ, ο οποίος είχε πολλά χρήματα, σχημάτισε άμέσως μία μεγάλη συνοδεία από μαύρους, επί κεφαλής της οποίας έθεσε τον άνθρωπο που του πρότεινε την επιχείρησι των θολβων.

Δέκα ημέρες περπατούσαν μέσα από άγριοτοπιές, από πυκνά δάση και ο Μπέντλεϋ έστηνε διαρκώς το μηχανήμα του κι' έκινηματογραφοῦσε τα πιο ένδιαφέροντα πράγματα.

Δεν είχαν θρῆ όμως ούτε ίχνος των πολυτιμων θολβων. Τέλος, κάποιον πρωινό, ένας μαύρος, ήρθε τρέχοντας πρὸς τον Μπέντλεϋ και τοῦφερα ένα θέλος.

«Ο Μπέντλεϋ το εξέτασε και είδε ότι ήταν από τα δηλητηριώδη εκείνα θέλη που μεταχειρίζονται οι μαυροί. Έσύναξε άμέσως όλη τη συνοδεία των μαύρων τριγύρω του και πήρε τις γνώμες τους. «Όλοι ήσαν σύμφωνοι ότι κάπου εκεί κοντά υπήρχον άγριοι.

«Όπλισθησαν, λοιπόν, όλοι καλά και ξεκίνησαν πάλι. Κατά το μεσημέρι ο σύντροφος του Μπέντλεϋ πηδούσε από τη χαρά του. Δίπλα σε μία ρεματιά θρῆκε μία σειρά από τους κρίνους που ζητούσαν.

— Επί τέλους, είπεν ο Μπέντλεϋ, θα γίνωμε πλούσιοι.

— Θα γίνω πλούσιος, είπε ξαφνικά ο άλλος. Γιατί μη νομίσης ότι θα σ' αφήσω να κερδίσης κι' εσύ από τους κόπους τους δικούς μου.

Και λέγοντας αυτά έβγαλε το πιστόλι του και τράβηξε πάνω στον Μπέντλεϋ.

«Ο Μπέντλεϋ έσκυψε το κεφάλι και απέφυγε τη σφαίρα. Όταν το σήκωσε είδε ένα τρομερό θέαμα. Ένα λιοντάρι τον είχε αρπάξει από το λαιμό και τη στιγμή εκείνη του τσάκιζε το κεφάλι ανάμεσα στα δόντια του.

«Ο Μπέντλεϋ τράβηξε τρεις μπιστολιές και τώρριξε χάμω νεκρό. «Ανάμεσα στις αναμνήσεις του έδρασε ότι ο άνθρωπος ήταν το μεγαλύτερο θηρίο της γής και απ' αυτό ακόμα το λιοντάρι.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΤΗ ΞΕΛΗΝΗ

Ένα καταπληκτικό
καί άφάνταστο έργο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιά διαθήκη καθιστά τόν Μπένφορ γενικό κληρονόμο μιάς μεγάλης περιουσίας, αλλά και τόν υποχρεώνει νά έκτελέσθω όρισμένους όρους: Νά εξακολουθήσθω τόν έργον τού κληροδοτούντος Πήαρς και νά φύγθω μέ μία ρουκέττα στή Ξελήνη.

Συνεταιρός τής έκτελέσεως τού σχεδίου και έπομένως τών κερώδων αυτής τής επιχειρήσεως είνε ό λόρδος Ούϊστον, ό οποίος όμως κάνει παραχώρησι τών δικαιωμάτων του στήν άνειμία του "Έβελυν.

Οί δύο νέοι αγαπιώνται κι' άρραδωνιάζονται. Αιφνιδίως όμως παρουσιάζεται ένας πρόην συνεργάτης τού Πήαρς, ό οποίος είνε ό μόνος πού ξέρει τόσο τόν μηχανισμό όσο και τόν γενικό σχέδιο τής έκτελέσεως αυτού τού ταξιδιού στή Ξελήνη.

Ο άνθρωπος αυτός προσκαλεί τόν Μπένφορ σέ μία ταβέρνα τής κινέζικης συνοικίας, Βρίσκεται εκεί μέ κάποιον φίλο του.

Σηκώνεται από τή θέση του και πλησίασε τόν τραπέζι, άρπάζει τόν Μπένφορ και λέγει:

— "Κύριος Τσίστερη, παρακαλώ;

— "Εγώ, είπε εκείνος.

Πήαρς θέσι άνάμυσά τους.

— "Ο κύριος από δω είνε φίλος μου, κι' ένδιαφέρεται όσο κι' εγώ γιά τόν ζήτημα πού σάς προσκάλεσα.

4. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

"Εκύτταξα τόν άνθρωπο εκείνο. Ήταν λιγώτερο άποκρουστικός μέ μία μεγάλη άσπρη γενειάδα και δύο μαύρα γυαλιά.

"Εμοιαζε γιά δάσκαλος ξεπεσμένος τής επαρχίας.

— "Ο φίλος μου από δω, συνέχισε ό άνθρωπος μέ τόν τριαντάφυλλο, είνε άλλος άνθρωπος. Δέν είνε όπως τόν βλέπετε. Είχε κι' αυτούς κάποτε τά καλά του και τή θέση του στήν κοινωνία. Δυστυχώς οί περιστάσεις... τά οικογενειακά δυστυχήματα, ή πολιτική, τόν έκαναν ν' αφήσθω τήν έπιστήμη του... Γιατί είνε έπιστήμων, μεγάλος έπιστήμων. Μόνον να σάς πώ τόν νόμμό του. Θά καταπληγίτε. Οί πατριώτες του τόν φωνάζανε Φλαμαριών...

Βέβαια... "Ε, έτσι είνε ό κόσμος... Δέν λέω, κι' εγώ δέν είμαι από καμιά τιποτένια οικογένεια μά... εκείνος ξέρει πολλά, είνε γεμάτος σοφία...

"Εκύτταξα τόν άνθρωπο μέ τά γένεια, τόν «Φλαμαριών», όπως τόν λέγανε οί φίλοι και είδα ότι τόν πρόσωπό του έμνε άτάραχο. Ούτε μία πτυχή δέν είχε κινηθί από τόν σουφρωμένο πρόσωπό του.

Πάντως, δέν ξέρω τί ήτανε ή τί δέν ήτανε αυτός ό άνθρωπος, έβλεπα όμως ότι ήτανε σοβαρός, και ότι, τά μάτια του μεγάλα και λαμπερά κάτω από τά μαύρα γυαλιά φεγγίζανε κάποιο παρελθόν.

— Μά, κύριοι, τούς είπα, δέν σάς φαίνεται ότι τόν μέρος αυτό είνε λιγάκι άκατάλληλο... όποιοδήποτε κι' άν είνε τόν ζήτημα, γιά τόν όποιο θά θέλατε νά μου μιλήσετε;

Τότε ό άνθρωπος μέ τά γυαλιά μίλησε. "Ακούστηκε επί τέλους ή φωνή του. "Έδωσα τήν ήχώ κάποιου παρελθόντος μέσα στίς φράσεις του.

— Θά επιθυμούσα πολύ, βέβαια, νά μιλήσω γιά ντοκουμέντα, πού θά μπορούσαν νά σάς πείσουν γιά τόν σκοπό τής συνομιλίας μας. Δέν θέλω νά φανή ή πρότασίς μας ούτε τυχούδικτική, μά ούτε και έκμεταλλευτική.

Σήκωσε λιγάκι τά γυαλιά του. Δυό μεγάλα μαύρα μάτια, έκφραστικά, έλαμψαν μέσα στίς κόγχες τους.

Συνέχισε:

— Δυστυχώς, δέν έχω πιά ούτε τά έγγραφήτά μου, ούτε τά έγγραφά μου.

— Μά, κύριε, επενέβην εγώ, από ό,τι άκουσα, νομίζω ότι μιλά σ' ένα έπιστήμονα. Μιλήσατε και γιά σχέδια... "Αλλά εγώ σέ τί μπορώ νά σάς φανώ χρήσιμος;

Τού μεγάλου "Αγγλου
συγγραφέως ΟΥΕΛΣ

θόλου και τής ρουκέττας και ό άλλος άκούσιος έκτελεστής τού πειράματος, παρουσιάζονταν μπροστά μου σάν ευκόλως της τρέλλας τού λόρδου Πήαρς.

Τόλμησα τόν πώ:

— Μά... τόν πιστεύετε σεις ποτέ ότι είνε δυνατόν νά φύγωμε από τή γή και νά βρεθούμε έτσι μέ μία ρουκέττα στο φεγγάρι;

Γύρισε και μέ κύτταξε μέ ένα χαμόγελο.

— Δόκτωρ Μπένφορ, νομίζω ότι έχετε και σεις κάποιο δίπλωμα. Άσχοληθήκατε και έθραβευθήκατε στά μαθηματικά.

— Δέν άσχολήθηκα όμως ποτέ μέ τόν φεγγάρι!...

— Σας δίνετε ή εύκαιρία, αφού ή τύχη σας ενόησε και σάς έκανε γενικό κληρονόμο τού λόρδου Πήαρς.

"Επεφτα από τή μία έκπληξι στήν άλλη: Αυτοί ήσαν, όπως έβλεπα, καλά πληροφορημένοι γιά όλη τήν κατάστασι.

"Ήταν μοιραίο! Δέν θά μπορούσα νά ξεφύγω άπ' αυτό τόν διαβολικό σχέδιο τού ταξιδιού... Φαίνεται ότι ή μοίρα μέ είνωνευό — σκληρά. Μά είνωνευόταν μέχρι τού φαντάσθω αυτού σημείου νά πάω νά τσακίσω τά μούτρα μου σέ κανένα βράχο τής Ξελήνης, ή μάλλον — τόν πιό πιθανόν — σέ κανένα βουνό τής γής. Μά επί τέλους...

— "Ε, λοιπόν, κύριοι, άν υποθέσωμε ότι έτσι είνε, ότι έτσι μπορεί νά γίνη, ότι... ότι... Σέ τί όφείλω τήν τιμή αυτής τής συναντήσεώς μας και τής γνωριμίας μας;

— Δόκτωρ Μπένφορ, είσατε νέος, βιάζεστε πολύ και δέν νοιώθετε άκριβώς τή σημασία ενός τέτοιου τολμήματος. Πρέπει πρώτα νά πεισθίτε καλά, νά τόν χωψέτε, ότι οί πρώτοι άνθρωποι πού θά πατήσουν τόν πόδι τους στή Ξελήνη θά είνε ταυτόχρονα και οί μεγαλύτεροι άνθρωποι τής γής...

»Είχα τόν άτύχημα νά διαφωνήσω επάνω σέ τεχνικούς όρους μέ τόν λόρδο Πήαρς και πρδ πέντε έτών έχω λήσασα.

»Αν είχα τά υλικά μέσα, θά άνελάμβανα εγώ προσωπικά αυτό τόν σχέδιο.

»Δυστυχώς διάφορες καταστροφές και άτυχίες μ' έμπόδισαν... Σέ όποιον και άν άποτάθηκα νά έκθέσω τά σχέδιά μου, μ' έπαιρνε γιά τρελλό, γιατί ποτέ δέν μπορούσε νά φαντασθί σέ ποιό άποτέλεσμα έφθασε δεκαπέντε έτών συνεργασία μου μέ τόν λόρδο Πήαρς.

»Λοιπόν, γιά νά τελειώσω. Σας προσκαλέσαμε έδώ όχι γιά νά σάς πείσωμε, άλλ' ούτε και νά σάς έκδιώσωμε... "Απλούστατα, γιά νά σάς παρακαλέσω νά μέ πάρετε γιά βοηθό σας. "Εχω τήν πείρα, αλλά και τή θετική γνώσι τής εργασίας πού συνετελέσθη. Άσφαλώς ή υπόθεσις αυτή θά βρισκείται τώρα σέ πιό ευχάριστο σημείο. Γνωρίζω καλά τόν μηχανισμό, ξέρω καλά νά τόν χειρισθώ, νά τόν δουλέψω στά χέρια μου... Λοιπόν, μήν άρνηθίτε, όπωςσδήποτε σάς χρειάζεται. Ενας βοηθός γιά νά επιτύχετε...

"Εκαμε μία διακοπή και ξανάρχισε:

— "Όπως βλέπετε, μέχρι στιγμής δέν σάς μίλησα γιά υλικά κέρδη. Σας έξέθεσα μονάχα ένα όνειρο, μία έλπίδα πού έζέστανε όλες τίς ημέρες τής ζωής μου. Τά κέρδη θά είνε τόσα πολλά, πού θά άρκεσθώ και στά ψυχία ακόμα πού θά άποφασίσετε νά μου δώσετε.

Δέν είχα τίποτε νά προσθέσω. "Όσα άκουα, αλλά και όσα μέχρι στιγμής μου

είχε πη ό λόρδος Ούϊστον, ήσαν άπλές άφηγήσεις.

Μέ τά μάτια μου δέν είχα ακόμα δη τίποτα.

Μου έδωσαν λεπτά. Περνούσα μία πλούσια ζωή. "Αλλά ούτε κάτοχος ήγιναν καί τού θετικώτερου, ούτε είδα τόν πύργο μέ τόν μηχανοστάσιον, ούτε τίς έγκαταστάσεις τού λόρδου Πήαρς.

Γι' αυτό και δέν μπορούσα νά τάξω τίποτα σ' αυτούς τούς ανθρώπους.

Δέν έπρεπε όμως και νά φανώ έντελώς άνίδεος κι' έτσι ξεφύγα μέ μία καινούργια συνάντησι.

— Δέν φαντάζομαι νά μπορώ νά έχω καμιά άντίρρηση αλλά θά μου έπιτρέψετε νά σκεφθώ και νά σας άπαντήσω μία άλλη ημέρα... Θά σας καλέσω νά συζητήσωμε μέ περισσότερη ήμερία τόν ζήτημα αυτό τήν περιοχή έβδομάδα.

Χωρίσαμε μ' ένα εγκάρδιο χαιρετισμό. Και όταν έβγῆκα στο δρόμο, σκεπτόμουν, άν ήταν δυνατόν αυτοί οί δυό άνθρωποι νά κανονίζουν μελλοντικώς όλη μου τή ζωή.

ΕΝΑ ΕΚΡΗΚΤΙΚΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ

"Επειτα από τόν τραγικό δίλημμα, πού έτέθη από τούς δύο άγνωστους αυτούς άνθρώπους, στο δόκτορα Μπένφορ, ή κατάστασις άρχισε νά παίρνει μία πολύ περιεργή τροπή.

Ότι ύφιστατο αυτή ή τρέλλα, ήφιστατο. Δέν ήπρχε άμφιβολία αφού τήν διαθεβαδώναν και άλλοι δύο άνθρωποι. Ήταν πραγματικότητα, λοιπόν, ότι ό λόρδος Πήαρς είχε ένα τέτοιο μηχανήμα και ότι βλο αυτοί πού μέ τριγύριζαν είχαν υπ' όψιν τους νά κάμουν ένα τέτοιο ταξίδι. Για μία στιγμή, μου ήθε ή ιδέα νά τά παρατήσω όλα και νά φύγω. Νά πάω μακριά, πολύ μακριά, αυτό πού έκανε άλλοτε και ό λόρδος Ούϊστον.

Τι μέ έμπόδιζε όμως;

Μήπως τά χρήματα πού μου είχαν προκαταβάλει;

Μήπως ή ύπογραφή μου, πού είχα θέσει κάτω από τόν προσύμφωνο μέ τήν μίς "Έβελυν;

"Εκείνο πού μέ έμπόδιζε τήν τελευταία στιγμή νά εγκαταλείψω τόν Λονδίνο, ήταν τόν αίσθημα, πού έννοιωθα έδώ και λίγες ημέρες γιά τή νέα σύντροφο τών επιχειρήσεών μου.

Τό θράδυ εκείνο γύρεψα νά ξεχάσω κάθε τί, τόν προσπάθησα κι' αυτό, αλλά όσο πιό τ' άν ήπια,όσες ατίτες κι' άν έφερα στή λογική μου νά δικαιολογήσω μία παληανθρωπιά, δέν μπόρεσα νά βγάλω μέσα από τόν μυαλό μου μία μορφή πού διαρκώς ζωήρευε και έπαιρνε σάρκα και όστά στίς μελλοντικές κατευθύνσεις τής ζωής μου.

Κι' έτσι τόν πρωί άποφάσισα νά πάω επί τόπου.

Νά παραλάβω επί τέλους αυτή τήν κληρονομία και νά γίνω κάτοχος όλων τών σχεδίων και τών μηχανημάτων.

"Επληφώνησα, λοιπόν, στή μίς "Έβελυν Ούϊστον νάρχοτανε μέ τόν θείο της από τόν ξενοδοχείο μέ τ' αυτοκίνητά του νά μέ πάρουν.

"Επρεπε νά δώσω ένα τέλος σ' αυτήν τήν ύπόθεσι.

Κατά τίς δέκα, λοιπόν, τήν έπομένη ό λόρδος Ούϊστον, ή άνηψία του και ό συμβολαιογράφος τού λόρδου Πήαρς μέ παρέλαβαν από τόν ξενοδοχείο και τραβήξα γιά τόν παλιό πύργο.

"Ο λόρδος Ούϊστον ήταν ενήμερος όλου τού μηχανισμού και μέ μεγάλη ευκλία καταρθώναμε νά προσπεράσωμε τούς τοίχους εκείνους πού άντιπροσώπευαν τά φρούρια ενός μεγάλου έπιστημονικού μυστηρίου.

Κάθε κίνησις ήταν μηχανική, κάθε δύναμις ηλεκτρική, κάθε όνειρο μία πραγματικότητα μέσα στο άντρον αυτό τών θαυμάτων τής νεωτέρας έπιστήμης.

Μέ τόν άνελκυστήρα κατεβήκαμε στο "Υπόγειο τού Τρόμου.

Μέσα στο βάθος θρισκότανε πράγματι τόν τεράστιο εκείνο περίεργο μηχανήμα, επάνω στο όποιον τόσο ό φτωχός λόρδος Πήαρς όσο και οί κληρονόμοι τής τρέλλας του έβάσιζαν όλες τίς έλπίδες τους.

"Επλησίασα και τόν κύτταξα περιεργά. Ήταν γιά μένα κάτι τόν άφάνταστο άκατανόητο σέ κατασκευή και χείρισμό.

Τι όφελούσε άν ήμουν μαθηματικός, άν είχα πάρει διπλώματα κι' άν αυτή τή στιγμή ήμουν ό μόνος μεταδύ τώσαν μέσα στο ύπόγειο εκείνο πού άντιπροσώπευε ταυτόχρονα δύο πράγματα: Τόν ιδιοκτήτη και τόν ειδικό;

— "Ετελειοποιήθηκε άρκετά, μά πάρα πολύ από τότε πού τόν είδα εγώ. Τά πράγματα έχουν τόσο πολύ αλλάξει από τότε...Ούτε οί σωλήνες αυτοί έδώ ύπήρχαν, ούτε τά χωνιά αυτά, μά ούτε και αυτό τόν περίεργο κουτί.

— Κύριοι, έδήλωσα άμέσως, έχω νά σας δώσω μερικές εξηγήσεις. Χθες συναντήθηκα μέ δύο ανθρώπους, έκ τών οποίων ό ένας ήταν βοηθός τού λόρδου Πήαρς. "Ομολογώ ότι θά δυσκολευθούμε νά βάλουμε έμπρός αυτό τόν μηχανήμα. "Αλλά φαντάζομαι πως ούτε και κανέναν από σάς θά μπορέση νά τόν χειρισθί.

»Πολύ δέ περισσότερο άν θελήσωμε νά κάμωμε τόν άπνευσημένο τόλμημα νά άφθεύωμε στο κενό.

»Βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα γρίφο Ι-δεών και μηχανήματος. Βλέπομε καταπληκτικά και ώραία πράγματα, αλλά δέν τά καταλαβαίνουμε. Κάθε κίνησις μας μπορεί νά φέρη ίσως τήν καταστροφή σέ όλο τόν έργο τού λόρδου Πήαρς.

»Δέν ξέρω άν συμφωνήτε, αλλά είμαι τής γνώμης ότι πρέπει νά φωνάξωμε αυτόν τόν γερμανό έπιστήμονα νά συνεννοηθούμε και έν ανάγκη νά επιχειρήσωμε μαζί αυτή τήν έκστρατεία στο φεγγάρι...

Δέν φαντάζομαι ή Ξελήνη να είνε τόσο μικρή, πού νά μήν φάνουν οί θησαυροί

της νά τούς μοιραστούνε και περισσότερα πρόσωπα.

Δέν μπορούσε νά γίνη κι' άλλωδς Μείναμε όλοι σύμφωνοι, κι' έτσι μετά δύο ήμέρες έσαναγυρίσαμε στον πύργο μέ τά δύο εκείνα άτομα πού μέ συνήγησαν στήν ταβέρνα τής κινέζικης συνοικίας.

Ποιός θά μπορούσε νά πιστέψη ότι ό γέρος εκείνος μέ τά γυαλιά ήξερε νά χειρίζεται μέ τόσο ευκολία όλους εκείνους τούς μηχανισμούς, πού γιά μας έμεναν τά πιό δύσκολα άλυστα προβλήματα.

— Και μία μικρή δοκιμή, φώναξε ό γερμανός πού φεγγυόβολουσε από χαρά:

Πράγματι, μ' έναν ειδικό άνελκυστήρα έφερε πάνω από ένα τεράστιο πυροδόλο μία βολίδα.

— Κύριοι, έφώναξε, άνεβήτε σ' αυτή τήν άνειρόσκαλα νά έπισκεφθίτε τήν βολίδα πρίν άναχωρήσθω στο άπειρο. Πρέπει οί δοκιμές μας νά στηρίζονται και στήν γενική πεποίθησι τής έπιτυχίας μας.

"Η βολίδα είχε σχήμα καμαρούλας μέ τρεις θέσεις. Πίσω είχε μίαν άποθηκούλα γιά τρόφιμα. Και στά τοιχώματά της διάφορα μηχανήματα προσαρμοσμένα. Βαρόμετρα, θερμομέτρα, ύψόμετρα... "Ενα σωρό σωλήνες και σωληνάρια.

"Ενα τιμόνι κι' ένα χειρούλι.

"Όλα αυτά ήσαν γιά νά τά θαυμάζη κανείς, έφόσον δέν τά θεωρούσε θέβαια γιά κανένα παιχνιδάκι.

— "Έδώ, κύριοι, κανονίζονται οί ταχύτητες βολής. "Ο μακαρίτης λόρδος Πήαρς, βλέπω ότι από τήν έποχή τής άπομακρύνσεώς μου έχει κάμει πρόςδους. "Εχει αύξήσει τόν ταχύμετρό του, ως και τήν ύψομετρική πίεσι.

Μου φαίνεται ότι δέν θάχωμε νά έργασθούμε περισσότερο και δέν θά βρισκόμαστε πιά μπροστά στήν τελειοποίησι τού μεγαλύτερου έκρηκτικού μηχανήματος πού υπάρχει στήν ύφήλιο.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

"Επρεπε νά φύγω από τή Γη, νά γίνω κατακτητής τού άπειρου.

Τὸ ματωμένο Πάσχα τοῦ Βρυκόλακα

Μιά δραματική σελίδα
τῆς ἱστορίας μας

Πάσχα τοῦ 1705 — ἐδῶ καὶ διακόσια
εἰκοσιπέντε χρόνια.

Μέρα ἀνοιξιὰτικὴ, δάση καταπράσινα
τριγύρω, ἀγραμπελες ἀνθισμένες,
βρύσες ποὺ τρέχανε κελαρίζοντας. Ἡ
Ἁγία Εὐθυμία, τὸ μικρὸ χωριὸ τῆς
Λοκρίδος, γιωρταζε τὴν Λαμπρή του.

Ὁ Γιάννης Κατσώνης, ὁ πρῶτος
τοῦ χωριοῦ, εἶχε ψήσει τὸ ἀρνὶ τοῦ καί,
ξαπλωμένος στὸ χαμηλὸ σοφά, στὴν ὑ-
πόγεια αἵθουσα τοῦ σπιτιοῦ του, τσοῦγ-
κρίζε τὸ αὐγὸ τοῦ μὲ τὸν μικρὸ τοῦ
γυιό. Ὁρθία κοντά, ἡ γυναίκα του, ἡ
πιδὶ ὁμορφὴ γυναίκα τοῦ χωριοῦ, παρα-
κολουθοῦσε χαμογελώντας τὴ σκηνὴ
αὐτή.

Ξαφνικὰ βήματα ἀκούστηκαν ἔξω
στὴν αὐλή.

— Κάποιος ἔρχεται, λέει ἡ Κατσώ-
ναινα.

— Τράβα νὰ ἰδῇς. Κανέναν χωριανὸς
θάνε, τῆς ἀπαντᾷ ὁ ἀντρας τῆς, χωρὶς
νὰ πάψῃ τὸ παιγνίδι τοῦ μὲ τὸ γυιό
του.

Ἡ γυναίκα τοῦ πῆγε στὴν πόρτα, τὴν
ἀνοίξε, κι' ὠπισθοχώρησε ἀλαφιασμένη.

Μιά βαρεὶά φωνὴ ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω:

— Τί τρομάξεις, κυρά μου;

Ὁ Κατσώνης σήκωσε τὰ μάτια: Στὴν
πόρτα στεκόταν, ἀστραφτοκοπώντας ἀπὸ
τ' ἀσήμια καὶ τὰ χρυσάφια τῶν ὀπλων
του, ἓνας Τοῦρκος μπουλούκμπασης.

— Κόπιασε νὰ φάμε, τοῦ λέει ὁ Κατσώ-
νης.

Ὁ μπουλούκμπασης στρώθηκε σταυ-
ροπόδι κι' ἄρχισε νὰ τρώῃ μετὰ βουλιμία
τὸ ψημένο ἀρνὶ καὶ νὰ πίνῃ ἀπὸ τὴν πλό-
σκα τοῦ κρασί, ρίχνοντας κάθε τόσο κρυ-
φὲς ματιές στὴ γυναίκα ποὺ τοὺς παρά-
στεκε.

Ὅταν ἀπόφαγαν κι' ἄναψαν τὰ τσιμ-
ποῦκια τους, ἐξακολουθώντας νὰ πίνουν,
ὁ Κατσώνης τὸν ρώτησε γιὰ τὸ σκοπὸ
ποῦ ἔρχομῶ του.

— Κάτι κλέφτες κυνηγᾶμε, ἀπάντησε
ὁ Τοῦρκος. Οἱ τζοχανταράι μοι κόνε-
ψαν στ' ἄλλα τὰ σπῖτια τοῦ χωριοῦ, κι'
ἐγὼ ἦρθα στὸ δικό σου, γιατί μούπανε
πὼς εἶνε τὸ πιδὶ ἀρχοντικό. Αὐριο, μὲ
τὴν αὐγὴ, θὰ φύγωμε.

— Ἡ ὥρα ἡ καλὴ! τοῦ εὐχήθηκε ὁ
πρῶτος τῆς Ἁγίας Εὐθυμίας.

Τὰ μάτια τοῦ μπουλούκμπασης γυάλι-
ζαν τώρα ἀπὸ τὸ κρασί ποὺ εἶχε πιῇ.

Μὰ ἀέφανα, στρέφοντας στὸν Κατσώ-
νη, τοῦ λέει:

— Ὁμορφὴ γυναίκα ἔχεις, γκισούρη!

Τὸ πρόσωπο τοῦ πρῶτου, ποῦ ἡ-
ταν ἀδύνατο καὶ μελαυδὸ, ἐγίνε κατακί-
τρινο. Δὲν εἶπε τίποτα, μόνο σούφρωσε
τὰ φρύδια του.

Ὁ μπουλούκμπασης ἔδειξε ξανά τὴν
πλάσκα, σκούπισε μετὰ τὴν ἀνάστροφη τοῦ
χεριοῦ τὰ μουστάκια του καὶ σηκώθηκε
ἀρεκλίζοντας ἀπάνω.

— Ὁμορφὴ γυναίκα ἔχεις, ξανάπε,
κι' ἐμένα μου ἀρέσουν οἱ ὁμορφες...

Κι' ἀπλώσε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

— Μπουλούκμπαση! βρυχήθηκε ὁ Κα-
τσώνης καὶ πετάχτηκε ἀπάνω.

— Σκαμὸς, γκισούρη! ἔκαμε ἐκεῖνος
καὶ, βγάζοντας τὸ χαντζάρι του, προσπα-
θῶν ν' ἀποκρούσῃ τὸν πρῶτον, τρα-
βώντας συγχρόνως, μετ' ἄλλο του τὸ
χέρι, τὴν γυναίκα ἀπὸ τὴν τραχηλιά.

Τὰ μάτια τοῦ Κατσώνη θάλωσαν. Ἀ-
ψηφώντας τὴν ἀστραφτερὴ λεπίδα, ἐπῆ-
ρσε πάνω στὸν μπουλούκμπαση καὶ κυ-

λιστήκε μαζί τοῦ κατσώνη. Ὁρα βάστα-
ξε τὸ πάλαιμα τους.

Τοῦ κάκου ὁ μπουλούκμπασης προσ-
παθοῦσε νὰ βυθιστῇ τὸ χαντζάρι του στὰ
στήθια τοῦ Κατσώνη, τοῦ κάκου ζητοῦ-
σε νὰ τραβήξῃ τὴν πιστόλα του καὶ νὰ
τοῦ τὴν ἀδειάσῃ στὸ κεφάλι.

Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ καταφέρῃ.

Ὁ Κατσώνης — μολοντὶ δὲν ἦτανε πιδὶ
νέος — φημιζότανε γιὰ τὴ δύναμὶ του.

Μὰ κι' ἡ ἀπελπισία ἐδεκαπλασίαζε τὶς
δυνάμεις του.

Ἡ σκέψις πὼς ἓνας ἀλλόθρησκος εἶχε
τολμήσῃ νὰ προσβάλλῃ αὐτόν, ἓνα πρῶ-
χοντα τοῦ χωριοῦ, καὶ μάλιστα μέσα στὸ
σπίτι του, τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν.

Εἶχε συνηθιστῇ νὰ τὸν σέβωνται ὅλοι.

Δὲν ἐπέιραζε κανένα, μὰ καὶ κανέναν
δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὸν πειράξῃ.

Οἱ ἴδιοι οἱ Τοῦρκοι τὸν ἐκτιμοῦσαν
καὶ τὸν ἐσέβονταν.

Νά, ὅμως, ποῦ ὁ μπουλούκμπασης, ἄ-
πάνω στὸ κρασί, ἐσέκφηκε νὰ προσβάλλῃ
τὴν γυναίκα του...

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις περνοῦσαν
μετὰ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς ἀπὸ τὸ
μυαλό του.

Κι' ὅσο ἐβλεπε τὸν Τοῦρκο ν' ἀγωνί-
ζεται νὰ τοῦ βυθιστῇ τὸ μαχαίρι στὰ στή-
θια, τόσο ἐπολλαπλασίαζε τὶς δυνάμεις
τοῦ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα καὶ νὰ
τὸν ἀφοπλίσῃ.

Ὁ μπουλούκμπασης κατέβαλλεν ὑπε-
ράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ τοῦ ξε-
φύγῃ.

Ἀλλ' ὁ Κατσώνης τὸν ἐκρατοῦσε δυ-
νατὰ μὲ τ' ἀτσάλενια τοῦ χέρια, παρα-
λύοντας κάθε του δύναμιν.

Οἱ δύο ἄντρες κυλιῶνταν στὸ πάτωμα
σὺν ἀγρίμια τοῦ λόγγου.

Ἀγκαλιασμένοι σφιχτὰ, μετὰ τὰ μάτια
θολὰ, τὰ μαλλιά μουσκεμένα ἀπὸ τὸν
ἰδρώτα, νὰ πέφτουνε στὸ πρόσωπο, τὶς
φλέβες τοῦ λαιμοῦ ἐξωγαμμένες, τὰ πρό-
σωπα κατακόκκινα, ἐβρίζονταν μετὰ φωνὴ
βραχνή, ἀπειλώντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μὲ
θάνατο.

Ἡ γυναίκα τοῦ Κατσώνη, ποὺ ἀθελά
τῆς εἶχε γίνῃ ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς φοβε-
ρῆς, τῆς μέχρι θανάτου πάλης, εἶχεν ἀ-
πομείνει ἀλάλη σὲ μιά γωνιά.

Εἶχε τραβήξῃ τὸ γυιὸ τῆς κοντὰ τῆς
καὶ τὸν ἐσφίγγε σὺν τρελλῇ στὴν ἀγκα-
λιά της, κρύβοντας τὸ κεφάλι του στὰ
στήθια τῆς, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸν πατέρα
του, ποὺ κινδύνευε ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ
Τοῦρκου.

Καὶ τὸ παιδί, ἀλαλιασμένο, παραξε-
νέμεν ἀπ' ὅσα ἀλλόκοτα εἶχαν ἀντικρύ-
σει ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τ' ἀθῶα του μα-
τάκια, σιωποῦσε καὶ μονάχα τὴν καρδιά
του, τὴν ἐζώοθε ἡ μητέρα του νὰ χτυπή
δυνατὰ, ὡς ποῦλι ποῦ φτεροκοπᾷ λα-
θωμένο στὴ φούχτα τοῦ κυνηγοῦ.

Ἡ Κατσώναινα παρακολουθοῦσε μετὰ
τὸ θάνατο στὴν ψυχὴ τὴν πάλη τοῦ ἀν-
δρός τῆς, κι' οὔτε τολμοῦσε νὰ τρέξῃ νὰ
τὸν βοηθήσῃ, κι' οὔτε τὰ πόδια τῆς τὴν
ἀκούγαν νὰ βγῇ στὴν πόρτα νὰ βαλῇ τὶς
φωνές, νὰ ξεσηκώσῃ τὸ χωριό, νὰ ῥθουν
οἱ χωριανοί, νὰ τὴν γλυτώσουν ἀπὸ τὸ
κακὸ ποῦ τὴν εἶχε βρῇ...

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ πάλη ἐξακολουθοῦ-
σε μετὰ τὴν ἴδια λύσσα.

Ὁ μπουλούκμπασης κατέβαλε τώρα
μὴν ὕστατη προσπάθεια γιὰ ν' ἀνατρέψῃ
τὸν Κατσώνη καὶ νὰ τοῦ βυθιστῇ στὰ
σπλάγχνα τὸ μαχαίρι του.

Ἀλλ' ὁ Κατσώνης τὸν κρατοῦσε μετὰ
ἀτσάλενια τοῦ χέρια καὶ τέλος, ἀφοῦ
τοῦ παρέλυσεν κάθε δύναμιν, τοῦ κατέφαγε
μετὰ τὰ δόντια τὸ πρόσωπο καὶ τοῦκοψε
τὸ λαρύγγι, φτύνοντας μετὰ ἀηδία ἀπὸ τὸ
τόμα τοῦ τοῦ μαῦρο αἷμα τοῦ Τοῦρκου.

Σηκώθηκε ἔπειτα ἀπάνω, φόρεσε τὰ
ὄπλα τοῦ μπουλούκμπαση καὶ, κλωτσών-
τας τὸ πτώμα του, βγῆκε σὺν τρελλῶς
ἔξω, χωρὶς νὰ ρίξῃ οὔτε μιά ματιά στὴ
γυναίκα του, ποῦ, μετὰ τὸ παιδί στὴν ἀγκα-
λιά, παρακολουθοῦσε ἄλλαξ ἀπὸ τὸν
τρόμο, σὲ μιά γωνιά τοῦ βωματίου, τὴν
πάλιν τῶν δύο ἀνδρῶν.

Τρέχοντας, ὁ Κατσώνης ἔφθασε στὴν
ἐκκλησιά τοῦ χωριοῦ κι' ἄρχισε νὰ χτυ-
πᾷ δυνατὰ, γρήγορα, ἀπελπισμένα, τὴν
καμπάνα.

Ἀπὸ τὴν ἐξαφνικὴ ἐκεῖνη κωδωνο-
κρουσία ἀναστατώθηκαν οἱ χωρικοί. Ἀ-
πὸ παντοῦ ἄρchiσαν νὰ προστρέχουν.

Κανεὶς δὲν ἤξερε τί συνέβαινε, κι' ὁ
ναὸς ρωτοῦσε τὸν ἄλλον.

Ὅταν ἔφθασαν στὴν ἐκκλησιά, εἶδαν
τὸν Κατσώνη ποῦ, ἀγριεμένος, ἀναμάλ-
λιασμένος, ὠπλισμένος μετὰ τὰ μαλαμοκα-
πνισμένα ὄπλα τοῦ μπουλούκμπαση, ἐ-
ξακολουθοῦσε νὰ χτυπᾷ τὴν καμπάνα.

— Τί εἶνε;

— Τί τρέχει;

— Τί ἐπαθε;

Τὸν ρωτοῦσαν ὅλοι μαζί, τὸν ἐκύκλω-
σαν, παραξενημένοι, περιεργοί.

— Πατριῶτες, βροντοφώνησε τότε ὁ
Κατσώνης, ἀνεβαίνοντας σ' ἓνα πεζοῦλι.

Ἐνας μπουλούκμπασης θέλησε νὰ μοῦ
ἀτιμάσῃ τὸ σπῖτι. Τὸν ἐσκότωσα. Χτυπᾷ-
τε τὰ σκυλιὰ ποῦ ἦταν μαζί του. Νὰ μὴ
μεῖνῃ ἓνας ζωντανός. Παίρνω ἀπάνω μου
ὅλη τὴν εὐθύνη. Κι' ὅσοι ἀπὸ σὰς θέ-
λουν, ἄς ἔρθουνε μαζί μου κλέφτες στὰ
βουνά. Στὶς οἰκογενεῖς τοὺς θὰ μοιρά-
σω ὅλη μου τὴν περιουσία...

Οἱ χωρικοὶ τὸν ἀκούγαν ἀποσβολο-
μένο.

Ἡ σκέψις πὼς ἓνας Τοῦρκος θέλησε
νὰ προσβάλλῃ τὸν Κατσώνη, καὶ μάλιστα
ἀνήμερα τὸ Πάσχα, τοὺς ἐξαγρίωνε.

Φωνὲς ἀκούγονταν ἀπὸ παντοῦ:

— Ὁ, τι θέλεις, Κατσώνη!

— Θάνατος στοὺς Τοῦρκους!

— Θάρροῦμε μαζί σου!

Ἀπὸ τὸ ἀναστάτωμα τοῦ χωριοῦ, ἀ-
νησύχησαν στὸ ἀναμεταξύ κι' οἱ Τοῦρκοι
τζοχανταράι, ποῦ ἔσπευσαν νὰ ἰδοῦν τί
συμβαίνει.

Οἱ χωριάτες πῆσαν ἀπάνω τοὺς καὶ
τοὺς κατακομμώσαν.

Ἐπειτα, καμμιὰ δεκαπενταριά παλλη-
κάρια, ἀρπάζοντας τὰ ὄπλα τῶν σκοτω-
μένων τζοχανταράων, ἀκολούθησαν τὸν
Κατσώνη.

Ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ ἀναστατώθηκε.

Ἡ εἰδησις μαθεύτηκε γρήγορα, ἀπὸ
χωριὸ σὲ χωριό, κι' οἱ Τοῦρκοι ἐφρένια-
σαν.

Ἀποστάματα πυκνὰ τζοχανταράων
ἐεκίνησαν, τότε, γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸν
Κατσώνη.

Μὰ, τὸ ἓνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο, γυρ-
νοῦσαν πίσω ἀποδεκατισμένα.

Ὁ καινούριος κλέφτης εἶχε γίνῃ θρυ-
λος.

Κανεὶς πιδὲν τὸν ἔλεγε Κατσώνη.

Ὅλοι τὸν ἔλεγαν καπετὰν—Βρυκόλακα,
τόσο φοβερὰ χλωμὴ καὶ ὁμοία μετὰ πτώμα-
τος ἦταν ἡ μορφή τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου
ποῦ, μέσα σὲ μίαν ὥρα, εἶδε ὅλη του τὴν
εὐτυχία νὰ γκρεμίζεται μονομιᾶς σ' ἐρεί-
πια γύρω του.

Οἱ ἄλλοι διάσημοι κλέφτες τῆς ἐποχῆς
του, ὁ Μηλιώνης, ὁ Βλαχαρμάτας, τὸν ἐ-
δέχθηκαν μ' ἐνθουσιασμό.

Ἐνα καινούργιο γιγατᾶνι εἶχε προσ-
τεθῇ στὰ δικά τους.

Καὶ τὸ γιγατᾶνι αὐτὸ ἤξερε ὅσο κα-
νένα ἄλλο, νὰ κόβῃ ἀλύπητα τὰ τούρκικα
κεφάλια.

Τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι τὸν ἀπαθανά-
τισε:

Χαιρέτα μου τὴν κλεφτουργιά, κι' οὐ-
λο τ' ἀρματωλίκι, τὸ Γιάννη τὸ Βρυκό-
λακα, τὸ Χρῆστο τὸ Μηλιώνη...

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

Τὸ μεγαλύτερο πασχα- λινὸ αὐγὸ

— Τὸ μεγαλύτερο πασχαλινὸ αὐγὸ δῶ-
ρήθηκε κάποτε σὲ μιά Παριζιάνη ἡθοποία.
Θαυμάσια κεντημένο, εἶχε ὕψος 10 ποδῶν.
Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὑπῆρχε ἓνα ὠραῖο μι-
κρὸ ἀμάξι μετὰ δύο ἀλφανάκια καὶ τὸν
μαῖο.

Σὰν παρομῦθι

Τὸ μαγικὸ μπριλλάντι

Πενήντα, ἑκατὸ, χίλια χρόνια, δὲν ἀνε-
φεραν τὰ θιθίλια, μὰ οὔτε ἤξερε νὰ πῇ κα-
νεὶς ἀπὸ πότε θορικότανε τὸ «μαγικὸ
μπριλλάντι» μέσα στὸ σῶμα τῆς θεᾶς Ἀ-
ζέας.

Κάθε χρόνο καὶ μιά νέα, ὠραία ἰέρεια
ἀναλάμβανε τὴν φύλαξί του.

Ἡ Σαχραζάτ ἦταν ἡ τελευταία!

Ἐτοὶς λέει τὸ παραμῦθι...

Ἦρθε μιά μέρα ὁ βασιλεὺς τῆς Βαγ-
δάτης καὶ ζήτησε τὴν κόρη τοῦ μεγάλου
ἀρχιερέως.

Ἡ Σαχραζάτ τὸν εἶδε ὅμως καὶ τὸν ἀ-
γάπησε.

Ὅλη τὴ νύχτα προσευχήθηκε καὶ πα-
ρεκάλεσε τὴ θεὰ νὰ μὴ τὸν πάρῃ ἡ Ἀῖνα
ἀντρα τῆς.

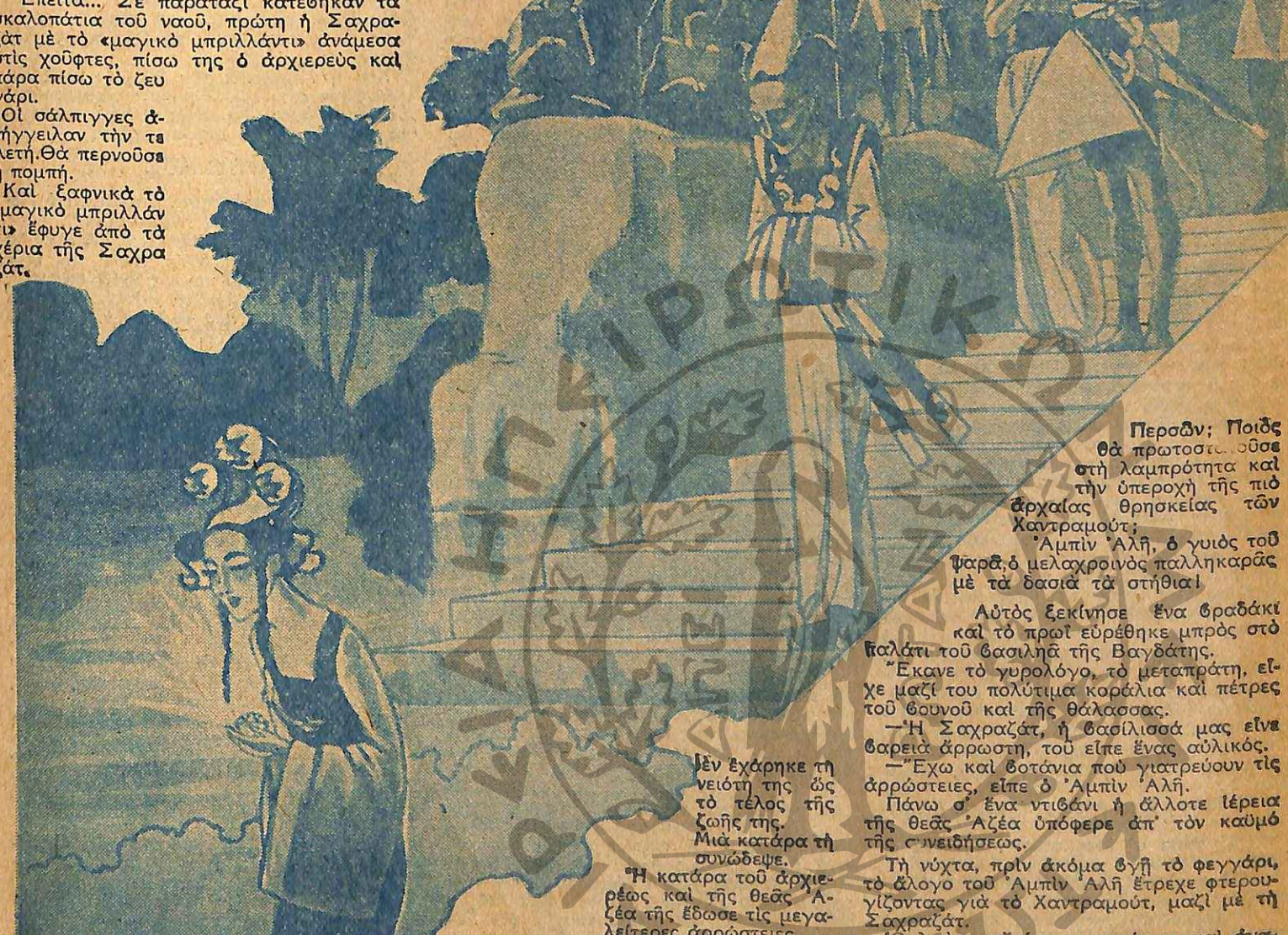
Καὶ ὅμως... μετὰ τὴν ψυχὴς τῆς, τὴν
ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ποῦ ὅλος ὁ λαὸς καὶ
ὁ στρατὸς εἶχε μαζευτῇ γιὰ νὰ παρευθε-
θῇ στοὺς γάμους, ἡ Σαχραζάτ ἐβγαλε μό-
νη τὸ «μαγικὸ μπριλλάντι» καὶ τὸ παρουσίασε
τοὺς νεονύμφους.

Ἐπρεπε νὰ δώσουν τὸν ὄρκο τῆς ζωῆς
καὶ τοῦ θανάτου πάνω ἀπὸ τὶς μαγικὲς
ἀχτίδες του.

Ἐπειτα... Σὲ παράταξι κατέθηκαν τὰ
σκαλοπάτια τοῦ ναοῦ, πρώτη ἡ Σαχρα-
ζάτ μετὰ τὸ «μαγικὸ μπριλλάντι» ἀνάμεσα
στὶς χοῦφτες, πίσω τῆς ὁ ἀρχιερεὺς καὶ
πᾶρα πίσω τὸ ζευ-
γάρι.

Οἱ σάλπιγγες ἀ-
νήγγειλαν τὴν τε-
λετή. Θὰ περνοῦσε
ἡ πομπή.

Καὶ ξαφνικὰ τὸ
«μαγικὸ μπριλλάν-
τι» ἐφυγε ἀπὸ τὰ
χέρια τῆς Σαχρα-
ζάτ.

Ἡ ἰέρεια πεσμένη κάτω στὴ γῆ, παρα-
καλοῦσε τὴ θεὰ.

Ὁ κόσμος θορικότανε καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς
Βαγδάτης πῶρε τ' ἄλογά του κι' ἐφυγε.

Ποτὲ δὲν ἔμαθε κανεὶς
τὸ μυστικόν.

Ἡ ἱστορία ὅμως λέει...

πὼς οἱ γυρολόγοι τῆς Βαγ-
δάτης εἶδαν μιά μέρα τὴ
Σαχραζάτ σὲ κάποια μα-
κρινὴ σπηλιά νὰ ὑποδέχε-
ται τὸ βασιλόπουλο. Λένε
πὼς τοῦ παρέδωσε τὸ «μα-
γικὸ μπριλλάντι» τῆς εὐ-
τυχίας καὶ τῆς χαρᾶς. Λέ-
νε ἀκόμα πὼς τὴν πῆρε
γυναίκα του.

Ἐνα εἶνε ἀλήθεια: πὼς
τὸ «μαγικὸ μπριλλάντι», ἡ
δύναμις τῆς θεᾶς Ἀζέας ἐ-
φυγε ἀπὸ τὸ Χαντρα-
μούτ καὶ πῆγε στὴ Βαγδά-
τη.

Ὁλος ὁ πλοῦτος, ὅλη
ἡ χαρὰ, καὶ ὅλη ἡ ἐρωτι-
κὴ εὐτυχία μαζεύτηκε μέ-
σα στοὺς μεγάλους τῆς να-
οὺς καὶ στὸ
παλάτι. Βα-
σίλισσα τοῦ
κόσμου πιδὶ
τρανή ἡ
ὁμορφὴ Σα-
χραζάτ!

Τὸ παρα-
μῦθι ὅμως
λέει πὼς ἡ
Σαχραζάτ

Περσὶν; Ποιὶς
θὰ πρωτοεῖ οὕτως
στὴ λαμπρότητα καὶ
τὴν ὑπεροχὴ τῆς πιδὶ
ἀρχαίας θρησκείας τῶν
Χαντραμούτ;

Ἀμὴν Ἀλῆ, ὁ γυιὸς τοῦ
Ψαρά, ὁ μελαχροινὸς παλληκαριὸς
μετὰ τὰ δασιά τὰ στήθια!

Αὐτὸς ἐκίνησε ἓνα θραδάκι
καὶ τὸ πρωῒ εὐρέθηκε μπρὸς στὸ
παλάτι τοῦ βασιλεῖς τῆς Βαγδάτης.

Ἐκανε τὸ γυρολόγο, τὸ μεταπράτη, εἶ-
χε καὶ τοῦ πολυτίμου κορέλια καὶ πέτρες
τοῦ θουνοῦ καὶ τῆς θάλασσας.

Ἡ Σαχραζάτ, ἡ βασιλίσσα μας εἶνε
θαρεῖα ἀρρώστη, τοῦ εἶπε ἓνας αὐλικός.

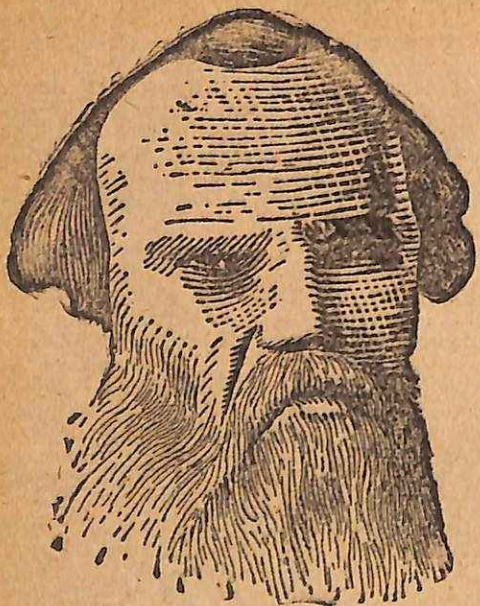
Ἐχω καὶ θοτάνια ποῦ γιastreῦουν τὶς
ἀρρώστειες, εἶπε ὁ Ἀμὴν Ἀλῆ.

Πάνω σ' ἓνα ντιβάνι ἡ ἄλλοτε ἰέρεια
τῆς θεᾶς Ἀζέας ὑπόφερε ἀπ' τὸν καὶμὸ
τῆς ἐνεδίσεως.

Τὴ νύχτα, πρὶν ἀκόμα θγῇ τὸ φεγγάρι,
τὸ ἄλογο τοῦ Ἀμὴν Ἀλῆ ἔτρεχε φτερου-
γίζοντας γιὰ τὸ Χαντραμούτ, μαζί μετὰ τὴ
Σαχραζάτ.

Ὁ λαὸς μαζεύτηκε, γονάτισε καὶ ἀνα-
κήρυξε βασιλεῖά του τὸ γυιὸ τοῦ Ψαρά,
τὸν Ἀμὴν Ἀλῆ.

Ἡ Σαχραζάτ θυσιάσθηκε στὴ θεὰ Ἀ-
ζέα. Τὸ «μαγικὸ μπριλλάντι» ξαναπῆρε
τὴ θέσι του στὸ ναό.

«'Ανάστασις»

Τὸ ἀριστούργημα
τοῦ Λ. Τολστόϊ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΕΦΤΑΙΞΕ

Ἡ Μάσλοβα ἦταν τὸ φυσικὸ παιδί μιᾶς ἑργάτισσας χωρική, πού τὸ εἶχε ἀποκτήσει μ' ἕναν περαστικὸ τσιγγάνο. Ὁταν τὸ παιδάκι αὐτὸ— ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι— ἔγινε τριῶν χρόνων, ἐπέθανε ἡ μητέρα του καὶ τὸ πῆρε στὴν προστασία της μιὰ ἀπὸ τὶς δύο κυρίες της, ἡ Σοφία Ἰβάνοβνα. Τὸ θάφτισαν μάλιστα Κατιούσα.

Ἡ Κατιούσα φτάνοντας στὰ δεκαοχτὼ χρόνια της ἔγινε μιὰ ὠραϊότατη κοπέλα. Τὸ καλοκαίρι ἦρθε στὸ σπίτι τους κάποιος ἀνεψιὸς τῶν δύο κυριῶν, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ρωσσικοῦ στρατοῦ. Τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀποπλάνησε τὴν Κατιούσα καὶ τῆς χάρισε ἕνα τραπέζογραμμάτιο 100 ρουμπλιῶν. Μόλις οἱ κυρίες ἔμαθαν, ὕστερα ἀπὸ λίγους μήνες, ὅτι ἡ προστατευομένη τους ἐπρόκειτο νὰ γῆνη μητέρα, τὴν ἐδιώξαν.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀρχίζουν οἱ περιπέτειες τῆς Κατιούσας, πού πῆρε πιά τὸν κακὸ δρόμο. Δέχεται ἀγόνγγυστα τὶς ἐπιθέσεις τῶν διεφθαρμένων ἀνδρῶν, γιατί ἔχει ἀνάγκη νὰ ζήσει καὶ τέλος ἐνδίδουσα στὶς δολωτικές προτάσεις μιᾶς ἐκμαλίστριας, καταλήγει σ' ἕναν οἶκο ἀνοχῆς. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀρχίζει γιὰ τὴν Κατιούσα Μάσλοβα ἡ ζωὴ τῆς κατὰ τὴν ἀπατήσεως τῶν θείων κι' ἀνθρωπίνων νόμων. Μιὰ ζωὴ ταπεινωτικὴ καὶ τερατώδης, πού διαρκεῖ ἔξη δόκλιηρα χρόνια. Τὸ ἔξοδο, ἐξ ἀφορμῆς κάποιου ἐπεισοδίου, φυλακίζεται καὶ τέλος ὁδηγεῖται στὸ κακοῦργιοδικεῖο. Στὸ δικαστήριό ὅπου πρόκειται νὰ ἐκδικασθῇ ἡ ὑπόθεσίς της τυχαίνει νὰ εἶνε ἑνορκος ὁ διαφθορεὺς της, ὁ νεαρὸς πρίγκιψ Νεχλιούντωφ. Ὁ Νεχλιούντωφ ὅταν τὴν ἀναγνωρίζει, ταρασσεται.

— Τὶ ἐπάγγελμα ἔχετε; τὴ ρωτᾷ ὁ πρῶτος.

— Ἡμουν σ' ἕνα...σπίτι, ἀπαντᾷ ἐκείνη.

— Σὲ ποῖο σπίτι; ρωτᾷ αὐστηρὰ ὁ δικαστής.

— Τὸ ἔξερε πολὺ καλὰ καὶ σεῖς σὲ ποῖο σπίτι ἤμουν; ἀπαντᾷ ἡ Μάσλοβα καρφώνοντας τὰ μάτια της στὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου πού ἦταν φανερό ὅτι τὴν εἶχε γνωρίσει μέσα σ' αὐτὸ τὸ «σπίτι».

Ὁ πρῶτος ἐκκινεῖ καὶ χαμηλώνει τὰ μάτια.

Ἡ Μάσλοβα κατηγορεῖται γιὰ τὸν φό-

νο ἑνὸς πλουτοῦ ἐμπορίου, ὁ ὁποῖος τὴν παρμονὴ τοῦ θανάτου του πέρασε μαζί της τὴν νύχτα του. Ἡ Μάσλοβα ὁμολογεῖ τὴν ἐνοχὴ της, ὅτι δηλ. τὸν δηλητηρίασε τῇ προτροπῇ ὅμως τοῦ ἰδιοκτῆτος τοῦ ξενοδοχείου Σίμωνος Καρτύμκιν καὶ τῆς θαλαμηπόλου Εὐφημίας Μποτσκόβα. Ὁ λόγος δίνεται τότε στοὺς ἐνορκους. Ὁ Νεχλιούντωφ πέφτει σὲ ρεμβασμούς... Οὐ μᾶται πῶς γνώρισε πρὶν χρόνια τὸ δῶρο αὐτὸ κορίτσι μὲ τὰ δόλωμα μᾶτια καὶ πῶς τὸν γέμιζε τότε εὐδαιμονία ἡ παρούσα της.

Ἡ Κατιούσα ἦταν ἡ πῶς γοητευτικὴ γυναίκα πού εἶχε γνωρίσει στὴ ζωὴ του. Δὲν μποροῦσε νὰ τὴν βλέπῃ χωρὶς ταραχή. Κοκκινίζε ἀμα τῆς μιλοῦσε καὶ ἔχανε τὰ λόγια του. Τὸ Πάσχα εἶχε φτάσει. Στὴν νυκτερινὴ λειτουργίᾳ τῆς Ἀναστάσεως οἱ ρῶσοι συνήθιζαν νὰ φιλῶνται μετὰ τὸν ἑαυτοῦ.

— Χριστὸς Ἀνέστη! τοῦ εἶχε πῇ ἡ Κατιούσα τὴν ὥρα πού ὁ παπᾶς ἔψαλλε τὸ χαρμόσυνο τροπάρι τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ ἀγκαλιάζοντας τὸν τὸν φίλησε τρεῖς φορές στὸ στόμα... Ἐκεῖνο τὸ θῆλυ συντελέσθηκε ἡ καταστροφή.

ΟΙ ΤΥΦΕΙΣ

Ὁ ἑνορκος Νεχλιούντωφ νοιώθει τώρα ἕνα παράξενο αἰσθημα μέσα στὴν αἰθούσα τοῦ κακοῦργιοδικείου. Νομίζει πῶς πρόκειται νὰ δικασθῇ καὶ ὅχι νὰ δικάσῃ. Κι' ὅσο θέλει τὰ μάτια τῆς Κατιούσας καρφωμένα ἐπάνω του, δοκιμάζει κατὰ παρόμοιο μὲ τὴ συγκίνησι ἐκείνη πού δοκίμασε τόσες φορές στὸ κυνήγι ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀποτελειώσῃ ἕνα πληγωμένο πούλι. Ἐνα αἰσθημα ἀνάμικτο ἀπὸ οἶκτο καὶ πόνο...Κι' ὅσο ὁ πρῶτος διαδράζει τὸ κατηγορητήριο κατὰ τῆς Κατιούσας, τόσο αὐτὸς ἀναλογίζεται τὴν εὐθύναν πού ἔχει γιὰ τὴν κατάντια αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως. Συναισθάνεται τὸ ἐγκλημα αὐτοῦ.

Ἡ ἀπόφασίς τῶν ἐνορκῶν θγαίνει κατ'ἐντυπωσιακῇ. Ἡ Κατιούσα καταδικάζεται σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα. Ὁ Νεχλιούντωφ, πού νοιώθει μεγάλες τύψεις συνειδήσεως, προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐπιτύχῃ μιὰν ἀναίρεσι τῆς ὑποθέσεως. Στὸ μετὰ ἀρχίζει νὰ τὸν πιάσῃ μιὰ τρομερὴ ἀηδία γιὰ τὶς κοινωνικὲς σχέσεις πού εἶχε ὡς τότε. Διαπιστώνει μὲ φρίκη ὅτι ἡ μικρὴ κόρη τῶν Κορτσάγκιν, πού νομίζει ὅτι τὸν ἀγαπᾷ, τὸν κοροιδεῖ, ὅτι ἡ μητέρα της πριγκίπισσα Σοφία Βασιλέβνα, παρὰ τὴν ἡλικία της καὶ παρὰ τὸ γεγονός ὅτι γνωρίζε τὸ αἰσθημα τοῦ πρὸς τὴν κόρη της, τοῦ κάνει ἕνα ἀναιδέστατο καὶ ἐξευτελιστικὸ φλέρτε.

— Αἰσχος καὶ ἀηδία, ἀηδία καὶ αἰσχος, φωνάζει μόνος του.

Καὶ ὁ νοῦς του ἐξαγυρνᾷ στὴν Κατιούσα. Τὴν ξαναβλέπει νοερά μὲ τὸ λευκὸ φόρεμά της, τὸν κόκκινο φιάγκο, τὴν νύχτα τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ ὁμολογεῖ μόνος του: «Ναί, τὴν ἀγάπησα, τὴν ἀγάπησα ἀληθινὰ, μὲ φλογερὴ κι' ἀγνὴ ἀγάπη τὴν νύχτα ἐκείνη. Καὶ τὴν ἀγαποῦσα καὶ πρὶν τὴν νύχτα ἐκείνη!».

Ἡ διαφορά τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν χθελνὸ πού φαίνεται τώρα πελώρια. Ἐξ ἰσοῦ μεγάλη μὲ τὴν διαφορά τῆς ἐκκλησιαζομένης Κατιούσας, τὴν νύχτα ἐκείνη τοῦ Πάσχα καὶ τῆς γυναίκας τοῦ δρόμου πού εἶχαν καταδικάσει οἱ ἑνορκοι. Τότε ἦταν ἕνας ἀνθρώπος ἐλευθερος, πού ἔβλεπε ν' ἀνοίγεται μπροστά του ἕνας ὁρίζοντας γεμάτος ἀπειρες ὑποσχέσεις. Τώρα εἶνε περιωρισμένος στὰ δεσμά μιᾶς ἡλιθίας καὶ ἀνυφελῆς ζωῆς. Καὶ σκέπτεται πῶς ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὶς σχέσεις του μὲ τὴν Μαρία Βασιλέβνα, πῶς νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του μὲ τὴν Μίτου. Καί, κυρίως, πῶς νὰ ἐξαλειψῇ τὸ ἐγκλημα πού εἶχε διαπραχθῇ κατὰ τῆς Κατιούσας! Ὁ Νεχλιούντωφ ἐνώνει τὰ χέρια μέσα στὴν ἀπελπισία του καὶ προσεύχεται:

— Κύριε! Βοήθησέ με, διδάξέ με. Φώτισε τὴν ψυχὴ μου γιὰ νὰ ἐξαγνισθῶ.

Ὁ Νεχλιούντωφ ἀρχίζει νὰ ἐξαγνίζε, νὰ πραγματικῇ. Ἡ προσευχὴ τοῦ δίνει νέες δυνάμεις καὶ τὸν φωτίζει. Ἔτσι ἀποφασίζει ν' ἀλλάξῃ ζωὴ. Τὸ πρῶτο πού ἔχει νὰ κάνῃ εἶνε νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις του μὲ τοὺς Κορτσάγκιν. Τὸ δεύτερο, νὰ πᾶ νὰ δῇ τὴ Μάσλοβα. Ἡ συνάντησί τους ἐπακολουθεῖ συγκινητικῇ.

— Ἦρθε νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην! τῆς λέει μὲ τὸν ὕψλὸ καὶ μονότονο ὅταν ν' ἀπαγγέλλῃ ἕνα μᾶθημα πού τὴν μαθαίνει ἀπ' ἑξῆς.

Ἐκείνη φαίνεται ὅταν νὰ μὴν τὸν γνωρίζει, νὰ μὴν τὸν καταλαβαίνει. Πότε σπρίζει τὸ βλέμμα τῶν ἀστραφτερῶν ματιῶν της ἐπάνω του καὶ πότε τὰ χαμηλώνει. Ὑστερα, ὅταν πιά τὸν ἀναγνωρίζει δεικνύεται πολὺ ἡρεμῇ. Καὶ στὴν πρότασί του νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ σφάλμα του, ἀπαντᾷ:

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε νὰ ἐξαγορασθῇ. Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε.

— Κατιούσα! Ἦρθε νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην!

— Εἶνε πολὺ παράξενα αὐτὰ πού λέει! Τὴν ἄλλῃ μέρα ὁ Νεχλιούντωφ τὴν βρίσκει στὸ ἐδῶλιο τῆς κατηγορουμένης καὶ τὴν παράλλῃ στὴ φυλακή. Τὸ δικαστήριο εἶχε δεχθῇ τὴν ἀναίρεσι καὶ θὰ δικάζοταν πάλι ἡ ὑπόθεσίς της. Ἐκεῖ τῆς ὑπόσχεται νὰ τὴν κάμῃ γυναίκα του.

— Αὐτὸ μόνον μὰς ἔλειπε! ἦταν ἡ ἀπάντησίς της Μάσλοβας.

— Αἰσθάνομαι πῶς μπροστά στὸ Θεὸ ὀφείλω νὰ τὸ κάμω, ἐπιμένει ὁ Νεχλιούντωφ.

— Νάτα μας! Μιλάει καὶ γιὰ Θεό! Θεό; Καλὲ πῶς Θεό; Ἐὰν κάνατε καλλιπέρα ἂν σκεπτόσαστε τὸ Θεὸ πρὶν, τὴν ἡμέρα πού....

Καὶ ἡ Μάσλοβα τὸν διώχνει σχεδόν. — Φύγε ἀπὸ δῶ. Ξεκουμπήσου, ψεύτη! Σὲ συχαίνομαι. Τὸ κάθε τί πού προέρχεται ἀπὸ σένα μου φέρνει ἀηδία.

Ο ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ

— Νά, πῶς κατάντησα, σκέπτεται ὁ Νεχλιούντωφ φεύγοντας ταραγμένος.

Καὶ γιὰ πρώτη φορά καταλαβαίνει τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος πού τῆς εἶχε κάμει. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰς ἐνέργειάς του, ἡ Μάσλοβα μεταφέρεται στὴν ὑπηρεσία τοῦ νοσοκομείου τῶν φυλακῶν. Ὡστόσο ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ μιὰ λιποψυχία, θλεποντας ὕστερα ἀπὸ τὸ τόσο ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν φυλακισμένη νὰ τοῦ φέρωνται ψυχρὰ οἱ φίλοι του. Ἀκόμα κι' αὐτὴ ἡ ἀδιάφορη στάσις τῆς Μάσλοβας τὸν ἐκνευρίζει. Ἐκεῖνο πού τὸν συγκρατεῖ ὁμῶς εἶνε ἡ μεγάλη εὐχαρίστησις πού νοιώθει βοηθώντας τοὺς φυλακισμένους καὶ τοὺς φτωχοὺς γιὰ τοὺς ὁποίους σιγά-σιγά εἶχε γίνει μὲ τὶς συχνὰς ἐπισκέψεις του στὶς φυλακὲς, ὁ ἀγαπητότερος φιλικὸς ἀνθρώπος. Ἡ καρδιά του ἀρχίζει νὰ γίνετα μαλακὴ καὶ πονετικῇ. Ὅταν μαθαίνει πῶς ἡ ἔφεσις τῆς Μάσλοβας θὰ δικάζοταν σὲ 15 μέρες, τρέχει στὴ Πετρούπολι νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἐπιτυχία της. Πηγαίνει ἀκόμη καὶ στὸ Κουζμίνσκιε ὅπου εἶχε τὰ πατρικὰ χτήματα του γιὰ νὰ τὰ χάρισῃ ἡ νὰ νοικιάσῃ στοὺς χωρικοὺς σὲ μικρὴ τιμὴ.

Ἡ Κατιούσα εἶχε γίνῃ αἰτία νὰ ἔρθῃ σὲ συγχρωτισμὸ μὲ τοὺς φτωχοὺς καὶ ταπεινοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ νοιώσῃ τὴν δυστυχία τους.

ΚΑΙ Η ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΕΚΕΙΝΗΣ

Μιὰ μέρα, ὁ Νεχλιούντωφ τῆς πηγαίνει μιὰ παλὰ φωτογραφία της στὴ φυλακή. Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ σπίτι πού ζοῦσαν οἱ θεῖοι της. Ἡ Κατιούσα δοκιμάζει ἕνα ἀλλόκοτο συναίσθημα:

— Πῶς σοῦ μοιάζει! Εἶσαι ἴδια, τῆς λέει μὰ κατὰδίκος.

— Ναί, τὰ χρόνια δὲν μ' ἀλλάξαν. Κάτι ἄλλο μ' ἔκαμε ν' ἀλλάξω, λέει ἡ Μάσλοβα καὶ κάποια ρυτίδα αὐλακώνει τὸ μέτωπό της.

Κυττάζοντας τὴ φωτογραφία της νομ-

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ

Ἄλᾶστρος

Ἀπ' τὸ δόλωτο φεγγάρι, πού τὰ χειμωνιάτικα θῆρα ἀργοκυλάει ἐρημικὸ στὸν οὐρανὸ, κι' ἡ γαλατεία χλωμάδα του, ὅταν ἀχνὸ φάντασμα ὀπτασίας σκεπάζει τὸν ἄστρων τὶς ντροπαλὰς προσπάθειες νὰ φανερωθοῦν, — κάποια μεσάνυχτα προσευχῆς, πού ὅλα γύρω θὰ εἶχανε σκεπασθῇ κάτω ἀπ' τὴν εὐτυχία τοῦ πρόσκαιρου θανάτου, — μιὰ φούχτα ὀπάλινου φωτός θὰ ἐξέφυγε παραστρατημένη καὶ θὰ ζήτησε νὰ μάθῃ τὰ μυστήρια τῆς νύχτας, τὰ κρυμμένα κάτω στὸ βάθος τῶν μαυρῶν ὄγκων τῶν βουνῶν.

Κι' ἡ φούχτα αὐτὴ τοῦ ὀπάλινου φωτός, στὸ διάδα της μέσα ἀπ' τοὺς ἀνασασμούς τῶν γιαισεμιῶν, ὅταν μαγνητισμένη παρασύρθηκε ἀπ' τὸ φέγγος ἑνὸς ἀγάλματος ἀπὸ ἀλᾶστρον, νόμισε πῶς ἦταν μιὰ ἄλλη φούχτα ὀπάλινου φωτός, πού κι' αὐτὴ θὰ εἶχε ἐξέλθῃ ἀπ' τὴν πηγὴ της γιὰ νὰ μάθῃ τὰ σιγανὰ παραμυθήματα τοῦ σκοταδίου, κι' ἔτρεξε νὰ σμίξῃ μαζί της σ' ἕνα ἀγκάλιασμα ὑπέρτατης ἡδονῆς. Καὶ τὸ χάδι τῆς φούχτας τοῦ ὀπάλινου φωτός, καθὼς γλύστρησε θεωπευτικά ἀπάνω στὴν στιλνότητα τοῦ ἀλᾶστρον, ἀνατρίχιασε ἀπ' τὴν ἐμφανὴ δροσερότητα τοῦ μαρμάρου, ὅταν νὰ ἐξύπνησε ἀπὸ λήθαργο αἰώνων κι' ἐκστατικὸ ἔλυνε μὲ μιὰ ματία γλύκας τ' ὠ-

ζει πῶς εἶνε πάλι ἡ παλὰ Κατιούσα. Καὶ θυμάται ὅλες τὶς ὀδυνηρὰς στιγμὲς τοῦ παρελθόντος της πού ἤθελε τόσες φορές μετανοιμένη ν' ἀλλάξῃ ζωὴ.

Ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως ἀπορρίπτεται ὡστόσο. Καὶ ἡ Κατιούσα πρέπει νὰ φύγῃ γιὰ τὰ κἀτεραν. Ὁ Νεχλιούντωφ ἀποφασίζει τότε νὰ φύγῃ κι' αὐτὸς μαζί της. Εἶνε εὐτυχισμένος, πολὺ εὐτυχισμένος καὶ γράφει στὸ ἡμερολόγιό του: «Μὲ συγκινεῖ ἡ ἐσωτερικὴ μεταβολὴ πού διακρίνω στὴν Κατιούσα. Ἐλπίζω πῶς πραγματικὰ ἂν α σ τ α ἰ ν ε τ α ἰ. Ἀπὸ ἀρχίζει μιὰ νέα ζωὴ! Χαῖρε, λοιπόν, παλὰ μου ζωὴ γιὰ πάντα!». Πραγματικὰ, τὴν ἴδια κιόλας μέρα, φύγει μαζί μὲ τὴ συνοδεία τῶν καταδικῶν, ἐνῶ ζητᾷ μέσῳ λισυρῶν γνωστῶν του βασιλικὴ χάρι ἀπὸ τὸ Τσάρρο. Περνᾷ μαζί μὲ τὴν Μάσλοβα τὶς ἀτέλειωτες χιονισμένες στέπες καὶ κάνει πεζοπορία δόλοκληρες μέρες.

Τέλος, μιὰ μέρα ἔρχεται ἡ βασιλικὴ χάρις. Τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του ὁ Νεχλιούντωφ τρέχει ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν εἰδησίην στὴ Μάσλοβα. Ἐκείνη ὅμως μένει ἀδιάφορη.

— Δὲν ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε, τοῦ λέει. Ἀγαπιώμαστε μὲ τὸν Σίμωνα. Σὰς ὀφείλω ἤδη πολλὰς ἐκδουλεύσεις. Ἄν δὲν ἦσαστε ἐσεῖς...

Ὁ Νεχλιούντωφ καταλαβαίνει: Ἡ Μάσλοβα ἀγάπησε τὸν Σίμωνα καὶ δὲν εἶχε πιά ἀνάγκη ἀπὸ τὴ θυσία του ἡ μάλλον ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ βάρος της, ἔδενε τὴ ζωὴ της μὲ τὴ ζωὴ ἑνὸς συγκαταδίκου της. Καὶ ἀπ' τὸ θέλημα της καὶ ἀπ' τὸν τὸν τῆς φωνῆς της καταλαβαίνει πῶς ἡ Μάσλοβα τὸν ἀγαποῦσε πολὺ, τόσο πολὺ, πού θυσιάσε τὸν ἑαυτοῦ της γιὰ νὰ μὴ θυσιασθῇ αὐτὸς.

Ὁ Νεχλιούντωφ νοιώθει μιὰν Ἀ ν α σ τ α σ ἰ μέσα του. Ἡ θυσία τῆς Μάσλοβας τὸν καταπλῆσσε. Ἀνοίγει τὸ ἑωγγέλιο, πού τῶγε ἐγκαταλείπει ἀπὸ μωρὸ παιδί καὶ μένει κατὰπληκτος ἀπ' ὅσα διαδράζει. Ἐνα γλυκὸ, εὐεργετικὸ φῶς φωτίζει τὴ ψυχὴ του. Κι' ἀπ' τὴ νύχτα ἐκείνη ἀρχίζει γι' αὐτὸν μιὰ καινούργια ζωὴ, μιὰ ζωὴ ὅπως τὴν ζητᾷ ὁ Κύριος μέσα στὸ μικρὸ ἐκεῖνο θιθλιαράκι!

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΑΛ. ΤΣ

Οἱ ὠραιότερες
ἐρωτικὲς ἐπιστολές

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΗ ΝΙΝΕΤΤΑ

18 Δεκεμβρίου.

Κυρία μου, — σὰς ἄκουσα!

Ἦνέκυφα στὴ σκληρὴ σας ἀξίωσι. Καὶ μὲ τὸ θάνατο στὴν καρδιά, ὀπρεώθηκα νὰ ἀραιώσω τὶς ἐπισκέψεις μου. Ὡμως δὲν πιστεύω — ὅχι, ὅχι, δὲν τολμῶ νὰ πιστέψω ὅτι θὰ μὲ καταδικάσετε νὰ μὴ σας βλέπω ἀκόμη καὶ στὶς κοσμικὰς συναναστροφάς!

Ἄλλωστε — καὶ νά, ἡ τιμωρία σας! — χθὲς δὲν ἐπῆγα στὴς κυρίας Νταβιγιγιά σας, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐξαίσια Ἑλλη σας. Ὅταν ἔχη κανεὶς ἕνα λατρετὸ κοριτσάκι ἔξῃ μόλις ἔταν, τόσο καὶ τόσο τριαρχοῦν, ἐνῶ, πρέπει νὰ περιμένῃ φυσικὰ ὅτι θὰ τὸ θαυμάζουν, ὅτι θὰ τὸ... φλερτάρουν ἀκόμη καὶ οἱ νέοι τῆς ἡλικίας μου.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ἐπῆγα σ' αὐτὸ τὸ σάλο, καὶ γιὰ τὴν ἀνεψιά σας Σουζάννα Ντ' Ὄνι καὶ τὸ ἀπέδειξα μὲ τὶς περιποιήσεις μου...

Καὶ βέβαια εἶνε ὠραία. Ἐχεῖ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς καλλονῆς, πού τὰ συνιστᾷ ὁ Δουμάς-υἱὸς στὴν προσοχὴ τῶν ἀνδρῶν, γιὰ νὰ μὴν... παντρεύωνται!

Τῆς ἔκαμα κόρτε διακριτικὸ, δὲν τὸ ἐπεφρόνησε, καὶ ἡ κυρία ἀνδραδέλφη σας ἐφάνηκε ὅτι συνεκινήθη.

Ἀκόμη καὶ ἡ πεθερὰ σας μουκάμε τὰ γλυκά μάτια...

Λοιπόν, τὸ βλέπετε, κυρία μου, δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐμπνέω τὸ φόβο.

Γιατὶ μὲ τιμωρεῖτε;

Ἀχ, σὰς ἱκετεύω, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀναστατωμένης μου καρδίας, φανήτε ἐπικῆς καὶ ἄρατε, μὲ μιὰ σας λέει τὴν ἀπαγόρευσι. Διαφορετικὰ, θὰ ἔχω κάθε δικαίωμα νὰ ὑποθέσω ὅτι μὲ θεωρεῖτε ἐπικίνδυνον.

Καὶ ὅτι... ἀρχίζετε νὰ μὲ συμπαθεῖτε, ἀρχίζετε νὰ αἰσθανεσθε κατὰ ἀπὸ τοὺς ἱδικούς μου παλμούς κατὰ τὰ σύνορ τῆς καρδίας σας...

Ἑρρίκος

ρατὸ δημιουργημὰ ποῦδλεπε, τὴ μορφή της. Ἔτσι, σὰν ἀλᾶστρον κεφάλι λουμένο ἀπὸ μιὰ φούχτα χλωμοῦ φωτός φεγγαριοῦ μοιάζει τὸ κεφάλι της μὲ τὰ αἰσθητικὰ χεῖλια τῆς ἐκφραστικῆς ἀδρὲς γραμμῆς τοῦ προσώπου, τὰ δνειροπαρμένα σκοτεινὰ μάτια, πού στὸ βελούδο τους ἀπάνω παιγνιδίζει ἡ πῶς ἀτίθαση φευγαλέα σκέψις, ἡ πῶς τολμηρὴ ἀτσάλινη λεπίδα εἰρωνείας, ἡ πῶς ἐπαναστατικὴ διάθεσις.

Κι' ὅμως! Εἶνε στιγμὲς πού θὰ μποροῦσε νὰ σταθῇ εὐλαδικὰ μπροστὰ στὴ στοχαστικὴ χλωμάδα τῆς μορφῆς της, ἂν ἐξαφνικὰ τὴν ἀντίκρυζε παραδομένη στὴν ἀπόλαυσι τῆς μοναξιάς τοῦ ἑαυτοῦ της τριγυρισμένη ἀπ' τῶν σκέψεων της τὸ σιγανὸ μωρμουρίσμα, πού θὰ τὴν ἐφερναν ἐρημικὸ ταξιδιωτὴ σὲ χῶρες ἐωτικές, ἀπόμακρες. Γιατὶ τότε θαμνοῖζε τὸ πρόσωπό της σὰν τὸ τραγικὸ πρόσωπο μιᾶς Παναγίας τοῦ Ραφαήλου, πού ἡ ὑπέρτατη ὀδύνη θὰ τὸ ἀμόρφαινε μὲ τὸν ἀνεκλάλητο πόνο, — γιατί ὁ πόνος εἶνε ἡ ἀπόδοσις τῆς ὑπέρτατης ὀμορφιάς.

Κι' ὅμως! Εἶνε στιγμὲς πού θὰ μποροῦσε νὰ νοιώσῃ ὅλη τὴν τσαχνιλία, ὅλη τὴ φινέτσα μιᾶς σκέψεως ἐνὸς Γαβριᾶ, πού ἡ ματία του θὰ σὲ λόγγιζε μὲ τὴν πειραχτικὴ τσουκνίδα τῆς εἰρωνείας του καὶ θὰ σοῦ φουσοῦσε στὸ πρόσωπο περιφρονητικὰ τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του, γιατί θὰ σ' ἐνοιῶθε μικρὸ, ταπεινὸ κι' ἀσήμαντο...

LUX

Συνήθειες
τοῦ Πάσχα

ΤΟ ΔΙΩΞΙΜΟ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Στὴν Μητρόπολι τῆς Γαλλικῆς πόλεως Σάρτρ, γινόταν τὸ διώξιμο τοῦ Διαβόλου τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, μὲ τρόπο ἐπιστηνότητα, γιὰ νὰ φανῇ ἡ νίκη τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τοῦ Ἀδου.

Ἐχωναν στὸ στόμα ἑνὸς δράκοντα, μὲ φρικτικὰ ὄμῃ, ἕνα ἀναμμένο ἄχυρο, σὺμβολο τῶν φλογῶν τῆς κολάσεως. Καὶ τὸ καταραμένο ἀνδρείκελο τοῦ Διαβόλου, ὀπὸ τὰ περιφρονητικὰ βλέμματα τῶν πιστῶν καὶ μὲ συνοδεία τῶν παιδιῶν τοῦ χοροῦ, ὠδηγεῖτο στὴ πόρτα τῆς ἐκκλησίας καὶ ριχνόταν ἔξω μὲ τὶς φανές:

— Φύγε, Σατανᾶ! Ὁ Χριστὸς ἐνίκησε!...

ΚΑΙ ΣΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟ

Τὸ πρῶτὸ τοῦ Πάσχα στὴ Ζάκυνθο, μετὰ τὸ διάδασμα τοῦ Εὐαγγελίου στὸν περίβολο τῆς ἐκκλησίας, ὁ παπᾶς προχωροῦσε γιὰ νὰ μῇ στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ. Τότε ὁ πα

Πασχαλινό όνειρο

Αισθηματικό διήγημα

«Ο Πέτρος ήταν με πολυάριθμη συντροφιά σ' εκείνο το κέντρο. Είχαν αδειάσει αρκετά μπουκάλια και ή ευσθυμία είχε πάρει τον σπασμωδικό τόνο που χαρακτηρίζει το μεθύσι...

Μά αίγουρα, απ' όλη την συντροφιά, ο πιο μεθυμένος ήταν ο Πέτρος ο ίδιος... «Εφταιγε ή σαμπάνια;» «Εφταιγε ή μουσική και τα γέλια των γυναικών;» Η τ' αχανθ' αμαλλιά της Λούσης; «Ό,τι άνοησίες μπορεί να κάμη ένας μεθυμένος άνθρωπος, τις έκανε...» Έσπασε το ποτήρι του, γέλασε δυνατά, μπιζαρε λυσσασμένα τα νούμερα... Στά τελευταία, άπαιτησε να χορέψη ή μικρούλα Νταίζη τ'όν τελευταίο χορό της μονάχα γι' αυτούς... «Η χορεύτρια άρνήθηκε. Τότε αυτός σηκώθηκε απ' τη θέσι του και με υπερδεμένα λόγια της μίλησε σκαιά...» Η μικρή έβαλε τα κλάματα, ο Πέτρος έγινε θηρίο και τ' άπράγματα θά είχαν άσχημο τέλος, άν δεν έμπαινε στη μέση ο διευθυντής να τους παρακαλέσει να σ' όν' τουν την Νταίζη...

Πρωί Μεγάλης Παρασκευής... Μιά μεγάλη σειρά αυτοκινήτων ανεβαίνει άργά προς τ' Νεκροταφείο... Είναι ή ημέρα των νεκρών... Μέρα, πού οι ζωντανοί αφήνουν τις δικές τους άσυχολίες και τραβάν για

κεί πού κόντονται διακριτικοί κι' άθόρυβοι αυτοί πού έφυγαν. Κόσμος και κόσμος...

Ήταν εκεί κι' ο Πέτρος... Είχε χάσει τόν πατέρα του, αλλά έδω και τόσα χρόνια, πού δεν τούκανε πιά αίσθησι... Πήγαινε κάθε Μεγάλη Παρασκευή επίσημος και σοβαρός σαν νάκανε ένα καθήκον...

Πλάι στον δικό του τάφο ήταν ένας άλλος, νεοσκαμμένος... Καί αυτού έπάνω μιά λεπτή γυναικεία σιλουέτα ήταν στά δυό τσακισμένη... Θάχε χάσει κι' εκείνη τόν άνθρωπό της έδω και λίγον καιρό...

Όταν ή γυναίκα σηκώθηκε να φύγη, ο Πέτρος τινάχθηκε... Πού είχε ξαναδη αυτό τ' στοματάκι, αυτά τα τρελλά μαύρα μαλλιά, πού παρ' όλη την σοβαρότητα της θέσεως, ξέφευγαν άνυπόταχτα απ' τ'ον καπέλλο; Καί τα μάτια αυτά πού ήταν πνιγμένα στά δάκρυα; Ένα τρέξιμο πίσω στην άνάμνησι, κι' ένα όνομα άνέθηκε στά χείλη του:

— Νταίζη!

— Έπειτα, χωρίς κανένα λόγο, κουτά, έτρεξε και την πρόφθασε τη στιγμή άκριβώς πού έθγαινε από τ' Νεκροταφείο.

— Δεσποίνις, νομίζω πώς γνωρίζομαι...

— Ά, ναι; Χαίρω..., έκαμε μονάχα...

— Όχι... Δεν μπορεί νά αγαπώ... Ένα θράδυ σάς έκαμα νά κλάψετε...

— Ά! Έκείνο τ' όράδυ! Έσείς είσθε! Τόν κύτταξε κι' έπειτα γύρισε τ' ό βλέμμα άλλου... Ήταν φανερό πώς ήθελε νά ξεφύγη. Αισθανόταν ότι ήταν τόσο κουρασμένη! Μά ο Πέτρος δεν τώθελε έτσι... Η φωνή του ήταν πολύ θερμή. Ό τόνος του έδειχνε πολλή ειλικρίνεια. Η μέρα ήταν ζεστή, ζεστή και μυρωμένη... Ήταν τ' Νεκροταφείο, ναι. Μ' αυτό ήταν πίσω τους... Κι' έπειτα ή μικρούλα ήταν μόλις είκοσι χρόνων... Τι λόγια της είπε ο Πέτρος; Μόνο ή Νταίζη τ' άκουσε. Τάδερα άμορφα... Ίσως, άν άλλοι άνθρωποι τ' άκουγαν, νά τ' άδρισκαν ήλίθια...

Η μικρή είχε έρθει στο Νεκροταφείο για τή μητέρα της...

— Νάξερεις τι άρρωστη ήμουν εκείνο τ' όράδυ π' άρνήθηκα νά χορέψω... Γέλα, Παλλάσο, και μελόδραμα όλ' αυτά... Καμιά από μ'ας δεν τ' ό κάνει... Η δουλειά, δουλειά... Άλλά εκείνο τ' όράδυ, ό,τι έτοιμαζόμουν νά φύγω νά γυρίσω σπίτι... Γι' αυτό άγρίεψα έτσι... Κατάλαβες;

— Γλυκό μου κοριτσάκι, της είπε ο Πέτρος, θέλω νά σέ κάμω νά ξεχάσεις τ' ό φέρισμό μου...

Ανέθηκαν μαζί σ' ένα ταξι... Η μικρή, κουρασμένη, έγειρε στο στήθος του, κι' έκλεισε τ' μάτια... Κι' άπαλά, ο Πέτρος έσκυψε και την φίλησε στο μέτωπο...

...Τ' ό βράδυ τ'ό Μεγάλου Σαββάτου πήγαν στην Άνάστασι μαζί. Διάλεξαν ένα έκκλησιάκι ταπεινό, έξω απ' την Άθήνα... Στά περίχωρα... Οι άνθρωποι ήταν άπλοϊκοί και συμπαθητικοί...

Καί σαν φώναξε ο γέρο-παππας τ' «Χριστός Άνέστη», κι' άναψαν τ' ά δικά τους τ' α κεριά στο φώς τ' άνέσπερο, (ήταν ή νύχτα; Ήταν ή συγκίνησι για κάτι πού έρχόταν απ' τ' ά βάθη των παιδιάτικων άναμνήσεων; Ήταν τ' ό γλυκό προσωπάκι της Νταίζης τ'ό πλασιωμένο απ' τ' ά μαύρα σγουρόμαλλα με τ' ά λυπημένα ύγρά μάτια της φλωρεντικής Μαντόνας;), ο Πέτρος ψιθύρισε:

— Θά μείνης για πάντα μαζί μου, μικρούλα μου...

... Γύρισαν από ένα όρόμο πού μοσκοβολούσε πασχαλιές... Ο Πέτρος σκάλωσε πάνω στο φράχτη κι' έκοψε όλόκληρη άγκαλιά... Στο ταξι πού τούς γύριζε στην Άθήνα, κοντά στις σβυστές λαμπάδες, μέσ' τ'ό δυνατό άρωμα απ' τις πασχαλιές πού τούς έμέθαιναν, ο Πέτρος έσφιξε δυνατά στα χέρια του τ'ό λεπτό κορμί, πού λύγιζε στη μέση, και τρελλός, έκανε χίλιους όρκους αιώνιας αγάπης...

... Τ'ό άλλο πρωί είχε φύγει... Άδικα έψαξε παντού... Έφυγε αφήνοντας ένα γράμμα...

«Φεύγω πριν νά με διώξης», έγραφε ή Νταίζη... Είσαι και σ' όν τούς άλλους, αγάπη μου, ούτε καλός, ούτε κακός... Μαλλον καλός, ίσως... Άμα φερθής πολύ άσχημα, τ'ό μετανοιώνεις... Τ'ό ίδιο άμα φερθής και μ' έξαιρετική γενναιοδωρία... Έτσι είνε... Δώσε μου την πίστι μου στη ζωή... Μπορείς; Δεν πιστεύω ούτε στη μεγάλη κακία, ούτε στη μεγάλη καλωσύνη των άνθρώπων... Ούτε στον έρωτα. Καμιά από μ'ας δεν πιστεύει... Έτσι είνε... Έτσι είνε... Ό τελευταίος δικός μου άνθρωπος, πέθανε... Δεν έχω πιά σπίτι, ούτε την ψεύτικη αίσθησι μιάς γωνιάς, πού νάνε δική μου... Δεν έχω πιά τίποτε... τίποτε... Παρά ένα πασχαλινό όνειρο, ένα όνειρο, πού τ'ό ζωής μαζί σου... Ένα μισοτελειωμένο όνειρο, χωρίς τόν άσχημο έπίλογο π'όχουν συνήθως τ' ά νειρα... Σ' άν διάβασε τ'ό γράμμα, ο Πέτρος σηκώθηκε κι' άνοιξε τ' ά παράθυρα... Τ'ό άρωμα απ' τις πασχαλιές τόν πείραζε... Ένα άνεκδιήγητο αίσθημα πλάκωνε τ'ό στήθος του... Ίσως ή αίσθησι μιάς μοναξιάς πού ήταν βαθύτερη απ' τη δική του...

Σ' άν διάβασε τ'ό γράμμα, ο Πέτρος σηκώθηκε κι' άνοιξε τ' ά παράθυρα... Τ'ό άρωμα απ' τις πασχαλιές τόν πείραζε... Ένα άνεκδιήγητο αίσθημα πλάκωνε τ'ό στήθος του... Ίσως ή αίσθησι μιάς μοναξιάς πού ήταν βαθύτερη απ' τη δική του...

ΡΕΝΑ ΜΑΡΚΑ

Πάσχα στη Σαγκάη

Μιά έρωτική περιπέτεια

— Μ' αγαπάς;

— Σ' αγαπώ... ψιθύρισε εκείνος και της φίλησε τ'ό χέρι.

Δεν έξεκίνησαν μαζί, μά ούτε και γνώριζε ο ένας τόν άλλο όταν μπαρκάρανε στη Μασσαλία για τ'ό τουριστικό ταξίδι. Έκείνη, μιά ξανθή, άμορφη γαλανομάτα έγγλεζοπούλα.

Έκείνος, ένας μελαχρινός, ψηλός, κτηματίας από κάποιο χωριό της Γαλλίας.

Ο «Πόρθος», τ'ό μεγαλείτερο βαπόρι της Μεσαζερί, άραγμένο εκεί στο λιμάνι της Μασσαλίας, γεμάτο από κουρασμένους της ζωής, ξεκίνησε μεταφέροντας στην Άπω Άνατολή τ'ά πιο άλλόκοτα ψυχικά συναισθήματα.

Δεν βρήκε καιρό νά γνωρίση πολλούς από τούς συνταξιδιώτες του ο Ροβέρτος, γιατί από τ'ό ίδιο εκείνο βράδυ διπλά στην σαιζ-λόγκ του ο καμαρότος είχε τοποθετήσει μιάν άλλη. Κι' όταν μετά τ'ό δείπνο βγήκε νά ξεπλώση για νά ιαπνίση ένα τσιγάρο, βρήκε τη διπλανή του σαιζ-λόγκ πιασμένη από μιά γυναίκα. Η μίς Δωροθέα, λίγη ώρα άργότερα, τ'ό ζήτησε φωτιά, γιατί της είχε χαλάσει ο άναπτήρας της.

Κι' αυτός ήξερε έγγλεζικά, αλλά κι' αυτή μιλούσε καλλίτερα από κείνον τ'ά γαλλικά. Έτσι δεν δυσκολεύθηκαν καθόλου νά γνωριστούν και κουβεντιάζοντας νά μείνουν ως τ'ά μεσανυχτα έπάνω στο κατάστρωμα, τοποθετώντας τις άναμνήσεις τους πότε στη μιά και πότε στην άλλη άκρη τ'ό Παρισιού.

Κι' όταν έχώρισαν, τ'ό ένα χέρι ένοιωσε τ'ό σφίξιμο τ'ό άλλου π'ό δυνατό. Τ'ό σκοτάδι δεν τούς έμπόδισε καθόλου νά σχηματίσουν την πεποίθησι ότι ο ένας ήταν πολύ συμπαθητικός για τόν άλλο.

*

Τ'ό υπερωκεάνειο πέρασε τη Μεσόγειο, μπήκε στην Έρυθραία, σταμάτησε για λίγο στο Τζιμπουτί και κατέθηκε π'ός τη Σαγκάη, σχίζοντας τ'ά νερά τ'ό ωκεανού.

— Σ' αγαπώ! ψιθύρισε ο Ροβέρτος και τ'ά μάτια του φανέρωναν ακόμα μιάν άνείπωτη άνησυχία.

Ένα άγνωστο σκοτάδι πού άρχιζε πέρα από τούς ναούς των Ειδώλων, άπλωνε πάνω τους βαρεία τ'ό μυστήριό του.

— Η νύχτα είνε τόσο γλυκειά... Την τράβηξε περισσότερο κοντά του σαν νά φοβότανε μ'ήν τη χάση.

Αυτός ο άπροσδιόριστος δισταγμός μέσα στην ψυχή του τόν έκανε ώρες-ώρες νά τρεμουλιάζει παράξενα.

Τόν φόβιζε τ'ό άγνωστο. Όλα τριγύρω του μιλούσανε αλλοίωτικά. Δεν έγνώριζε πιά ούτε τόν ουρανό ούτε τη θάλασσα. Κι' αυτό τ'ό φεγγάρι είχε φορέσει μιάν αλλοίωτική μάσκα. Τίποτα δεν έμοιαζε μ' έκείνα πού ήξερε και ή συγκίνησις πού ένοιωθε για όλ' αυτά ήταν από φόβο.

— Μή γίνεσαι παιδί, άδριο φθάνομε στη Σαγκάη... Καί μεθαύριο θά γιορτάσωμε μαζί τ'ό Πάσχα. Για φαντάσου, αγάπη μου..., ένα Πάσχα στη Σαγκάη! Δεν υπάρχει π'ό πρωτότυπο πράγμα στη ζωή...

*

Στη θεράντα τ'ό «Σαγκάη»—Ότελ κάτω από μιά μεγάλη φοινικιά, πού από τ'ά κλαδιά της έκρέμονταν κόκκινα κινέζικα φανάρια, σχημάτισανε μιά φιλική συντροφιά από όκτώ πρόσωπα γυναίκες και άντρες.

Η άρχη της βραδυάς εκείνης μέσα στην χλιαρή άτμόσφαιρα της Σαγκάης πέρασε καλά.

Τ'ό τέλος, όμως, —γιατί όλη ή ιστορία τ'ό Ροβέρτου και της Δωροθέας είχε ένα τέλος—, ήταν πολύ τραγικά.

μια έδωχισμένη. Δε θά ξαναβιόθηκε. Ζήτησε συγγνώμη από την παρέα πού σηκώθηκε τόσο άπρόοπτα και έφυγα. Έπρεπε νά πάρω την ταχεία των 11.15'. ..Μή λυπάσαι, γιατί σ' αγαπώ.

Χαμογέλασε ο Ροβέρτος, τύλιξε τ'ό γράμμα και τ'όκρυψε στην τσέπη του. — Η Μίς Δωροθέα —έτσι την ήξεραν όλοι— με παρακαλεί νά σάς ζητήσω συγγνώμη. Πήρε τ'ό τραίνο των 11.15'. Προτείνω νά πιούμε στην υγεία της.

Ό ήχος των ποτηριών ήταν στριγγός και χτύπησε άλλόκοτα μέσα στην ψυχή του.

— Στην υγεία της..., μουρμούρισε.

Σε λίγο όλα σβύσανε στη μυστηριώδη πόλι και μονάχα τ'ά κινέζικα κόκκινα φανάρια θυμίζαν στο Ροβέρτο μιά πεθαμένη άνάστασι.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Ο κίτρινος εφιάλτης τῶν λευκῶν Τοῦ συγγραφέως Ζάξ Ρῶμερ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Φοῦ Μαντσού, ἀρχηγὸς μιᾶς μεγάλης κινεζικῆς συμμορίας ἐθνικιστικῆς, θρίσκει στὸ Λοιδίνο καὶ σπείρει τὸ θάνατο σὲ ὅσους ἐνδιαφέρονται νὰ προδώσουν τὸ μυστικὸ τῆς Κινεζικῆς ἀναγεννήσεως. Γιὰ ὅλο τῶν ἐνεργειῶν του μεταχειρίζεται ἕνα παράξενο ζῶον, πού μοιάζει μὲ ἀράχνη σαρανταποδάρουσα.

Τὸ ζῶον αὐτὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ πλησιάζει τὸ ἀντικείμενο πού φέρει ἕνα ἀρωμα τῆς ζούγκλας καὶ νὰ τὸ χτυπᾷ μὲ τὸ κεντρί του.

Ο Φοῦ Μαντσού, στέλνει γράμματα ἀρωματισμένα στὰ θύματά του. Ἐξομολογεῖ τότε τὸ ζῶον καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐπιτυγχάνει τὰ ἐγκλητήριά του. Ο ὑπέκτιος Σμιθ, εἶναι τώρα τὸ νέο θῦμα. Ο Σμιθ θύμας προλαμβάνει καὶ σκοτώνει τὸν σάχη-μερὸ πολυπόδα.

Τὸ πρῶτο διαβάζει στὴν ἐφημερίδα ὅτι πνίγηκε ἕνας ναύτης.

Τὴν ἴδια στιγμή τοῦ τηλεφωνεῖ ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Γουέιμσμουθ τῆς Σκότλαντ Γιάρντ.

— Κύριε Σμιθ, περάστε μίαι στιγμή ἀπὸ τὸ τμήμα τοῦ Ουάστινγκ Ρίβερ.

Κάτι τὸ σπουδαῖο θὰ συμβαίνει, λέει ὁ Σμιθ πρὸ φίλου του, καὶ ἂν ὁ Φοῦ Μαντσού ἔχη πάλι ἀνακατευθῇ ἀσφαλῶς θὰ θρεθοῦμε μπροστὰ σὲ νέα τρομερά πράγματα.

4. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Πήραμε τ' αὐτοκίνητο. Ο Σμιθ εἶνε χωθὴ στὴ γωνιά τοῦ βάρους καὶ καθ' ὅλο τὸ δίκαιό του τῆς διαδρομῆς, ἀπέφυγε νὰ πη κατὰ γὰρ τὸν κίτρινο ἀρχηγό. Ἦταν αἰσιόδοξος.

Φόβασαμε στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα καὶ σιωπηλοὶ ἀκολοῦθησαμε τὸν ἀστυφύλακα. Ο Γουέιμσμουθ μᾶς περίμενε.

— Ο δυστυχισμένος ὁ Κάμπυ! Ἦταν ὁ καλλίτερος ἀστυνομικὸς τῆς Σκότλαντ Γιάρντ.

Ο Σμιθ χτύπησε τὸ γραφεῖο μὲ τὴ γραθὴ του καὶ κάτι ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Ἦ σιωπὴ εἶχε ἀπλωθῇ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ μονάχα ὁ θόρυβος τοῦ νεροῦ τοῦ Ταμέσεως, πού κυλοῦσε ἀκουγόταν, αὐτοῦ τοῦ Ταμέσεως πού ἐκρυβε τόσα παράξενα μυστικά!...

Ο νεκρὸς ἦταν ξεπλωμένος πάνω σὲ μιὰ σανίδα, ντυμένος μ' ἕνα ναυτικὸ καστοῦμι. Τὰ κατασὰρ καλλιὰ του εἶχαν κολλήσει στὸ μέτωπο. Φοροῦσε ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι στ' αὐτὸ τοῦ. Ἀπὸ τὸ χέρι του λείπανε τρία δάχτυλα.

— Ἦ ἴδια ὑπόθεσις ἔπως συνέβη καὶ στὸν Μάνου, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς. Τὴν περασμένη Τετάρτη ἔφυγε ἀπὸ δῶ γιὰ κάποια δουλειὰ τοῦ πρὸς τὴν περιοχὴ τοῦ Σάν Τζόρτζ. Καὶ τὴν Πέμπτη βράδυ τὸν μάγκωσε ἡ ἀλυσίδα τοῦ βαποριοῦ, τοῦ ἔκοψε τὰ δύο δάχτυλα καὶ τοῦ στραπατσάρισε τὸ ὑπόλοιπο χέρι.

Ο ἀστυνομικὸς ἐσταμάτησε καὶ κύτταξε τὸν Σμιθ.

— Κι' αὐτὸς ὁ ναύτης, ὅπως βλέπετε, ἔχει τὰ χέρια...

— Δὲν εἶνε ναύτης, εἶνε ἕνας «ντακόι».

Σώπασαν.

Ἐξέτασαν τὰ πράγματα πού βρέθηκαν

στὶς τσέπες τοῦ Κάμπυ. Δὲν ὄπρξε τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον, ἐκτός ἀπὸ ἐκεῖνο πού βρέθηκε στὸν γιὰκὰ τοῦ πουκάμισου καὶ τὸ ὁποῖον ἀνάγκασε τὴν ἀστυνομία νὰ καλέσῃ τὸν Σμιθ. Τὸ μόνο στοιχεῖο πού ἔπειθε τὴν ἀστυνομία νὰ στραφῇ πρὸς τοὺς κακούργους ἦταν μιὰ κινεζικὴ πλεξίδα.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἦταν ἀξιο μεγάλης σημασίας. Ἦ πλεξίδα ἦταν ἐφαρμοσμένη πάνω σὲ μιὰ περροῦκα.

— Εἰσαθε βέβαιος ὅτι δὲν χρησίμευσε γιὰ καμμιά μεταμφίεσι; ρώτησε ὁ Σμιθ. Ο Κάμπυ ἤξερε καλὰ νὰ μεταμορφώνεται.

— Ο Σμιθ μοῦ πήρε τὴν πλεξίδα ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἔπιασε νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ στὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ.

— Πολύ μικρὴ, ψιθύρισε, καὶ κυττάχτε πῶς εἶνε γουθωτὴ πρὸς τὰ ἑπάνω!

Τὴν πέταξε χάμω κι' ἄρχισε νὰ βηματίζῃ μέσα στὸ δωμάτιο.

— Ποῦ τὴν βρήκατε;

— Στὸ Λάιμχαουζ-Ρήτς, κοντὰ στὸ τελωνεῖο, ἀκριβῶς πρὸ μιᾶς ὥρας.

— Καὶ εἶδατε τὸν Κάμπυ γιὰ τελευταία φορά στὶς ὁχτῶ, προχτές;

— Στὶς ὁχτῶ καὶ τέταρτο.

— Καὶ σεις, Πετρί, νομίζετε ὅτι πέθανε πρὸ σαράντα ὁχτῶ ὠρῶν;

— Περίπου, ἀπάντησα.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔξομε ὅτι ἦταν τῆς ομάδος Φοῦ Μαντσού, ὅτι θὰ ἠκολούθησε τίποτε ἴσχυρ πού τὸν ἔφεραν πρὸς τὴν γειτονιά τοῦ Ράικλιφ Χαίγουςαϊ καὶ ὅτι πέθανε τὴν ἴδια νύχτα. Εἰσαθε βέβαιος ὅτι πῆγε ἀπὸ κεῖ;

— Ναί, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς Γουέιμσμουθ. Εἶχε τίς πληροφορίες του, τὸ δούτοχο παιδί. Θὰ εἶχε μιὰ καλὴ προαγωγή, ἂν ἐπετύγχανε. Ἀφῆσε τὴν ἀστυνομία στὶς ὁχτῶ γιὰ νὰ πᾶ ἰστί του νὰ ντυθῇ καὶ νὰ μεταμφιεσθῇ.

— Μήπως κρατοῦσε κανένα ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς του;

— Φυσικά. Ο Κάμπυ ὅμως ἦταν περήφανος! Ἄν σὰς ἐνδιαφέρει τὸ ἡμερολόγιό του, νὰ σὰς δώσω τὴν διεύθυνσί του. Καθόταν στὸ Μπρίξτον.

Ο ἀστυνομικὸς πῆγε νὰ τηλεφωνήσῃ.

— Πετρί, μοῦ εἶπε ὁ Σμιθ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία γιὰ μένα. Βρισκόταν ἐπὶ τὰ ἴσχυρ τοῦ Φοῦ-Μαντσού. Κι' ὁ δυστυχὴς ὁ Μασόν ὅταν ἄρχισε νὰ πληροφορηθῇ κατὰ, πέθανε κι' αὐτός. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο σκοτώθηκαν καὶ οἱ τρεῖς, γιὰτὶ δὲν ὄπαρχε ἀμφιβολία ὅτι ὁ Φοῦ-Μαντσού σκοτώσε καὶ τὸν «ντακόι».

— Καὶ γιὰτὶ εἶναι κομμένα τὰ δάχτυλά του;

— Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει. Ο Κάμπυ πέθανε ἀπὸ πνιγμό, εἶπες;

— Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα ἴσχυρ.

— Ἀλλά, γιὰτρέ, εἶπε ὁ Σμιθ, ὁ Κάμπυ ἤξερε καλὸ κολύμπι. Ἐχει πάρει βραβεῖο πρωτοκολυμθῆματος. Δὲν ἦν εὐκόλο γιὰ τὸν Κάμπυ νὰ πνιγθῇ. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Μασόν, κολυμποῦσε σάν ψάρι.

Ο Σμιθ σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι μιὰ μέρα θὰ μάθω με ἀπὸ τί πέθανε.

Ο Γουέιμσμουθ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ τηλέφωνο.

— Κατοικοῦσε στὸ Κόλιντ Χάρμπορ Λάιν. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς συνοδέψω, ἀλλά δὲν θὰ λαθέψετε. Βρίσκεται κοντὰ στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα τοῦ Μπρίξτον. Εὐτυχῶς πού δὲν εἶχε οἰκογένεια. Ἦταν ὁλομόναχος. Τὸ σημειωματάριό του βρίσκεται στὸ γραφεῖο του, στὸ σαλόνι, στὸ ἐπάνω συρτάρι. Ἴδου τὰ κλειδιά.

Ο Σμιθ τὰ πήρε.

— Πάμε, Πετρί. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε στιγμή.

— Μπήκαμε στὸ αὐτοκίνητο καὶ ἐκινήσαμε γιὰ τὸ στίτι τοῦ Κάμπυ. Στὸ δρόμο ὁ Σμιθ ἀνατινάχθηκε.

— Καὶ ἡ πλεξίδα; εἶπε. Ξέχασα νὰ τὴν πάρω. Μᾶς χρειάζεται, Πετρί. Σταμάτα, σῶφέρε.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε καὶ ὁ Σμιθ κατέβηκε.

— Μὴ μὲ περιμένῃς, μοῦ ἔκαμε γρήγορα. Νά, πάρε τὴν διεύθυνσι. Θυμᾶσαι πού μᾶς εἶπε πού βρίσκεται τὸ ἡμερολόγιο. Πάρ' το καὶ ἔλα στὴ Σκότλαντ Γιάρντ. Θὰ εἶμαι ἐκεῖ.

— Ἀλλά, Σμιθ, εἶπα, εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶμε ἀμέσως;

— Τὸ ταχύτερο! Σκέψου ὅτι ὁ Φοῦ-Μαντσού δὲν θάφηνε πίσω του εὐκόλα ἕνα τέτοιο πειστήριο. Φοβοῦμαι μήπως τῶχει πάρει κι' ὅλας.

Τί νὰ κάνω; Ἐπ' ἔγω μόνος μου κρατῶντας τὰ κλειδιά στὸ χέρι, προχώρησα μέσα στὸ στίτι.

Ἦ γρη῏ νοικοκυρὰ τοῦ Κάμπυ μὲ δέχθηκε μὲ ἐπιφύλαξι.

— Εἶμαι ὁ ἱατρὸς Πετρί, τῆς εἶπα, καὶ λυποῦμαι πού σὰς φέρω λυπηρὰ νέα.

— Ὡ, κύριε, μήπως τοῦ συνέβη τίποτε; Καὶ σὰν κατάλαβε κάτι, ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἀφοῦ σκούπισε τὰ δάκρυά της ψιθύρισε:

— Μιὰ κυρία τὸν περιμένει στὸ δωμάτιό του.

Ἐρρίγησα. Αὐτὸ μποροῦσε νὰ σημαίνει πολλά πράγματα.

— Ἐναῖτρε χθὲς τὴ νύχτα καὶ τὸν ἐπερίμενε ἀπὸ τίς δέκα ὡς τὰ μεσάνυχτα. Τὸ ἴδιο καὶ σήμερα τὸ πρωῒ. Εἶνε ἡ τρίτη φορά πού ἔρχεται. Τώρα ἔχει μιὰ ὥρα πού περιμένει ἑπάνω.

— Τὴ γνωρίζετε αὐτὴ τὴ γυναῖκα, κυρία Ντολάν;

Ἦ κυρία Ντολάν δίσταζε νὰ μιλήσῃ.

— Μάλιστα, γιὰτρέ μου, εἶπε σκουπίζοντας τὰ μάτια της. Ο Θεὸς ξέρεῖ ἂν ἀναποῦσα τὸν Κάμπυ, ἦταν ἕνα καλὸ παιδί, ἀλλά νὰ σὰς πῶ τὴ γνώμη μου, δὲν θὰ τοῦ ἔδινα ποτὲ γιὰ γυναῖκα αὐτὴ τὴν κοπέλλα, ἂν ἦταν γυιὸς μου.

— Χθὲς τὸ βράδυ εἶχα μιὰ προαισθησι.

Ἀκουσα κάτι κραυγές... Τὶς ἴδιες τὶς ἀκουσα καὶ σήμερα. Δὲν ξέρω, ἀλλά σκέφθηκα πῶς κάτι τὸ κακὸ θὰ ἀκουα.

Τί νὰ εἶνε πάλι αὐτὸς ὁ καυγᾶς πού ἀκουσε ἡ κυρία Ντολάν; Μήπως τίποτε

συνθηματικὸς φῶνές πού ἔθγαξε κανένας «ντακόι», πού εἶχε τοποθετηθῇ ἐκεῖ ἀπὸ τὸν Φοῦ Μαντσού νὰ φυλάτῃ τὸ στίτι; Μήπως τὸ ἔργο τοῦ Φοῦ-Μαντσού δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα μ' αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο;

— Ἴσως νὰ μὴν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσω ν' ἀνεβῇ..., εἶπε ἡ κυρία Ντολάν καὶ ξαφνικά στήματσε.

Ἀκουσα ἕνα φροῦ-φροῦ σουσανιδῶν. Ἦ νέα κατέβαινε ἀθόρυβα τὴ σκάλα.

Βγήκα στὸν διάδρομο. Μόλις μὲ εἶδε, γύρισε ἀμέσως πίσω κι' ἔτρεξε ἑπάνω.

Πηδῶντας τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλιά, ἔτρεξε νὰ τὴν προφτάσω. Χύμηξα μέσα στὸ δωμάτιο. Εἶχε σκύψει πάνω στὸ γραφεῖο. Τὸ φῶς ἦταν λίγο καὶ τὰ μὲρ τοῦ καπέλλου της σκιαζαν τὸ πρόσωπό της. Ἦταν πάρα πάλι ὁμορφη. Ἦταν αὐτὴ!

— Ἐρχομαι ἐγκαίρως, εἶπα. Κι' ἔκλεισα μὲ τὸ κλειδί πίσω μου τὴν πόρτα.

— Ὡ, εἶπε, κι' ἀναστένανε.

Γύρισε, μὲ κύτταξε κρατώντας τὸ χέρι της ἀκουμπισμένο στὴν ἄκρη τοῦ γραφείου.

— Δώστε μου γρήγορα αὐτὸ πού πήρατε ἀπὸ δῶ μέσα κι' ετοιμασθῆτε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε.

Ὡπισθοχώρησε ἕνα βῆμα. Τὰ μάτια της εἶχαν γουρλώσει ἀπὸ τὸ φόβο. Τὰ χεῖλιά της μισάνοιξαν.

— Δὲν πῆρα τίποτε, εἶπε μὲ λαχανιασμένη φωνή. Ἀφῆσέ με νὰ φύγω! Σὰς παρακαλῶ!

Τὰ μάτια της μὲ παρακαλοῦσαν.

Μπορῶ νὰ ὁμολογήσω μὲ ντροπὴ μου, ὅτι ἡ ὁμορφιά της μὲ εἶχε ἐπηρεάσει. Τὰ ροῦχα της, τὰ μαλλιά της ἔθγαζαν ἕνα μελυστικὸ ἀρώμα.

Τὴν παραμέρισα μὲ τὸ χέρι μου.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς συγχωρήσω. Μὴ βασίζεσθε σὲ μένα. Τί πήρατε ἀπὸ δῶ μέσα;

Μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ σακκάκι.

— Ὡς σὰς τὰ πῶ ὅλα... ὅλα ὅσα μπορῶ. Μὲ τὸν φίλο σας θὰ ἔξερα τί θὰ ἔκανα. Μὲ σὰς δὲν ξέρω, δὲν μπορῶ! Ἄν μὲ καταλαβαίνατε δὲν θὰ εἰσαῖτε τόσο σκληρός.

Ο τόνος τῆς φωνῆς της ἐπρόσθετε χαρὰ στὸ σύνολό της.

— Δὲν εἶμαι ἐλεύθερη ὅπως οἱ Ἀγγλίδες. Ὅ,τι κάνω, τὸ κάνω γιὰτὶ μὲ βιάζουν νὰ τὸ κάμω, γιὰτὶ τὸ διέταξε ὁ κύριος, καὶ ἐγὼ εἶμαι μιὰ σκλάβη του. Δὲν θὰ εἰσαθε ἕνας ἀντρας, ἂν μὲ παραδώσετε στὴν ἀστυνομία. Δὲν θὰ ἔχετε καρδιά, ἂν ἐξαίσατε ὅτι κάποτε ἐνδιαφέρθηκα νὰ σὰς σώσω τὴ ζωή.

Ἀρχισα νὰ φοβάμαι μὲ τὸ σύστημα πού μεταχειρίζοταν. Δὲν εἶχε ὀδικο. Πῶς θὰ τὴν παρέδινε στὴν ἀστυνομία; Τί μοῦ ἔκανε; Σώπασα. Κατάλαβε τὴ σιωπὴ μου.

— Ἴσως νὰ εἶμαι τόσο κακὴ, ὅσο νομίζετε. Ἀλλά τί σῆμα ἔχετε σεις μὲ τὴν ἀστυνομία; Θὰ μποροῦσατε ποτὲ νὰ κυττάξετε ξανά στὰ μάτια μιὰ γυναῖκα πού ποθήσατε καὶ τὴν παραδώσατε ἔπειτα στὴν ἀστυνομία; Ἀ, γιὰτὶ νὰ μὴν ἔχω ἕνα φίλο, ἕνα φίλο σ' αὐτὴ τὴ γῇ; Σὰς παρακαλῶ, μὴ μ' ἐχθρεῖστε, σῶστε με, ὥστε με ἀπὸ ἔκείνον!

Καὶ τὰ χεῖλιά της, πού ψιθύριζαν τρέμοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἦταν κοντὰ στὰ δικά μου! Ἦ ἀναπνὴ τῆς χαίδεψε τὸ πρόσωπό μου.

— Λυπηθῆτε μὲ!

— Γιὰ στιγμή ἐκείνη θὰ ἔδινά τὴ μισή μου περιουσία γιὰ νὰ ἀποφύγω τὴν ἀμετάκλητη ἀπόφασί πού εἶχα πάρει. Στὸ

κάτω-κάτω, ποῖαν ἀποδίδει εἶχα γιὰ τὴν ἐνοχή της; Ἐπὶ πλέον ἦταν μιὰ Ἀνατολίτισσα. Ἦ ἠθική ἡ δικὴ της διέφερε ἀπὸ τὴ δική μας. Τέλος γιὰ μιὰν ἄλλη ἀκόμα αἰτία δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὴ συλλάβω: Θὰ διέπραττα μιὰ προδοσία, θὰ λέρωνα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ χέρια μου!

Ὅλα ἐναντιόνονταν μπρὸς στὴν ἀπόφασί πού εἶχα πάρει. Τὰ δάχτυλά της ἀγγίζανε τοὺς ὤμους μου, τὸ κορμί της σπαρτάριζε ὀλόκληρο πάνω στὸ δικό μου. Μὲ κύτταξε. Ἦ ψυχὴ της ἀντανάκλωσε μέσα στὰ παθιαρκα μάτια της. Ἐγκαταλείπονταν στὴν ἀπελπισία.

Ξαφνικά θυμῆθηκα τί εἶχε πάθει ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος πού κατοικοῦσε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

— Ὡδηγήσατε σεις ἡ ἴδια τὸν Κάμπυ στὸ θάνατο, φώναξε ἀγρια καρφώνοντας τὰ μάτια μου στὰ δικά της.

— Ὁχι! Ὁχι, φώναξε ἀγρια. Ὁχι, τ' ὀρκίζομαι! Ὁχι, αὐτὸ δὲν τὸ ἔκανα. Τὸν κατασκόπευα, τὸν παρακολουθοῦσα. Μάλιστα. Ἀκούστε με ὅμως... Πέθανε, γιὰτὶ δὲν ἔμορσε νὰ τὸν προειδοποιήσω. Δὲν προφτάσα...

Δὲν εἶμαι τόσο κακὴ ὅσο νομίζετε. Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα. Πῆρα τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Κάμπυ, ἔσχισα τίς τελευταῖες σελίδες καὶ τίς ἔκαψα... Κυττάξτε! Νά, ἐκεῖ στὸ τζάκι... Τὸ βιβλίο ἦταν ἀρκετὰ χοντρό. Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ μεταφέρω. Ἦρθα δύο φορές. Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ βρῶ. Ἀφῆστε με τώρα νὰ πηγαίνω.

— Ὡς σὰς ἀφήσω νὰ φύγετε μοναχά, ἂν μοῦ πῆτε πῶς καὶ πού μποροῦμε νὰ συλλάβωμε τὸν Φοῦ-Μαντσού.

Τὰ χέρια της τότε πέσανε. Ὡπισθοχώρησε ἕνα βῆμα. Τὸ πρόσωπό της ἔδειχνε τὸν τρόμο πού εἶχε πάρει.

— Δὲν τολμῶ! Δὲν τολμῶ!

— Ὡς τὸ κάνετε ἂν τολμούσατε; Μὲ κύτταξε ἐντατικά.

— Ὁχι, ἂν πρόκειται νὰ ἐκτεθῇτε ἐσεῖς σ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ἐνοιωσα τὰ πόδια μου νὰ τρέμουν.

Μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ὡς μποροῦσατε νὰ μὲ κρύψετε, ἂν ἐρχοῦν νὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα;

— Ἦ ἀστυνομία...

— Ἀ! Κιτρίνισε.

— Μποροῦν νὰ μὲ βάλουν στὴ φωτιά, ἀλλά ἐγὼ δὲν θὰ τοῦ; πῶ λέξι.

Σήκωσε τὸ κεφάλι. Τὰ μάτια της ἦσαν πῶ ἀπαλά.

— Γὰ σὰς ὅμως... θὰ μιλήσω.

Μὲ πλησίασε πολὺ καὶ ἀνάμεσα σὲ δύο ἀναστεναγμοὺς ἐπρόσθεσε:

— Κρύψτε με ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, ἀπὸ «Ἐκείνον», ἀπὸ ὅλους καὶ δὲν θὰ εἶμαι πιά ἡ σκλάβη του.

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲν

Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Δὲ

(Δημοσι-
ομε κατω-
τέρω ένα έμ-
πνευσμένο λυ-
ρικό πεζογρά-
φημα του δια-
σήμου "Αγγλου
συγγραφέως Τό-
μας Μπέλ για τὸ αἰ-
ωνίο θέμα τῆς γῆς:
Τῇ Γυναίκα!
Τὸ ἄρθρο αὐτό, ἐξαι-
ρετικά ἐπίκαιρο, ἐγρά-
φη τελευταίως ἀπὸ τὸν ὁ-
πέρωχο καὶ φιλογύνη τε-
χνίτη. Καὶ εἰμαστε βέβαι-
οι ὅτι θὰ διαβασθῇ μὲ θερ-
μὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ ὅλους ἐ-
κείνους, πού λατρεύουν στὸ
καλλίγραμμα σχῆμα τῆς γυ-
ναίκας, τὸ πῶς ἀθάνατο δη-
μιούργημα τῆς Φύσεως.
Τὸ θῆλυ!)

"Αναγνώστα:
Μισῶ τὸν Εὐριπίδη ἀπὸ τοὺς
ἀρχαίους" μισῶ καὶ τὸν Οὐά-
λντ ἀπὸ τοὺς τωρινούς.
Γιατί;
Γιατί οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ —
μολονότι ἔξοχος διάνοις, θέ-
βαια! — διέπραξαν τὸ ἀσυγ-
χώρητο ἔγκλημα νὰ στρέψουν
τῆς φαρμακερῆς τῶν σατύρας
τὰ θελῆ κατὰ τῆς Γυναίκας.
Δὲ μπορεί νὰ υπάρξῃ πραγ-
ματικὴ μεγαλοφυΐα στὸν κόσμον,
ἐὰν δὲν ὑποκλίνεται ἐμπρός
στὸ πλαστικὸ θαῦμα ἐνὸς γυ-
ναϊκοῦ σώματος, μιάς γυναι-
κείας ψυχῆς...

"Ἡ γυναίκα εἶνε:
Ποίημα ἐξάισιο.

Δὲν εἶνε ἄντρας, λοιπόν, ἐ-
κείνος, πὺ ἀγνοεῖ τὸ γλυκὺ
μυστικὸ νὰ τὸ συλλαβίσῃ.

Τί εἶνε;

"Ἡ ἄρρωστος...

"Ἡ θηρίο τῆς
λόχμης..."

"Ἐσκεφθήκατε ποτὲ ποῖα θὰ ἦταν ἡ ἀ-
ποψὶς τοῦ κόσμου, ἐὰν — ὡς μὴ γένοιτο! —
ἡ Φύσις ἀποφάσιζε σὺς ἀνεξερεύνητες
βουλές της, νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸ πρόβλημα
τῆς διαβίωσης χωρὶς τῆς γυναικας τὴν
παρέμβασιν καὶ νὰ ἀποκλείσῃ ἀπὸ τὸ γυ-
ναϊκεῖο φύλο τὴ ζωὴ;

"Ὄ!

"Ἀλλοίμονο!

Φρίττει ἀληθινὰ τοῦ ἀνθρώπου ὁ νοῦς
σ' αὐτὴ τὴν ἀποτρόπαια σκέψιν ὅτι ἡ ζωὴ
θὰ περιορίζετο μόνον στὸν ἄρρενα καὶ
ὅτι ὁ πλανήτης δὲ θάβλεπε τὴν κίνησιν καὶ
νο τοῦ ἀσχήμου μας γένους...

"Ἡ ζωὴ θάταν τότε πῶς μαύρη καὶ ἀπὸ
νύχτα πολικὴ.

Ὁ οὐρανὸς δὲ θάχε ἥλιο, γιατί ἐκεῖνον
μόνον ὑπάρχει καὶ ὀφίσταται, πὺ ὁ ἀν-
θρώπος βλέπει. Καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲ θά-
βλεπε στοὺς πλατεῖς, γαλανοὺς οὐρανούς
μας τὸν ἥλιο, — γιατί τὸν ἥλιο τὸν βλέ-
πομε καὶ τὸν ἀπολαμβάνομε μόνον μέσα
ἀπὸ δύο γυναικεῖους ὀφθαλμούς...

Χαρὰ δὲν θὰ ὑπῆρχε στὴ γῆ.

Δὲν θὰ ὑπῆρχε ἀκόμη οὔτε κἂν πόνος,
πὺ εἶνε καὶ αὐτὸς ἐξ ἰσοῦ ἀπαραίτητος
μὲ τὴν χαρὰ, γιὰ τὴν ἁρμονικὴ τοῦ βίου
ἰσορροπία.

Γιατί;

"Ἀχ, γιατί ὁ θνητὸς ἀντλεῖ καὶ τὴν χαρὰ
καὶ τὸν πόνον ἀπὸ τὸ πανόραμα τῆς Γυ-
ναίκας, γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲ μπορεί νὰ
πῇ:

—Ὄ!

"Ἐὰν δὲν ἀγαπᾷ...

Γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲ μπορεί νὰ πῇ

"Υπάρχω!

"Ἐὰν δὲν λατρεύῃ..."

Τί θαύμαστε τότε;

Κατάρ!

Θάμαστε οἱ ἰσόδιοι χῆροι τῆς
ἀγάπης, οἱ αἰώνιοι νοσταλγοὶ
τῆς εὐτυχίας. Γύρω ἀπὸ
τὴν ἡλιθία τότε καὶ ἀνυ-
παρκτὴ μας ὑπαρξῆ,
τὸ νύχι τῆς Μαύρης
ἀνίας θὰ ἔσκαβε
τάφρον. "Ἀψυχοι,
θάμαστε.

Αὐτόματα...

Ρομπότ...

Καὶ σ' ὅλη τὴν
ὑπέραντη ὁδὸ-
γειο θὰ σέρναμε,
σάν χωλὰ μηχανή-
ματά, τὴ φρίκη
τῆς μονοτονίας,
κλάμα καὶ θόγγος
καὶ στεναγμός θὰ

ἔκ τῆς γῆς τὴν δεξαμενὴ καὶ θὰ
ἰναγώνια στὸ θάνατο:

ἢ "Ἐλα νὰ μᾶς λυτρώσῃς ἀπὸ
τὴν...

καὶ τὸ πιστεύω.

Πεῖω ἀπόλυτα, ὅπως ἀπόλυτα πι-
τεῖ ὡς τώρα, ὅτι ἀναπνέω, ὅτι βλέ-
πω ἀπολαμβάνω τὸ φῶς τῆς αὐγῆς
ἐκείνη τῆς ὁδοῦ...
ἢ πῶς θὰ ἦταν ἡ κυβερνήσις τῆς

μας, χωρὶς σκοπὸ στὸ βίον, χωρὶς
χωρὶς κίνητρα, χωρὶς ἐπὶ τέλους
πάρεως κανένα, θὰ καταντούσα-
ν αὐτόχειρες...

ἢ πῶς πόλεις — τί λέγω; — ὁλό-
κληρὴ καὶ ἡπειροὶ θὰ ἀναζητούσαν
ἐκκλιντὴν αὐτοκτονίαν τὴν ἀπο-
καὶ ὁρῇ ἀπὸ αἰμόφυρτα πτώμα-
τάς, ἀλλὰ τὴν γεωλογία τοῦ κό-

γενικὸ νεκροταφεῖο ἢ Γῆ!...

ἢ γινώσκειται ὁ ἄντρας γιὰ νὰ κα-
τέδῃ νέες ἐπαρχίες, ἐκεῖ νέες ἐ-
ς, ἐὰν ρίχνῃ τὴ ζωὴν του σὲ κίν-
η νὰ ἀνακαλύψῃ καινούργιες ἡ-
— εἶνε γιατί ὑπάρχεις ἐσύ, ὦ Γυ-
ναῖκα, ὦ ὑπερούσιο πλάσμα:

ἢ ὁρτος ἀπὸ δάφνης καὶ πληγῆς, ὁ
τῆς γυρίσει στὸ σπιτικό του, ἐξαν-
— ἀλλ' ὑπερήφανος, καὶ ὁ κατα-
στῶ πλανήτου κατακτᾶται τώρα ἀ-
— αὐτός, πὺ εἶδε νὰ γονατί-
— ῖς τοῦ λαοῦ καὶ στρατοῦ, — σκλά-
α τοῦ ἔρωτος, σκύβει ταπεινὰ τὸ
του, ψελλίζει:

ἢ κα!

ἢ νικητὰ μου!

ἢ γιὰ σένα ἐνίκησα! Γιὰ τὴν ἀγά-
— σου! Γιὰ τὴν ψυχὴ σου...

Καὶ ὁ νικητὴς ἡττᾶται ἀ-
πὸ τὸ θῆλυ.

Ψιθυρίζει:

—Εἶμαι ὁ σκλάβος
σου, Γυναῖκα! Δέ-
ξου με στὸν ἀκτινο-
βόλο σου κόρφο!...

"Ὁ ἢ φρίκη, ὦ ἢ
κόλασις τοῦ ἀνδρός
πὺ δὲν φωτίζει τὴ
ζωὴν του ἢ σελήνη
ἐνὸς γυναικεῖου μει-
διάματος!

Καὶ ὦ ἢ φρίκη
τῆς γῆς, ἐὰν δὲν

ἢ ἡμέρων τὴν ὦ
γριότητα τοῦ ἄρρε-
νος τὸ γλυκὺ πανό-
ραμα ἐνὸς ὀρθίου
γυναικεῖου κορμοῦ, ἐὰν
δὲν ἐθώπευε τὴν ἀκοὴν του
ἐνα μελιστάλαχο γυναικεῖο
τραγοῦδι, — ἐὰν δὲν ἐμεθοῦ-
σε τὴν ἀναπνοὴν του τὸ ἄρωμα
ἐνὸς ἀμυγδαλωτοῦ, θηλυκοῦ ὀ-
φθαλμοῦ, ἡλίου ἀνάμεσα στοῦ
ἡλίου!...

"Ἄλλ' ὅμως ὑπάρχεις ὦ Γυναῖκα!
Καὶ γιὰ τοῦτο ὑπάρχομε:

—Γιατί ὑπάρχεις...

"Ἀχ, ὑπάρχεις, ὦ θῆλυ, Δόξα τοῦ
ἀνθρώπου, ὀλικὴ μορφή τῆς εὐτυχίας.

Καὶ σ' εὐγνωμονῶ!

"Εσύ μᾶς ζῆσι! Ἡ πνοὴ σου εἶνε καὶ
πνοὴ μας!

"Ἀπὸ τὸ κοράλλινο στόμα σου μαθαί-
νομε πὺς λαοὺν οἱ ἄγγελοι τοῦ παρᾶ-
δείσου, ἀπὸ τὸ κύκνειο βάδισμα τοῦ ἀ-
σύγκριτου κορμοῦ σου διδασκόμεστε τὸ
πέταγμα τῶν οὐρανίων Χερουβεὶμ...

Γυναῖκα:

—Σὲ λατρεύω!

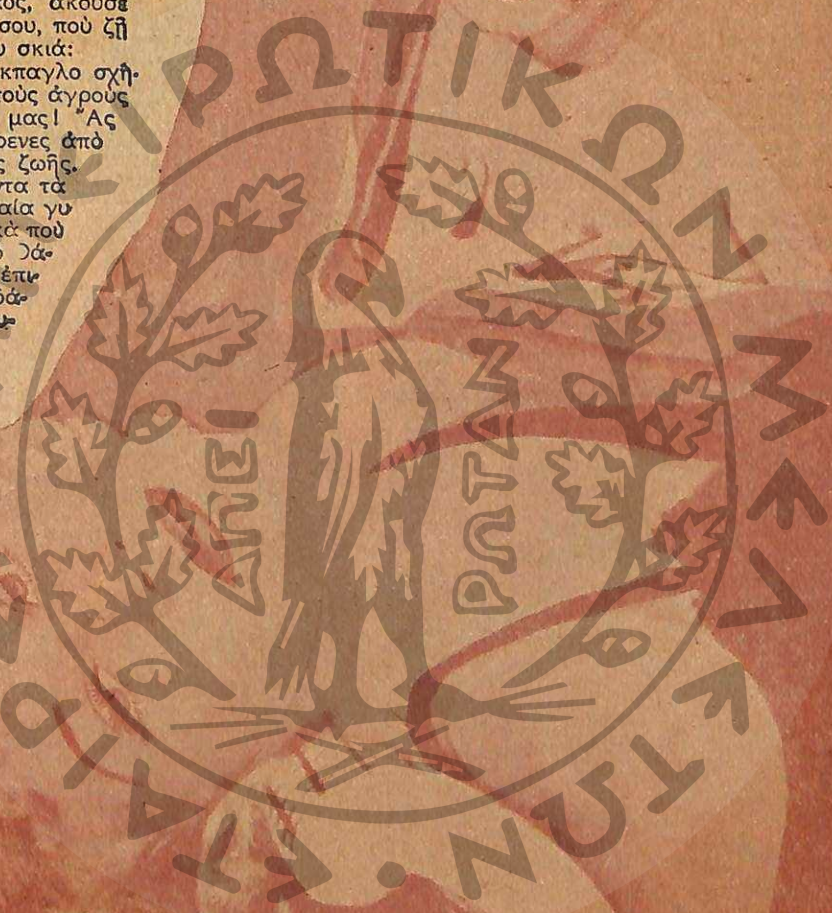
Ζῆσε αἰώνια, γιὰ νὰ ζήσωμε. Ζῆσε βί-
στω καὶ γιὰ νὰ μᾶς σκοτώνης ἀκόμη. "Ε-
χεις καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ φόνου μας ἐσύ—
μόνον ἐσύ! — γιατί στὰ ροδόλευκα χέρια
σου κρατεῖς ὅλα τῆς εὐτυχίας μας τὰ νή-
ματα...

"Ὁ θῆλυ, ἄνθος τῆς Γῆς, — μπουκέτο ἀ-
πὸ μυρωμένα φιλήματα, τῆς ζωῆς μας
αὐγῆς, σμιλευτό καὶ ζωντανὸ τῆς Ἀφρο-
δίτης ἀγαλμα, πλαστικὸ ἐργοστάσιο, πὺ
κατασκευάζει ἐπὶ τῆς μελαγχολικῆς ἡ-
γῆς τὴν εὐτυχία, — ἐσύ, ὦ θῆλυ τῆς καρ-
διάς μας ἢ θεότης! ἐσύ, ὦ θῆλυ καὶ τῶν
σωμάτων ὁ σύντεφένιος ναός, ἀκουσε
τὴν ἱκεσίαν ἐνὸς θαυμαστοῦ σου, πὺ ζῆ
κάτω ἀπὸ τὴν ἁρμονικὴν σου σκιά:

—Ποτὲ νὰ μὴ σβύσῃ τὸ ἐκπαγλὸ σχῆ-
μα σου ἀπὸ τίς πόλεις καὶ τοὺς ἀγρούς
τοῦ ἀχανοῦς αὐτοῦ κόσμου μας! Ἀς
ἐξαφανισθοῦν πρῶτοι οἱ ἄρρενες ἀπὸ
τὴ σκηνὴ τῆς ἐφημέρου μας ζωῆς.
Καὶ ἂς μᾶς κλείσῃ γιὰ πάντα τὰ
μάτια μία ὥρα καὶ τελευταία γυ-
ναῖκα τῆς γῆς!... "Ὁ τί γλυκὰ πὺ
θὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρά μας ὦ Δά-
νατος, ἐὰν μᾶς σκιάσῃ τὴν ἐπε-
θανάτια κλίνη τὸ πένθιμο δά-
κρυ μιάς ἐρωτευμένης γυ-
ναίκας...

ΤΟΜΑΣ ΜΠΕΛ

Γυναῖκα!
Γυναῖκα!
Γυναῖκα!

Τὸ Πάσχα ἄμα, ναὶ διδάσκουν...

Ιστορία

ΠΟΙΟ ΉΤΑΝ ΤΟ ΠΙΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΣΧΑ;

Τὸ πῶς τραγικὸ ἑλληνικὸ Πάσχα ἦταν τὸ Πάσχα τοῦ 1849. Τότε βασίλευσε στὴν Ἑλλάδα ὁ "Ὀθων κι' ἦταν πρωθυπουργὸς ὁ ναύαρχος Κανάρης. Ἡ ἀτυχεμένη, ἀγνώστη ἀπὸ πολλοὺς λόγους ὁρμημένη, ἑθελῶς μιά διαταγή, ποὺ καταργοῦσε ἕνα παλαιότατο καὶ πολὺ διασκεδαστικὸ ἔθιμο. Τότε ὁ κόσμος συνήθισε, πανηγυρίζοντας τὴν Ἀνάστασι, νὰ καίει ἕνα ξύλινο ἑβραϊκὸ ἐκδηλώνοντας ἔτσι τὴν ἀντιπάθειά του στοὺς σταυρωτὰς τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ γινόταν κάθε Πάσχα σὲ πολλὰς ἀθηναϊκὰς συνοικίες.

Μόλις, λοιπόν, ἔγινε γνωστὴ ἡ ἐξοικονομικὴ ἀπογοήτευσις ὁ λαὸς ἐξέσπασε ἀπὸ ἀγανάκτησι θέλησε νὰ ξεβυθίσῃ ἐναντίον ἐνὸς ἀληθινοῦ ἀβραίου. Βρίσκοντας τότε πρὸ χειρὸς τὸ σπῆτι κάποιου ἑβραίου, πρῶτον προέβου τῆς Πορτογαλίας, ὀνόματι Πατισαίου, μπήκαν μέσα σ' αὐτὸ καὶ κατέστρεψαν ὅλα τὰ ἐπιπλὰ του καὶ μερικὰ χειρόγραφα. Μάλιστα τσακώθηκαν μὲ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα καὶ χύθηκε καὶ αἷμα. Ἀλλὰ τὸ ἐπεισόδιον Πατισαίου εἶχε σοβαρὰς συνέπειες, γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν ἀγγλὸς ὁπλοκός. Ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ, ἀντιπαθὼν τὸν "Ὀθωνα, ἔθηκε πρόσχημα γιὰ νὰ πιέσῃ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Πατισαίος ὑπέβαλε στὴν ἀγγλικὴ Κυβέρνησιν ἕνα λογαριασμὸν 886,736 δραμῶν, ἀξίων τῶν χταστροφέντων ἐπιπλάνων. Ἡ Ἀγγλικὴ ἀπήλθε νὰ πληρώσῃ τὸ πῶς ἀμέσως. Στὸ μεταξὺ τὸν Κανάρη διαδόχθηκε ἄλλη Κυβέρνησις ἀπὸ τὸν Ἀντ. Κριεζην, ὁ ὁποῖος ἀγνόησε τελειῶς τὸ ζήτημα Πατισαίου. Τότε ἡ Ἀγγλία τὴν ἐπομένη τοῦ Πάσχα 1849, ἐστειλε τὸν ναύαρχο Πάρρηρ μ' ἕνα μέρος τοῦ στόλου τῆς στῆς ἑλληνικῆς παράλιας, ὁ ὁποῖος μόλις ἔφθασε ἐκήρυξε τὸν ἀποκλεισμόν. Φαντασθεῖτε τοὺς δυστυχεῖς Ἀθηναίους μὲ τὴν καρδιοχτύπι ἀλλὰ καὶ μὲ πόσο κέρι ἔκαμαν Πάσχα! Οἱ ἀγγλοὶ τότε μόνο ἔφυγαν, ὅταν κανονίσθηκε ἡ ὑπόθεσις συμβιβαστικῶς.

ΠΟΤΕ ΚΙ' ΑΠΟ ΠΟΙΟΥΣ ΕΓΙΝΑΝ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΘΕΥΡΕΣΕΙΣ;

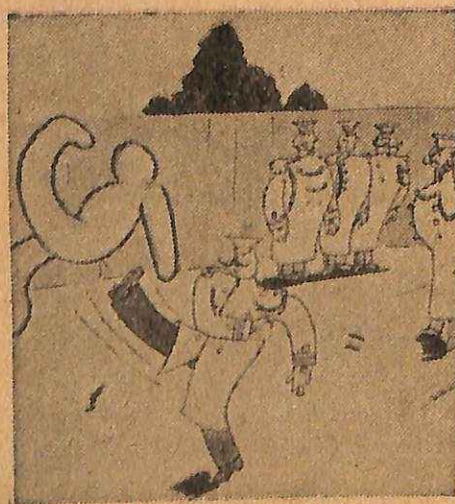
Τὸ μικροσκοπικόν, ἐφευρέθηκε τὸ 1590, ἀπὸ τὸν Ἰνδόν.

Τὸ μικρόφωνον, τὸ 1878, ἀπὸ τὸν Χούγκς.
Τὰ ρολοῖα, τὸ 1500, ἀπὸ τὸν Χέλεν.
Τὸ ἐκκρεμές, τὸ 1583, ἀπὸ τὸν Γαλιλαῖο.
Ὁ φωτόγραφος, τὸ 1877, ἀπὸ τὸν "Εἰδισσον.
Ὁ φωτογραφία, τὸ 1826, ἀπὸ τὸν Νταγκέρ.
Οἱ φάροι, τὸ 1760, ἀπὸ τὸν Σκουήτον.
Ὁ ραδιογραφία, τὸ 1895, ἀπὸ τὸν Ραϊντνκεν.
Τὸ ράδιο, τὸ 1898, ἀπὸ τὸν Γεώργιον Κιούρι.
Τὸ ὑποδύχιον, τὸ 1863, ἀπὸ τὸν Μπουρζουά.
Τὸ τηλεφώνον, τὸ 1860, ἀπὸ τὸν Ρέι.
Τὸ δερμάτινον, τὸ 1783, ἀπὸ τὸν Μογκολφί.
Τὸ θερμόμετρο, τὸ 1643, ἀπὸ τὸν Γοκίελ.
Τὸ κληρονομικόν, τὸ 1831, ἀπὸ τὸν Γκοϊντ.
Ὁ κινηματογράφος, τὸ 1895, ἀπὸ τὸν Λουμιέρ.
Ὁ ηλεκτρικὸς φῶς, τὸ 1847, ἀπὸ τὸν Ζαμπελκωφ.
Ὁ τυπογραφία, τὸ 1440, ἀπὸ τὸν Γκούτενπεργκ.
Ὁ ηλεκτρικὴ λυχνία, τὸ 1880, ἀπὸ τὸν "Εἰδισσον.
Ὁ ραδιομηχανή, τὸ 1829, ἀπὸ τὸν Τιμονιέ.

ΠΩΣ ΠΡΟΗΛΘΕ ΤΟ ΕΘΙΜΟ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥ;

Τὸ αὐτὸ εἶναι γνωστὸν ὅτι συμβολίζει τὴν κοσμογονίαν. Ἀν πάρωμε τὴν ἰνδικὴν ἑθνησίαν, θὰ δοῦμε ὅτι ἡ Βασίλισσα, ἡ μητέρα τῆς Ἀγ. Τριάδος τοῦ Ἰνδικοῦ πανθέου γέννησε...τρία αὐγά, ἀπ' αὗτα ὅποια προήλθαν ὁ Βράχμα, ὁ Βισνὺ καὶ ὁ Σίβα. Σ'

ΣΧΟΛΗ ΘΥΡΩΡΥΝ

Γιὰ τοὺς δὲν πληρώνουν

αὐτὴν τὴν παράδοσι ὀφείλεται καὶ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Βράχμα εἰκονίζεται πάντα σχεδὸν μαζί μ' ἕνα αὐγόν.

Ἡ ἑθνησίαν τῶν Φοινίκων ἐξ ἄλλου παραδέχεται ὅτι ἡ Σῦρία Ἀφροδίτη γεννήθηκε ἀπὸ ἕνα αὐγόν, ποὺ ἔπεσε ἀπ' τὸν οὐρανὸν στὴς ὄχθες τοῦ Εὐφράτη καὶ ἐφάσθηκε ἀπὸ περιστέρια. Ἐπίσης ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία παραδέχεται τὴν γέννησιν τῆς Ἑλένης καὶ τὸν Διοσκουρίαν ἀπὸ αὐγόν. Πάντως, τὸ ἔθιμον τῶν αὐγῶν τοῦ Πάσχα εἶναι ἀπόρρητος τὸν δῶρον μᾶλλον τῶν ἀρχαίων ἑθνησίων, ποὺ τὴν παρέλασαν οἱ ἑβραῖοι οἱ ὁποῖοι συνήθιζαν νὰ χαρίζουν αὐτὰς ὡς δῶρα τὸ φῶσκα. Γιὰ νὰ εἶνε μάλιστα εὐπρόσδεκα τὰ ἑβραῖα κόκκινα μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνιοῦ ποὺ θυσίαζαν. Τὸ ἔθιμον τῶν δῶρων αὐτῶν, οἰασιγὰς ἤρθε ὁρθοετικῶν χαρακτήρα καὶ τ' αὐτὰς οὐδ' ἐπρόκειτο νὰ μοιρασθῶν ἐπέρωντο στὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ εὐλογεῖσθαι οἱ ἱερεῖς. Τὸ ἔθιμον τοῦ δῶρου τῶν αὐγῶν κατέκτησε οἰασιγὰς ὅλο τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Στὴν Ἑλλάδα μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔδιδον τὸ καὶ τὸ ἀδάσκατο τοῦ Λαζάρου δῶρα σὰ παιδικὰ καὶ ἐβραῖαν τὴν Ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου. Σ' ἡμερὰ ὅμως τὸ ἔθιμον αὐτὸ καταργήθηκε.

ΓΙΑΤΙ ΣΦΑΖΟΜΕ ΚΑΙ ΤΡΩΜΕ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΑΡΝΙ;

Ἡ συνήθεια τοῦ νὰ σφάζωμε καὶ νὰ τρώμε τὸ Πάσχα ἀρνὶ προέρχεται ἀπὸ τοὺς ἑβραίους, ποὺ θέλοντες ἀπαρτίστη τὴ θυσία ἀρνιοῦ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα. Στὴν Ἑλλάδα ἐπικρατεῖ τὸ ἴδιον καὶ ἡ πλὴτὴ τοῦ πατριωτικοῦ ἀρνιοῦ προλέγει μὲ τὰ σημεῖα ποὺ φέρει ἐπάνω τῆς τὰ μέλη λοντα νὰ συμβῶν. Στὴν προλήπιν αὐτὴ κυρία πύσταται ὁ ἀρματοπολεμὸς τὸν 21 καὶ συμβολοῦνται τὴν ἀνέναντι πλῆτῃ πρὶν ἀπὸ κάθε πολεμικὴ ἐπιχείρησιν τοῦ.

Στατιστική

ΠΟΣΟ ΚΡΑΣΙ ΠΙΝΕΤΑΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ;

Τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα, ποὺ εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἡ μέρες γιορτῆς, ὁ ρητινὴς γινώρκει τὴν μεγαλειότητα κατανάλωσιν του. Καὶ προβάλλει ἐπικαιρὰ ἡ ἐρώτησις πόσο κρασί πίνεται σ' ὅλο τὸν κόσμον; Μάθετε, λοιπόν, ὅτι κατὰ τὸν περασμένον χρόνον—τὸν πῶς...καταναλωτικόν—ἔχουν πινῶν 200 ἑκατομμύρια ἐκατόλιτρα κρασί. Ἀς σημειώσῃ, γιὰ τὴν ἱστορίαν, ὅτι τὸ 1900 ἡ κατανάλωσις τοῦ κρασιοῦ ἔφθασε μόλις τὰ 130 ἑκατομμύρια ἐκατόλιτρα. Δηλαδή, οἱ...κρασοπατέρες τοῦ καιροῦ ἐκείνου δὲν ἦσαν ἀντάξιοι τῶν σημερινῶν.

ΠΟΣΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΛΕΚΤΟΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ;

Σ' ὅλη τὴ γῆ ὑπάρχουν καὶ διμυλῶνται 2,750 γλώσσες καὶ διαλέκτοι. Ἀπ' αὐτὰς οἱ 600 μόνο διμυλῶνται στὴν Ἀφρική. Οἱ μέλλοντες διαδεδομέναι γλώσσες εἶναι: α') Ἡ Κινεζικὴ ποὺ τὴν μιλῶν 420,000,000 ἀνθρώπων. β') Ἡ Ἰνδική, ποὺ τὴν μιλῶν 260,000,000. γ') Ἡ Ἀγγλικὴ ποὺ τὴν μιλῶν 130,000,000. δ') Ἡ Ρωσικὴ ποὺ διμυλῶνται ἀπὸ 108,000,000. ε') Ἡ Γερμανικὴ ἀπὸ 90,000,000. στ') Ἡ Γαλλικὴ ἀπὸ 70,000,000. ζ') Ἡ Ἰσπανικὴ ἀπὸ 45,000,000 καὶ τέλος ἡ Ἰταλικὴ ἀπὸ 35,000,000.

Φυσική

Ο ΣΠΟΓΓΟΣ ΕΙΝΕ ΔΝ Ο ΣΠΟΓΓΟΣ ΕΙΝΕ ΖΩΟ ἢ ΦΥΤΟ;

Τὸ ζήτημα τοῦ ἀν ὁ σπόγγος εἶναι ζῶον ἢ φυτὸ ἀπασχολῶν τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀριστοτέλους. Τέλος, οἱ σπόγγοι, ἀρῶν γιὰ μίαν ἐποχὴ κατατάχθηκαν σὰ ζῶα καὶ γιὰ μίαν ἀλλήλη σὰ φυτὰ, πῆραν τελικῶς τὸ δῶμα τοῦ πρωτογόνου ζώου, τοῦ εὐρισκόμενου στὴν καταστάθῃ θαλάσσης τοῦ ζωικοῦ βασιλείου. Ὁ σπόγγος ζῇ προσκολλημένος στὸς ὀφθαλμούς, σὸς βάθος τῆς θαλάσσης καὶ παρ' ὅλο ὅτι δὲν ἔχει ρίξες, στερεώνεται θαυμασίως σὸς μένος ποῦ βρίσκεται. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν ζωντανήν ὅλην ποὺ μοιάζει μὲ ζελαντίναν καὶ καλύπτει τὸν σκελετόν. Ὁ σπόγγος ζῇ μὲ τὸ θαλάσσιον νερό, ποὺ κυκλοφορεῖ μέσα σὸς σῶμα του ἀπὸ τοὺς πόρους του.

Ίατρική

ΥΠΑΡΧΕΙ ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΣΜΑΤΟΣ;

"Ὅλοι οἱ ἐλαγικοί" καπνιστὰς παραπονιῶνται καθημερινῶς ὅτι θέλουν, ἀλλὰ τοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ κόψουν τὸν καπνόν. Ὡστόσο ὑπάρχει ἕνα μοναδικὸ φάρμακον ποὺ κόβει τὴν διὰθεσιν τοῦ καπνισματος ἀμέσως καὶ τὸ ἔσθω προ δύο ἐτῶν ὁ διευθυντὴς μίας κλινικῆς τοῦ Μιλάνου, δρ Γκούτιαν. Τὸ φάρμακον αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ κινίνη καὶ καίφορα καὶ εἰσάγεται στὸν ὄργανισμὸν δι' ἐνέσεων ἐνδομυϊκῶς κάθε τρεῖς ἢ τέσσαρες μέρες, γίνονται δὲ ἐν ὅλῳ ἀπὸ 4—6 ἐνέσεις. Στὸ σημεῖον ὅπου γίνεται ἡ ἐνέσις σχηματίζεται ἕνα μικρὸ ἀπόστημα φαρμάκου, τὸ ὁποῖον, ἀπορροφούμενον βαθμιαίως, μπαίνει στὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ φαρμάκου ἐπέρχεται λίγες ὥρες ἐπειτα ἀπὸ τὴν πρώτην ἐνέσιν. Ὅταν ὁ πάσχων ἐβλήθη ἀπὸ τὴν πρώτην ἐνέσιν, ἐνῶ νομίζει πὺς θὰ τὸ καπνίσῃ μὲ τὴν συνηθισμένην εὐχαρίστησιν, μόλις τραπῇ εἰς τὴν πρώτην ἐνέσιν, καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀνία καὶ

ἄσπετος. Πῶς συμβαίνει αὐτό; Ἀπλοδοτατα. Τὸ φάρμακον ἐγκαταλείπει τὸ σῶμα διὰ τῆς ἀναπνευστικῆς ὁδοῦ. Ἡ ἐξαπνευστικὴ καίφορα τότε καὶ ἡ τερπνὴ ποὺ ἀποτελοῦν τὸ φάρμακον, ἀναμειγνύμενες μὲ τὸν καπνόν, προκαλοῦν μίαν ἐφορτίαν ἀποκρουστικὴν γεῦσιν καὶ τὸ δυσάρεστο αὐτὸ συναίσθημα κόβει κάθε διάθεσιν καπνισματος.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΑΣΜΩΜΕΘΑ;

Ὁ Ἱπποκράτης θεωροῦσε δυσάρεστο τὸ χάσμου ῥητὸν τόσο γιὰ τὸν χάσιμωμενον, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ συμβόλευε γιὰ νὰ τὸ ἀποφεύγῃ κατεῖν νὰ κρατᾷ ὅσο μῆκος περισσότερον τὴν ἀναπνοήν του. Ὁ γιαντὸς Ναύκελ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λιέγης τὸ θεωρεῖ ἀβλαβές, ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες τὸ συνιστοῦν ὡς καλὸ γιὰ τοὺς πνευμονικὰ καὶ ὀφθαλμικὰ ἀνὰπνευστικὰ ὄργανα.

Ο ΥΠΝΟΣ ΩΦΕΛΕΙ ἢ ΒΛΑΠΤΕΙ;

Ἡ σημερινὴ ἱατρικὴ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι ἕλη ὥρες ὕπνου ἀρκούν γιὰ ἕνα ὀνὴ ἄνθρωπον καὶ ἐπὶ μόνον τὰ... ζῶα κοιμῶνται παραπάνω ἀπὸ 8 ὥρες.

Ὡστόσο ὑπάρχει καὶ ἡ ἐξῆς λεπτομέρεια ποὺ πρέπει νὰ διασαφηνισθῇ. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν βαρὺ καὶ μονοκόμωτον ὕπνον, μποροῦν νὰ ἀρκεσθῶν σὲ λιγώτερες ὥρες. Ἐνῶ ἀντιθέτως ἐκείνοι ποὺ ἔχουν ὕπνον διακεκομμένον καὶ ἐλαφρόν, ἔχουν ἀνάγκη καὶ περισσοτέρων ὥρων. Πάντως, ἡ ὀφθαλμικὴ συνιστᾶ μόλις ἐμπνῆσις καὶ νύξ, νὰ πῶς ἀπὸ τὸν κρεβάτιον τοῦ καὶ νὰ σπῶνται, γιὰτὶ κάθε προσπάθεια νὰ ἐξαποκρίνηται θὰ τοῦ εἶναι ματαία καὶ ἐπιβλ.

Ἀρχαιολογία

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ;

Τὸ περίφημον ἀγάλμα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ποὺ κατασκεύασε ὁ περίφημος γλύπτης τῆς ἀρχαίας Ἀλεξάνδρειας, βρίσκεται σήμερον σὸ ἀρχαιότερον μουσεῖον τοῦ κόσμου, τὸ μουσεῖον τῆς Βεγγάζης. Ἐκεῖ ὕψος ὁσὺ μέτρων καὶ 30 ἑκατοστῶν καὶ παρῶν τὸν υἱὸν τῆς Ὀλυμπιάδος γυνὸς μὲ μίαν χλαμύδα ριγμένην στὸς ὤμους.

Μηχανική

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΕ ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΤΑΧΥΤΗΤΕΣ ΜΕΣΩΝ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ;

Οἱ μεγαλύτερες ταχύτητες ποὺ πραγματοποιήθηκαν σὰ διάφορα μέσα συγκοινωνίας σὰ διάστημα μίας ὥρας εἶναι οἱ παρακάτω:

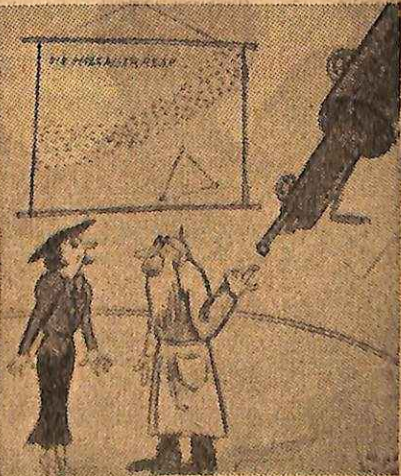
Υδροπλάνο	479 χλμ. 290 μ.
Αεροπλάνο	448 > 171 μ.
Αὐτοκίνητο	332 > 992 μ.
Υδροκίνητο	128 > 330 μ.
Ηλεκτρ. σιδηρόδρομος	125 > 000 μ.
Ποδηλάτο	120 > 958 μ.
Ατμοσιδηρόδρομος	120 > 000 μ.
Βενζινακτός	105 > 997 μ.
Ατμόπλοιο	52 > 225 μ.

Γεωλογία

ΠΟΣΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΕΙΝΕ Η ΓΗ;

Ὁ Ὁθέας στὴν παγκόσμιον ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ ἥμισυ καὶ πλέον τῶν γεωλογικῶν χρόνων ἔχουν ἤδη περάσει καὶ ἐπὶ τῇ γῇ ἔχει φθάσει πρὸς τὸν προχωρημένον παλαιολιθικὸν στάδιον. Ἀς σημειώσῃ ὅτι τὰ παλαιότερα πετρώματα ποὺ ἦσαν οἱ γεωλόγοι ἀριθμοῦν ζωὴν τοῦλάχιστον 25,000,000,000 ἐτῶν!

ΣΤΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ I

Ὁ ἀστρονόμος: Τὸ φῶς τοῦ ἀστέρους ποὺ σὰς δείχνω, χρειάζεται τέσσαρες ὥρες γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ γῆ! Ἡ ἐπισκέπτρια: "ὦ, κ. ἀστρονόμος, ἀδύνατον νὰ περιμένω τέσσερες ὥρες!

Τὸ Πάσχα τῆς περιφρονημένης

Ἕνα δράμα τῆς καρδιάς

Σημέρωνε Πάσχα. Μιά διορφή μέρα. Ὁ ἴλιος εἶχε βγῆ νωρίς-νωρίς, γιὰ νὰ φιλήσῃ ἀπὸ ψηλά ὅλον ἐκεῖνον τὸν κόσμον, ποὺ ἐξαπλώνονταν στὰ πόδια του καὶ νὰ τοῦ πῇ: «Χριστὸς Ἀνέστη!» Φίλησε τὰ λουλούδια ποὺ τρεμοϋλάσαν στὸ χάδιμα του, κι' ὕστερα ἔρριξε τὶς ἀκτίνες του σ' ἕνα ἀπ' τὰ πῶς ψηλά σπῆτια ποὺ βρίσκονταν στὴν πόλιν, σὺν νὰ ἴβηλε νὰ πῇ πρῶτα σ' αὐτοὺς ποὺ κάθονταν στὰ μέγαρα τὸ χαρμόσυνο ἀγγελμα:

— Ἀκόμα κοιμᾶσαι, τεμπέλα; ἀκούστηκε ἡ αὐστηρὴ φωνὴ τῆς οἰκοδόμου νὰς ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα ἐνός μικροῦ δωματίου. Μοῦ φαίνεται πὺς θάπρεπε νάχες σηκωθῇ νὰ βοηθήσῃς λίγον τὴν ὑπηρεσία. Ἐμπρός, γρήγορα!

Μιά ἀσθενικὴ φωνὴ ἀποκρίθηκε, ἕνα σούρσιμο παντοφυλῶν, ἡ μικρὴ πορτοῦλα ἀνοίξε καὶ βγήκε μιά κοπέλλα καμιά εἰκοσαρία χρόνων. Τὸ πρόσωπὸ τῆς ἦταν χλωμό κι' ἀδύνατον καὶ τὰ μάτια τῆς εἶχαν μιά τόσο κουρασμένη, τόσο θλιθερὴ ἔκφρασι, ποὺ καθὼς κυττοῦσαν τὴν μητέρα, τὴν ἔκαμαν νὰ ἐξεριαθῇ.

— Ἀκούσε νὰ σοῦ πῶ... Πρέπει νὰ γίνῃς προκομμένη, δὲν μπορῶ νὰ σὲ ταῖζω γιὰ νὰ κρεμάς τὸ μούτρα σου!... Ξέρεις το, θ' ἀνοίξω τὴν πόρτα καὶ θὰ σὲ πετᾷ ἔξω. Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν δουλεύουν. Ἐμπρός, μάρες, καμπούρα!...

Ἐκεῖνη ἔσκυψε πῶς πολλὴ, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα ποὺ ἐρχόταν καταπάνω τῆς καὶ ἔτρεξε καὶ ἀνακατεύθηκε μ' ὅλη τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μεγάρου.

Ἡ Σερένα (ἔτσι ἔλεγαν τὴν κοπέλλα) ἦταν ἡ προγονὴ τῆς οἰκοδόμου νὰς, κι' ὅπως πολλὰς μητριῶς, κι' ἡ κ. Φρέμη δὲν τὴν ἀγαποῦσε καθόλου καὶ τὴν ὠνομάτιζε ὀλοένα «καμπούρα».

— Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶναι σημειωμένος, ἔλεγε στὰ ἄλλα δυὸ κορίτσια τῆς, νὰ ξέρετε πὺς εἶναι κακὸς γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὴν ἀποφεύγετε.

Καὶ ἡ καὶ μὲν ἡ Σερένα ἦταν ἀπὸ κλῶστο καὶ ἀπὸ μπᾶτσο. Ὅλο τὴν μαλωνν, ὅλο τὴν ἔδερναν καὶ τὸ σῶμα τῆς τὸ ψηλόν, τὸ ξερακιανόν, λυγοῦσε σὸς βάρους τοῦ πόνο τῆς, σὺν καλαμιά. Πονοῦσε ἀφάνταστα, βλέποντας τὴν ἀδικίαν ποὺ γινόταν εἰς βάρος τῆς, μὰ καὶ ἐνοιῶσε μιά συμπόνια γιὰ ὅλον αὐτὸ τὸν κόσμον, ποὺ τὴν περιφρονοῦσε, γιὰ τὴν «καμπούρα» τῆς, γιὰ κατὰ ποὺ δὲν ὕπηρε. Γιὰτὶ ἡ Σερένα δὲν ἦταν καθόλου καμπούρα.

Ἀν ἔσκυψε, ἦταν γιὰτὶ ποτὲ κανένας τοὺς δὲν ζήτησε νὰ τὴν δῇ, νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια καὶ γιὰτὶ σηκώνοντας τὰ δικά τῆς ἦταν βεβαία πὺς θ' ἀντίκριζε ὅλα τὰ μάτια ἀγριεμένα κι' ὅλα τὰ χέρια σηκωμένα γιὰ ἔγλο. Ἔτσι συνήθισε νὰ σκύβῃ, χωρὶς καὶ νᾶνε καμπούρα.

— Σερένα! ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τῆς κ. Φρέμης.

Ἐκεῖνη σκοτώθηκε ν' ἀνεβῇ τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλιά, γιὰ νὰ μὴ φάη ἔγλο...

— Ἐμεῖς σὲ λίγο θὰ φύγωμε, τῆς εἶπε, θὰ πάμε μιά ἐκδρομὴ. Λοιπὸν καὶ ἡ ὑπηρεσία ὅλη θὰ βγῇ. Θὰ μείνῃς ὅμως ἐσὺ γιὰ νὰ φυλάς τὸ σπῆτι, γιὰτὶ βέβαια δὲν ὑπορῶμε νὰ τ' ἀφήσωμε μόνο του!...

Κατὰ θέλησε νὰ πῇ ἡ Σερένα, τὰ χεῖλη τῆς ἀργοκινήθηκαν, μὰ ἀπόμειναν βουβὰ. Τὸ ἀγριεμένον βλέμμα τῆς μητριῶς τὴν ἔκαμε νὰ σκύψῃ πολὺ, περισσότερο ἀπ' ὅτι τις ἄλλες φορές...

Ἡ καμαριέρα πέρασε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ δίπλα τῆς μ' ἕνα κατακόκκινον φουστάνιν σὸς χέρι, χαρούμενη. Ὅταν εἶδε ὅτι ἡ κυρία τῆς ἀπομακρύνθηκε, πλησίασε τὴ Σερένα μὲ καλῶσιν.

— Καὶ μὲν, τῆς εἶπε, σὲ λυπᾶται ἔτσι

ποὺ σὲ μεταχειρίζονται ὅλοι... Οὔτε σκύλος νὰ ἴσους.

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μοῦ μιλάς ἔτσι, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνη. Γιὰ ποιά μὲ πέρασε;

— Ὅλος ὁ ἐγωισμὸς τῆς ἀναστατώθηκε. Ἡ ὑπηρεσία τὴν κύταξε μ' ἐκπληξί καὶ ἔφυγε μουρμουρίζοντας:

— Ἡ καὶ μὲν, θὰ τρελλάθηκε ἀπ' τὸ ἔγλο ποὺ τῶναι, καὶ σήμερον μάλιστα χρονιάρα μέρα...

Σὲ λίγο ὅλο τὸ σπῆτι ἀδείασε κι' ἀπόμεινε μονάχη τῆς. Μονάχη τῆς! Ἐνοιῶσε μίαν ἀνείπωτη χαρά!

— Θεέ μου, ἀς ἐφευγαν κάθε μέρα! εἶπε σιγὰ. Εἶναι τόσο ὠραῖο νὰ αἰσθάνεται κανεὶς τὸν ἑαυτὸν τὸν ἐλεύθερον, νὰ σηκώνῃ τὰ μάτια του, νὰ κινῇ τὰ πόδια του, χωρὶς κάποιος νὰ βρίσκεται κοντά του, ποὺ νὰ τοῦ λέγῃ: Τεμπέλα, καμπούρα, ζῶν, βλάκα!...

Σήμερον ἐνοιῶσε τὸν ἑαυτὸ τῆς ἀληθινὰ εὐτυχισμένη.

Πραγματικὸ Πάσχα. Πῆγε σὸς μπάνιο, λούστηκε καὶ φόρεσε ἕνα φόρεμα τῆς ἀδελφῆς τῆς, ποὺ τῆς ἐρχόταν ἴσα-ἴσα σὸς σῶμα τῆς. Ὑστερα καμαρώθηκε στὸν καθρέφτη. Τὰ μάτια τῆς ἐλαμπαν καὶ τὸ κορμὶ τῆς ἦταν ἴσιο σὺν λαμπάδα.

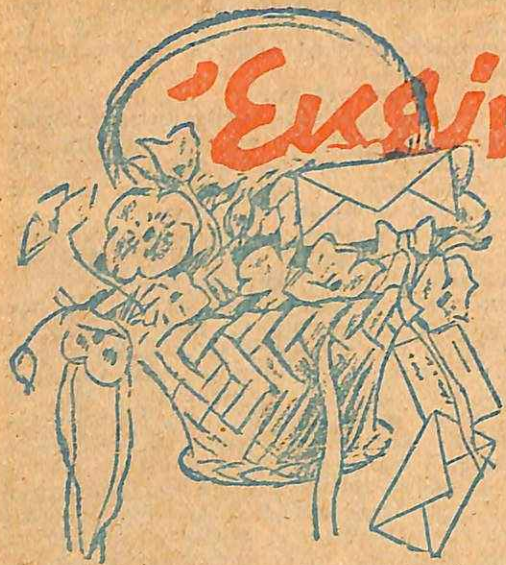
Ξαφνικὰ ἕνα χαρτάκι στὴν τσέπη τοῦ φουστάνιου τῆς τράβηξε τὴν προσοχὴ καὶ τὸ διάβασε:

«Αὐτὸ ποὺ κάνεις δὲν ταριάζει γιὰ ἕνα κορίτσι. Ἀλλωστε ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ παντρευθῶ, γιὰτὶ ἔχω δώσει τὸν λόγο μου...»

Γιῶργος.

Γιῶργος! Ποιὸς ἦταν αὐτός; Ἀ, ναί, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὠραίος νέος ποὺ τοῦ ἔκανε κόρτε ἡ μεγάλη τῆς ἀδελφὴ καὶ ποὺ αὐ-

τὸς τὴν περιφρονοῦσε. Ἐξ αἰτίας μάλιστα αὐτοῦ εἶχε φάει ἡ Σερένα τόσο ἔγλο ἀπ' τὴν ἀδελφὴ τῆς... Τὶ διορφοῦς ὅ

Εκείνη δὲν ἀπηνήγησε

ἀθάνατο ποίημα τῆς καρδιᾶς

Υπὸ Ματθίλδης Σεράο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Παῦλος, ἕνα ῥαβδί — Ρωμαῖκό ῥαβδί τοῦ Μαΐου — ἀκούει μιά μελωδική γυναικεία φωνή, νὰ τραγουδᾷ τὴν «ἄρια» τοῦ Ὀρφέως ποὺ κλαίει καὶ ζητᾷ μὲ περιπάθεια τὴν Εὐρυδίκη του. Ἡ μαγική αὐτὴ φωνὴ τὴν ἀκούει σκυμμένον στὸ μπλοκὸν του, ποὺ βλέπει στὸν κῆπο τῆς ὑπαικῆς βίλλας «Στάρ».

Ὁ Παῦλος ἐρωτᾶται τὴ φωνὴ αὐτὴ καὶ μαζὶ τῆς τὴν ἀγνωστὴ γυναικίᾳ ποὺ τραγουδᾷ τόσο ὠραία. Ἡ φωνασία του τὴν πλάθει σὰν μιά ἐξοτική ὑπαρξί, ἀντάξια γιὰ τὴν φλογερὴ του ἀγάπῃ. Ἀποφασίζει καὶ γράφει ἕνα γράμμα, ποὺ τὸ ρίχνει στὸν κῆπο τῆς βίλλας «Στάρ», νύχτα... Ἰὸ ἄλλο πρωτὶ τὸ γράμμα δὲν εἶνε πιά ἐκεῖ ποὺ τὸ ἔριξε... Ὁ Παῦλος, γεμάτος ἀγωνία, τρέχει καὶ συνάζει πληροφορίες γιὰ τοὺς ἐνοίκους τῆς βίλλας. Καὶ μαθαίνει ὅτι ὁ αὐτὴν μένει ἀπὸ τριετίας μιά γρηᾷ

♦♦♦♦♦

χαρὰ μέσα μου. Κύτταξε τριγύρω τί ὠραία ποὺ εἶνε. Ἄκουσε τίς καμπάνες πῶς κτυποῦν χαρμόσυνα!... Πρῶτὴ φορὰ ποὺ τὰ βλέπω ὅλα αὐτὰ καὶ ποὺ τὸ λέω χωρὶς νὰ γελάσουν μαζὶ μου. Αἰσθάνομαι πραγματικὴ ἀνάστασι μέσα μου. Σήμερα, πράγματι, ἔχω ἀνάστασι.

— Τώρα ὅμως πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι, ποὺ ἴσως σὲ στενοχωρήσῃ. Πρέπει νὰ γυρίσωμ ἐντὸς σπιτί. Ἄν ἦξερες πόσο μὲ λυπεῖ αὐτό, γιατί ὁ ἀγαπῶ. Σερένα, πῆστε μὲ, μόνον ἐσένα ἀγαπῶ.

Ἕνα πονεμένο «ἄχ» βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο του:

— Δὲν πειράζει, ἄς πᾶμε! Τώρα ἔχω καὶ πῶσιον κοντά μου. Κι' ἂν μὲ δέρουν, δὲν θυμίζω ἐσένα καὶ δὲν ἄν πονῶ.

Ὅταν τὴν πῆγα στὸ σπιτί, ἦσαν ὅλοι μαζεμένοι στὸ σαλόνι, ἔξω φρενῶν γιὰ τὸ «ἐγκλημα» ποὺ ἔκαμε ἡ «καμπούρα». Ἐκεῖνος τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν πῆγε μπρῶς τους καὶ τοὺς εἶπε σοβαρά:

— Ἡ δεσποινὶς Σερένα ἦταν μαζὶ μου. Μὴν τὴν μαλώσετε, γιατί εἶνε μνηστὴ μου!... Ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς δύο ἡμερῶν θὰ τὴν ἔχω παντρευτή...

Υποκλίθηκεν ἐλαφρὰ καὶ ἔφυγε.

— Εἶνε τυχερὴ καὶ ἐξοτική!... φώναξε ἡ μητέρα. Καλὰ τὸ κατάλαβα ἐγὼ, ἀλλὰ κι' αὐτὴ εἶνε μιά ἐξοτική ποὺ δὲν ἔχει ταίρι. Ὑστερὰ πῆρε τίς δύο τῆς κόρες ἀπὸ τὸ χέρι καὶ βγήκε περιφρονητικά.

Ἡ Σερένα ἀπόμεινε μόνά της. Κύτταξε γιὰ μιά στιγμὴ τὴν πόρτα, ποὺ ἔκλεισε πίσω τους, καὶ μὲ λαχτάρα κατόπιν ἔτρεξε πρὸς τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας ποὺ εἶχε γιὰ μόνῃ συντροφιά καὶ παρηγοριά μέσα στὴν κάμαρά της, γονάτισε καὶ ἐμυρμούρισε:

— Σ' εὐχαριστῶ, Μητερούλα μου, σήμερα εἶνε ἡ μεγαλύτερη μέρα τῆς ζωῆς μου. Σήμερα νοιώζω πὼς ζῶ, πὼς ἀναπνέω. Σήμερα εἶμαι ἄνθρωπος...

Δυὸ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια της καὶ κύλισαν ἀργά-ἀργά στὰ μάγουλά της, ποὺ εἶχαν πάρει ἕνα ἀσυνήθιστο ροζ χροῖμα. Ἦσαν τὰ πρῶτα δάκρυα τῆς χαρᾶς της.

ΜΠΑΝΚΑ ΡΩΜΑΙΟΥ

Ἐγγλέζα κυρία, ἡ λατὴν Ροζαλίνδα Μέλβιλ, μὲ μίαν ἀκό, οὐθὺ τῆς πενήντα ἑνὲς χρόνων, καὶ τὸ ὑπερτικό τῆς προσωπικὸν...

Ποῖος ἀρὰ γὰρ νὰ πῇ, λοιπόν, τὸ γράμμα; Ὁ Παῦλος εἶνε βέβαιος γιὰ τὴν ὑπαρξί. Ἐκεῖ τῆς ἀγνωστῆς Νέας, καὶ τῆς ξαναγράφει δεύτερο παθητικὸ γράμμα, ἐκλιπαρῶντας τὴν νὰ τοῦ φανερώσῃ ἐπιτελους, νὰ τοῦ δώσῃ σημεῖα ζωῆς, νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ εἰ δυνατόν...

Ἄλλα, ἐνῶ καὶ τὸ δεύτερο γράμμα παραλαμβάνεται, ἡ ἀγνωστὴ παραλήπτρια οὐκ ἀπαντᾷ.

Οἱ ἐνέργειες τοῦ Παύλου, γιὰ νὰ μάθῃ, ἐντείνονται. Καί, ὅπως φαίνεται ἀπὸ ἕνα τρίτο γράμμα ποὺ συντάσσει, δὲν ἀποβαίνει ἀκαρπής. Στὸ γράμμα αὐτὸ ἀναφέρει τὸ ὄνομα τῆς — Διάνας τῆς Λένης — καὶ ἐκφράζεται μὲ πεποιθισί.

Ἐπὶ τὴν σήμερα τὸ πρωτὶ στὴν ἐκκλησίᾳ τῆς Σάντα Μαρίας ντέλλα Βιτόρια — γράφει — γιὰ νὰ προσευχηθῶ καὶ νὰ εὐχαριστήσω τὸ Θεὸ ποὺ ἄκουσε τίς ἐπικλήσεις μου... Γονατιστὸς μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τῆς Ἁγίας Ἑρζέας, ἐπανελαμβάνω, σὰν λόγια εὐγνωμοσύνης, μιά καὶ μόνῃ φράσι: «Ἐκεῖν ὑπάρχει, τὴν εἶδα, μπορῶ νὰ ζήσω, μπορῶ νὰ τὴν ἀγαπήσω, τὴν ἀγαπῶ...»

Ὁ Παῦλος τὴν εἶχε δῆ, μπόρεσε νὰ καρφώσῃ τὸ βλέμμα του ἀπὸ μακριὰ ἐπάνω τῆς καθὼς ἔκειν ἡ μαζὶ μὲ τὴν λαίδην Μέλβιλ, ἐδυαίνε ἀπὸ τὴ βίλλα γιὰ ἕναν περιπάτο μὲ ἀμάξι. Ἡ ἀδελφαίτης του διαλύθηκε. Καὶ τῆς γράφει μὲ θάρρος τὰρα πιά κι' ἄλλα κι' ἄλλα γράμματα, ποὺ ἀλλοίμονο μένουν πάντα χωρὶς ἀπάντησι.

Στὴς 7 Μαΐου ὁ Παῦλος ἐξαντλεῖται τὴν Διάναν Σφόρτσα στὸν κῆπο τῆς βίλλας «Στάρ», συνοδευομένη ὅμως ἀπὸ ἕναν ψηλὸ ἡλικιωμένον κύριο. Τῆς τὸ γράφει αὐθημερόν μὲ πικρία. Στὸ νέο γράμμα τοῦ τῆς ἀναφέρει ὅτι εἶχε παρακολούθησι ὅλες τίς κινήσεις της σέως στὸν κῆπο...

Τὴν ἄλλη μέρα τῆς στέλνει μίαν ἀνυπόθετον, ἀλλὰ κατὰ λάθος τὴν παίρνει ἀντὶ τῆς Διάνας ἡ λαίδη Μέλβιλ. Ὁ Παῦλος στέλνει ἀμέσως γράμμα στὴ Διάναν καὶ συγχρόνως παρακαλεῖ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λίζαν νὰ πᾶσιν τὴν βίλλα «Στάρ», γιὰ νὰ μάθῃ πληροφορίες σχετικῶς μὲ τὴν Διάναν! Ἡ Λίζα γυρίζει καὶ τοῦ λέει ὅτι ἡ Διάναν Σφόρτσα εἶνε μιά φτωχὴ προστατευομένη τῆς λαίδης Μέλβιλ. Ἡ Λίζα δὲν θέλει νὰ τοῦ πῇ περισσότερα, ἀλλὰ ὁ Παῦλος ἐπιμένει. Ἐθελῶ νὰ τὰ μάθω ὅλα. Θὰ περᾶν ἂν δὲν τὰ μάθω ὅλα, τὴν ἐκλιπαρεῖ ὁ Παῦλος.

4. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

— Σοῦ τὰ εἶπα ὅλα, μοῦ ἀπήντησε ἔκείνη καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ μὲ δῇ.

Ἐγραψα πιστότατα, λέξι πρὸς λέξι, τὸν τρομερὸ διάλογο ποὺ διαμείφθηκε μεταξὺ ἐμένα καὶ τῆς ἀδελφῆς μου.

Πιστεύω τὴ Λίζαν ὅπως ὅλα πιστεύω αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. Πιστεύω περισσότερο στὴν ἀγνὴ συνειδήσιν τῆς Λίζας παρὰ στὴν δικήν μου. Πιστεύω στὴν τρυφερὴ ἀφοσίωσιν ποὺ αἰσθάνεται γιὰ μένα, τὸν ἀδελφὸ τῆς. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ μοῦ εἶπε, ἦ μάλλον ποὺ ἄφησε νὰ ὑπονοήσῃ, εἶνε τόσο τρομακτικὸ, ποὺ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑποκύψω ἔτσι, ἀσυστηγτῇ, στὸ πεπρωμένο.

Χρειάζεται νὰ δοθῇ τὸ τελευταῖον κτύπημα, κι' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρμόδια ἡ Λίζα νὰ τὸ δώσῃ.

Ἄν εἶνε πολὺ ἀργά, Διάναν, ἂν πρέπει νὰ μαραθοῦν ὅλα τὰ ἀντὶ τῆς λατρείας μου καὶ νὰ στερεῖται ὅλες οἱ δροσερές καὶ καθάρσιες πηγὲς τοῦ ἔρωτός μου, ἂν εἶνε πράγματα πολὺ ἀργά, πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῇ, Διάναν, ἐσὺ ἡ ἴδια, γιὰ νὰ τὸ πιστέψω.

Μόνον σου πρέπει νὰ μοῦ πῇς: «Ἄγνωστα ποῦ μ' ἀγαπᾷς μάθαι ὅτι εἶνε πολὺ ἀργά.»

Ἐχω δικαίωμα νὰ τὸ μάθω. Καὶ τὸ δικαίωμα αὐτὸ μοῦ τὸ δίνει ἡ λατρεία καὶ ἡ ἀφοσίωσιν ποὺ ἔχω σ' ἐσένα. Μοῦ τὸ δίνει τὸ μεγάλο δῶρο ποὺ σοῦ ἔκανα, ποὺ σοῦ χάρισα: ἡ ψυχὴ μου.

Ἀπάντησέ μου, Διάναν. Ἄν εἶνε πολὺ ἀργά, ἂν εἶνε πραγματικὰ πολὺ ἀργά, ἂν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξαφανισθῶ — ἀφοῦ ἄλλως τε δὲν ἔμουν παρὰ μιά σκιά — ἀπὸ τὸν μαγικὸ κύκλο μέσα στὸν ὁποῖο

ζῆς, ἂν εἶνε ἀνάγκη νὰ σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὴν ἀγάπην μου, ἂν πρέπει νὰ σὲ λησμονήσω, ἂν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω τὸ σπιτί μου, ποὺ μέσα σ' αὐτὸ τόσο πολὺ σὲ συλλογίστηκα καὶ τόσο τρελλὰ σὲ ἀγάπησα, ἂν πρέπει νὰ φύγω, γιὰ νὰ γυρίσω — ποῖος ξέρει πότε, ἂν πρέπει νὰ ἀφήσω τὸν δρόμο αὐτὸν ποὺ ὑπῆρξε μάρτυς τοῦ μεγάλου μου πάθους, ἂν πρέπει ν' ἀφήσω τὴν Ρώμην, στὴν ὁποῖαν ἤλπιζα νὰ ζήσω ἀκόμη στιγμὲς εὐτυχίας, ἐσὺ μόνον, Διάναν, θὰ μοῦ τὸ ἐπιβάλλῃ, γιατί ἐσένα μόνον θὰ πιστέψω.

Ἄκουσέ με καλὰ, ἄκουσε τί θὰ σοῦ προτείνω. Ἐχεις ἕνα λευκὸ φόρεμα, ἐκεῖνο ποὺ φοροῦσες τὴν πρώτην φορὰ ποὺ σὲ εἶδα.

— Φόρεσέ το αὐριο. Σφίξέ το, ὅμως, ἀπάνω στὸ λατρευτό σου σῶμα μὲ μιά μαύρη ζώνην. Μὴν ἀργοπορήσῃς, σὲ ἰκετεύω.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ μοῦ δώσῃς νὰ καταλάβω ὅτι εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποκύβῃς σὲ κάποια ἀνώτερα θέλησι.

Θὰ μοῦ δείξῃς τὸ λευκὸ σου φόρεμα, θὰ μοῦ δείξῃς καὶ τὴν μαύρην σου ζώνην, τὸ σύμβολο τοῦ αἰσθηματικῆς μου πένθους.

Σοῦ ὑπόσχομαι, Διάναν, ὅτι θὰ ὑποκύψω στὸ πεπρωμένο καὶ θὰ ἐξαφανισθῶ.

Παῦλος Ροῦφο

♦♦♦♦♦

Τὴν τελευταία αὐτὴ ὥρα εὐχομαι, Διάναν, νὰ ἀνταμειψῇ ὁ Θεὸς μὲ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ τῆς φιλαλήθειας σου, τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν αὐταπαρνήσιν σου.

Σὲ εἶδα τὸ μεσημέρι, τὴ στιγμὴ ποὺ κατέβαινες ἀργὰ τὴν καμπυλωτὴ σκάλα τῆς βίλλας.

Ἦσουν μόνῃ. Κατέβηκες στὸν κῆπο, ἐξαφανίστηκες μέσα σ' ἕνα πυκνὸ μονοπάτι καὶ μετὰ πάλι ξαναφάνηκες.

Πάντοτε μόνῃ. Φοροῦσες τὸ κάτασπρό σου φόρεμα, ὅπως τὸ εἶδε. Γύρω ἀπὸ τὴ μέση σου εἶχε δεμένη μιά μαύρην ἐσάρπα. Μοῦ ἔφερες τὸ πένθος. Σὰν νὰ μοῦ ἔλεγεσ ὅτι ἦταν ἀργά, πολὺ ἀργά γιὰ μένα.

Πόσο λυπημένο ἦταν τὸ πρόσωπό σου σήμερα.

Χαῖρε, λοιπόν, Διάναν, μοναδικὴ μου ἀγάπην, τελευταία μου ἀγάπην.

Παρίσιον, 15 Ἰουλίου.

Εὐγενεστάτη δεσποινίς,

Ἐπιτρέψτε σ' ἕνα ἀγνωστὸ σας θαυμαστὴν νὰ σας ἐκφράσῃ τὴν εὐκρινὴν του συγχρητήριαν γιὰ τοὺς προσεχεῖς γάμους σας.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες ἀγνωοῦσα τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ γεγονός. Ἦμουν μόνος προχθὲς σὲ κάποιο θέατρο. Εἶχα ἀκούσει μᾶλλον ἀφηρημένους τὴν πρώτην φράσιν κάποιας ἀνιάρης φάρσας.

Στὸ διάλειμμα ἔβριξα μιά ματιὰ στὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης» κι' ἐκεῖ, στὴν κοσμικὴ κίνησιν τῆς Ρώμης, διάβασα τὰ ἀκόλουθα ποὺ τὰ μεταφέρω σὲ πιστὴ μετάφρασιν:

«Ὡρίσθησαν διὰ τὴν 25ην Ἰουνίου καὶ θὰ τελεσθῶν ἐν Ρώμῃ οἱ γάμοι μίας τῶν ὡραιότατων δεσποινίδων τῆς ἀνωτάτης ἰταλικῆς ἀριστοκρατίας, τῆς δεσποινίδος Διάνας Σφόρτσα, ἐκ Περουζίας, ἀπογόνου τῆς μεγάλης οἰκογενείας Σφόρ-

τσα, ποὺ ἐγκατεστάθη πρὸ τετρακοσίων ἔτων εἰς Οὐμβρίαν, μετὰ τοῦ διαπρεποῦς εὐγενούς Ἀγγλου σερ Ροδόλφου Μονταγκιού, πρώτου συμβούλου τῆς ἐν Βιέννῃ βρετανικῆς πρεσβείας, εὐρισκομένου νῦν ἐπ' ἀδείας ἐν Ρώμῃ. Ἡ ὡραιότητα μνηστὴ εἶνε ὀρφανὴ ἀπὸ τριετίας. Ἐχει δὲ μικροτέρους ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς. Ἐν Ρώμῃ τὴν φιλοδεξίαν ἡ ἀφωσιωμένη τῆς φίλης λαίδης Ροζαλίνδας Μέλβιλ, ἡ ὁποία ἐκτελεῖ πλησίον τῆς χρῆς δευτέρως μνηστῆς. Οἱ γάμοι θὰ τελεσθῶν εἰς τὴν ἑκαυλὴν Μέλβιλ.

Ὁ μνηστὴρ ἀνῆκε εἰς παλαιωτάτην ἀγγλικὴν οἰκογένειαν.

Ὁμολογῶ, εὐγενεστάτη, δεσποινίς, ὅτι διάβασα τέσσερες ἢ πέντε φορὲς τὴν εἰδησιν αὐτήν. Δὲν εἶνε ὑπερβολὴ ἂν πᾶς τὴν ἀμνηστῆσιν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ διαλείμματος.

Ἡ δευτέρα πράξις τῆς φάρσας μοῦ ἐφάνηκε χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτην, γι' αὐτὸ ἔφυγα πρὶν τελειώσῃ.

Ἐπὶ τὴν κατ' εὐθείαν ἐντολὴν ἐξοδοχεῖο «Κρηγίου», ὅπου μένω, καὶ σας ἔγραψα ἕνα συγχρητήριον γράμμα. Ὅταν, ὅμως, τὸ διάβασα, δὲν μοῦ ἄρεσε, γιατί δὲν ἐξέφραζε τελείως τὴν χαρὰ ποὺ αἰσθανόμουν γιὰ τὸν γάμο σου.

Τὸ ἔσχισα. Κι' ἔσχισα ἀκόμη ἄλλα τρία ποὺ ἔγραψα μετὰ.

Ἐτοῖ ἐπέρασε ἡ νύχτα χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ ἐκφράσω σὲ λίγες γραμμὲς τὴν χαρὰ καὶ τίς εὐχὲς μου στὴ μέλλουσα λαίδην Μονταγκιού.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά τελείως αὐτὴν νύχτα — κοιμάται κανεὶς τόσο ἀσχημα στὸ θορυβώδες αὐτὸ Παρίσι — ἐπῆγα τὸ μεσημέρι στὸ Τζόκεϋ Κλούμπ. Δὲν εἶμαι μέλος — καὶ θὰ μπορούσα νὰ εἶμαι, γιατί τὸ οἰκονομικὸ μου ὄνομα εἶνε ἀρκετὰ παλὸ καὶ καλὸ — ἀλλὰ πηγαίνω τακτικὰ γιὰ νὰ βρῶ κανέναν φίλο μου.

Χθὲς συναντήθηκα μὲ τὸν δοῦκα Καμπομπέλλο, Σικελὸ ἀριστοκράτη, ποὺ γνωρίζε ὅλα τὰ παρασκηνία τῆς διεθνούς κοσμικῆς κινήσεως.

Ἐδέχθηκα τὴν πρόσκλησίν του καὶ προσποιήθηκα ὅτι ἔτρωγα ἀπὸ τὰ φαγητὰ ποὺ μοῦ ἔφεραν — δὲν ἔχει ποτε κανεὶς ὄρεξι στὸ Παρίσι — γιατί αὐτὸς μπορούσε νὰ μὲ πληροφορήσῃ ἀκριβέστερα ἀπὸ τὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης» σχετικῶς μὲ τὸ μέγα γεγονός τῶν γάμων Σφόρτσα-Μονταγκιού.

Ὁ δοῦξ τοῦ Καμπομπέλλο μίλησε μὲ τὴν εὐκρινειαν ποὺ τὸν διακρίνει. Ἐξέφρασε κατ' ἀρχὴν τὴ λύπη του γιατί δὲν βρέθηκε κανεὶς εὐγενὴς καὶ πλούσιος ἱταλὸς νὰ παντρεφτῇ μιά τόσο ὠραία κόρη, ποὺ τὸ μόνο τῆς ἐλάττωμα εἶνε ὅτι δὲν ἔχει καθόλου προίκα, ἐνῶ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ προστατεύσῃ ἕνα σωρὸ ἀδελφία τῆς.

Ἐπρόσθεσε ἀκόμη ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς καταρτῶθηκε χάρις τῇ μεγάλῃ ἐπιμονῇ καὶ ὑπομονῇ τῆς λαίδης Μέλβιλ, ποὺ ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ σὲ κάποιο ἀνώτερον κοινωνικὸ ἐπίπεδο τὴν ἀγαπημένην τῆς Διάναν.

Ὁ δοῦξ Καμπομπέλλο σὲ σχετικὴν μου ἐρώτησιν, μοῦ εἶπε ὅτι ὁ μέλλων σύζυγός σας θὰ εἶνε τοῦλάχιστον κατὰ τριάντα ἔτη μεγαλύτερός σας.

Σὰς βεβαίω ὅτι τότε μόνον φαντάσθηκα ποῖος μπορούσε νὰ εἶνε... ὅτι θὰ ἦταν ὁ ἡλικιωμένος κύριος, ποὺ σας συνώδευε καὶ ποὺ τὸν εἶχα ἐκλάβει στὴν ἀρχὴν γιὰ πατέρα σας.

— Εἶνε γέρος... γέρος, ἐπιθύρῃσα προσταθῶντας νὰ πνίξω κάθε ἄλλη ἐκφρασί.

— Τέλος, ἐσυμφώνησε καὶ ὁ φίλος μου, ἀλλὰ κρατιέται καλὰ. Ἐπειτα ἀπὸ δέκα χρόνῃ ἡ Διάναν Σφόρτσα θὰ εἶνε πρέσβειρα. Καὶ θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε καιρὸς γιὰ νὰ γίνῃ εὐθὺμὴ χήρα.

Δὲν θέλησα νὰ μάθω τίποτε ἄλλο. Γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο καὶ προσπαθῶ νὰ ταξινομήσω τίς ἐντυπώσεις μου.

Γνωρίζετε, δεσποινίς, ὅτι αὐτὸς ποὺ ὁπορεύεται τὸ γράμμα αὐτὸ, εἶνε ἕνας νέος ποὺ παρεφρόνησε, ἕνας νέος ποὺ σας ἐρωτεύθηκε πρὸ ἑξ ἑβδομάδων στὴ Ρώμῃ μό-

νον ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν σας ποὺ εἰσέδυσε βαθειὰ στὴν καρδίαν του; Εἶνε ὁ αὐθάρδης νέος, ποὺ σας ἔγραψε τόσα γράμματα γεμάτα πάθος, ἀλλὰ καὶ εὐκρινειαν, ἀφοῦ σας εἶδε νὰ φανῇτε τρεῖς-τέσσερες φορὲς σ' ἕνα κῆπο, σ' ἕνα δρόμο, σ' ἕνα ἀμάξι, σ' ἕνα αὐτοκίνητο. Ὁ αὐθαδέστατος ἐκεῖνος νέος ποὺ σας ἔστειλε τὰ ἄλκα ρόδα καὶ σας παρεκάλεσε νὰ στολιστῇτε μ' αὐτά. Εἶνε ἐκεῖνος ποὺ σας πολιορκοῦσε ἐπὶ ἡμέρας, μόνον γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ μάθῃ κατὰ γιὰ σας, μόνον γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ σας δῇ γιὰ μιά στιγμὴ.

Αὐτὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ σας γράφει, ὁ ἀνθρώπος ποὺ ἐφαντάσθηκε ὅτι μιά μέρα ἡ Διάναν Σφόρτσα θὰ τὸν ἀγαποῦσε.

Ἡ Διάναν Σφόρτσα πρέπει νὰ μοῦ συγχωρήσῃ τὸ θανάσιμον αὐτὸ ἐγκλημα τῆς ἐρωτικῆς ὑπερηφάνειας. Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃ γιὰ τίς ἐλπίδες μου, γιατί τέτοιες ἐλπίδες τρέφουν ὅλοι οἱ πραγματικὰ ἐρωτευμένοι. Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε, ποὺ σας ἀγαπῶ τόσο τρελλὰ, γιατί ἡμῶν δυὸ ὁπως καὶ ἐσεῖς, γιατί εἴμαστε κι' οἱ δύο ἀπὸ τὴν ἴδια φυλὴν κι' ἀπὸ τὴν ἴδια πατρίδα. Ἦμουν γεμάτος φωτιά, ὅπως ἦταν καὶ ἡ φωνὴ σας τὴν ἀξέχαστη ἐκείνη βραδυὰ ποὺ ἐθρήνησε γιὰ τὴν Εὐρυδίκη, τὸν χαμένο θησαυρό.

Ἐπὶ τέλος! Ἦσαν ὅλες οἱ περιστάσεις εὐνοϊκὲς κι' ὅλα μ' ἔκαναν νὰ νομίζω ὅτι τὴν ἀγνὴ καὶ τρυφερὴ ψυχὴ τῆς Διάνας Σφόρτσα θὰ ἐσυγκινοῦσε ὁ θερμός καὶ

Σὲ εἶδα τὸ μεσημέρι. Πόσο λυπημένο ἦταν τὸ πρόσωπό σου...

ἀφωσιωμένοις ἑρωτᾶς τοῦ Παύλου Ροῦφου.

Εἶπα ὅλες οἱ περιστάσεις. Κι' ἐν τούτοις ὅχι. Καμμιά περιστάσις δὲν συνέτεινε εἰς τὸ νὰ νομίζω τέτοιον πράγμα. Γιατί ἐκείνη ποὺ μὲ τόσο παιδικὸ, μὲ τόσο ἡλίθιο τρόπο ἀγάπησα, ἦταν ἡδὴ μνηστὴ τοῦ σερ Ροδόλφου Μονταγκιού. Κι' ὅταν ἔτραγουδοῦσε μὲ τὴν ὑπέροχην φωνὴν της, δὲν τὸ ἔκανε γιὰ νὰ εὐεργετήσῃ ἐμένα, τὸν θλιμμένο ἀγνωστο ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐλκύσῃ τὸν σερ Ροδόλφον Μονταγκιού, τὸν βασιλοπύλον μνηστῆρα.

Ἡ προτίμησις μεταξὺ τῶν δύο δὲν εἶνε ζήτημα ἀγάπης, εἶνε ζήτημα χρήματος. Κι' ἐγὼ ἔχω τόσον ὀλίγα χρήματα!... Ὅταν ἡ ἀδελφὴ μου ἡ Λίζα μοῦ μίλησε τόσο σκεπασμένα, ἐνόμισα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κανένα μεγάλο καὶ ἀνυπερέβλητο ἐμπόδιο, ποὺ θὰ περνοῦσε.

Δὲν ἐφανταζόμουν ὅτι ἐκεῖνο ποὺ θὰ θὰ μὰς ἐχώριζε γιὰ πάντα ἦταν τὸ μέγα καὶ ἀνυπερέβλητο ἐμπόδιο τοῦ χρήματος.

Τώρα ἐξηγῶ τὴν ἐν γένει στάσιν σας ἀπέναντί μου. Ὅλες σας οἱ κινήσεις, Διάναν, φαίνονται σὰν νὰ μοῦ ἔλεγαν τὰ σκληρὰ αὐτὰ λόγια: «Δὲν ἔχεις χρήματα. Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ παντρευτῇς, δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπᾷς...»</

Για τα μαλλιά σας, κάνετε την κάτωθι συνταγή και πάλι μου ξαναγράφετε:

200 gr. Eau de méliot
40 gr. Eau de cologne
20 gr. Carbonate de soude
6 gr. Saponine

Μ' αυτό το υγρό ποτίζεται καλά τις ρίζες.

Πονεμένη καρδιά. — Θά έχετε υπομονή κανένα μήνα ακόμη, γιατί έγω έλθω σε συνεννόηση με το μεγαλύτερο Ινστιτούτο του Παρισιού. Ύπενθυμιάστε μας το ζήτημα σε καμμία δεκαπενταριά ημέρες.

Μία άσθενής, Πειραιά. — Ακολουθήστε τη συμβουλή που δίνω παραπάνω στη Μινιόν, όσον αφορά τα μυϊκίδια.

Σταματήστε τις διάφορες κρέμες. Σε λίγες ημέρες θα σας είδοθυμιάμε πάλι μέσω της σελίδας αυτής, για μια υπέροχη κρέμα, να στείλετε να την πάρετε από τα γραφεία μας.

Γαλανοματoύσσα, Πειραιά. — Για το πρώτο που μου γράφετε έχετε έλθει σε συνεννόηση με το μεγαλύτερο Ιδρυμα του Παρισιού και σε λίγες ημέρες που θα έγωμε αποτέλεσμα των συνεννοήσεων μας, θα σας τα υπενθυμίσωμε στην ίδια σελίδα.

Όσον αφορά τα τσίνορα, πηγαίνετε στο φαρμακοποιό να σας φτιάξω την κάτωθι:

10 gr. vinaigre aromatique
5 gr. Glycerine
1 gr. Extrait Jaborandi

Μ' ένα μπαμπάκι τυλιγμένο σ' ένα σπιρτάκι, περνάτε τη ρίζα πρωί και βράδυ.

Ρόδον της έρημου, Πειραιά. — Δοκιμάστε την κάτωθι συνταγή και μου ξαναγράφετε σε 20 ημέρες.

10 gr. Borate de soude
0,50 Bichlorure de mercure
30 gr. Alcool de lavande
120 gr. Eau

Μ' ένα μπαμπάκι τρίβετε ελαφρά το πρόσωπο πρωί και βράδυ.

Μ' αποφεύγετε τον ήλιο, τη θάλασσα, τον αέρα. Μόλις μπη περισσότερο το καλοκαίρι, μου θυμίζετε να σας γράψω για τα προφυλακτικά του καλοκαιριού.

Ζαζιά, Ένταθα. — Να πλύνετε τα χέρια με ζεστό νερό. Να τα τρίβετε με λεμόνι και γλυκερίνη και κάθε βράδυ πριν πλαγιάσετε να τ' αλείψετε με:

20 gr. Lanoline
10 gr. Eau de roses
3 gr. Liqueur Labarraque
0,50 Ess. Geranium

Ραγισμένη καρδιά, Πάτρας. — Έβρασε όλα τα ερωτήματα μαζεμένα, πάντως δέ θέλω να σας δυσαρεστήσω, άπαιτώ όμως να μου γράψετε πιο συχνά.

Άσ αρχίσαμε από τις ρυτίδες. Θά διαβάσετε το άρθρα μου του δευτέρου φύλλου της «Ατλαντίδος» και παραγγέλνεται επί πλέον σ' ένα δικό σας εύσυνειδητο φαρμακοποιό την κάτωθι συνταγή:

60 gr. suc d' oignon de lis blanc
60 gr. Miel
30 gr. Cire blanche

Και κάθε βράδυ κάνετε μ' αυτό ένα ελαφρό μαζάζι εκ των κάτω προς τα άνω.

Να αναπαύεστε πολύ, να μην ξενοχτάτε.

Για τα τσίνορα σας δώσατε να σας φτιάξουν την κάτωθι συνταγή:

30 gr. Vaseline
0,30 pilocarpine.

10 gr. Borate de soude
0,50 Bichlorure de mercure
30 gr. Alcool de lavande
120 gr. Eau

Μ' ένα μπαμπάκι κάθε βράδυ, αφού σα τριπλάζετε με το υγρό της πρώτης συνταγής, τ' αφήνετε να στεγνώσει κι έπειτα παίρνετε με το βατονάκι από την άλωση της δεύτερης συνταγής και βάζετε πάνω από το καθόν. Έξακολουθείτε αυτό ως ότου ούσουν εντελώς και μου ξαναγράψετε.

Σόνιαν, Ένταθα. — Ακολουθείστε τη συμβουλή που δίνω παραπάνω στη Μινιόν. Έξακολουθείτε την πούδρα «Ρέα».

Δαΐα ννόν, Ένταθα. — Όσον αφορά τα σπιρτάκια, ν' ακολουθήσετε τη συμβουλή που δίνω παραπάνω στη Μινιόν.

Για τα χέρια σας: Να μην τα βουτάτε σε κρύο νερό. Να τα τρίβετε με γλυκερίνη και λεμόνι.

Κάθε βράδυ δέ να κάνετε μία επάλειψη με την κάτωθι αλοιφή:

20 gr. Lanoline
10 gr. Eau de roses
3 gr. Liqueur Labarraque
120 gr. Ess. geranium

Τρίβετε καλά τις ρίζες, σκουπίζετε μ' ένα καθαρό πανί τα μαλλιά.

Ζητείστε τη σπασιαλίτε «Τριλυζία».

Για τα χέρια γλυκερίνη και λεμόνι, όσο τρέφεται την ημέρα. Ποτέ με κρύο νερό. Και κάθε βράδυ την κάτωθι συνταγή:

40 gr. Lanoline
20 gr. Eau de roses
5 gr. Liqueur Labarraque
1 gr. Ess. Geranium

Μου γράφετε σε 10 ημέρες.

Εδίθ. — Για το στήθος δέν θα μεταχειριστείτε τη μέθοδο που φοβάσθε, αλλά θα έχετε ένα αποτελεσματικό σύστημα σε λίγες ημέρες. Μας το υπενθυμίζετε. Έχωμε έλθει σε συνεννόηση με το μεγαλύτερο Ινστιτούτο του Παρισιού.

Για τη πιτυρίασι ακολουθήστε τας κάτωθι συμβουλές:

1ον. Πλύνετε από θραδός το κεφάλι με χλιαρό νερό και σασούν γκουντρον. Τρίβετε καλά και στεγνώνετε.

2ον. Το πρωί κάνετε μία φριζιόν με το κάτωθι υγρό:

100 gr. Alcool
20 gr. Ess. Terebenthine
20 gr. Camphre

Αφήνετε να στεγνώσει και τότε το τρίβετε στις ρίζες με μία πομάδα:

0,30 Soufre precipité
5 gr. Vaseline
10 gr. Lanoline
5 σταγόνες-μπενζουάν.

Την όποια έπειτα σκουπίζετε μ' ένα καθαρό πανί. Ζητείστε τη σπασιαλίτε «Τριλυζία».

Υ.Υ. Χαλάνδρι. — Θά έχετε υπομονή καμμία είκοσι μέρες. Μας το υπενθυμίζετε δι' επιστολές σας. Βρισκόμεθα σε συνεννόηση με το μεγαλύτερο Ινστιτούτο του Παρισιού.

Α. Δ. Δ. — Μεταχειρισθήτε για 15 μέρες την κάτωθι λoσιόν:

30 gr. Alcool camphré
15 gr. Teint Benjoin
60 gr. Eau de Cologne

τρίβοντας μ' ένα μπαμπάκι το πρόσωπο. — Αραιώνω όμως λιγάκι με νερό—πρωί και βράδυ, και μου ξαναγράφετε υπενθυμίζοντας τι σας δώσα. Για να σας δώσω έπειτα και κάτι άλλο.

Δίδα Π. Μ., Ένταθα. — Ακολουθήστε τη συμβουλή που δίνω παραπάνω στην ΕΔΙΘ.

Δίδα Ντόλυ, Μυτιλήνη. — Να πλύνετε με κρύο νερό. Κάθε πρωί δέ να ρίχνετε σ' ένα ποτήρι νερό μία κουταλιά του καφέ χοντρό άλάτι. Να λούσθη καλά και με τη χούφτα τρίβετε καλά τα μαλλιά σας. Μου ξαναγράφετε σε 10 ημέρες το αποτέλεσμα.

Έξακολουθείστε την πούδρα «Ρέα».

Δίδα Αμερική, Μυτιλήνη. — Διαβάστε τις συμβουλές που δίνω παραπάνω στη ΜΙΝΙΟΝ. Ακολουθήστε τις και μου ξαναγράφετε για τ' αποτέλεσμα σε 10 ημέρες.

Απόκλήρη της Τύχης, Ν. Κοκκινιά. — Να μωσ υπενθυμίζετε το ίδιο ζήτημα μετ' είκοσι ημέρας. Συνεννοούμεθα με το μεγαλύτερο Ινστιτούτο του Παρισιού για ένα αποτελεσματικό σύστημα.

Κάποια Δεσποινίς, Λαμία. — Να βράστε σε σιγνήρα και να πλένετε τα χέρια. Επίσης να πάρετε γλυκερίνη, να την ανακατεύετε με λεμόνι και να τα τρίβετε. Και τέλος να σας δώσω ο φαρμακοποιός σ' ένα μπουκαλάκι:

20 gr. Huile d' amandes douces
20 gr. Eau de roses
2 gr. Teint Benjoin

Παίρνετε 4 κρόκους αυγών, τους χτυπάτε καλά και ρίχνετε λίγο-λίγο αυτό το υγρό μέσα. Πριν πλαγιάσετε αλείψετε τα χέρια, τα σκεπάζετε ελαφρά με πανιά χωρίς να τα τρίψετε και κοιμόσαστε έτσι. Το πρωί, ζεστό νερό, κι έπειτα γλυκερίνη με λεμόνι. Κάνετε το μία εβδομάδα και μου ξαναγράφετε.

Έξακολουθείστε την πούδρα «Ρέα».

Νανά, Παγκράτι. — Θά έχετε υπομονή και σε λίγες ημέρες. Μας το υπενθυμίζετε μετά είκοσι μέρες όποτε θα έγωμε λάβει μία απάντηση από το μεγαλύτερο Ινστιτούτο του Παρισιού για ένα αποτελεσματικό σύστημα.

Ελπίδα Π. Α., Πειραιά. — Ρίχνετε με χούφτα κριθάρι καθαρισμένο, μάλλον ζήτηστε να σας δώσουν «φόρο» και το βράστε μέσα σ' ένα λήτρο νερό. Να θράση καλά-καλά, και το σουρώνετε από ένα τουλπάνι. Ρίχνετε έπειτα μέσα μερικά σταγόνες

Baume de Mecque

Γ' ανακατεύετε καλά να διαλυθή, και πλένετε πρωί και βράδυ τα μάτια και το μέτωπο.

Ν' αναπαύεστε πολύ, να μην ξενοχτάτε.

Για τα χέρια διαβάστε τη συμβουλή που δίνω παραπάνω στην Κάποια Δεσποινίς, Λαμία.

Για το τρίτο ζήτημα και σοβαρότερο μου υπενθυμίζετε σε είκοσι ημέρες γιατί έχωμε έλθει σε επαφή με το μεγαλύτερο Ινστιτούτο του Παρισιού.

Ελληνίς Καναδοαμερικανία, Ένταθα. — Διαβάστε για το πρώτο ζήτημά σας, τις συμβουλές που δίνω στη Μινιόν παραπάνω, για το δεύτερο ζήτημά σας συμβουλευθήτε δσα γράφω στην Εδίθ.

ΜΑΛΒΑ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ καὶ οἱ ἄσσοι τοῦ Σκίτσα, ἀνέκδοτα, εἰδήσεις

Στὰ καμαρίνια

Η ΣΑΠΦΩ ΑΛΚΑΙΟΥ

Το καμαρίνι τῆς μεγάλης μας ἡθοποιῶ εἶνε ἀπροσπέλαστο. Ἐκεῖ μέσα μόνον μία ψυχὴ χαράει, ἡ ψυχὴ τῆς καλλιτέχνιδος. Ὅταν τελειώσῃ τὸ ρόλο τῆς, κλεινέται στὸ καμαρίνι τῆς, μόνη, ἐνῶ κατέχει ἀκόμα ἀπὸ τὴ συγκίνησι πού δοκίμασε καὶ πού μετέδωσε στὸ κοινόν.

Γιατὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς στοὺς ἄλλους; Ἡ Ἀλκαίου δὲν εἶνε πιά ἡ συνάδελφος, ἡ γελαστὴ καὶ καλὴ σὲ ὅλους, εἶνε ἡ καλλιτέχνης πού συγκεντρώνεται γιὰ τὴν ἄλλη πράξι, πού ξεκουράζεται μὲ κλεισμένα μάτια, ξαναζῇ τὸ ρόλο τῆς, κι' ἐτοιμάζεται νὰ σκορπίσῃ πάλι σ' ἐκείνους πού ἔχουν τὴν εὐτυχία νὰ τὴν ἀκούν, τὸ ρίγος τῆς μεγάλης τῆς τέχνης.

Ο ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΕΑΚΗΣ

Στὰ διαλείμματα τοῦ «Ἐθνικοῦ» ἡ μεγαλύτερη φασαρία γίνεται στὸ καμαρίνι τοῦ Βεάκη. Ὁ καλλιτέχνης δέχεται... Δέχεται κόσμο πολὺ. Οἱ συνάδελφοι τοῦ μόλις τελειώσαν στὴ σκηνή, θὰ τρέξουν νὰ θροῦν τὸν περίφημο ἡθοποιὸ καὶ θαυμασίον συναιμῆ... Ἀκούγονται γέλια, φωνές, συζητήσεις! Μὰ τί συζητῶσι! Οἱ ἡθοποιοί, σὺν μεγάλῃ παιδείᾳ, ἐνῶ παίζουν καὶ γελοῦν, λύνουν τῆς διαφορὰς τους. Καὶ ὅλα τὰ ζητήματα κανονίζονται στὸ καμαρίνι τοῦ Βεάκη: καλλιτεχνικά, προσωπικά, σωματειακά!... Καὶ ὁ μέγας μας Βεάκης ἐνδοσιάζεται, φωνάζει, τσακώνεται καὶ, στὸ τέλος, τοὺς θυγάτη ὅλους ἐξῶ, τοὺς κλείνει τὴν πόρτα κατὰμουτρα καὶ ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν ἄλλη πράξι... Ἐτοιμάζεται νὰ κλάψῃ... καὶ νὰ μᾶς κἀνὴ νὰ κλάψωμε μαζί του, ν' ἀνεβούμε μαζί του ψηλά στὴ τέχνη του, νὰ πονέσωμε, νὰ χειροκροτήσωμε καὶ νὰ μὴν ξεχνώμε γιὰ μέρες δολοκλήρες τὸ παίξιμό του.

Τ' ἀνέκδοτά τους

ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΤΗΣ...ΚΥΒΕΛΙΤΣΑΣ

Ὅταν ἡ κ. Κυβέλη ἦταν ἀκόμη ἡ Κυβελίτσα τῆς «Νέας Σκηνῆς» τοῦ Χρηστομάνου, ἦταν τόσο πεισματάρη, ὅσο ἦταν διορθε καὶ χαριτωμένη.

Ἐνα πρῶτ, πῆγε στὸ θέατρο ἀποφασισμένη νὰ μὴ κἀνὴ πρόβα. Καὶ μὲ φωνὴ πού μαρτυροῦσε ὅτι τάχα ἦταν θραχνισμένη τοὺς ἐδήλωσε πὸς δὲν μπορεῖ νὰ μὴλῃ. Ἦταν ἀνάγκη ὅμως νὰ γλῆ πρόβα. Οἱ συνάδελφοι τῆς τὴν παρακαλοῦσαν ν' ἀνέβῃ στὴ σκηνή, αὐτὴ ὅμως κἀθηκε κάτω, στὴν πλατῆ, καὶ τοὺς κῆταξε πεισματωμένη... «Δὲν ἔρχομαι!

Ὅσο πεισματάρη ἦταν ἡ Κυβέλη, ἄλλο τόσο νευρικός ἦταν ὁ Πάνος Καλογερίκος, ὁ γνωστός ἡθοποιὸς καὶ πρῶν Διευθυντῆς τῆς Σκηνῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου.

Κάποιος συνάδελφος τοῦ ψιθύρισε, ὅτι εἶνε τρο-

Ἡ κ. Σαπφὼ Αλκαίου, ἡ αἰγιόγη δραματικὴ τοῦ Ἐθνικοῦ μας Θεάτρου

μερὸ νὰ ἐξαρτᾶται ὅλων τὸ ψῶμὶ ἀπὸ τὸ πείσμα ἑνὸς κοριτοπούλου... Δὲν ἤθελε περισσότερὸ ὁ Καλογερίκος γιὰ ν' ἀνάβῃ καὶ νὰ κορώσῃ. Ἀμέσως μὲ ρωνὴ πού ἔτρεπε ἀπὸ θυμὸ, τῆς εἶπε ν' ἀνέβῃ στὴ σκηνή. Ἡ Κυβέλη ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμένει. Τότε ὁ Καλογερίκος, ἀρπάζει μιὰ καρέκλα καὶ στὰ νεύρα του ἐπάνω, χωρὶς νὰ ἐξῆρ τί κἀνὴ, τὴν ἐκσφενδονίζει στὴ πλατεῖα. Ἡ καρέκλα ἐπέως στὸ διπλανὸ καθίσμα τῆς Κυβελίτσας...

Τὴ νομίζετε ὅμως πὸς ἔκανε ἐκείνη; Μὲ μάτια, πού πετοῦσαν φλόγες, καὶ μὲ ρουθούνια, πού τρέμανε, ἡ Κυβέλη κῆταξε μιὰ, ἀγρία, τὸν Καλογερίκο καὶ χτυπώντας πεισματικά τὰ χέρια τῆς, ἐφώνησε δυνατὰ: «Δὲν ἔρχομαι, δὲν ἔρχομαι!

Ἡ αἰθαλὴς μας πρωταγωνίστρια κ. Κυβέλη

Ἐτοί ἦταν, τότε, ἡ μεγάλη μας, ἡ ἀσύγκριτη Κυβέλη μας.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΤΟΥ ΠΡΙΝΕΑ

Κάποτε—λέγεται— μιὰ κυρία ἐξωμολογεῖτο στὸν συμπαθὴ καὶ περίφημον γιὰ τὴν ἐτοιμολογία του κομικὸν τῆς ὀπερέτας κ. Πρίντα, ἑνα εἶδος νευρασθενείας ἀπὸ τὸ ὅποσον ἔπασχε.

Δὲν ἔρετε τί ποδαῖόν, κύριε Πρίνεα, τοῦ εἶπε. Τὴ νύχτα πού κοιόμουν, πέρασ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τὸ πρῶτ ἐμπνέω χάμω!

Ὁ κ. Πρίντα, ἐσκέφθηκε λίγο καὶ ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα:

— Κυρία μου τὸ θῆκα τὸ φάρμακο τῆς ἀρρώστειας σας.

- Ἀλίθεια;
- Ναί! Ἐνα κ' ἔνα!
- Τί νὰ κάνω;
- Νὰ στρώνετε...χάμω!...

Ἡ ζωὴ τους

ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΙΑ ΤΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Ὅσο πλησιάζει ἡ καλοκαιρινὴ αἰχμὴ, τόσο ἐντείνεται ἡ κίνησις γιὰ τὸν καταρτισμὸ τῶν θιάσων πού θὰ παίζων τὸ καλοκαίρι στὰς Ἀθήνας. Οἱ θεατρικοὶ ἐπιχειρηματίαι, ἀρσενικοὶ καὶ θύλυοι, ἐκείνη γιὰ νὰ ἐκλείψωσι ἡθοποιούς, ἀφιστέρουν τὸν εὐλόν. Οἱ καλοὶ ἡθοποιοί, πού ζητοῦνται περισσώτερο καὶ ἀποταλόνει τὸ θῆ σ' ἡ γιὰ τὸν καταρτισμὸ τῶν θιάσων, παύρεσονται ἀπὸ ὅλους τοὺς θιάσους.

Κανείς ὅμως δὲν ξέρει, σὲ ποῖο θίασο ἀνήκει καθε ἡθοποιὸς, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλοι σχεδὸν ἔχουν ὑπογράψῃ τὰ σχετικά συμβόλαια. Γιατὶ, πρέπει νὰ ξέρετε, τὰ θεατρικὰ συμβόλαια, ἔχουν σχετικὴν μόνον ἀξία. Πολὺ συχνὰ συμβαίνει ἑνας ἢ μία

ἡθοποιός, νὰ ἔχουν ὑπογράψῃ συμβόλαια μὲ δύο θιάσους ταυτοχρόνως καὶ στὸ τέλος νὰ πηγαίνουν σὲ...τρίτον!

Κάποιος ἡθοποιός, γνωστός καὶ μὴ ἀκαίρετος, εἶχε ὑπογράψῃ μὲ δύο θιάσους. Ἀκολουθῶν ὅμως τὴν ἐπικρατοῦσαν τακτικὴν, προσεληθὴ σὲ τρίτον. Καὶ ὅταν τὸν ἐρώτησαν γιὰτὶ παρέβῃ τὸ λόγο τοῦ ἀπάντησε:

«Ἄν ἐπιγίναμι στὸν ἑνα θίασο ἀπὸ τοὺς δύο πού εἶχα ὑπογράψῃ, θὰ εἶχε παραπάνω ὁ ἄλλος. Γι' αὐτὸ ἐπρόβλεψα νὰ πάω σὲ θίασο πού δὲν εἶχα ὑπογράψῃ συμβόλαιον...Ἐτοί δὲν ἔχει παραπάνω κἀνέας ἀπὸ τοὺς δύο!...»

Λογικὴ σιδηρὰ, χωρὶς ἀμφιβολία...

ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΤΟΥΣ

Ἡ ζήτησις αὐτὴ ἡθοποιῶν, ἔχει ἀνάλογο ἀπὸ τέλοςμα καὶ ἐπὶ τῶν μισθῶν.

Ξέρετε, ἀλήθεια, τί μισθοὺς παίρνουν οἱ πρωταγωνιστοὶ καὶ πρωταγωνίστριες τοῦ ελαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου;

Ἄν τοὺς ἀκούσετε, θὰ μείνετε κατάπληκτοι: Ὁ συνήθης μισθὸς τῆς Ζαῆς Μπριλλάντ εἶνε 30 χιλιάδες τὸ μήνα.

Ἡ Κούλα Γκιουζέπε παίρνει 22-25 χιλιάδες πάντα.

Ἡ Μαρίκα Κρεββατᾶ, τὸ ἴδιο.

Ἡ Μαρίκα Νέξερ, ἡ Ἡρώ Χαντᾶ, ἐπίσης.

Καὶ οἱ μισθοὶ τῶν ἀρσενικῶν ἀστέρων, πλησιάζουν τὰ ἀνωτέρω ποσά.

Ὁ Κυριακὸς, ὁ Μαυρέας, ὁ Κοκκίνης, ὁ Ἰατρίδης, ὁ Αἰδωνίτης, ὁ Πρίντας, ὁ Πατρίκιος, ὁ Δράμαλης παίρνουν 15-20 χιλιάδες τὸ μήνα...

Ξέρετε κανέναν ὀπουργὸ νὰ παίρνῃ τόσα;

Σὲ δεύτερῃ μορφῇ ἐργάζονται οἱ τενοροὶ τῆς ὀπερέτας, τῶν ὁποίων ὁ μισθὸς κυμαίνεται ἀπὸ 10 ὠς 12 χιλιάδες τὸ μήνα...

Οἱ ρομαντιστές, πού θγαίνουν συνήθως πρὸ τοῦ φινάλε τῆς α' πράξεως καὶ τραγοῦδον τὸ ταγκὸ τῆς ἐπιθεωρήσεως, μὲ τὸν ἀνάλογο ὑποθηλικὸ φωνισμὸ, παίρνουν 8-10 χιλιάδες τὸ μήνα...

Λοιπὸν, οἱ μισθοὶ τῶν ἡθοποιῶν εἶνε ἀρκετὰ σεβάστοι... Ἀλλὰ τῶν καλῶν ἡθοποιῶν, ἐννοεῖται, δὲν ἀνεγνωρισμένον. Γιατὶ, ἐκείνοι πού ἀναγκάζονται, πρὸ τῆς ἀρτιστίας τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινῶν, τὸ ὅποσον δὲν ἀναγνωρίζει τὴν καλλιτεχνικὴν τὸν εὐλόν, νὰ παίρνουν τὴν...σκολιὰν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν στὴς ἐπαρχίαι, εἶνε κατεβουσιασμένοι ὅταν κατορθώσουν νὰ ἐξασημαλίσουν τὸν ἡμερήσιον σιτηρέσιον καὶ τὰ ναύλα τῆς ἐπιστροφῆς... Ὁ ἡθοποιὸς αὐτοί, λέγονται στὴν θεατρικὴ γλῶσσα «μ π σ υ λ ο υ ἔ η δ ε ς», περιφρονούμενοι ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τοὺς, τοὺς ἀναγνωρισθέντας στὴν πρωτεύουσα.

Τὰ βάσανα τῶν θιασσορχῶν

Ἐνα ἐμπόδιον πού δύσκολα ὑπερνικεῖται, εἶνε ἡ σειρά τῶν ὀνομαζομένων πρωταγωνιστῶν. Ποιὸν πρωταγωνιστὸν καὶ ποῖας πρωταγωνίστριας θὰ μὴ πρῶτο, καὶ πὸς θὰ μὴ; Χρειάζεται μεγάλῃ διπλωματικῆς γιὰ ν' ἀντιμετωπισθῇ αὐτὸ τὸ δυσεπίλυτον ζήτημα καὶ νὰ καταρτισθῇ τὸ πρόγραμμα τῶν ὀνομαζομένων, κατὰ πρόβλεπον ὅστε νὰ μείνουν ἐδαρηστικὸν καὶ τὰ ναύλα τῆς ἐπιστροφῆς... Ὁ ἡθοποιὸς αὐτοί, λέγονται στὴν θεατρικὴ γλῶσσα «μ π σ υ λ ο υ ἔ η δ ε ς», περιφρονούμενοι ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τοὺς, τοὺς ἀναγνωρισθέντας στὴν πρωτεύουσα.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ

Θιάσος Ν. Ἀσπέρη—Δ. Διαμαντῆ Σὺμπραξίς: Πίτσας Γαμπάκη Συμμετοχῇ: Νίτσας Χορευτῆδου Συνεργασίᾳ: Φωφῶς Χειροκροτῆδου Καλλ. Διευθυνταίς: Αἰσώδρου Γκιουζέπε

Ἐτοί μένον ἐδαρηστικῆς ὅλοι, καὶ ἡ ρωμῆτικὴ φιλοτιμία διακηρύσσει τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἀπὸ τοὺς τοίχους τῶν ἀθηναϊκῶν ὁδῶν, ὅπου εἶνε τοιχοκολλημένα τὰ σχετικά προγράμματα.

Θεατρικὲς πεννιές

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ:

...ἡ ἐναρξὶς τῶν παραστάσεων τῶν θιάσων, ἐπιθεωρήσεων, θὰ καθυστερήσῃ ἔστω κατὰ λίγες μέρες, ὅστε νὰ ἔχουν γλῆ νὴ τὸ μεταξὺ οἱ θουλυτικὲς ἐκλογαὲς τῆς 19ης Μαΐου;

...ὁ θίασος Μαρίκας Νέξερ—Β. Αἰδωνίτης, θὰ κἀνὴ ἐναρξιν στὸ ἐλλερκοκὸ μὲ ἐπιθεωρήσιν τοῦ κ. Καπετανάκη;

...στὸν θίασον θὰ ἐμφανισθῇ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ὁ νέος ἀσθὴς τῆς ἐπιθεωρήσεως «Ροζίτας», ἡ ὁποία λαβεῖ τὸ ἐπαίσιον τῆς σκηνῆς κατὰ τὸν παραμυθισμὸν στὰ τουρνέ τῶν θιάσων;

...στὸ θέατρον «Σμαρτίζα» θὰ παίζῃ περίπου 6 περυσινὸς θίασος μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν κυρίαν Κούλαν Γκιουζέπε;

...στὸν ἴδιον θίασον προσεληθὴ ὡς ντιέρ ὁ νεώτερος κ. Μ. Θωμάκος;

τόν το γάμο, γιατί θα εξασφάλιζε την ευτυχία της κόρης μου. Δίνω λοιπόν, με μεγάλη προθυμία τη συγκατάθεσή μου και σ'ας παρακαλώ να μην άρνησθε και σεις, Ζύλ.

— Σ'ας το είπα, Μαργαρίτα. Η Λευκή είναι πολύ μικρή ακόμη.

Η Μαργαρίτα σάπασε για λίγο. Τό βλέμμα της όμως έδειχνε μεγάλη όργη, που επί τέλους ξέσπασε. Και με φωνή βαρεία και αύστηρή, είπε:

— Θέλετε να σ'ας πω γιατί δεν θέλετε αυτό το γάμο; Γιατί ύλοι αυτοί οι λόγοι που βρίσκετε ως πρόφασι, είναι άστοχοι. Υπάρχει κάποιος άλλος λόγος, πραγματικός, που δεν τον λέτε, κι' αυτός είναι που σ'ας κάνει να μη θέλετε το γάμο.

— Θά ήμουν περίεργος να τον μάθω, είπε ο κόμης με ύφος ψυχρό και ειρωνικό.

— Μισείτε την κόρη σας!

Ο Ζύλ ανέπλησε και τ'α χείλη του έγιναν κατάλευκα.

— Εγώ; έτραύλισε. Εγώ; Και τί σ'ας έκαμε να το πιστέψετε αυτό το πράγμα; — Τήν καταδιώκετε με το μίσος σας πολλά χρόνια τώρα. Τό έχω προσέξει. Για ποιο λόγο, δεν ξέρω. Κάθε μέρα, όμως, έχω και από μίαν απόδειξι του μίσους σας.

— Του μίσους μου! ψιθύρισε ο Ζύλ.

— Και όμως, εξακολούθησε η Μαργαρίτα, όταν ήταν ακόμη παιδί την αγαπούσατε. Τής έκανατε γύλιες δυο περιποιήσεις. Η παραμικρή άδιαθεσία της σ'ας έκανε ν' ανησυχείτε. Προσέχατε τ'α παιχνίδια της... Έσείς την έσυνήθισατε να κάμει τα πρώτα βήματα. Όταν μεγάλωσε λίγο, έσείς της έμαθατε τ'α πρώτα γράμματα και άπαντούσατε με προθυμία στις παιδικές της άποριες και έρωτήσεις. Δεν αφήνατε αυτή τη φροντίδα σ' άλλον, γιατί έζηλεύατε. Αυτή η κατάστασις διαρκούσε όσο η Λευκή ήταν παιδί. Από την ημέρα όμως που έγινε κοπέλλα και είχε ανάγκη από την αγάπη σας περισσότερο, ή καρδιά σας έκλεισε γι' αυτήν.

— Μαργαρίτα, σ'ας βεβαιώ ότι άπατάσθε.

— Ω, μη δοκιμάζετε ν' άρνησθε! Σ'ας έχω παρατηρήσει. Μήπως άραγε σ'ας άλλαξε έτσι ο Μαυρίκιος, στο πρόσωπο του οποίου βλέπετε τό διάδοχο σας; "Ισως. Τό βέβαια όμως είναι ότι τ'α δυο ή τρία τελευταία χρόνια φαίνεσθε ότι άφιερώνετε όλη σας την πατρική στοργή και αγάπη στο γυιό σας και μόνο. Η καρδιά σας δεν έχει για τη Λευκή, παρά μονάχα άδικιες και σκληρότητες.

— Μαργαρίτα! έπενε ο κόμης κάτωχρος σ'ε τρομερό θαύμο.

Στό μέτωπό του έσταζεν ιδρώτας και τ'α χέρια του έτρεμαν.

— Όχι. Θά σ'ας τ'α πω όλα τώρα, έπέμεινε η Μαργαρίτα. Τόσον καιρό τ'ακρυσθα βαθεία στην καρδιά μου, τώρα όμως ήρθε επί τέλους ή στιγμή να μιλήσω, να τ'α πω όλα για ν' ανακουφισή ή ψυχή μου.

Ο Ζύλ, έστράφηκε πρὸς τόν ντ'ε Τεβάν, ο οποίος στεκόταν και παρακολουθούσε τη σκηνή κατασυγκινημένος. Τού έκαμε νεύμα σάν νάθελε να τού πη νά φύγ, για να μην άκούση τη συνέχεια. Η κόμηςσα όμως τόν έπρόλαβε και, σ' αυτό.

— Κύριε ντ'ε Τεβάν, τού είπε, μείνετε σ'ας παρακαλώ, γιατί πρέπει να τ' ακούσετε όλα. Αγαπάτε τη Λευκή από καιρό και θέλω να μην άγνοήτε τίποτε από ό,τι την άφορα. Εγώ σ'ας δέχομαι ως μνηστήρα της Λευκής. Μείνετε, λοιπόν, σ'ας παρακαλώ, ως μνηστήρ.

Ο Ζύλ δ'εν έτόλμησε να πη τίποτε. Φάνηκε πώς είχε υποχωρήσει. Έφοβόταν άραγε τόσο πολύ τη γυναίκα του ή μήπως ή δύναμις του χαρακτήρος του ενικήθηκε, ενώ τ'α χείλη του έκλεισθηκαν από κάποιο μεγάλο ψυχικό μαρτύριο, που έδοκίμαζε εκείνη τη στιγμή; Η κόμηςσα, νευρική και ταραγμένη, εξακολούθησε.

— Η μεταβολή της στάσεώς σας άπέναντι της Λευκής δ'εν ήταν άφανής, από τη μία μέρα στην άλλη. Ήρθε σιγά-σιγά και προχωρούσε όσο μεγάλωνε ή Λευκή και ο Μαυρίκιος. Τότε, άρχισατε να γίνεσθε σκληρότε στην κόρη σας. Η αγάπη της φαινόταν να σ'ας ένοχλή και να σ'ας δίνει στα νεύρα. Γρήγορα έφτάσατε στην άδικία και τήν κακοντρέχεια άπέναντί της. Ναι, έφανάκατε σκληρός και άδικος στην κόρη σας. Εγώ σ'ας παρακολουθούσα. Θάλεγε κανείς ότι θέλετε να ξεριζώσετε από την καρδιά σας τη στοργή που αισθάνεται κάθε πατέρας πρὸς τό παιδί του. Αυτός και μόνον αυτός είναι ο πραγματικός λόγος της άρνήσεώς σας. Είσατε ικανός να κάνετε τό π'αν για να έμποδίσετε την ευτυχία της κόρης σας. Και θρήικατε σήμερα μιά λαμπρή ευκαιρία γι' αυτό. Τόν γάμο! Όρίστε, σ'ας δίνω τό μέσον ν' άποδείξετε ότι όλα σ'ας λέω είναι ψέματα. Ότι γελάστηκα. Ότι σ'ας κατηγορήσα άδίκως. Δεν σ'ας ζητώ πιά να δώσατε τη συγκατάθεσή σας για τό γάμο της Λευκής με τό μαρκήσιο. Σ'ας ζητώ μονάχα να μου πείτε τόν πραγματικό λόγο της άρνήσεώς σας, άν, έννείνται, υπάρχει.

— Δεν άρνούμαι, όχι δ'εν άρνούμαι..., έπενε ο κόμης. Θέλω μονάχα να σκεφθώ. Ο γάμος είναι ένα πράγμα πολύ σούαρό στη ζωή του ανθρώπου. Η Λευκή είναι μικρή ακόμη. Η ύγεια της δ'εν είναι περίπτωση και ξέρετε πολύ καλά ότι πολλές φορές μ' ανησυχώ. Φοβάμαι τις συνέπειες του γάμου στην ύγεια της. Τι πειράζει τάχα τόν κ. ντ'ε Τεβάν να περιμένη λίγα χρόνια ακόμη, άφου λέει πώς την αγαπά; Αργότερα μπορούμε να ξαννομιλήσωμε γι' αυτό. Όχι, δ'εν άρνούμαι. Ζητώ μονάχα μιά προθεσμία. Ό,τι και να πείτε, εγώ αγαπώ τήν κόρη μου και όρ-κίζομαι ότι ποτέ, από τήν ημέρα που γεννήθηκε, δ'εν έσκέφθηκα πώς μπορούσα να μ'η την αγαπώ. Μου είναι τόσο αγαπητή, όσο είναι και σ'ας, Μαργαρίτα. "Ισως να υπήρξα άπέναντί της σκληρός, ποτέ όμως άδικος. Ό,τι έκανα τό έκανα μόνο για να της εξαλείψω με τήν αύστηρότητα μου μερικά έλαττώματα που είχε, όπως όλα τ'α παιδιά. Με τη βοήθειά σας, Μαργαρίτα, πιστεύω ότι έκανα τη Λευκή μιά κόρη καλή, γλυκεία, ευπλά-χνική, και έχει όλες τις ψυχικές αρετές που καθιστούν μιά γυναίκα αξιολάτρευτη. Η Λευκή, είναι ένας θησαυρός, τού οποίου τ'α πλούτη δ'εν πρέπει να τ'α σκορπίσωμε χωρίς σκέψη. Καί, μ'α τήν άλλη-θεια, δ'εν θέλω τί τό προσβλητικό μπορεί νάχη μιά άρνησις, που δ'εν είναι, τό κάτω-κάτω, παρά μιά άναβολή.

Μ' αυτά τ'α λόγια, τελείωσε ή συζή-τις. Ο Τεβάν και ή κόμηςσα έφυγαν, αφήνοντας μονάχο τόν κόμητα στο γρα-φείο του.

Ο Ζύλ, έπεσε στην πολυθρόνα, που ή-ταν κοντά στο γραφείο του, κι' έκρυψε τό κεφάλι στα χέρια του.

Για μιά στιγμή, μέσα στο γραφείο έπε-κράτησε νεκρική σιγή.

Έπειτα λυγμοί συνεκλόνισαν τόν κό-μητα.

Ανασήκωσε τό κεφάλι. Τ'α μάτια του ήσαν κατακόκκινα και πρημένα. Κατέ-βαλε μεγάλες προσπάθειες για να μ'η κλάμη.

Άλλά ή καρδιά του είχε λυώσει.

Ένας δυνατός λυγμός ανέθηκε στο λαιμό του, έπειτα δεύτερος και δάκρυα έπλημμύρισαν τ'α μάτια του.

Με τ'α χέρια του σφιγμένα, με τήν καρδιά ματωμένη, με τό βλέμμα άπλα-νές και άπελπισμένο, ψιθύρισε με μιά φωνή που μαρτυρούσε τό μεγάλο του πόνο:

— Τήν μισώ λένε, Θεέ μου!... Τήν μισώ, ενώ εγώ αντίθετος τήν αγαπώ... Τήν αγα-πώ πολύ, σάν τρελλός! Τήν έχω έρω-τευθή!...

Τήν αγαπούσε ο δυστυχισμένος και μά-

λιστα από τόν τόν καιρό. Πρώτος ήρωτα, τήν είχε αγαπήσει στη μικρή της ηλικία, σάν κόρη του. Η τύχη της άθώας εκεί-νης μικρούλας τόν είχε συγκινήσει και είχε προκαλέσει τόν οίκτο του και τήν αγάπη του. Κατόπιν τ'α προτερήματα τού παιδιού μετέβαλαν τήν ευστολήνιά σε στοργή. Σιγά - σιγά, με τόν και-ρό, έφτασε να λημονήση τό μυστή-ριο της γεννησεώς της και τήν έθεω-ρούσε σάν πραγματική του κόρη, σάν νά-χε γεννηθή από αυτόν και από τη Μα-ργαρίτα. Και τήν έθεωρούσε για κόρη του, ως τήν ημέρα που ή Λευκή άρχισε να αναπτύσσεται σε ώριμη κοπέλλα. Και τότε αισθάνθηκε τήν καρδιά του να χτυ-πάη άλλοιώς γι' αυτήν.

Πραγματικά. Όπως είχε πη ή κόμη-σα, ή μεταβολή αυτή δ'εν ήρθε άπτότοια. Τό πάθος του για τη Λευκή γεννήθηκε και μεγάλωνε σιγά-σιγά, όσο έβλεπε τις χάρες της και τη γοητεία της.

Δ'εν αγαπούσε πιά τό παιδί, τού οποίου είχε αναλάβει τήν ανατροφή, αλλά τήν κόρη, τη γυναίκα.

Τήν ήμια που άναγνώρισε τήν κα-τάστασι αυτήν της ψυχής του, φοβήθηκε. Η θέσις που βρέθηκε ήταν θέσις τρομε-ρή και αδιέξοδος. Νά έρωτευθή εκείνην που όλος ο κόσμος ένόμιζε κόρη του και που ήταν πραγματικός κόρη του, άφου αυτός τήν παρού-ισαε έτσι και άφου εί-χε καταδικάσει τόν έαυτό του σε αιώνα σιωπή! Και να ήθελε τώρα ν' άποδείξη ότι ή Λευκή δ'εν ήταν κόρη του, δ'εν μπο-ρούσε να τό κάνει, άφου ο Σαβαρόλ, ο μόνος που έν γνώριζε τό μυστικό και ο ά-πορούσε να μιλήση, είχε πεθάνει από καιρό.

Η Λευκή ήταν νόμιμη κόρη του.

Βέβαια, δ'εν ήταν έγκλημα ν' αγαπώ εκείνη τη νέα. Γιατί στη Λευκή δ'εν υπήρ-χε ούτε αίμα δικό του, ούτε αίμα της Μαργαρίτας. Ήταν μιά ξένη, που ή τό-χη τήν έφερε στ'ν οικογένεια. Ο έρω-ς αυτός δ'εν ήταν βέβαια εγκληματικός, ο-σο θά έμενε στην καρδιά του θαμμένος και μυστικός.

Δ'εν είναι δύσκολο να έννοήση κανείς τί θά υπέφερε αυτός ο άνθρωπος.

Τρομαγμένος στην άρχή, όταν είδε πό-σο άσθεύει είχε ριζωθεί τό πάθος μέσα του, σκέφθηκε ν' άπομακρύνη τη Λευκή, κλείνοντάς τήν έσωτερική σ' ένα σπο-λείς, με τήν έλπίδα ότι έπειτα από τόν καιρό ο ά θεραπευόταν ο έρω-ς του, άφου δ'εν θάβλεπε τη Λευκή.

Έτσι, ή κόρη έκλείσθηκε σ' ένα μο-ναστήρι.

Η άπουσία της, όμως, τόν έκανε να ο-ποφέρει περισσότερο. Και πολύ γρήγορα έστειλε και τήν ξανάφερε κοντά του. Έ-τσι, όμολογούσε τήν ήττα του. Και όμως, δ'εν ήταν ή μόνη προσπάθεια που κατέ-βαλε για να νικήση τόν έαυτό του.

Τρία-τέσσερα χρόνια έπειτα από τη γέννησι της Λευκής, ή κόμηςσα είχε ά-ποκτήσει ένα γυιό. Όταν ο κόμης αί-σθάνθηκε για πρώτη φορά τήν άδύνατη αγάπη του για τη Λευκή, ο Μαυρίκιος ή-ταν δώδεκα χρόνων. Ήταν έξυπνος, χα-ριτωμένος και καλός. Ο Ζύλ, τόν αγα-πούσε βέβαια, άφου ήταν παιδί του, αλλά θελησε να προσκολληθή σ' αυτόν ακόμη περισσότερο, για να μπορέση να λημο-νήση τη Λευκή.

Άλλά ματαιώς.

Τήν εποχή εκείνη, ή Μαργαρίτα παρα-τήρησε ότι ή αγάπη τού κόμητος πρὸς τό Μαυρίκιο μεγάλωνε σε σημείο υπερβολι-κό, ενώ αντίθετως ή τρυφερότης του για τη Λευκή διαρκώς έλαττωνόταν. Κι' αυ-τό ήταν αλήθεια. Γιατί ο κόμης προσπα-θούσε με κάθε μέσο να ξεριζώσει τήν α-γάπη του πρὸς τη Λευκή και να θερα-πεύθ' από τό άνικανοποίητο πάθος του.

Γι' αυτό άκριβώς ο Ζύλ φαινόταν μπο-ρό-στό στην κόρη του πάντα με πρόσωπο αύστηρό και άπέφευγε τ'α φιλιές της, για τό όποια αισθάνόταν φρίκη, γιατί τού έφερναν έρωτικά ρίγη. Απέφευγε και τις πιο τυπικές λέξεις φιλοστοργίας, που

τού έλεγε ή Λευκή, γιατί κάθε χάδι της τόν έκαμε να ύφίσταται ένα άνυπόφορο μαρτύριο.

Από τό μαρτύριο αυτό, που τόν βασά-νιζε κάθε μέρα, δ'εν μπορούσε ν' άπαλλα-γη. Τίποτε δ'εν ήταν ικανό να σβύση τό πάθος του.

Έτοιμες ψυχικές θλίψεις οδηγούν συνή-θως στην αυτοκτονία ή στην τρέλλα, έκ-τός άν μεσολαύση κάποιου γεγονότος ά-πορροπή και τραγικό γιά να άποτρέψη αυτήν τήν εξέλιξη. Αυτό θά τό ιδούμε πιο κάτω.

Τό καλοκαίρι, ή Λευκή έσυνήθιζε να θγαίνει κάθε πρωί και να πηγαίνει στον κήπο ή στο πάρκο, για να περπατήση και ν' άναπνεύση λίγο καθαρόν άέρα.

Όταν έβγαίνει ίππασία ο Ζύλ τήν συ-νώδευε.

Και τότε, ο κόμης ριχνόταν με μανία στα πιο ριψοκίνδυνα και τυλμπα γυμνά-ματα, θέλοντας έτσι, με τη σωματική κόυρασι να ήσυχάση λίγο τήν ψυχή του.

Όταν όμως ή Λευκή έβγαίνει πεζή, τό-τε ο κόμης, κρυμμένος πίσω από τ'α πα-ραπετάσματα τού γραφείου του, καθό-ταν εκεί δολόκληρες ώρες, περιμένοντας τήν έπιστροφή της, περιμένοντας με αγα-νία να τη δ'η νάρχεται από τό βάθος τού κήπου και να εξαφανίζεται μέσα στη δ'ενδροστοχία.

Ματαιώς προσπαθούσε, ιδίως τ'α πρώ-τα χρόνια, ν' άποφύγη τις ιδιαίτερες συναντήσεις μαζί της. Δ'εν τό κατώρωνα πάντοτε.

Πολλές φορές ή Λευκή έρχόταν κοντά του μόνη της, όταν φαινόταν λυπημένος και συλλογισμένος, ύπό τήν επίδρασι τών άποκρύφων σκέψεών του. Περνούσε τότε τό χέρι της κάτω από τό δικό του, τόν μεθούσε με τη γοητεία της και τόν ρω-τούσε με τη γλυκειά και συγκινημένη φωνή της.

— Τι έχεις, μπαμπά; Μήπως σ' έλύπη-σα έγώ;

Τότε οι δυνάμεις του τόν άφηναν, και δ'εν μπορούσε να υπερασπίση τόν έαυτό του.

Ξεχνόταν κοντά της και τήν άκουγε να μιλάη και τού φαινόταν τότε ότι έ-φευγε από τήν πραγματική ζωή, ότι ζού-σε μέσα σ' ένα μαγευτικό όνειρο. Πολ-λές φορές φοβήθηκε μήπως προδοθή. Πολλές φορές έπροκάλεσε τήν ανησυχία στην άθωα ψυχή της κόρης.

Μιά μέρα καθόταν στο γραφείο του, θυσιζόμενος στις θλιβερές σκέψεις του, χωρίς ν' άκούη τίποτε άπ' ό,τι συνέβαινε γύρω του.

Η Λευκή έμπήκε ξαφνικά, τόν έπλησί-ασε ήσυχά από πίσω, τόν έτύλιξε με τ'α κρινόλευκα χέρια της και τόν έ φίλησε δυνατά στο μέτωπο.

Ανατρίχιασε και σηκώθηκε ώχρός σάν νεκρός.

Εκείνη τη στιγμή όνειροπολούσε σάν παραλογισμένος. Ότι ή Λευκή ταχα δ'εν ήταν κόρη του, ότι μπορούσε να της έκ-δηλώση τόν έρωτά του, ότι κι' αυτή τόν αγαπούσε με έρωτα, και ότι τό φιλι που τού έδινε τώρα ή κόρη, ήταν τό φιλι που έδινε ή έρωμένη στον έραστή.

— Φύγε! φύγε! έφώναξε άγριεμένος.

— Αχ, Θεέ μου!, έψιθύρισε εκείνη τρο-μαγμένη. Μά τί σ'ας έκαμα, πατέρα;

— Φύγε! φύγε! έφώναξε.

Φοβήθηκε κι' έφυγε κλαίγοντας, ενώ ο Ζύλ ξανάπεσε στην πολυθρόνα του εξην-τλημένος και τρέμων.

Όταν πέρασαν λίγες μέρες, ένα από-γευμα, ή Λευκή τού είπε:

— Πατέρα, με κυττάξεις με βλέμμα γε-μάτο θυμό. Μου φαίνεται ότι τώρα μ' ά-γαπ'ας λιγότερο. Τι έχω κάνει, λοιπόν, για να χάσω έτσι τήν αγάπη σου;

Ο Ζύλ, δ'εν άπάντησε άμέσως. Έπειτα, ξαφνικά, τήν έτράβηξε στην άγκαλιά του με άγρια τρυφερότητα και άρχισε να τη φιλάη με μανία στα μαλλιά.

— Εγώ δ'εν σ' αγαπώ; παιδί μου, έλε-

γε. Εγώ δ'εν σ' αγαπώ; Μην τολμήσης να τό ξαναπεις αυτό.

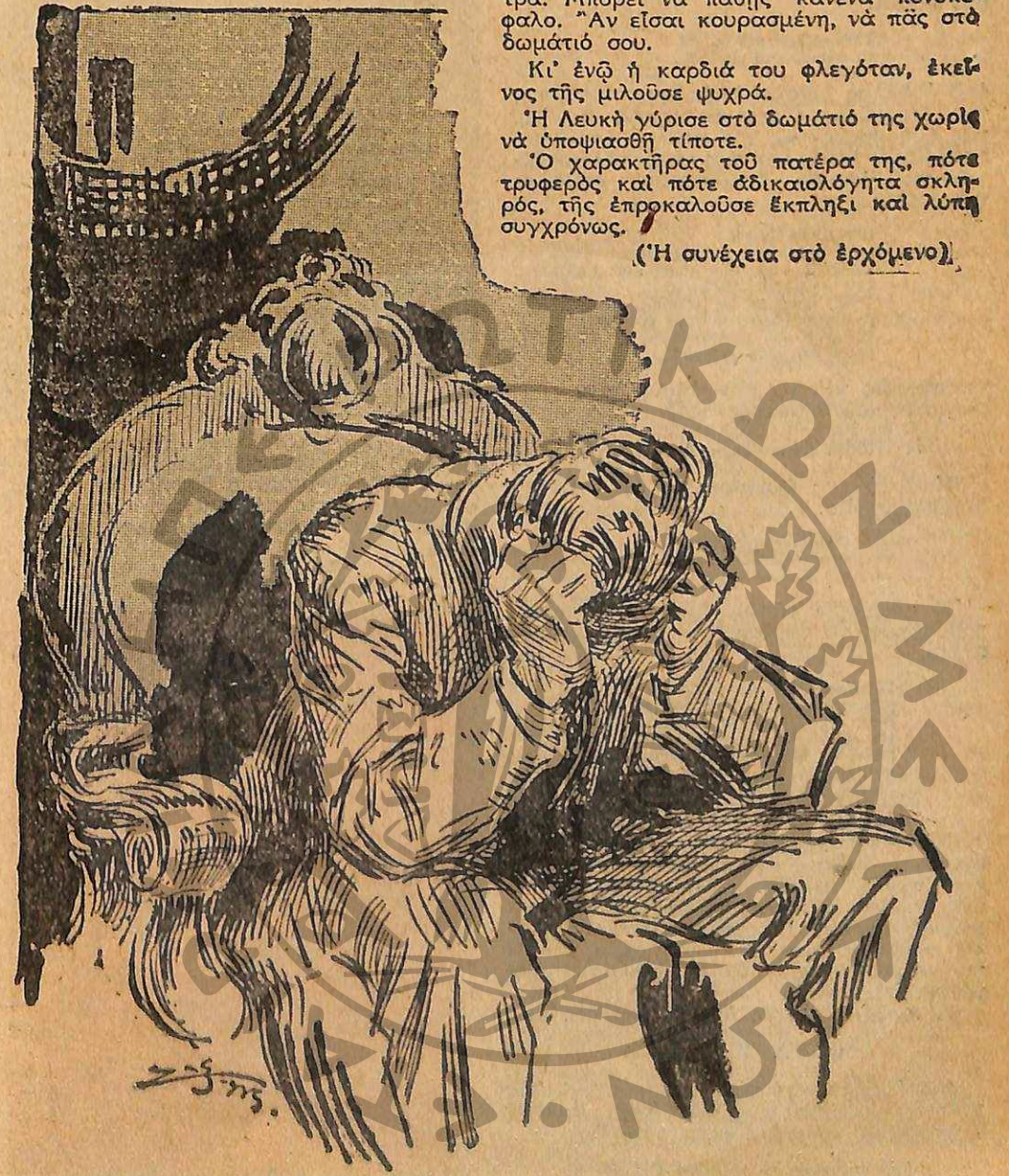
Και έπειδή ή Λευκή τόν κυττούσε κα-ταγορευμένη από τη χαρά της, ο Ζύλ, βλέποντας πώς δ'εν είχε πιά δυνάμεις ν' άντισταθή, κατέθηκε στο πιο σκετεινό μέρος του πάρκου για να κρύψη τη ντρο-πή του, κι' άρχισε να κλαίη σάν μικρό παιδί.

Έτοιμες σκηνές, συνέβαιναν συχνά.

Ένα άλλο άπόγευμα, ή Λευκή κατέ-θηκε στον κήπο και κάθισε κάτω από μιά καστανιά, μ' ένα βιβλίο στο χέρι. Άφου έδιάβασε λίγο, κατόπιν άποκοιμή-θηκε. Τό βιβλίο, γλύστρησε από τ'α χέρια της. Η ζέστη ήταν άποπνικτική και τ'α πάντα στον κήπο ήσαν θυσιζόμενα σε θα-θεία σιωπή.

Ξαφνικά άκουσε βήματα στην άμμο της δ'ενδροστοχίας. Κάποιος έρχόταν. Κι' αυτός ο κάποιος ήταν ο Ζύλ. Δ'εν ήξερε ότι ή Λευκή ήταν κοντά της. Ένόμιζε πώς θρυσκόταν στο δωμάτιό της. Ήξερε μονάχα ότι τό μέρος εκείνο ήταν τό αγα-πημένο καταφύγιο της κόρης του, όπου της άρεσε νάρχεται και να διαβάη. Γι' αυτό έρχόταν κι' εκείνος εκεί. Τόν έ-σπρωχνε τό άκατανίκητο πάθος του.

Καθώς έρχόταν από πίσω, παραμέρισε τ'α κλαδιά της καστανιάς και άντικρυσε τη Λευκή. Ο Ζύλ έπλησιασε, προσέχοντας να κάνει όσο μπορούσε λιγότερο θόρυβο για να μ'η τήν ξυπνήση και στάθηκε κον-τά της άκίνητος, με τό βλέμμα προσηλω-μένο με θαυμασμό στο όμορφο πρόσωπο της κόρης.

Ο μαρκήσιος έπεσε στην πολυθρόνα κι' έκρυψε τό κεφάλι στα χέρια του.

Πόσο διήρκεσε, άραγε, αυτός ο θαυ-μασμός; "Ισως δυο λεπτά, ίσως δυο ώ-ρες. Κι' αυτός ο ίδιος δ'εν ήξερε.

Όπωςδήποτε, όμως, αίσθανόταν μιά άπέραντη ευτυχία, να τήν βλέπει έτσι ν' αναπαύεται άνήξερη μπροστά του. Κι' έ-κει, που δ'εν μπορούσε πιά αυτή να τόν άκούση, ψιθύριζε ήσυχά, νοιώθοντας μιά άνακούφισι στη ψυχή του να τό λέη και να τ' ακούη:

— Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!

Όταν ή Λευκή εξύπνησε, είδε τόν πα-τέρα της γονατισμένο μπροστά της να τήν κυττάη με θαυμαστικά βλέμματα. Έπειτα, άπότομα, να σηκώνεται κατα-κόκκινος και να παίρνη τό συνηθμένο αύστηρό και σκληρό ύφος του.

Άλλά πώς ήταν δυνατόν ν' ανησυχήση ή Λευκή και να έννοήση τί συνέβαινε στην πραγματικότητα; Πώς ήταν δυνα-τόν να σκεφθ'ι τό κακό; Πώς ήταν, πρὸ πάντων, δυνατόν, αυτή, που θεωρούσε τόν έαυτό της παιδί αυτού τού ανθρώ-που, να συλλάβη τήν τρομερή ιδέα ότι ο πατέρας της αισθάνόταν γι' αυτήν ένα αίσθημα άλλοιότιμο από τό αίσθημα της πατρικής αγάπης και στοργής; Η παρ-θενική της φαντασία δ'εν έχωρούσε τέτοια ιδέα. Ποτέ ή παραμικρή ένοχη ιδέα δ'εν έπέρασε από τήν παρθενική της σκέψη.

Με κυττάζατε που κοιμώμουν; ρώ-τησε.

— Ναι, σ'ε έβλεπα, άπάντησε εκείνος. Κι' έλεγα πώς δ'εν κάνεις καθόλου φρό-νιμα να κοιμάσαι κάτω άπ' αυτά τ'α δέν-τρα. Μπορεί να πάθης κανένα πονοκέ-φαλο. Άν είσαι κουρασμένη, να π'ας στο δωμάτιό σου.

Κι' ένῳ ή καρδιά του φλεγόταν, εκεί-νος της μιλούσε ψυχρά.

Η Λευκή γύρισε στο δωμάτιό της χωρίς να υποψιασθ'ι τίποτε.

Ο χαρακτήρας τού πατέρα της, πότε τρυφερός και πότε άδικαιολόγητα σκλη-ρός, της έπροκαλούσε έκπληξι και λύπη συγχρόνως.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Από την εϋθυμη ελληνική ζωή

Μουσική επίθεσις έναντίον της γυναίκας

ΟΙ ΑΣΦΑΙΡΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Ένας άγριος πόλεμος έχει κηρυχθεί κατά τα τελευταία 3-4 χρόνια. Ένας πόλεμος, που δεν διεξάγεται με σφαίρες, αλλά με... νότες! Τόν πόλεμο αυτό τον κήρυξαν οι συνθέται και οι συγγραφείς τραγουδιών, έναντι του κοινού εχθρού: Τών γυναικών.

Κάθε καινούργιο τραγούδι, που βγαίνει και επικρατεί, εινε και από ένα βόλι έναντι των ανυπερασπίστων αντιπροσώπων του ωραίου φύλου, οι όποιες όχι μόνο δεν σκέπτονται ν' άμυνθούν κατά της μουσικής αυτής έκστρατειας, αλλά άκούνε ευχαρίστως τόν αναβαλλόμενον, χορεύουν υπό τους ήχους του και τρέχουν στα μουσικά καταστήματα γι' ν' άγοράσουν άντι 12 δραχμών από ένα αντίτυπον του κατηγορητηρίου των.

Όλα τα τραγούδια, με τα όποια τροφοδοτείται το μουσικό μας αίσθημα αυτή την εποχή, αποκλειστικό θέμα τους έχουν την άπνοια της γυναικείας καρδιάς, με όλες τις συνέπειές της.

Ό ένας αυτοκτονεί — σύμφωνα με τη θέλησι του συνθέτου και του στιχουργού — ό άλλος προτιμά να πνίξη τόν πόνο του στο κρασί:

Τόν κόσμο τόν μισεί
τό ρίχνει στο κρασί...

ένω ό άλλος βρίσκει διέξοδον του πάθους του, εξερχόμενος περί τό μεσονύκτιον εις τάς έρήμους όδους της πόλεως και διεκτραγωδών τόν πόνο του, ένω τό ωρολόγιον του Άγίου Σουλκιού σημαίνει στην δωδεκάτην:

Είνε μεσάνυχτα
κι' όλη ή φύσις ήσυχάζει
κι' ένας νέος που σπαράζει
δεν κοιμάται, ξενυχτά...
Άχ! θυμάται με μαράζι
μιά γυναίκα π' αγαπά τρελλά,
τη ζητά κι' άναστενάζει,
μά αυτή εινε μακριά...

(προφώνως για να μην άκούη τες
ραγμούς του θύματός της!)

Η ΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η άρχή της έκστρατειας έγινε με τό γνωστό ταγκό:

Γυναίκες τρελλές,
που πρώτα κάνουν όρκους
κι' ύστερα ξεχνούν...

Τό τραγούδι αυτό ήταν το έναυσμα του πυρός, τό όποιον έσυνέχισαν άμέσως όλλοι.

Γυναίκες ψεύτικα φιλά
μην τά πιστέψης, ούτε χάδια...
Μιά νύχτα πάρ' την άγκαλιά
νά σε γεμίση κοκκινάδια.
Γιατί σε λίγο φεύγει μ' άπνοια
και εις τά χείλη, άφού εινε γυναίκα
καινούργια θάβει πάλι κραγιόνια,
για να φιλήση και άλλους δέκα...

Είνε περίεργο, αλήθεια, γιατί οι άντρες έχουν τό θράσος να παραπονούνται έναντιόν των γυναικών. Κατά την ταπεινή μας γνώμη, τό γεγονός ότι μια γυναίκα βάζει καινούργια κραγιόνια για να φιλήση κι' άλλου δέκα ή έκατον δέκα, δεν άποδεικνύει άπνοια, αλλά τούναντιον μεγάλη καλωσύνη...

Τί άχαριστία μας δέρνει, αλήθεια!...

ΟΛΕΣ ΨΕΥΤΡΕΣ

Δέν έπρόφτασαν να ξεχαστούν της γυναικας τά ψεύτικα φιλά και άμέσως ξεφυτρώνει τό καινούργιο ταγκό:

Μην πιστέψης τη γυναίκα εινε ψέμα,
όλα ψεύτικα, τό γέλιο της, τό έλεμμα...

Η έκστρατεία όμως δεν σταματάει ός έδω. Η επίθεσις συνεχίζεται και στον άγωνα ρίχνονται και νέες έφεδρείες.

Μιά γυναίκα πέρασε
μοδπα ψέματα με γλάστρα...

Και άφού ό στιχουργός διηγείται έντος των κανόνων της μετρικής τί του είπε ή γυναίκα που πέρασε, καταλήγει στο φιλοσοφικόν συμπέρασμα πώς:

στον έρωτα δεν πιάνονται
μάς κλέβουν τις καρδιές και χάνονται...

Πάλι φτηνά τη γλυτώνει κανείς έτσι. Γιατί εινε και μερικές που δεν κλέβουν μονάχα τις καρδιές...

ΝΕΑ ΠΥΡΟΜΑΧΙΚΑ

Όλες αυτές οι συμβουλές, όμως, άποδείχθηκαν ανεπαρκείς για να πεισθή ή άντρας να μην πιστεύη τις γυναίκες. Δι' ό και ό στιχουργός, άπευθυνόμενος προς την έκ νέου τραβείσαν άδιόρθωτον καρδιάν του, προσπαθεί να την παρηγορήσει, επιτιμών συγχρόνως ταύτην διά των κατωτέρω στίχων:

Καρδιά μου μη λυπάσαι
έτσι εινε της γυναίκας ή καρδιά
σου τάπα, τό θυμάσαι
πώς θά σε ξεγλάσουν μιά θραύσα.
Καρδιά μου άφού σου τάπα μην τ' άρνιέσαι,
πώς μιά γυναίκα ψεύτρα άγαπάς,
γιατί ότι πονάς παραπονιέσαι
και λές ότι θάρεθες να χτυπάς.
Δέν σ'όχα πη στον έρωτα μην υπερβεύσαι,
γιατί σαν πληγωθής ποτέ σου δεν γιάτρευσαι...

Ό ποιητής δεν μας λέει τί του άπάντησε ή καρδιά του. Άλλά τί μπορούσε ν' άπαντήσει, άφού της τόχε πη να μην υπερδεύεται στον έρωτα; Τό μόνο, λοιπόν, που φαίνεται πιθανόν ότι έκανε ή καρδιά, εινε ότι έβαλε τό... κεφάλι κάτω, μετανοιωμένη και άποφάσισε να μην ξαναυπερδεύη στο έξής, γιατί άλλιώς θά ξαναγίνη... τραγούδι.

ΑΧ, ΟΙ ΣΚΛΗΡΟΚΑΡΔΕΣ!

Αυτή τη δουλειά όμως την παθαίνουν πολλοί. Η καρδιά του άντρα εινε αδιόρθωτη, ένω ή γυναικεία διατηρεί όλην της την σκληρότητα, πράγμα που άναγκάζει άλλο θυμά να διακηρύξη, συνοδεία πιάνου:

Σκληρή καρδιά
γιατί να σ' αγαπήσω...

Γ'όσα χρόνια κι' άν περάσουν θά ξανάρθω

Τι περιμένει άπό μιά σκληροκαρδία γυναίκα; Τί άλλο, παρά να ζητήσει... άν λαγήν περιβάλλοντος και να φύγη, άφ' ύποντας τό παλαιό της θυμά να κλάη και να έρωτά, χωρίς να παίρνη άπάντησιν

Γιατί να φύγης
ποιός σε πήρε μακριά μου
γιατί να φύγης
μω έλγες πη πώς μ' αγαπάς
Και τώρα έγω
συντροφία τό δάκρυά μου
Γιατί να φύγης
ποιός σε πήρε, που θά πφε...

Έκείνη όμως δεν θεωρεί έαυτήν όπο χρωμένην ν' άπαντήσει στο θλιβερό «διατί», ούτε να πη που θά πάη. Αυτό εινε δικός της λογαριασμός... Έν τούτοις όμως, ή άνδρική καρδιά, έννοει ν' αταπατάται. Η έλπίδα μιας ξαφνικής επανόδου ζωογονεί τό αίσθημα και ό έγκαταλειφθείς έραστής σε τόνο επιτακτικό διακηρύσσει:

Θά ξανάρθω
δεν μπορεί παρά μιά μέρα να ξανάρθω
και συμπόνια θά ζητάς μετανοιωμένη...
Θά ξανάρθω πικραμένη μιά θραύσα,
Θά ξανάρθω
όσα χρόνια κι' άν περάσουν θά ξανάρθω...

Πόσα χρόνια θά περάσουν όμως; Αυτό άποφεύγει να τό καθορίση ό ποιητής. Άν κάνη όμως ή σκληρή καρδιά πώς ξανάρχεται έπειτα από τριάντα χρόνια, καλλιτερα νά... μένη!

ΚΑΙ Η ΛΑΪΚΗ ΜΗΝΙΣ

Άλλά και ή λαϊκή ποιήσις δεν ύστερει. Κόσμο χαλάει τό καινούργιο λαϊκό τραγούδι — άδόμενον συνήθως συνοδεία σαντουριού — τό όποιον άσχολεϊται με τη «μπαμπεισία» της γυναίκας:

Μπαμπεισικά είν'τά μάτια σου
μπαμπεισά κι' ή καρδιά σου
μπαμπεισικά με κοιμίζεις
ψεύτρα στην άγκαλιά σου...

Εις μάτην ένας άλλος συνθέτης έδοκίμασε να πάρη την αντίθετην άποψιν και

Είν' ή γυναίκα ένα λουλούδι
που γύρω του σκορπά την ευωδιά,
είν' ή γυναίκα ένα τραγούδι
για όποιον άντρα έχει καρδιά...

Κανείς δεν συνεφώνησε μ' αυτή τη γνώμη. Γι' αυτό και τό τραγούδι δεν έπιασε... Την ευωδιά, την άνέπνεε μόνο ό συνθέτης, ό όποιος άσφαλώς θά εξαλίσηκε...

ΤΑ ΑΙΤΙΑ

Άλλά γιατί αυτή ή επίθεσις έναντιόν των γυναικών; Άγνωστον! Θά έπεριμενε κανείς ότι οι γυναίκες θά έσπευδαν να διαμαρτυρηθούν και να μπουκοτάρουν τά τραγούδια που τις έκθέτουν κατ' αυτόν τόν τρόπο. Άλλά συμβαίνει κάτι πολύ περίεργο: Όχι μόνο μπουκοτάξ δεν κάνουν έναντιόν των αντιφειμιστικών τραγουδιών, αλλά τά ζητούν και τά τραγουδούν οι ίδιες... Αισθάνονται σαδιστική ευχαρίστησι όταν τάκούνε. Μερικές μάλιστα δεν κρύβουν την Ικανοποίησί τους!

— Άχ! Αυτές οι γυναίκες τί σάς κάνουν! Λένε στους άντρες, όταν τύχη να εινε κοντά τους... Έτσι σάς χρειάζεται! Κανένas έκδότης μουσικών κομματιών δεν άποφασίζει πιά να έκδώση ταγκό, τό όποιον δεν θά εινε και άπό ένα «κατηγορώδ» έναντιόν των γυναικών.

— Μά τί διάβολο, ρωτήσαμε έναν έκδότη... Όλο γυναίκες θγαζέτε... Δεν βαρεθήκατε;

— Ναί, άπάντησε... Έχουν μεγάλη κυκλοφορία... στο μαγαζί μας!...

★

Που θά πάη όμως αυτή ή κατάσταση; Κάποτε θά σταματήσει! Θά πουν της γυναικας όσα μπορούν, θά τά ξαναπουν και θά κάνουν στόπ! Και τότε ίσως θάρρη και ή σειρά του άνδρικού φύλου, να χηγή την άντεπίθεσιν... Και πρέπει νάρρη, για να μάθουν επί τέλους, κι' αυτοί, τί μέρος λόγου εινε...

ΠΛΗ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η κόρη μου άγαπούσε

Είνε Σαββατόβραδο, παραμονή του Πάσχα. Είμαι μόνος στο δωμάτιό μου και περιμένω έναν έπισκέπτη, που έρχεται κάθε χρόνο — τρία χρόνια τώρα στη σειρά — και μου άνοίγει την καρδιά του. Έφέτος, όμως, άργοπορεί. Και τό ρολόι του πρεσβυτερίου κτυπά ένένα.

★
Την πρώτη φορά που μ' έπεσκέφθηκε, ήμουνα έφημέριος όχι αυτής της πλούσιας και κεντρικής ένορίας, αλλά μιας ταπεινής λαϊκής εκκλησίας στο Βαζιράρ, στα περίχωρα του Παρισιού. Έκεί οι άνθρωποι δούλευαν σκληρά για τό καθημερινό και ό έρας ήταν γι' αυτούς πολυτέλεια. Γι' αυτό τό έξομολογητήριό μου δεν γνώριζε μεγάλες αποκαλύψεις. Ένα βράδυ όμως, Μεγάλο Σάββατο, πριν τρία χρόνια, καθώς μισοκοιμώμουν μετ' τό δείπνο μου, με την «Εκκλησιαστική Άλήθεια» άπλωμένη στα γόνατά μου, χτύπησαν στην πόρτα μου. Σε λίγο έμπαϊνε στο δωμάτιό μου ένας σαραντάρης Ήταν καλοντυμένος. Φαινόταν πολύ στενωχωρήμένος.

— Κύριε άδωδ, σάς ένώχλησα. Πρέπει να φύγω;
Τόν βεβαίωσα πώς δεν μ' ένοχλεί και άρχισε να μου λέη:

— Άκούστε. Δεν είμαι θρησκός. Σας βό έξομολογούμαι άπό πριν. Είμαι ίσως

άθεος, έχθρός κάθε θρησκείας. Καθηγητής της βιολογικής χημείας σ' ένα άνωτερο λύκειο. Είμαι σσφός. Ποτέ δεν άνακατώθηκα σε έρωτοδουλειές. Σε ηλικία τριανταδύο ετών παντρεύθηκα μιά φοιτήτρια της Ιατρικής, όρφανή, μιά πολύ προκομμένη. Ζούσαμε ευτυχισμένοι και άποκτησαμε ένα ξανθό άγγελούδι, που ήταν ή μοναδική χαρά της ζωής μας... Ζούσαμε ευτυχισμένοι, όταν...

Σώπασε λίγο. Κατάλαβα πώς δει θά μπορούσε να πη περισσότερα, άν δεν τόν βοηθούσα.

— Τέκνον μου, ψιθύρισα. Τό καταλαβαίνω... τό μαντεύω. Μιά άλλη γυναίκα μπήκε ανάμεσά σας...

Σηκώθηκε κάτωχρος:

— Πάς! φώναξε. Τό μαντεύστε! Όσά τόσο ή γυναίκα μου δεν μάντεψε τίποτα άκόμα... Κι' εινε τόσο άπαίσιος, τόσο έλεινός, τόσο άμαρτωλός αυτό που έκαμα. Νά μη συλλογιστώ ούτε τό παιδί μας, ούτε κανέναν... Πώς με παρέσυρε αυτή ή γυναίκα! Πώς φέρεθκα έτσι άδύνατος!...

Όστόσο, πάτερ, δεν τό φαντάζεσθε. Την άγαπώ, την αγαπώ πολύ, περισσότερο άπό κάθε τι στον κόσμο... Μου άναψε ένα αίσθημα, που με βασανίζει τώρα τρομερά και δεν μ' άφήνει να ήσυχάσω ούτε στιγμή... Έχω τύψεις. Είμαι όμως άνισχυρός, είμαι ένας έλεεινός, ένας άθλιος,

Μην άπελπίζεσσι, παιδί μου, τόδ είπα. Δέν ήλθεσ έδω για να βρής καταφύγιο στη σκέπη του Θεού;

— Όχι, μου άπάντησε. Σας είπα. Είμαι μάλλον άθεος. Ήρθα μόνο για να πω τόν πόνο μου σε κάποιον. Ήρθα άκόμη, γιατί σκέφθηκα ότι εκείνοι που έξασκούν τό επάγγελμά σας εκπροσωπούν την παρηγορία. Ήρθα όπως ένας άπελπισμένος πηγαίνει στον γιατρό. Έκτελέστε τό καθήκον σας. Άνακουφίστε με.

Τού μίλησα. Τού είπα πολλά γλυκά παρηγορητικά λόγια. Προσάθησα να του μαλάξω την καρδιά και να τόν φέρω στον δρόμο του Θεού.

Όταν τελείωσα, τόν κούταξε στα μάτια.

— Δέν με γιάτρεψατε, μοδπε με ύφος έπιτιμήσεως. Είμαι άρρωστος ψυχικά, τό ίδιο όπως και πριν.

— Δέν μπορείτε να τό ξέρετε, τού είπα. Πηγαίνετε και ό Θεός μαζί σας. Νάρθετε πάλι να με βρήτε.

— Υποσχεθήτε μου πώς θά γυρίσετε πάλι σε μένα.

— Δέν θάρρω, άφού δεν μου κάνατε τίποτε.

Ήταν πεισματάρης σαν μικρό παιδί. Τόν έπιασα άπ' τόν ώμο.

Δέν μου άπάντησε. Έφυγε.

★

Πέρασε ένας χρόνος. Τό βράδυ του Μ. Σαββάτου ό άθεος ένορήτης μου βρισκόταν πάλι στο δωμάτιό μου. Τόν βρήκα περισσότερο ζωηρό, νεανικό, άποφασιστικό.

— Κατώρθωσα, μοδπε, να αποβάλω άπό τη συνείδησί μου τις άθλιες ήθικές προλήψεις. Θά φύγω μ' εκείνην που αγαπώ. Θά εγκαταλείψω γυναίκα και παιδί... Ό μεγάλος ήθικός νόμος του έρωτα δεν φοβάται τίποτα...

— Πότε φεύγετε; τόν ρώτησα.

Ταράχτηκε.

— Μά σε... λίγο... σε μερικές βδομάδες, τό πολύ σ' ένα μήνα.

— Δέν θά φύγετε, τού είπα κυττώντας τον στα μάτια. Έχετε πέσει σ' ένα μεγάλο σφάλμα και όφείλω να σας τό ύποδείξω. Είστε τίμιος άνθρωπος και θά σας ξαναδώ. Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

Σχεδόν μ' έθρισε. Μου έρριξε ένα άγριο βλέμμα και μ' εγκατέλειψε άφού μοδπε:

— Φταίω έγω που ήρθα έδω...

★

Την τρίτη φορά που ήρθε πάλι, ήταν άλλαγμένος. Τρόμαξα να τόν άναγνωρίσω. Είχε πολύ γερασμένη όψη, αλλά ή χαρά άκτινοβολούσε στο πρόσωπό του.

— Λοιπόν; τόν ρώτησα.

— Ό, πάτερ μου, μοδπε με χαρωπό ύφος. Δέν ήρθα πιά να σας συμβουλευθώ. Ήρθα να σας άναγγείλω κάτι ευχάριστο.

— Ευχάριστο;

— Ναί... Παντρεύω την κορούλα μου. Είνε ένα τίμιο καλό παλληκάρι. Έχει καλή θέσι, μέλλον. Άγαπήθηκα και ήρθαν και μου τό έξομολογήθηκαν. Μου ζήτησαν την άδεια να παντρευτούν. Μπορούσα να τούς τό άρνηθώ;

— Και ό άλλος έρωτας; ρώτησα.

Φάνηκε σαν να του θυμίζα ένα όδυνηρό παρελθόν. Χαμογέλασε πικρά και μου είπε:

— Ό άλλος; Ό! Μου τόν σκότωσε μ' ένα χαμόγελό της ή κορούλα μου. Όταν ήρθε και μου έξομολογήθηκε ντροπαλά και χαμογελαστά τόν έρωτά της για τόν νέο που όνειρευόταν σήμερα, τίποτε δεν ύπήρχε πιά μέσα στην ψυχή μου. Σε διά μαγεύας έννοιωσα να άπολυτρώνεται ή καρδιά μου άπό ένα παλιό άμάρτημα: Η κόρη μου άγαπούσε... Αυτό ήταν τό μοναδικό φάρμακο που με γιάτρεψε. Και τώρα σάς χαίρετώ. Είνε ή τελευταία φορά που έρχομαι έδω. Δέν θά σας χρειαστώ πιά. Γι' αυτό θέλω να σας σφιξω πολύ θερμά τό χέρι. Υγιαίνετε.

Κι' έφυγε. Ό ένας έρωτας είχε νικήσει τόν άλλο.

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Μιά επιτάφια επιγραφή

Φάρσα από τη ζωή

— Φίλε μου, θά με σώσης!
— Λέγε, Γιαννάκη, ό,τι νομίζεις πως μπορώ να σου φανώ ωφέλιμος, να το κάνω.
— Σ' ευχαριστώ, Φίλιππε. Τό ήξερα εγώ πως πάντα ήσουν καλός!
— Έκτός από λεφτά... ξέρεις ότι πλερώνομαστε κάθε δέκα μέρες...
— Ωχ, αδερφέ!... λεφτά;... Ποιός έχει ανάγκη από λεφτά;...

★

Πρίν προχωρήσω, πρέπει, κυρίες και κύριοι, να σας παρουσιάσω τους δύο φίλους. Είναι φίλοι, τόσο φίλοι, που, καθώς βλέπετε, δεν ενδιαφέρονταν για λεφτά, όπως εδήλωσε τουλάχιστον ο Γιαννάκης στον Φίλιππο.

Λοιπόν ο Φίλιππος είναι αρχισυντάκτης περιοδικού, συγγραφέας ή καλλιτέρας, για να εξηγηθώ, ποιητής. Φημίζεται μάλιστα για τον δεκασύλλαβό του, έναν νέου είδους στίχο, που ασφαλώς γι' αυτόν θα γράφει ή ιστορία αργότερα.

Ο Γιαννάκης είναι υπάλληλος, πρώην συνάδελφος του Φίλιππου σε μία εφημερίδα, άνικανος όμως να γράψει έστω και έναν μονοσύλλαβο. Ο Γιαννάκης είναι παντρεμένος, ζή μ' ένα μισοβουδάκι αρκετά ικανοποιητικό με τη γυναικούλα του καί...
★

— Μά τότε, φίλε μου, σε τί μπορώ να σου φανώ χρήσιμος;
— Γιαννάκη μου... Έχω μεγάλη ανάγκη από τέσσερις δεκασύλλαβους.

— Πώς!;
— Μή με παρεξηγής, αλλά είναι μεγάλη ανάγκη. Θέλω να ξενειάσω μία και καλή μ' αυτό το ζήτημα...

— Με τους δεκασύλλαβους;
— Όχι, αδερφέ, μέ... τον Έπιτάφιο.

— Με φώτισες!... Τώρα είναι που δεν σε καταλαβαίνω καθόλου. Μήπως σκοπεύεις ν' αλλάξεις τον Έπιτάφιο Θρήνο;

— Όχι, φίλε μου, σκοπεύω να του αλλάξω τον... αδόξαστο, αυτού του παλιανθρώπου του θείου μου!

Ο Φίλιππος σηκώθηκε από τη θέσι του. Ασφαλώς κάτι το σοβαρό συνέβαινε στον

φίλο του Γιαννάκη. Φαλακρός ήτανε — αυτό τώθλεπε — μά δεν ήξερε πως ήτανε και τρελλός.

— Γιαννάκη, σ' εξορκίζω, να είνε δυνατοί, τρομεροί... οι δεκασύλλαβοί σου... Και τσουχτεροί, άκοις; Τσουχτεροί, έστω και αν πρόκειται για ένα νεκρό! Άκουσε να σου πώ...

Οι δύο φίλοι καθήσανε πιδ άναπαυτικά για να εξηγηθούνε καλλιτέρα, άνάψανε και δυο τσιγαράκια για να έπηρεασθούν από την έμπνευσι.

Λοιπόν, να τί διηγήθηκε ο Γιαννάκης στον Φίλιππο:

Ο Γιαννάκης ήταν από τη Σμύρνη. Με την καταστροφή ξεκληρίστηκε το σπίτι του και ήρθε στην Άθήνα.

Στην Άθήνα παντρεύθηκε. Ήταν ευχαριστημένος ο Γιαννάκης από τη γυναίκα του, όχι γιατί ήταν όμορφη — τό είχε βλέπετε κι' αυτό τό προσόν, αλλά έπειδή ήταν καλή και ικανοποιώταν και με τό λιγά που κέρδιζε ο Γιαννάκης.

Ξαφνικά, μία μέρα, τό σπίτι τους άναστατώθηκε.

Κατέφθασε ένας θεός από την Άμερική.

Τώγχε ποτέ σας δοκιμάσει αυτό τό συναίσθημα της χαράς να βλέπετε θεό από την Άμερική να μπαίνει στο σπίτι σας;

Ε, ο Γιαννάκης, κόντεψε να τρελλαθεί από τη χαρά του... Ο θεός ήταν γέρος και κοιμωντυμένος. Δύο έγγυισεις για μία βέβαιη έξασφάλισι του μέλλοντος ενός άνεψιού.

Τό βράδυ, έπάνω σ' ένα πλουσιώτατο δείπνο ο θεός Καίσαρ διηγήθηκε στά άνήψια του τό βίο του.

Είχε φύγει δέκα χρόνων μετανάστης από τη Σμύρνη για τό Μπουένος Άύρες, πέρασε πολύ δύσκολες στιγμές στά πρώτα του χρόνια, αλλά κατάφερε και ξεγλύστρησε.

Κάτι δολλάρια γινήκανε περισσότερα και τό περισσότερα ένα εκατομμύριο. Κι' έτσι έγινε έφοπλιστής.

Παντρεύθηκε τότε, απέκτησε μάλιστα και κόρη. Μιά όμορφη κοπελλούσα «με τό ούλα της», σωστή γοργόνα.

Η Μοίρα όμως ήταν σκληρή γι' αυτόν. Το έπληξε θανάσιμως τό πιο προ-

σφιγμένο του δντα. (Σ' αυτό τό σημείο ο θεός εδάκρυσε).

Μία μέρα, ή κόρη του πού είχε γίνει περίφημη σωφερίνα, σε κάποια στρουση έτίναξε τό αυτοκίνητο μέσα σ' ένα βάραθρο.

Εύτυχως σώθηκε μόνο ο θεός. (Σ' αυτό τό σημείο άναστéναξε ο Γιαννάκης από άνακούφισι).

Από την ημέρα όμως εκείνη όλα πήγαιναν στραβά.

— Δεν λέω, είπε ο θεός, δόξα τώ θεώ μοι' μένει μία ασφάλεια ζωής ενός εκατομμυρίου και μερικές χιλιάδες στην Τράπεζα.

Τά άλλα όμως... βαπόρι, κτήματα, έμπορεύματα, σπιτία... όλα, όλα τάχασε.

Πήρε κι' αυτός «τών όμματιών του» κι ήρθε στην Άθήνα.

— Νόμιζα πως δεν είχα συγγενείς, τώρα όμως πού σε βρήκα, Γιαννάκη, όλα, όλα θά μείνουν σε σένα.

Ένα μήνα, δυό μήνες, τρεις, κοντά χρόνο τώρα ο πλούσιος θεός έτρωγε, έπινε, κοιμότανε στο σπίτι του άνεψιού. Ο μισθός και... λιγάκι παραπάνω ζώδεύονταν για την καλή περιποίησι του θεού. Με τό γαλατάκι του, τίς φρυγανίες, τό φρέσκο βούτυρο και τό καλό κρασάκι περιποιώταν ο Γιαννάκης τόν θεό.

Αισθανόταν ο άνθρωπος ότι ήταν ντροπή να πληρώνη τη διατροφή του. Θά τόν πρόσβαλλε τόν Γιαννάκη να του δίνη λεφτά, κανένα φρουτάκι όμως ή κανένα γλυκό δεν παρέλειπε να φέρη πού και πού. Άλλά όλα αυτά του τά έπιλήρωνε ο Γιαννάκης, διασκεδάζοντας στά κέντρα.

Μία μέρα ο θεός άρρώστησε. Πέντε χιλιάδικα κόστισε στον Γιαννάκη ή άρρώστεια αυτή — χαλάλι του, τί αξία είχαν οι πέντε χιλιάδες μπροστά στο εκατομμύριο κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μόλις μπόρεσε και πάτησε τό πόδι του ο θεός Καίσαρ, ή πρώτη του δουλειά ήταν να τρέξη στην Άσφάλεια.

— Πάμε να πληρώσω τη δόσι μου... Θεός φυλάξει να χάσω τό δικαιώματά μου...

Κι' όταν μπήκανε στά γραφεία:

— Καλημέρα σας, κύριε Καίσαρ! Δοσλος σας, κύριε Καίσαρ!

Όλος ο κόσμος τόν ήξερε.

Η ευχαρίστησις του Γιαννάκη ήταν άπερίγραπτη.

Εβλεπε τό ταμείο, τούς γραμματικούς... Μεθαύριο πού θά πέθαινε ο θεός του, θάρχόταν πιά μόνος και όλοι αυτοί οι άνθρωποι θάγαν να κάνουν μαζί του. Θά εισέπραττε τό εκατομμύριο.

Εκείνο τό βράδυ ο Γιαννάκης παρέθεσε ένα πολυτελέστατο δείπνο στον θεό Καίσαρα. Είχε αγοράσει ακόμα και στρεΐδια όρεκτικά.

Τώρα, θέλετε τό πολύ φαί, θέλετε τό στρεΐδια, ο θεός ξανακύλισε και μ' όλες τίς περιποιήσεις του άνεψιού και της άνεψιάς, επί τέλους πέθανε.

Ο Γιαννάκης τόν έθαψε με πρώτης τάξεως κηδεία, κάλεσε και όλους τούς γνωστούς και φίλους, έκτός από τόν Φίλιππο, γιατί ήξερε πόσο μελαγχολούσε σε τέτοιες περιστάσεις κι' έγραφε ποιήματα για τη ματαιότητα της ζωής.

Δέ βιάστηκε να πάη ούτε στην Άσφάλεια, για να μη φανή ότι ήταν τόσο πολύ της ανάγκης.

Τέλος μία μέρα τ' αποφάσισε.

— Καλημέρα σας, κύριε διευθυντά. Ήρθα να εισπράξω την ασφάλεια του θείου μου.

— Το θείου σου; Πώς λεγόταν ο θεός σου;

— Καίσαρ... Κ...
— Ο Καίσαρ Κ. δεν είχε καμιά ασφάλεια ζωής...

— Πώς; Μά ήρθαμε μαζί εδώ πού πληρώσε την τελευταία του δόσι.

— Τελευταία του δόσι; Λάθος κάνετε, κύριε. Δεν πλήρωνε ο θεός σας, εισέπραττε...

— Εισέπραττε; Μά πώς;

— Ήταν κάποτε υπάλληλος στο κεν-

Την αούη με τη δροσούλα
έξεφύτρωσε ένα ρόδο,
την αούη με τη δροσούλα
έμαράθηκε τό ρόδο...

.....
«Χθές τό έσπέρας εύρέθη τεμαχισμένον επί των γραμμών του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου τό σώμα μιας νέας. Έκ των άνακρίσεων άς διεξήγαγεν ή άστυνομία έξηκριώθη ότι ή νέα όνομάζεται Άννα Λέρτα. Οι λόγοι του διαθήματος είνε, κατά πάσαν πιθανότητα, έρωτικοί».
Αυτές οι λίγες γραμμές έδημοσιεύθησαν στις εφημερίδες της 13ης Ιουλίου, 1913. Όσοι τίς εδιάβασαν δεν έδωσαν και τόση σημασία.

— Κανένα τρελλοκόριτσο θά είνε, είπαν, πού σκοτώθηκε για να βάλη σε μπέλα την άστυνομία.

Κι' όμως... Κάτω άπ' αυτές τίς λίγες γραμμές, κρυθόταν ένα σπαραχτικό δράμα.

ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΣΤΑ ΣΤΗΘΕΙΑ

Εκείνο τό πρωί, στο μοδιστράδικο της όδοι Μητροπόλεως εργάζονταν έντατικά, γιατί έπρεπε να παραδοθή τό νυφικό φόρεμα κάποιας πλουσίας νέας, πού παντρευόταν τό βράδυ.

Η Άννούλα, ένα δεκαεφτάχρονο συμπαθητικό κοριτάκι, σκυμμένο επάνω στον μεγάλο πάγκο, έραβε συνεχώς χωρίς να σηκώνη κεφάλι.

Τά μάτια της ήσαν δακρυσμένα και πότε-πότε ξέφευγε από τό στήθι της κάποιος βαθύς άναστεναγμός.

.....

Τρικό κατάστημα της Έταιρίας μας στην Άμερική. Κι' έπειδή συνεπλήρωνε τριάντα χρόνια ύπηρεσίας, ή Έταιρία από ευγνωμοσύνη του είχε κόψει ως σύνταξη χιλίες πεντακόσιες δραχμές τό μήνα έν όσω ζούσε.

Ο Γιαννάκης είχε φτιάσει πολυτελέστατο τάφο. Είχε παραγγείλει και μαρμάρινο σταυρό.

Έλλειπε ή επιτάφιος επιγραφή.

.....

— Τώρα... δεν γυρεύω άλλο παρά να έκδικηθώ... Κάτι πού ν' αξίζει σ' αυτόν τό βρωμόγερο... Φαντάσου, Φίλιππε, πως και οι ιστορίες της γυναίκας του, του σύτοκινητού, της βομποριού... όλες ήσαν ψεύτικες... φανταστικές...

Ο Γιαννάκης εδάκρυσε.

Ο Φίλιππος τόν έλυπήθηκε. Κάθισε στο γραφείο του, κύτταξε ψηλά, έπειτα την κατσουφιασμένη μορφή του φίλου του, σκέφθηκε τό σταυρό πού περίμενε την αιωνιότητα των στίχων του και βούτηξε την πένα στο μελάνι.

Η επιτάφιος επιγραφή βγήκε σ' ένα τετράστιχο δεκασύλλαβο:

Ένθάδε κείται ο θεός Καίσαρας στον τάφο αυτόν πού δείχνει ο σταυρός, τόν είχα έλπιδά χρόνους τέσσαρας, μά βγήκε... άνθρωπος ο θησαυρός!

(Διασκευή έκ του Ιταλικού).

Ρωμαίοι Έραστοί 1η παλιν Οδύνη

Τό δράμα της μοδιστρούλας

Τό βάρος πού της έσφιγγε την καρδιά δεν μπορούσε πιά να τό άντέξει.

Τό βράδυ παντρευόταν εκείνος, εκείνος πού της είχε όρκιστή ότι θά την άγαπούσε αιώνια. Κι' άκόμη, ή σκληρή μοίρα πού ήθελε να την παιδέψη περισσότερο, έρριξε στά χέρια της τό νυφικό φόρεμα της γυναίκας πού της έκλεψε την άγάπη της, πού με τό πλούτη της κατώρθωσε να κάμη για πάντα δικό της τόν νέο των όνείρων της.

Μά τόν πόνο της καρδιάς της δεν μπορούσε να τόν έξωτερικεύση. Δεν μπορούσε να κλάψη για να ξεθυμάνη. Έπρεπε να εργάζεται και γρήγορα, γιατί ή προϊσταμένη της βιάζόταν.

Και ή Άννούλα προσπαθούσε να πνίξη τόν πόνο της. Ήταν φτωχοκόριτσο κι' οι λίγες δραχμές πού έπαιρνε από τό μοδιστράδικο άποτελούσαν τούς μόνους πόρους της οίκονόμιας της. Έραβε συνεχώς διακλώνοντας τά χείλη της. Από τό μυαλό της περνούσαν, σαν όνειρο, οι γλυκείες στιγμές πού πέρασε κοντά του.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΣ

Τόν έγνώρισε ένα βράδυ του Σεπτεμβρίου. Η μόρτα πού είχε ξεσπάσει ξαφνικά, την άνάγκασε να σταθή κάτω από μία ρεζίλα. Εκεί στεκόταν κι' εκείνος. Τήν έπλησίασε.

Τί θρωμύκαίρος, έψιθύρισε δειλά.

Η Άννούλα έκανε πως δεν άκουσε.

Ο νέος την έπλησίασε περισσότερο.

Είνε κρίμα να λασπώσετε τά παπούτσια σας, εσυνέχισε.

Εκείνη τί στιγμή, περνούσε από έμπρός τούς ένα μόνιππο. Ο νέος φώναξε τό άιαξά να σταματήση.

— Πέραστε, είπε στην νέα.

Σάν μαγνητισμένη, ή Άννούλα, ύπήκουσε. Άν και δεν ήθελε να συμμορφωθή με την παράκλησι του νέου, κάτι την έκανε να μη μπορεί να άντισταθή.

Ήταν ένα άδωσο κοριτάκι, πού πρώτη φορά έλαθωνόταν από τόν έρωτα.

Πέρασαν πολλές βδομάδες από εκείνο τό βράδυ. Η Άννούλα άφωσιώθηκε στο νέο πού έγινε άφορη νά γνωρίση την συγκίνησι του έρωτα.

ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Και κάποιο βράδυ ο άγαπημένος της δεν την περίμενε στο συνηθισμένο μέρος του ραντεβού τους. Η Άννούλα δεν άνησούχσε. Δικαιολόγησε την άπουσία του με κάποιαν επείγουσα δουλειά πού ίσως να τό έτυχε.

Τό άλλο πρωί, όμως, ή βόμβα έσκασε.

Ένας μικρός της έφερε ένα γραμματάκι. Τό άνοιξε με συγκίνησι και διάβασε:

«Άννούλα,

Πρέπει να με ξεχάσης. Οικογενειακοί λόγοι με άναγκάζουν να παντρευτώ.

Αυτός πού πάντα σε άγαπούσε και θά σ' άγαπά.

Η Άννούλα δέχτηκε τό χτύπημα της μοίρας με στωικότητα. Έσφιξε την καρδιά της και προσπαθούσε να ξεχάση.

Μά να, πού κάποιο τυχαίο γεγονός έγινε άφορη νά ξυπνήση τό παλιό της αίσθημα. Η πλούσια κόρη, ή μέλλουσα

γυναίκα του άγαπημένου της παρήγγειλε τό νυφικό της φόρεμα στο μοδιστράδικο πού εργαζόταν ή Άννούλα.

Η άτυχη νέα πού εργαζόταν τώρα για να φτιάξη τό φόρεμα εκείνης, πού έκλεψε την άγάπη της, τρυπούσε τά λεπτά της δαχτυλάκια για να ράψη τό σάβανο του έρωτά της!

Και ή δοκιμασία της δεν σταμάτησε ως εδώ. Όταν τελείωσε τό φόρεμα, ή προϊσταμένη της την διέταξε να τό πάη στο σπίτι της νύφης.

Κρατώντας τό φόρεμα μέσα σ' ένα μεγάλο κουτί και με τρεμάμενο βήμα, ξεκίνησε ή Άννούλα στο δρόμο του μαρτυρίου.

Περπατούσε άφηρημένη, χωρίς να ξέρη κι' αυτή πού πάει. Ο θόρυβος ενός τράμι την έκανε να συνέλθη.

Άμέσως σκέφθηκε την εύθύνη πού είχαν αναλάβει, σκέφθηκε ότι αν δεν πήγαινε τό φόρεμα έγκαιρώς θά έχανε τό ψαμί της και ετάχυνε τό βήμα της.

Ύστερα από μισή ώρα χτυπούσε τό κουδούνι ενός πλουσιού σπιτιού της όδοι Σίνα.

Μία υπηρέτρια της άνοιξε και την άδήγησε στο δωμάτιο της νύφης.

Είχε άρχισι να ξετυλίγη τό φόρεμα όταν άκούσε έξω από την πόρτα μία γνώριμη άνδρική φωνή. Η καρδιά της άρχισε να χτυπά και τά χείλη της τρέμανε.

Προσπάθησε να συγκρατηθή, αλλά δεν τό κατάφερε. Άρχισε σιγά-σιγά να σβύνη όπως είχε σβύσει και ο έρωτας του άγαπημένου της.

ΤΟ ΑΝΕΠΑΝΟΡΩΤΟ

Όταν συνήλθε, μία όμορφη γυναίκα στεκόταν άπάνω από τό κεφάλι της.

— Δεν έχεις τίποτα, μικρούλα μου, της είπε με στοργή. Μία μικρή λιποθυμία ήταν πού πέρασε.

— Νά με συγχωρήτε πού σας άνησούχισα, έφέλλαιεν ή Άννούλα. Τώρα είμαι έντελώς καλά και μπορώ να φύγω...

Πήρε τό τσαντάκι της και κατέθηκε με τρεμάμενο βήμα τίς σκάλες. Μόλις βγήκε στο δρόμο, άρχισε να κλαίη με άναφυλλητό.

Κάποιος εργατικός πού περνούσε σταμάτησε για να την παρηγορήση. Εκείνη άπομακρύνθηκε διασπαστικά.

Πού πήγαινε, ούτε ή ίδια δεν ήξερε. Κάτι, όμως, την έσπρωχνε προς τό Θησείο.

Όταν έφθασε μπροστά στο σταθμό, ένα ξαφνικό σούριγμα του τραίνου την έκανε να σταματήση. Η προηγούμενη σκηνή της ήρθε μονομιάς στο μυαλό της. Μπροστά της έβλεπε την γυναίκα, πού της έκλεψε την άγάπη της, άκούγε την φωνή του άγαπημένου της...

Δεν μπόρεσε να συγκρατηθή. Η ζωή της φαινόταν βαρετή. Χωρίς καθόλου να σκεφθή, κατέθηκε βιαστικά τίς σκάλες του σταθμού και εξαπλώθηκε στις γραμμές του σιδηροδρόμου.

.....

Την αούη με τη δροσούλα, έξεφύτρωσε ένα ρόδο, την αούη με τη δροσούλα, έμαράθηκε τό ρόδο...

.....

.....

.....

.....

Του τά ξεπλήρωνε διασκεδάζοντας τον στά κέντρα...

Μεταξύ μας

— Δέν μπορώ νά υποφέρω τις αποδοχολογίες, νού έλεγε τις προάλλες μία πολύ νεαρά μου φίλη. Θάθελα νά φύγω από τόν τόπο μας, νά ζήσω σέ άλλες χώρες, έξελιγμένες, εκεί όπου κυριαρχεί ή έλευθερία, όπου μία κοπέλλα μπορεί νά ζήση όπως κι' ένας άνδρας, χωρίς κανέναν απόλυτος περιορισμό.

— Άλλά ρωτώ τη μικρή μου φίλη: Είνε θεαταία πός αυτή ή ίδια, κάτω από άλλους ούρανοους θά μπορούσε νά ζήση όπως αυτοί που κατοικούν σ' εκείνες τις χώρες;

— Δέν είναι ούτε ο τόπος, ούτε ο ούρανος, ούτε ή αντιμετώπιση, ούτε ο αέρας που κάνουν τους ανθρώπους νά καταργούν ή νά σέβονται τις προλήψεις. Είνε οι ίδιοι οι άνθρωποι που από γενεά σέ γενεά δημιουργήσαν έναν δικό τους τρόπο τού σκέπτεσθαι. Τόν τρόπο αυτόν δέν τόν έμυήθησαν. Δουλεύθηκε μέσα τους, άκούστιά τους, επί χρόνια δόλοληρα, επί αιώνες, ώσπου, φθάνοντας στη τελική του μεταμόρφωση έκδηλώθηκε.

Γι' αυτό ή εξέλιξη έπειδή στις άλλες αυτές χώρες άκολούθησε μία κανονική πορεία είναι σεβαστή και καταργεί άφ' έαυτης τις προλήψεις.

— Άς μην άδμονή, λοιπόν, ή νεολαία άν ο τόπος μας φαίνεται αποδοχολογικός, άς εϋχεται άπεναντίας ή προόδός του νά συντελεσθή όσο τόν δυνατόν άργότερα, γιατί έτσι θά θεμελιωθούν στερεότερα οι βάσεις του.

— Άς άγαπούμε τόν τόπο μας όπως είναι, μέ τις προλήψεις του, μέ τις καθυστερημένες άκόμη ιδέες σέ μερικά ζητήματα. Σιγά-σιγά θά σβήσουν όλα αυτά, θά θαρτούν μαζί μέ τήν εποχή που πεθαίνει.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΤΑ ΡΟΜΠ—ΤΑΓΙΕΡ

Τά ρόμπ—ταγιέρ είναι τού πρακτικότερου είδους φορέματος για τις γυναίκες που θγαίνουν πολύ έξω μέ οίονδήποτε καιρόν. Είναι ο τόπος τού νεμί—σαι—όν φορέματος, που μπορεί νά φορεθί όποια δήποτε ώρα της ημέρας.

— Εφέτος τά ρόμπ—ταγιέρ γίνονται σέ όλα τά χρώματα, αλλά καταλληλότερα για τού κλίμα μας είναι τά μπλέ και τά γκρι, συνδυάζονται δέ μέ μικρόνια γιακαδάκια, που είναι πολύ της μόδας.

Θά φορεθούν έπίσης πολύ τά φανταζι ταγιέρ. Λιγότερο δέ τού καλοκαίρι τά κλασικά ταγιέρ. Αυτά είναι ένδεικτικά μάλλον για τούς χειμωνιάτικους μήνες.

ΤΑ ΕΜΠΡΙΜΕ

Τά έμπριμέ όφασματα είναι πολύ άν—έθγκ, μέ μόνη τη διαφορά ότι τά έρετεινά έμπριμέ έχουν μικρά σχέδια. Μόνον όταν πρόκειται για καρρόν επιτρπονται τά μεγάλα σχέδια. Αυτά όμως δέν συνιστώνται παρά μόνον στις πολύ λεπτές. Μία έύσωμος, θά προτιμήση μικρά σχέδια ή ριγέ όφασμα.

Τά έπανωφοράκια που θά συνδυέσουν αυτά τά φορέματα, είναι κατωμένα άπό λαινάς, κουκούλάρ ή τυσόρ. Στις ψηλές συνιστώνται οι κάτες.

— Ιδίως για τις διακοπές τού Πάσχα τού έπανωφοράκι αυτό είναι άπαραίτητο, γιατί οι περισσότερες έπωφελούνται της εύκαιρίας και κάνουν καμμία έκδρομή ή κανένα ταξίδάκι.

ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

— Όλες μας έπιθυμούμε νά ντυθούμε κομψά και συγχρόνως νά μην έξοδώνμε πολλά, δέν πρέπει όμως νά νομίζουμε ότι θά τού έπιτύχουμε αυτό χωρίς κόπο. Πρέπει και νά κοπιάσουμε πολύ και νά έχουμε έρευνητικότητα. Η τωρινή μόδα δέχεται ένα σωρό μεταποιήσεις, που μπορούν νά μας έοηθήσουν νά ντυθούμε έξοδώντας ελάχιστα. Κι' αυτό δέν θά μας έμποδίση διόλου νά κάμουμε και τις καινούργιες τουαλετίτσες· μας, που θά είναι όλες άνοιχτοχρώμες χαρωπές όπως άρμόζουν για τού Πάσχα.

Τά έμπριμέ τού 1935 έχουν σχέδια «στουλιζέ» και πολύ μικρά όπως είπαμε και πάρα πάνω. Όλα τά μεγάλα λουλούδια που έδέλεπε πέρσι καταργήθηκαν. Είναι ίσως μία ύστερόβουλη σκέψις της μόδας για νά μή κάνει νά αγοράσουμε νέο έμπριμέ και νά μή μπορούμε νά φορέσουμε τού περσινού μας; Διόλου άπίθανον. Τό γεγονός πάντως είναι ότι τά έρετεινά έμπριμέ είναι χάρμα όφθαλμών.

— Άν όμως για Πασχαλινό φόρεμα είναι ένδεικτικό ένα όφασμα σέ χρώματα άνοιχτά και ζωηρά, αυτό δέν σημαίνει ότι δέν θά ίδουμε και άπειρα σκοτεινόχρωμα όφασματα τού καλοκαίρι.

Πολλές πλιτ—ρόμπ θά έχουν φόντο σκόρο μέ σχέδια άνοιχτοχρώμα, ως άπαραίτητον δέ συμπλήρωμα μία μικρή και, για τήν κοπή της όποιας οι ραπτικοί όλοι άντιλαμβάνεται εις έπινοήσεις και γούστο. Πότε τήν παρουσιάζουν κομμένη άν—φόρμ, πότε κομμή έμπρός και μικρότερη πίσω, άλλοτε μέ δύο άνοιγματα και σέ κάθε περίπτωση είναι ώραιότητα και κομψότητα τή σιλουέττα.

Πολλές φοδότες είναι έπίσης κομμένες άν—φόρμ και ποικίλλονται μέ πολλά γκούτέ, πράγμα που εϋνοεί πολύ τις ψηλές.

ΟΙ ΤΟΝΟΙ ΣΕ ΑΝΤΙΘΕΣΙ

Γιά νά είσθε στη μόδα έφέτος, δέν πρέπει νά φορίτε ποτέ τού μαύρου χρώμα μόνο του, αλλά νά τού χρησιμοποιήτε για νά δείξετε πού ώρα ένα άλλο

χρώμα. Α. χ., κάτω από μία θέστα μαύρη θά φορέσετε ένα φορεμάκι γκρι, μπλέ ή μπλέ άνοιχτό ή πράσινο άμάν, καπέλλο μαύρο, τσάντα μαύρη και γάντια τού ίδιου.

— Πάντως έχετε όπ' όψιν ότι ένας τέτοιος συνδυασμός σκοτεινόχρωμου και άνοιχτού είναι κάτι που ιδιαιτέρως κολακεύει.

— Άλλοι συνδυασμοί είναι: άσπρο και μαύρο, πρ—σινω άνοιχτό και μαρόν, μπλέ μαρόν και μπλέ.

ΤΟ ΤΟΥΑΛ—ΣΙΡΕ

Θά χρησιμοποιηθί για ζώνες πλατιές ντραπαρισμένες, για καπελλάκια μαλακά, για μανιέτες γαντιών, για σάκους, γιακαδάκια κτλ.

Τό συνηθέστερο χρώμα είναι μαύρο μέ χρώματα ζωηρά, αλλά κόκκινο κτυπητό, κίτρινο και μπλέ για τά σκοτεινόχρωμα φορέματα.

— Η όδγκ τού τουάλ—σιρε είναι τού χαρακτηριστικόν της καλοκαιρινής μόδας.

Ο ΚΑΘΕΡΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

1) Ένα ταγιέράκι άπό όφασμα «καντριγιέ» μαύρο και άσπρο, κλασικό φορεμάκι, τσέπες προσηρισμέν., γιακάδες άντρίκιους, μανίκια φοδραρισμένα, έλαφρά φούστα κλός μέ πέντε πτυχές. Γιακάς δειμένος σέ γραβάτα.

2) Έλαφρό πανωφοράκι φοδραρισμένο κοντό, άπό μάλλινο όφασμα «εσπαστέ», ρόζ, μπλέ. Πλιτ—ρόμπ άπό «σουρά» ή μάλλινο. Μαξιέλι μπρος στό λαίμό. Μανίκι κοντό και ψηλό. Ζώνη άπό μουςαμά μαύρο, κομψωμένο στό πλάγι.

3) Φόρεμα και κάπ άπό μάλλινο όφασμα. Η κάπ φοδραρισμένη. Ζώνη ψηλά—κλείνει μέ μία πούκλα. Μανίκια γαντρισματά μέ όφασμα. Φούστα κλός.

4) Ταγιέρ άπογευματινό άπό «σουρά», ταφτά, ή μαύρο φάτγ. Φούστα φαρδιά, μέ «γκοντέ». Ζακέτα έφαρισστή. Μανίκια ¾. Τό κάτω μέρος τών μανικιών μέ «όργκαντι» και δαντέλλα. Η μπλούζα καλά έργασμένη.

5) Φορεμάκι άπογευματινό και ζακεττίτσα χωρίς μανίκια άπό κρέπ έμπριμέ μέ μεγάλη σχέδια μαυρόασπρα. Τό φάρδος της φούστας τών μανικιών είναι μπουγιονέ.

6) Πλιτ—ρόμπ μέ φούστα «κλός». Πένες στό μπροστινό τού κορσάκι και στό κάτω τών μανικιών. Μικρό γιακαδάκι. Φαρδιά ζώνη άπό μαύρο μουςαμά.

7) Φόρεμα «εστέλ» άπό μουςελίνα ή ταφτά έμπριμέ. Η φούστα φαρδιά και άνασηκαμένη. Τό κορσάκι «εντραπέ» στη ράχη ως τη μέση.

8) Φόρεμα άπό άσπρη μουςελίνα, πολύ φαρδιά άπό πίσω. Μικρή ζώνη άπό όφασμα.

Καλλωπισμός

Τις προάλλες άκούσαμε τόν άκόλουθο διάλογο σέ μία δεξίωση. Μία κυρία έλεγε στη φίλη της:

— Δέν έξερεις, καμήνη, τί έπαθα. Πήγα προχθές νά κάνω περμανάντ και ο κουαφέρ μου μου έκαψε τά μιά μου μαλλιά.

— Καλά πού μου τό λές, αγαπητή μου, γιατί έτοιμαζόμουν νά πώ νά κάνω κι' εγώ.

Είπα μεγάλη δρεξί νά πλησιάζω τις άγνωστές μου αυτές κυρίες και νά τούς πώ: «Πού ζήτε και οι δύο σας, δέν έξέρετε ότι ποτέ δέν θά καούν τά μαλλιά σας άν πάτε σέ κουαφέρ καλόν, πού έξεί τή δουλειά του; Και νά τούς πώ ακόμη: «Δέν ξέ-

Η κοπτική

ΜΑΘΗΜΑ 2ον

Στό προηγούμενο μάθημα (2ον τεϋχος «Ατλαντίδος») είπαμε πώς πρέπει νά καιδώνουμε τά μέτρα για νά άποφύγουμε και τού ελάχιστον λάθος. Σήμερα σας δίνουμε έναν πίνακα, ο όποιος σας πληροφορεί άκριβώς τά μέτρα πλάτης για σώματα φυσικά,

Φάρδος Στήθους	Φάρδος πλάτης για σώματα...				Άριθμόν Μανεκέν
	Φυσικά	Γυρτά προς τά έμπρός	Γυρτά προς τά πίσω		
40	16	17	15		36
44	17	18	16		40
48	18	19	17		44
52	19	20	18		48
56	20	21	19		52
60	21	22	20		56

ρετε πώς άν φοδασθε τού κάψιμο, μπορείτε νά άπαιτήσετε από τόν κουαφέρ σας νά σας κάνει μανάντ, χωρίς νά χρησιμοποιήση τόν ήλεκτρο, αλλά μόνον φάρμακο; Αυτό είναι γεγονός και τά μαλλιά δέν διατρέχουν τόν παραμικρόν κίνδυνον, άν τού φάρμακο που χρησιμοποιείται είναι καλό.

Η τωρινή μόδα τού κτενίσματος θέλει άπαραίτητως σγουρά μαλλιά και πολύ καλόν κουαφέρ, πού νά ξέρη και τί όντουλάρισμα θά κάνει για τού κτενίσμα.

Οι σημερινές μπούκλες δέν μοιάζουν διόλου μέ τις παλιές, είναι πλάι και άπαιτούν μαλλιά όντουλαρισμένα.

Καθώς ή σιλουέττα όλο και λεπταίνει τού κεφάλι, κατ' άντίθεσιν τού προσθέτει όγκον και καταρτίθσαν πιά τά κολλημένα μαλλιά. Οι γυναίκες άν έχουν διόλου νά παραπονεθούν γι' αυτή τήν έστροπία της μόδας, γιατί τις κολακεύει πολύ και τού καλοκαιρινά καπέλλα θέλουν ιδιαιτέρως καλό χνίσμα και περιποιημένα μαλλιά.

Συμπεριφορά

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Σέ πολλά σπίτια πού όπάρχει χώρος, όπάρχει και καπνιστήριον, όπου περνούν οι κοριοί μετά τού γεύμα και παίρνουν εκεί τόν καφέ τους. Εκεί φυσικά θά καπνίσουν και τού σιγαρέττο τους. Γενικά όμως τού ζητήμα τώρα πού όλες οι γυναίκες σφύδον καπνίζουν τί γίνεται; Περνούν κι' αυτές τού καπνιστήριον;

— Όχι, είναι πολύ άντιασθητικό αυτό και για τόν λόγο αυτόν οι κυρίες περνούν στό σαλόνι και καπνίζουν εκεί. Τήν ώρα εκείνη, πού οι κύριες έρσκονται στό καπνιστήριον, έπωφελούνται οι κυρίες για νά πούδραρισθούν λίγο και νά φρεσκάρουν τά χείλη τους, γιατί περιττό νά πούμε ότι αυτό πρέπει νά γίνεται πάντα διακριτικά και όχι μέ παρουσία θεατών.

Σ τούς κυρίους σερβίρεται και λικέρ μετά τήν καφέ και στις κυρίες τού ίδιο μέ μόνη τήν διαφορά ότι για τις κυρίες θά διαλέξουμε πού γλυκό λικέρ, όπως λ.χ. τού σέρεν, τού κουαντρώ κτλ.

— Όταν τελειώσουν τού καπνισμά τους οι κύριες γυρίζουν στό σαλόνι και έρσκονται τις κυρίες.

Τότε ή οικοδέσποινα φροντίζει νά άρσιση τού καπνιστήριον, για νά είναι έτοιμο νά δεχθί και πάλιν καπνιστές.

Φροντίζει έπίσης νά έχουν όλοι οι καλεσμένοι της συντροφία και επιδιώκει νά σχηματισθούν μικροί—μικροί όμιλοι, γιατί ένας μόνον μεγάλος όμιλος δέν μπορεί ποτέ νά προσφέρη εύχαριστία σέ όλους.

Νοικοκυριό

Ο ΞΕΝΩΝ

Μερικά σπίτια έχουν δωμάτια που περιστέφουν και τότε μπορούμε νά έχουμε τήν πολυτέλεια ενός ξενώνου, αλλά πολύ κακώς έσυνήθισαμε νά χρησιμοποιήσουμε τόν ξενώνα ως άποθήκη κι' έτσι δέν μπορεί νά εκτελέση τόν προορισμό του. Ο ξεών για νά μπορή νά χρησιμεύση στόν φίλο πού θά φιλοξενήσουμε πρέπει νά είναι σαν ένα μικρό σπίτι.

Δηλαδή, δέν θά είναι μόνον κρεβάτοκάμαρο, αλλά θά έχη μέσα και ένα γραφείο και μία είσελθική καθώς και μία ζεστή γωνιά πού θά μπορεί ο ξενιζόμενος νά πέρσση εύχάριστα τις ώρες τού όταν έχη διάθεσι νά μείνη λίγο μόνος στό δωμάτιο, πού είναι προαρισμένο γι' αυτόν.

— Έν πρώτοις, δέν θά διαλέξουμε για ξενώνα τή χειρότερο δωμάτιο, αλλά ένα δωμάτιο πού νά έχη ε δυνατόν και ήλιο άέρα και θέα όμορφη.

Θά έχη μέσα ντουλάπα, συρτάρι, τουαλέττα, κουρτινάκια στό παράθυρα, ριντώ, φωτισμό και πρό πάντων άπόλυτη καθαριότητα.

— Εκτός όλων αυτών θά προσπαθήση ή νοικοκυρά ν' άντιληφθί τά γούστα και τις συνήθειες τού ξένου της για νά τόν περιποιηθί άνάλογα και νά τόν κάμη νά άισθανθί σαν στό σπίτι του.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

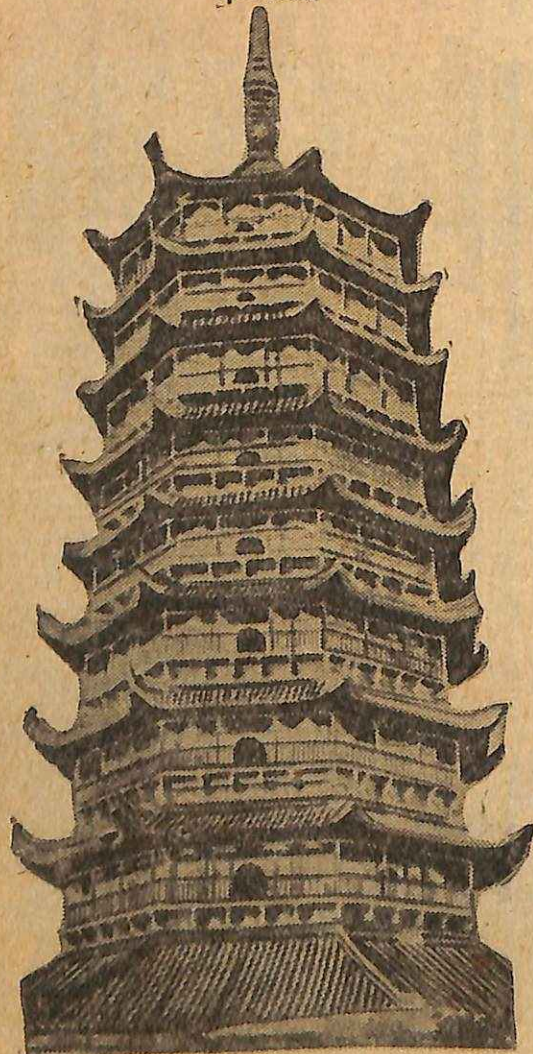
ή γυρτά προς τά έμπρός, ή γυρτά προς τά πίσω καθώς και τά νούμερα τών μανεκέν τά όποια άντιστοιχούν προς αυτά. — Άς όσων πρέπει πάντοτε νά παίρνουμε τού φάρδος τού συνήθους διηρημένο σέ δύο, καθώς έχουμε πη ήδη. Θά ίδουμε δέ ότι τά μανεκέν (κοιλάδες) τά όποια άντιστοιχούν είναι πάντα κατά 4 πόντους μικρότερα. Έάν, δηλαδή, έχουμε ως π.χ. σέ τού στήθους 48, τού μανεκέν θά είναι 44 (καθώς μανεκέν έφέρει και τού νούμερό του) ή έάν στήθους έχουμε 38, τού μανεκέν του θά είναι 34κπ.

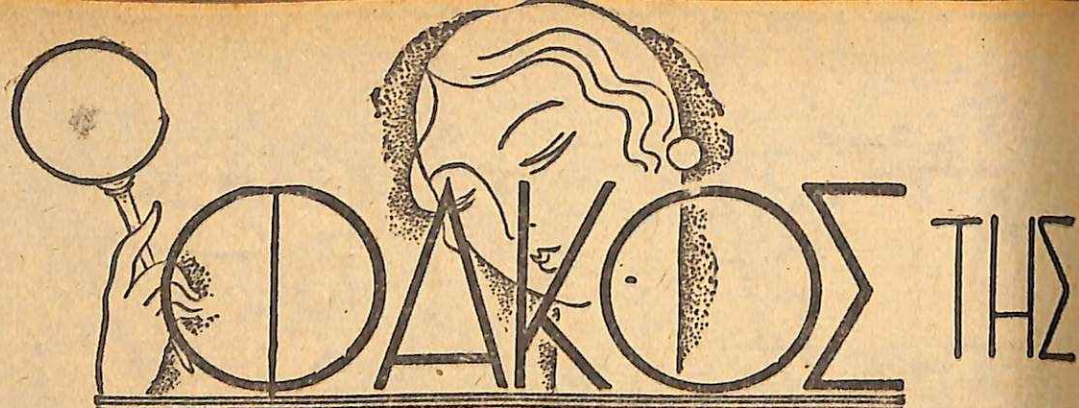
ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ο μεγάλος Άμερικανός εφευρέτης Ντρκ Τζάκσον, καθηγητής του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας ανέκαλυψε ένα ειδικό-τατο μηχάνημα προς αντικατάστασιν των ηλιακών ακτίνων. Ετσι κάθε γυναίκα που θέλει μετά το μπάνιο της να κάνει ήλιοθεραπεία, μπορεί μέσα στο σπίτι της με ένα ελάχιστο έξοδο 2 φράγκων να κάνει μία ήλιοθεραπεία που θα της κό-στιζε πάρα πολλά αν έπληγαν σε λου-τρόπολη.

ΑΡΧΑΙΕΣ ΠΑΓΟΔΕΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Αυτή η φαντασμαγορική κατοικία δεν ε-νε κανένα χάρτινο παιχνιδάκι, αλλά α-πλούστατα μία παγόδα, ένας κινέζικος γραφικώτατος ναός που με τις αξιοπερ-έργες κόγχες του στολίζει μία γωνία της "Από Ανατολής. Είναι ο ναός του Πέι — Τού στην επαρχία του Κιαγκσού. Έχει 70 μέτρα ύψος και 9 πατώματα. Ένα ελ-δος δηλαδή ούρανοξύστου.

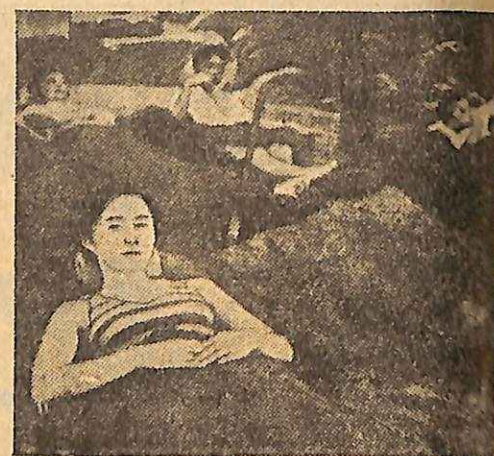
ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΗΝ ΚΑΛ-ΛΟΝΗ ΤΗΣ!

Μία έκκεντρική Άμερικανίς επενόησε ε-ναν πρωτότυπο τρόπο για να διατηρή-την καλλονή της. Όταν βρίσκεται στο σπίτι της, αλείφει το πρόσωπό της με ένα ειδικώς κατασκευασθέν μίγμα από ρο-δόνηρο βαζελίνη, λίπος καγκουρά και άλλες καλλωπιστικές ουσίες. Στην εικό-να μας φαίνεται την ώρα που αναπαύε-ται μετά το πρωινό της πρόγευμα. Πρέ-πει να σημειωθεί ότι η έκκεντρική Άμε-ρικανίς έχει περάσει ήδη τρεις έτη Μαίους και όμως χάρις στη μέθοδό της και σε μερικές ενέσεις... Βορονόφ εξακο-λουθεί να βρίσκεται στην πρώτη νεότη-τα! Έχει παντρευθεί οκτώ φορές και τώ-ρα ετοιμάζεται να χορέψει πάλι τον χορό του Ήσας με ένα νέο μόλις 23 ετών!...

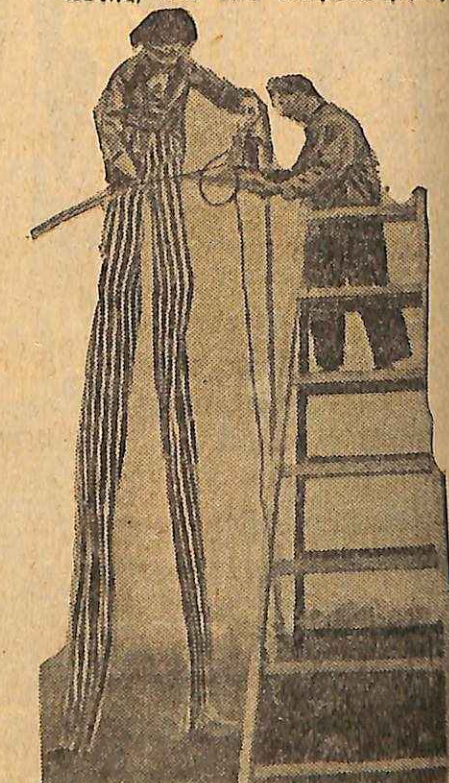
ΤΑ ΣΚΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η νέα στρατιωτική τέχνη προέβλεψε και τον πόλεμο μέσα στα χιόνια. Η ειδί-σας μας έρχεται από την Αμερική, ότι ο άμερικανικός στρατός παρήγγειλε ιδιόρ-ρυθμον τύπον αντιαεροπορικών πολυβό-λων μονταρισμένων άπάνω σε σκι. Τα πο-λεμικά αυτά σκι μεταφέρουν με μεγάλη εδκόλια και ταχύτητα τα πολυβόλα έ-πάνω στο χιόνι, όπου ασφαλώς δεν θα μπορούσαν να μεταφερθούν με κανένα άλλο μέσον.

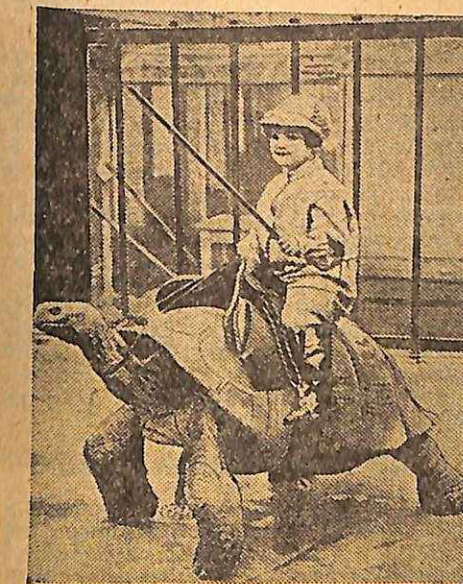
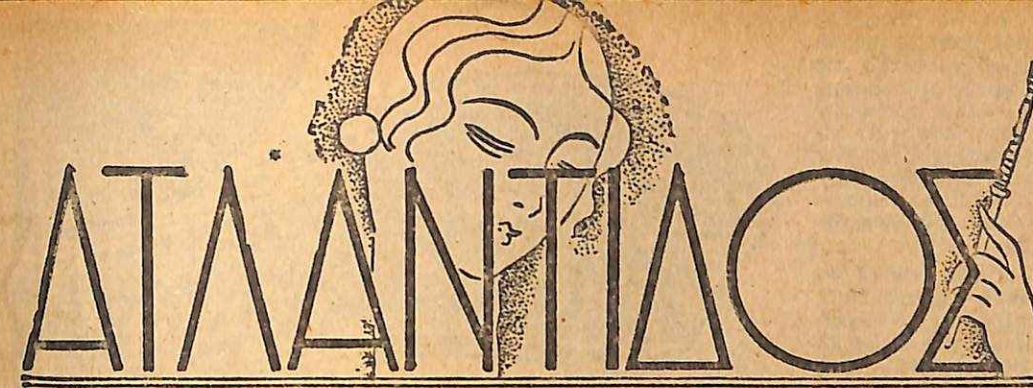
ΑΜΜΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Σε μία απόμερη ακτή του Τόκιο οι έπι-στήμονες της Ιαπωνίας ανέκαλυσαν ότι ή άμμος έχει ραδιοθεραπευτικές ιδιότη-τας. Άμέσως το κράτος που φροντίζει για την υγείαν των υπηκόων του δεν άφησε σε κανένα ιδιώτη την εκμετάλλευσιν, α-λά διά διαφημίσεων προσκαλεί τον Ιαπωνικό λαό να σκεπάζεται με την άμμο της ακτής αυτής, που είναι θαυματουργός.

ΒΟΗΘΟΣ ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΥ

Ο Ζοζέφ Μαριόμ στη Λυών εκίνησε το έ-να διαφέρον των εργολάβων με έναν παράξε-νο βοηθό που χρησιμοποιεί. Ο βοηθός αυ-τός που είναι ανεβασμένος σε δύο τεράστια ξυλοπόδαρα πηγαίνει κι' έρχεται κουβα-λώντας τα διάφορα έργαλεία στο άφει-τικό του.

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

Εκτός από τον ελέφанта και τις μικρές ζέμπρες, τα Έγγλεζόπουλα που συχνά-ζουν στον ζωολογικό κήπο του Λονδίνου διασκεδάζουν καθκαλλικούντας μι-ά τε-ραστία χελώνα του Ίνδικου Ωκεανού, την οποία μάλιστα έχουν ονομάσει στο-πεζότατο όνομα «Βασίλισσα Μαρία». Ο-πως βλέπετε στην εικόνα μας, ο μικρός παριστάνει τον τζοκεύ και γυρίζει γύρω από τα κλουβιά των θηρίων.

ΕΝΑ ΚΩΦΑΛΛΟ ΠΑΙΔΙ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΝΑ ΜΙΛΑ

Τα παιδιά που γεννώνται κουφά, χάνουν έπειτα από λίγον καιρό έντελώς και την διμιλία τους. Η Ιατρική έπιστήμη μετα-χειριζόμενη τον ήλεκτρισμό, κατάρθωσε να διδάσκη την διμιλία στους μικρούς κωφαλάλους. Το πείραμα είναι πάλι δύ-σκολο. Για την ώρα μεταχειρίζονται δύο μηχανήματα ηλεκτρικά: Το φωνητικό και το ακουστικό. Το πρώτο χρησιμεύει για να άπλοποιή τους ήχους στη φωνητική τους, το δεύτερο για να επικοινωνή τηλε-φωνικώς διά των δακτύλων με τον κω-φάλλον. Η φωτογραφία μας δείχνει έ-να Έγγλεζόπουλο κωφάλαλο τη στιγμή που προσπαθεί να μάθη το μάθημά του. Η έκφρασίς του δείχνει με πόση προσοχή γυρεύει να μπη μέσα στον κόσμο των ή-χων. Άκουμπά το ένα του χέρι στο δα-κτυλοτηλεφωνικό μηχανήμα, ενώ μα-ζεύει τους ήχους με ένα μικρόφωνο.

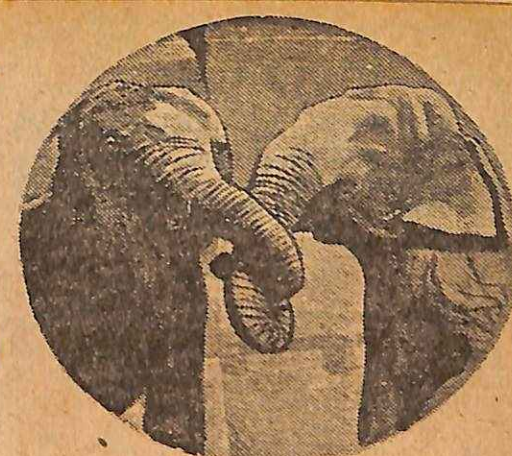
ΗΜΕΡΩΜΕΝΟΣ ΒΟΑΣ

Ο Άγγλος φυσιοδίφης σέρ Τζιμ Τζάκ-σον επιστρεφοντας από το ταξείδι που είχε κάνει στις Ίνδι-ας έφερε μαζί του έ-να τεράστιο βόα. Τον έχει διαμείσει σε τέ-τοιο βαθμό, ώστε τον τυλίγει γύρω από τον λαιμό του χωρίς κανένα φόβο. Έν-νοείται, το έχει αφαιρέσει τα φαρμακερά του δόντια και έτσι είναι έντελώς ακίνδυνος.

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ

Ένας Γερμανός καλλιτέχνης έσκέφθηκε να φτιάξη μαριονέττες με κινέζικα αν-θρωπάκια. Οι μαριονέττες αυτές είναι κα-μωμένες από έβνο και οι κλειδώσεις των δουλεύουν με εύ-τολιαν ώστε να έκτελούν και τις πιο δύσκολες κινήσεις.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Ο φύλαξ των ελεφαντών του μαχα,αγιαθ της Κακορόνα μεταξύ άλλων πραγμάτων τα όποια έχει μάθει στους ελέφαντάς του είναι και ο χαιρετισμός όταν συναντώνται κάθε πρωί. Όπως βλέπετε οι δύο δυό-φυλοι έχουν περάσει ο ένας την πρσοκί-δα του άλλου με ένα τέτοιο εγκάρδιο τρό-πο που μόνον άνθρωπος μπορούσε να τον είχε διδάξει.

ΠΤΗΝΑ—ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΙ

Είς την Γερμανίαν, οι στρατιώται της «Ράιχσνερ» ασχολούνται καθημερινώς είς την εκμάθησιν διαφόρων μεγάλων πτη-νών, των σαλπιαμάτων του πολέμου. Είς την φωτογραφίαν, ένας στρατιώτης κρα-τών είς τας χείρας του ένα έξ αυτών των πτηνών, είδοποιεί την αναχώρησιν του διά τον προορισμόν του ενώ ένα άλλο σάλπι-σμα καλεί τον «ταχυδρόμον». Κατά τα τελευταία γυμνάσια της Ράιχσνερ τα ά-ποδημητικά αυτά πτηνά εξετέλεσαν δια-φόρους πτήσεις μέχρις αποστάσεων 20 χιλιομέτρων. Ως φαίνεται ο ήχος της σάλπιγγος θα άκούεται υπό των πτηνών αυτών είς μεγάλας αποστάσεις.

ΣΚΥΛΟΙ... ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ

Μία Άγγλις άριστοκράτις από το Λέβεν Σούσεξ όνόματι Λεσλί Ρόσντον εγύμνασε με μεγάλη όπομονή τα όκτώ θαυμάσια λυκοσκύλα της να παίζουν... ποδόσφαιρο! Στην εικόνα μας φαίνονται οι σκύλοι που άμυλλόνται σε τέχνη τους... συναδέλ-φους των ανθρώπων ποδοσφαιριστάς. Η πλουσία Άγγλις διοργανώνει ταχτικά στην Επαυλί της «μάτς» και προσκαλεί έ-λη την άφρόκρεμα του Λονδίνου για να παρακολουθήση τον... άγωνα. Κάποιος έ-πιχειρηματίας της προσέφερε ένα κολοσ-σιαίον ποσόν για να το πουλήση τους σκύλους, αλλά αυτή δεν έδέχθη. Προτί-μησε να τους κρατήσει αυτή για να προσ-φέρη ένα εδχάριστο θέαμα στους προσκε-κλημένους της.

Οι στάρ μας λένε τὰ μυ- στικά τους

ΤΟ ΑΔΥΤΟ ΤΗΣ ΜΠΡΙΓΚΙΤΤΕ ΧΕΛΜ

«Η Μπριγκίττε Χέλμ είναι μιά από τις μεγάλες ευνουόμενες του Χίτλερ, όπως η Λιάνα Χάινα και η Λένι Ρίφενσταλ. Κά-

«Η περίφημη «μαύρη Γκρέτα», χορεύτρια-στάρ Μάκ Κίνεϊ, με σπολή ρούμπας

θεται στη λεωφόρο Σάρλεμερ του δυτικού Βερολίνου. Τό «χόμ» της είναι κατάλευκο, άθωο, παρθενικό, θά λέγαμε. Γιαντού βλέπει κανείς άσπρα μεταξωτά, άσπρα έπιπλα κι' άσπρα λουλούδια. «Η Μπριγκίττε λατρεύει τὸ φῶς, τὸν ἥλιο, τὴν ἀγνότητα. Αὐτὸ τὸ κουκλόσπιτό της εἶνε ἀπλούστατο: Τραπεζάρια, σαλόνι, μπάνιο. Ὅλα εἶνε στὴ σειρά, κάτασπρα, καθαρὰ, σὰν νὰ ζῇ μέσα σ' αὐτὰ ἕνας... ἀγγελοσ.

«Η «Ξανθή γόησσα» ξυπνάει πρωί, κάνει μισή ὥρα γυμναστική κι' ὕστερα παίρνει τὸ πρόγευμά της καὶ ποτίζει μονάχη τὰ λουλούδια τῆς βεράντας της. Εἶνε μιά παληὰ συνήθεια, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν μικρὸ κορίτσι. Τὰ λουλούδια εἶνε ἡ μεγάλη ἀδυναμία της.

Ὁ κήπος τοῦ σπιτιοῦ της εἶνε μεγάλος καὶ ὑπερβολικὰ ρομαντικός, ὅπως στὰ μυθιστορήματα τοῦ Ρίχτερ. Εἶνε γεμάτος ἀπὸ παληὰ, αἰωνόβια δένδρα. Ἰδιαιτέρη συμπάθεια δείχνει στοὺς κάκτους. Ἐπίσης τῆς ἀρέσουν πολὺ τὰ κυκλάμινα.

«Η «μοιραία» Μπριγκίττε ἀγαπᾷ τὸ «χόμ» της καὶ περνάει σ' αὐτό, ὅταν δὲν ἔχει δουλειὰ στὸ στούντιο, τίς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας της. Ἐχει μιά βιβλιοθήκη μὲ ἐκλεκτὰ ἔργα καὶ διαβάζει μὲ πάθος κάθε καινούργιο κι' ὁμορφὸ μυθιστόρημα. Δέχεται πολὺ λίγους φίλους της καὶ δὲν δίνει ποτὲ δεξιώσεις. Πρὸςπαθεῖ νᾶνε ὅτο τὸ δυνατό λιγώτερο κοσμική.

Πάνω στὴ τουαλέττα της ἔχει πάντα μιά φωτογραφία τῆς παιδικῆς της ἡλικίας: Ἡ Μπριγκίττε Χέλμ, ὀκτῶ χρόνων, καθισμένη σὲ μιά σκονιένια κούνια, ἀνάμεσα σὲ ἀνθισμένες ἀμυγδαλιές.

«Η «Ξανθή γόησσα» εἶνε ἡ πιὸ ρομαντικὴ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου.

ΜΙΑ ΓΚΑΦΑ ΤΗΣ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

«Η Τζόαν Κράουφορντ, μολοντί εἶνε μιά μεγάλη χορεύτρια, δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ μουσική. Μιά μέρα λοιπὸν ποὺ ἀκούγα τὸ ραδιόφωνο στὸ σαλόνι τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, φώναξε ὀλόχαρη:

— «ὦ, πόσο εἶνε ὁμορφὸ αὐτὸ τὸ φῶξ-τρότ!

— «Μὰ δὲν εἶνε φῶξ-τρότ... παροτήρησης δειλά ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, λατρεύει τὴ μουσική. Εἶνε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν «Ἡρωική Συμφωνία» τοῦ Μπετόβεν.

— «Ἄ, ἔτσι! Ἐκάνε ἡ Τζόαν. Πρέπει ὁμως νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶνε ὁμορφὸ σὰν ἕνα φῶξ-τρότ!

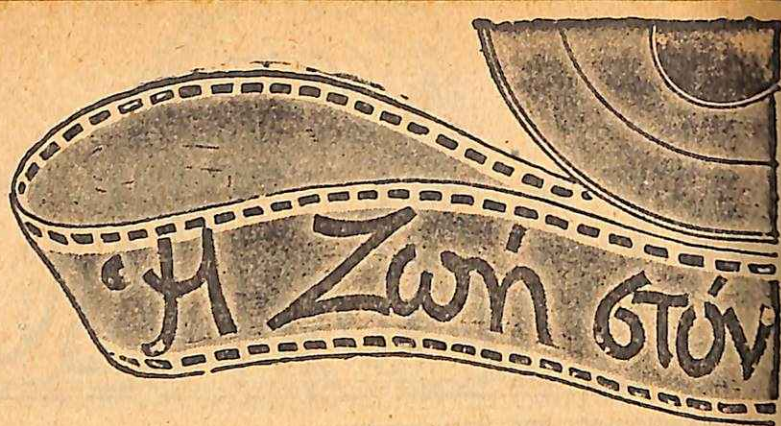
Περὶττὸ ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ἡ σιωπηλὴ Γκρέτα... κοκκίνισε γιὰ λογαριασμό της.

Η ΜΑΡΙ ΓΚΛΟΥ ΡΩΣ... ΕΥΑ

«Η τσαχπίνια «βεντέττα» τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου Μαρί Γκλουρὺ εἶχε αὐτὲς τίς μέρες μιά ἀρραξενη περιπέτεια. «Γύριζε» στὸ Λονδίνο τὸ τελευταῖο της φιλμ, ποὺ ἔχει ὡς σενάριο μιά κομεντί τοῦ Σαβουάρ, μεγάλῃς ἐπιτυχίας, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Γαλαξίας». Σὲ μιά σκηνὴ αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ φιλμ ἔπαθε κάτι, ποὺ θὰ τὸ θυμάται σ' ὅλη της τὴ ζωὴ. Ἡ

Τζιν Χάρλου, ἡ βεντέττα μὲ τὰ πλατίνεα.

Μαρί Γκλουρὺ παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὸν κινηματογραφικὸ φακὸ μ' ἕνα ὑπέροχο νυφικὸ φόρεμα, τοῦ ὁποίου ἡ οὐρὰ ἦταν ἀτελείωτη. Μὰ πρέπει νὰ προσθέσωμε ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ τὸ νυφικὸ, ἡ ὁμορφὴ «βεντέττα» δὲν φοροῦσε τίποτα ἄλλο!... Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ «γύριζε» αὐτὴ τὴ σκηνή, ἕνας ἀφηρημένος «κομπάρσος» πάτησε τὴν ἀκρὴ τῆς οὐρὰς τοῦ νυφικοῦ της. Καὶ τὸ φόρεμα γλίστρησε ἀπὸ πάνω της, ὅπως σκίζεται ἕνα πέπλο. Ἡ Μαρί Γκλουρὺ τότε παρουσιάστηκε σὰν νὰ ἔπαιζε τὸ ρόλο τῆς... Εὐᾶς καὶ φυσικά ὅλοι οἱ ἄνδρες ποὺ βρισκόνταν στὸ στούντιο δὲν εἶχαν νὰ κάμουν τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ γυρίσουν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τὸ κεφάλι τους.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

«Ένας διάσημος Πολωνὸς ζωγράφος, ὁ κόμης Σομπιέσκου, βρίσκεται σήμερα στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ κάνῃ τὸ πορτραῖτο τῶν τριῶν ὡραιότερων «αστέρων» τῆς ὀθόνης: τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, τῆς Μαρί Λένε Ντῆτριχ καὶ τῆς Ἄννας Στέν. Μὰ πρὶν ἀρχίσῃ τὴ δουλειὰ του, ὁ Πολωνὸς ζωγράφος θέλησε νὰ μᾶς πῇ τίς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὰ μέλλοντα μοντέλα του. Κατὰ τὴ γνώμη του, λοιπὸν, ἡ Ἄννα Στέν ἔχει τὸ πιὸ ἐκφραστικὸ γυναικεῖο πρόσωπο τοῦ κόσμου, γιατί, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε ὁμορφὸ, δείχνει χαρακτήρα καὶ πείρα ζωῆς. Ὅσο γιὰ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ «Σφίγγα τοῦ Χόλλυγουντ» ἔχει τὸ πιὸ συμμετρικὸ πρόσωπο ποὺ συνήνησε στὴ ζωὴ του. «Ένα τέτοιο πρόσωπο ζητοῦν γιὰ νὰ ζωγραφίσουν ὅλοι οἱ πραγματικοὶ ζωγράφοι. Μὰ, κατὰ τὴ γνώμη του πάντα, ἡ Μαρί Λένε Ντῆτριχ εἶνε πιὸ ὁμορφὴ καὶ πιὸ ἐνδιαφέρουσα καὶ ὡς γυναίκα καὶ ὡς καλλιτέχνης.

ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ ΤΗΣ ΝΤΗΤΡΙΧ

Κατὰ τὸ τελευταῖο ταξίδι της στὴ Ν. Ὠρκῆ, ἡ «Ξανθὴ Ἀφροδίτη» θέλησε ν' ἀγοράσῃ ἕνα περσικὸ χαλί γιὰ τὸ σαλόνι της. Μπῆκε, λοιπὸν, στὸ κατάστημα ἑνὸς ἐμπόρου, ὁ ὁποῖος τὴν ὑποδέχθηκε μὲ ἐδαφιαῖες ὑποκλίσεις καὶ διάλεξε ἕνα μεγάλο χαλί μὲ πολὺχρωμα ἀραβουργήματα.

— Πόσο θέλετε γι' αὐτό; τὸν ρώτησε.
— Δέκα χιλιάδες δολάρια...
— Μὰ γιατί εἶνε τόσο ἀκριβὸς; ἀπὸρήσε ἡ Μαρί Λένε Ντῆτριχ.
— Γιατὶ εἶνε ἀντάξιο τοῦ γούστου σας, τοῦ ὑπέροχου γούστου σας..., τῆς ἀπάντησε ὁ ἔμπορος.
Ἡ μοιραία Μαρί Λένε κολακεύθηκε, μὰ θέλησε ὥστόσο νὰ παζαρέψῃ.
— Εἶνε πολλὰ δέκα χιλιάδες δολάρια..., παρατήρησε.
— Γιὰ σᾶς δὲν εἶνε πολλὰ, κυρία μου, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀρνηθῶ τίποτα, θὰ σᾶς τὸ δώσω μόνο ὀκτῶ χιλιάδες...
— Τὸ παίρνω! τοῦ ἀπάντησε ἡ Ντῆτριχ, νομίζοντας ὅτι εἶχε μπροστὰ της ἕναν φανατικὸ θαυμαστή της.
Κι' ἔκαμε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κατάστημα.
— Κυρία, τῆς φώναξε τότε ὁ ἔμπορος.

ἔχασατε νὰ μοῦ ἀφήσετε τ' ὄνομά σας... Ἡ Μαρί Λένε Ντῆτριχ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ της. Καὶ φυσικά, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἔμπορο, ποὺ δὲν ἤξερε ποιά ἦταν, δὲν ἀγόρασε τὸ περσικὸ χαλί του!...

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΗΣ ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥ

Ἡ «βεντέττα» μὲ τὰ πλατίνεα μαλλιά» πήρε αὐτὲς τίς μέρες τὸ τέταρτο δ αἰγυγίό της. Τὸ περιεργότερο εἶνε ὅτι ἐδίλωσε στοὺς Ἀμερικανούς δημοσιογράφους πὼς δὲν θὰ ξανατολήσῃ πιά νὰ προσφέρῃ τὸ μοιραῖο «ναὶ» μπροστὰ στὸν πάστορα! Θέλει νὰ μείνῃ ἐλεύθερη καὶ ἀνεξάρτητη. Γιὰ τοιο λόγο τώρα χάρισε τὸν ἄντρα της; Ἀπλούστατα, ὁ ἀναβὸς ὁπερατέρ Χάλ Ρόσσον εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ διαβάζῃ κάθε πρωτὶ, στὸ κρεββάτι, ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα, πράγμα ποὺ ἐξενεῦριζε τρομερὰ τὴν Τζιν Χάρλου, γιατί δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἄνδρα της ἔτσι ὅπως ἔμενε ὡς ὁλόκληρος σιωπηλός.

Οἱ κακές γλῶσσες ὥστόσο λένε ὅτι ἡ ἔφορη τοῦ διαζυγίου της ἦταν ἄλλη: δηλαδὴ τὸ τρυφερὸ καὶ ἀπόκρυφο εἰδύλλιο της μὲ τὸν σαγηνευτικὸ καὶ ἔμπειρο στὸν ἔρωτα Οὐίλλιαμ Πάουελ.

Θὰ ξαναπαντρευτῇ, λοιπὸν, ἡ ἄστατη Τζιν Χάρλου;

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΗΣ ΦΛΟΡΕΛ

Ἡ παληὰ μας γνώριμη Φλορέλ, ἡ πιὸ εὐθυμὴ καὶ πνευματώδης «βεντέττα» τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, κύτταζε πρὸ ἡμερῶν τὰ διάφορα ἄλογα, ποὺ θὰ ἔτρεχαν στὶς κοῦρσες τοῦ Λονσάρν. «Ένα ἀπὸ αὐτὰ, τῆς τράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχή: ἦταν κάτιστρο σὰν Ρωσιάνιες. Ἡ Φλορέλ, ποὺ δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ καθαρὸαίμα ἄλογα, τὸ χάριδεψε μὲ συμπόνια.

— Δὲν ξέρετε τί ἄλογο εἶνε; τῆς εἶπε τότε ὁ ἰδιοκτήτης του, ὁ γνωστὸς Γαλλο-Ἀμερικανὸς τραπεζίτης Τζέφφερσον-Κάν. Κατατρώει τὸ διάστημα!...

Κι' ἡ Φλορέλ, μὲ ἀφέλεια:
— «ὦ, γι' αὐτὸ φαίνονται τὰ κόκκαλά του. Δὲν τοῦ δίνετε καλλίτερα νὰ τρώῃ τίποτα ἄλλο!...

ΤΟ ΚΟΥΚΛΟΣΠΙΤΟ ΤΗΣ ΜΟΥΡ

Ἐντερον ἀπὸ δουλειὰ ἑπτὰ χρόνων, τελείωσε τὴν περασμένη ἑβδομάδα τὸ περίφημο Κουκλόσπιτο τῆς Κολὴν Μοῦρ. Ἡ «βεντέττα» αὐτὴ, ποὺ ἦταν ἄλλοτε περίφημη γιὰ τίς ἐκκεντρικότητές της, θέλησε νὰ θαυμάσῃ πάλι τοὺς Ἀμερικανούς μὲ μιά καινούργια τρέλλα της.

Αὐτὸ, λοιπὸν, τὸ κουκλόσπιτο, εἶνε σὲ μικρογραφία ἕνας οὐρανοδόχης γιὰ κοῦκλες. Ἐχει βάσι τρία τετραγωνικὰ μέτρα κι' εἶνε φτιαγμένο ἀπὸ ἀλουμίνιο καὶ μπρόντζο. Τὸ ἐκπληκτικὸ, ὁμως, εἶνε ὅτι εἶνε στολισμένο μὲ χρυσάφι, ἀσημι καὶ πολυτίμες πέτρες. Ἐχει ἡλεκτρικὸ, φυσικὰ, μικροὺς ἀσανσέρ καὶ τρεχούμενο νερό. Στοιχίσε 100 χιλιάδες δολάρια καὶ θὰ ἐκτεθῇ στὶς μεγαλειότερες πόλεις τῆς Ἀμερικῆς γιὰ νὰ τὸ θαυμάσουν ὅλα τὰ παιδιὰ! Τέλος ἡ Κολὴν Μοῦρ ἔχει

σκοπο νὰ τὸ δειρῇ στὸ ὄφρα-νοττοφείο τοῦ Λὸς Ἀντζελες.

Τ' ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ

Ὁ πρίγκηψ τῶν Γάλλων ἡθοποιῶν τῆς πόδας Μωρίς Σεβαλιέ τυραννεῖ διαρκῶς τοὺς φίλους του μὲ τὰ πειράγματά του. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ ζωγράφος Ζάν Φάμπρ, θέλησε ἐσχάτως

νὰ τοῦ διηγηθῇ κάτι:
— Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ποὺ ἤμουν στὴν Ἀμερική.

— Ἀκούσε, τὸν διέκοψε ὁ ἀδιόρθωτος Μωρίς, εἴπαμε νὰ μὴ λέμε ψέματα!

— Γιατὶ τὸ λὲς αὐτό; ἀπὸρήσε ὁ φίλος του.

— Ἀπλούστατα, γιατί κι' ἐγὼ ἤμουν στὴν Ἀμερική κι' ὁμως δὲν σὲ εἶδα ποτέ μου!

Καὶ ἔεσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ κι' ἄκακο γέλιο.

Νέα ἀπὸ τὰ στούντιο

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ:

«Ένα νέο φιλμ μὲ ὑπόθεσι «τὴ Ζωὴ

τῶν «γκάγκστερ» ἀρχίσε νὰ ἐγινε στὶς ἀρχὲς τοῦ Ἀπριλῆ ἡ «Λίετρο-Γκόλντουν-Μάγιερ»;

«Ἡρώς του θὰ εἶνε ὁ περίφημος ἀρχιγκάγκστερ Ντῆλλιγκερ, ὁ «Δημόσιος κίνδυνος ἀριθ. 1»;

«Τὸν ρόλο τοῦ Ντῆλλιγκερ θὰ ὑποδυθῇ ὁ Τζῶν Μπάρρυμορ;

«Ἡ Μόραν Ὁ Σούλιβαν, ἡ ἀχώριστη «παρτεναίρ» τοῦ Τζῶν Βαϊσνυλερ, ἐγκατέλειπε πιά τὸν δημοφιλεῖ «Ταρζάν»;

«Ἐσχάτως «γύρισε» μὲ τὸν Λιονέλ Μπάρρυμορ τὸν «Δαυὶδ Κόππερφιλντ» τοῦ Ντίκενς, τὴν πρώτη μεγάλη ἐπιτυχία της;

«Ἡ Τζόαν Κράουφορντ τελείωσε τὸ «γύρισμα» τῆς νέας παραγωγῆς της, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ἡ ἄστατη γυναίκα»;

«Σ' αὐτὸ τὸ νέο φιλμ διεκδικοῦν τὴν καρδιά της δυὸ γόητες: ὁ Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ καὶ ὁ ἀκατανίκητος Κλάρ Γκίμπλ;

«Ὁ Ἰταλικὸς κινηματογράφος ἀναγεννᾶται. Κατόπιν ἐπεμβάσεως τοῦ Μουσσολίνι συνιστᾶται μεγάλη κινηματογραφικὴ Ἐταιρεία, ἡ ὁποία θὰ συγκεντρώσῃ ὅλους τοὺς μεγάλους καλλιτέχνες ποὺ ἐθριάμβευσαν στὸ παρελθόν. Θὰ προσληφθοῦν μετὰ τῶν πρώτων ἡ Φραντσέσκα Μπερτίνι, ἡ Πίνα Μενικέλι, ἡ Μαρία Κάριομι, ὁ Ἀλμπέρτο Κολλό, ὁ Παθανέλλι καὶ ἄλλοι. Ἡ ἐπωνυμία τῆς νέας κινηματογραφικῆς Ἐταιρείας θὰ εἶνε «Ἐθνικὴ Ἰταλικὴ Ἐνωσις τῆς ὀθόνης», τὰ δὲ μηχανήματα ποὺ θὰ ἐγκατασταθοῦν θὰ εἶνε τὰ τελευταῖα ποὺ χρησιμοποιοῦνται σ' ὅλα τὰ ἄλλα κράτη, ὅπου ὁ κινηματογράφος θρῖ

Ἡ καινούργια «μοιραία» γυναίκα ποὺ λανσάρει ἡ Μέτρο-Γκόλντουν Μίς Δωροθέα Μπρουκ.

Λουλούδι της Ανατολής

Λεϊλά, γλυκειά σαν το χουρμά και άσπρη σαν τα κρίνα που φυτρώνουν στις κοιλάδες του 'Ισπαχάν.

Τάχα θυμάσαι εκείνο το δάξο, που μου χάρισε στη γιορτή μου και που δώσω έρωτα στο γραφείο μου πάντοτε γιομάτο από φρέσκα λουλούδια γι' άνανησι των παλιών ευτυχισμένων ημερών που μου τάστανες κάθε πρωί;

Αί, αυτό, λουλούδι της λαγυμένης ανατολής, μ' έκαμε να σου γράψω το γράμμα μου τότε.

Προχτές, κεί που τ' ανάνησα θάρρησα πώς θέλω εσένα: Μιά γυναίκα, μ' ένα διάφανο κορμί, που λαμπροκόπη ή ψυχή σου, σαν τάχα νάνε από πολύτιμες πέτρες και ανοίγοντας τα δυο κοραλλένια μπουμπούκια των χειλιών σου έβγαίνει ένα γλυκό άρωμα.

Θέλησα να τα φιλήσω, φοβήθηκα όμως πώς θα χανότανε η γλυκεία τους μυρουδιά.

Θέλησα να σ' αγκαλιάσω, μ' αφοβήθηκα να μη μολύνω τ' αέσιμτο κορμί σου που, θέβαια, θα χάσει τη λαμπρότητα του!

Όχι, γλυκίε φορές όχι, λουλούδι της λαγυμένης ανατολής, σε θέλω άγνη... άγνη... άγνη και τότες μονάχα δάσαι γυναίκα, ή ιδεολογική γυναίκα για μένα.

ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΝΟΜΙΚΟΣ

—ο—

Νοσταλγικό

"Αθήνα, θέ σε γνώρισα κ' ίσως γι' αυτό πολύ τη νοσταλγία ν' αύξησεν ή φήμη στην καρδιά μου, που απλώθηκε κυρίως-κυρίως στη σκέψη τη βολή, ανάδοντας έναν καυτό τρανό στη μοναξιά μου.

Και τώρα το Χειμώτιο, που πιά δέ με κρατεί στην Έπαρχία τίποτε πώς πόθησα, ω 'Αθήνα, ή τι μου δίνει το μυαλό νεκρό να σκορπίσει μια νύχτα μπρός σε κάποια σου πολύφωτη θιγρία...

ΦΩΤΟΣ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΣ

—ο—

"Ηθελα

"Ηθελα τών παρρησιών τις έρημιές να φτάσω —σε ρυακία, σ' άγνωστες γωνίες, σ' άποψη— και με καιρό γυρίζοντας γλυκειά μου να σωρίσω κάμψη στα πόδια σου, διαμαντικά κι' όπλανά.

Κι' ήθελα, σαν βασίλισσα μ' αυτά να σε σπώλω, κι' άφου διαβή τ' άγκάθια, του κόσμου μονοπάτια σαν ήρωας του παρρησιού, το θρόνο σου να στήσω στο δνείρου μου τ' άπέραντα και λαμπερά παλάτια.

Κι' ήθελ' ακόμα, μ' άλλα τριαντάφυλλα να στρώσω ανάλαφρα το δρόμο σου, για να διαβής κυρά μου. Μά δεν έχω άλλο τίποτα γλυκειά μου να σου δώσω παρ' μονάχα, τα φτωχά, χιμαιρικά δνείρά μου.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΜΗΛΙΟΣ

—ο—

"Η άνοιξις έρχεται!

Μαζι με την καινούργια χρονιά το μελαγχολικό παλληκάρι, που όλοι τ' ονομάζουν—χειμώνα—ακόρπισε όλογυρα τη μελαγχολία και θλίψη. Πάνω από τρείς δλακερούς μήνες, με τη σκοτεινή θωρία του θάρρη και μελαγχολικά του μάτια βασίλευει. Ίσ' κόρπισε θάρρησημένα απόδρασα, γέμια πλῆξη νυχτιές μονότονες και όρες άτέλειωτες θροχέρεις μαζι με το διαπεραστικό του κρόδο...

"Η πλῆσι όλόγυρα έμιας θωμμένη, προσμένοντες την άρτια βασίλισσα, που στο ροδίνο χαμόγελό της, το μελαγχολικό παλληκάρι θά της χάριζε το θρόνο.

...Μά νά! Τά γυνά δέντρα φούντωναν! Τά θωνημένα πουλάκια άρχισαν τά γλυκοτράγουδά τους. Τά λειβάδια προσίοναν ένώ λογής-λογής λουλούδια έβγαλιναν τη φύση. "Η "Ανοιξις έρχεται χαρίζοντας στο είναι μας καινούργιες ελπίδες, ενώ καινούργια χρυσάνθηρα πλημμυρίζουν τις καρδιές μας. Τί γλυκεία εποχή! "Όλα γύρω μοιάζουν να χαμογελάν ένα γέλιο τρελό κι' άτέλειωτο! Θέλει να τρέξεις, άστέφαντα άφηνοντας όλη τη νειότη, που να ξεχειλήσει κι' αυτή!...

Μά όπω, ή χαρά δεν βαστάει πολύ, έτσι και ή "Ανοιξις έρχεται... και φύγει... και τά θνείρα κυλά να κι' αυτά πορτοφόλι νάρδων... "Η χαρούμενη και λιόγαρη αυτή εποχή έρχεται, κυλά... χάνεται άφηνοντας πίσω της ένα γλυκό και φευγάλο χρυσάνθηρο που χόσισε, μά για τόσο λίγο!

ΖΕΝΝΥ ΔΕΣΤΟΥΝΗ

"Η λεύκα μου

Νοσταλγισα τη λεύκα μου, που φύτρωνε στην πόρτα του πατρικού μου του σπιτιού, καμαρωτή κυρά νοστάλγισα να την ίδω, για μία φορά σαν πρώτα ν' άπλώνη επάνω στη σκεπή τα φύλλα τά χλωρά.

Και τον κισσό νοστάλγισα, τον έρωτάρη τον κισσό που τούλιε τά κλώνια του στη λυγρή της μέση κι' έγεννε εκείνη την κορφή, ήδονικά με στεναγμό άφηνοντας τ' άσμη της επάνω του να πέσι.

Τώρα στά ξένα θρίσκομαι, στά ξένα μακρυσμένος κι' έχω χειμώνα στα μαλλιά, χειμώνα στην καρδιά με πάντα έχω έπιθυμία να γύρω κουρασμένος κάτω από της λεύκας μου τά ίσπερά κλαδιά.

ΘΑΝΟΣ ΜΠΑΡΚΟΥΚΗΣ

—ο—

Σάν κύλισαν τά χρόνια

(Οι άνδρες δεν άγαπούν ποτέ εκείνο που θαυμάζουν...)

Σ ΚΙΕΣ ΝΤΕΛΛΟ

Κύτταζε γύρω της άφηρημένα και ύστερα σκούπιζε δυο δάκρυα που άργυροκόβαν πάνω στα μάγουλά της, τά χέρια της τρεμούλιασαν και άφ' ένα της ξερόγυ το θιγλό, που κρατούσε. Πόσο ταιριαζε αλήθεια αυτή ή φρασούλα της Ντελλό, στη δική της ζωή... πόσες δόξες δεν είχε γνωρίσει... πόσοι άνδρες δεν ήσαν έτοιμοι να κάνουν ή τι αυτή τους έλεγε, για μία μόνο της ματιά. "Ηταν το πιο λαμπερό άστέρι του μουσικού θεάτρου, έφτανε να παίξει σ' αυτή σ' ένα έργο για να έξασφαλισή ή έπιτυχία του. Τά λουλούδια και τά δώρα γέμιζαν κάθε θράδυ το καμαρίνι της και την μεθύσαν άπ' την συναίσθησι της δύναμής της. Μά τά χρόνια σιγά-σιγά κύλισαν και ή θαυμαστιά της ένας-ένας άρχισαν να φεύγουν, έτρεχαν κοντά σε καινούργια άστέρια, που ή νειότη τάνανε να σκεπάζουν με την όμορφιά τους τά παλιά.

Είχε μείνει μόνη τώρα με κάποιον άλλο άποτυχημένο ήθοιοιό και ζούσαν φτωχικά σε μία σοφία. "Η ζωή κυλούσε ήσυχα και πότε-πότε έρχόταν κανένας παλιός συνάδελφος, που τά χρόνια τον είχαν βάλει και αυτόν στη σκιά και τους ξανάφερνε στη θωμρή τους τις παλιές δόξες. Πόσο όμορφες ήσαν αυτές οι στιγμές και με πόση λαχτήρα τις περιέμενε...

"Εκείνη τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ή ήθοιοιός που ζούσε μαζι της, κάθους σε μία καρέκλα και με λίγα λόγια της έξηγησε, πώς έπρεπε να φύγη, είχε θρή δουλεία σε ένα θιασο που θάκανε μία τουρνέ στις έπαρχίες και έτσι θάλειπε κάμποσο καιρό άπ' την "Αθήνα.

Τάπε όλα αυτά γρήγορα-γρήγορα, σαν νάκανε κάτι κακό και χωρίς να περιμένει απάντησι, πήρε το καπέλλο του κι' έφυγε.

"Εμεινε πάλι μόνη μες το δωμάτιο τριγυρισμένη άπ' τά σκετάδια της νύχτας πουδαν άρχισι να πυκνώνουν. "Ενοιωσε τώρα τη μοναξιά να τη θαρραίνει πιο πολύ από πρῶτα, έβλεπε πιά, πώς είχαν σβύσει όλα τά θνείρα πουλάσε έδώ και λίγα χρόνια και τά δάκρυα πουδαν σταγαιήσι για λίγο, ξανάρχισαν να τρέχουν πάνω στα μάγουλά της.

"Εξω στο σκοτεινιασμένο ούρανο κυλούσαν κάτι πελώρια κρύβια σύννεφα, που γρήγορα θά έσπούσαν σε μία δυνατή θροχή...

ΤΑΚΗΣ ΓΕΡΑΓΑΛΑΣ

—ο—

Χωρισμός

"Ηταν οι καρδιές μας άνοιξεις θλιμμένες με χλωμά λουλούδια άπ' τις κακουχίες...

"Ηταν οι χαρές μας πίκρες ποτισμένες πένθιμα τραγούδια άπ' τις δυστυχίες...

Κι' έλεγαν να σμίξουν και να γίνουν ένα γιατί θάρρη ή άρτα που θά νεκροθύν...

Κι' έλεγαν να σμίξουν —οι καρδιές— όίμμένα—στών νεκρών τη χώρα πριν κι' οι δυο θρεθύν...

Μά μετανιωμένες χόρσαν για χρόνια έπειδή έδειλναν στη στενή στιγμή...

Τώρα γερασμένες ζούν χωρίς σμύνα... Σ' άνεκρές χλωμάσαν —"Ω πικρή στιγμή!...

ΑΘΙΜΟΣ ΧΑΤΖΗΑΝΘΙΜΟΣ

"Ανοιξιάτικο δειλινό

Μορφές άδύνατες, όχρες, μορφές με το θανάτου τη χλωμάδα στις χρυσάχτιες τις στερνές του δειλινού, φαντάζεστε παράξενα, θλιμμένα. Τά μάτια σας, μέσ' άπ' τις κόγες τους τις σκοτεινές, άργασαεύουν πονεμένα. Κυττουν με μία λατρεία μυστική το μπλάθο χρώμα τ' ούρανού κ' ύστερα άργασαεύουν δακρυομένα... "Ολόγυρα ή φύσι μεγαλόπρεπη, σκεπτά τά χίλια δυο της μύρας. Και τά παλάκια τ' όστεριό, όλόγυρα τραγουδι τους σκορπούνε, άνάμωσ' άπ' τις φυλλωσιές...

Σεις, όντα υπερκόσμια, μακριά από κάθε της ζωής χαρά, ήγτε στις άναμνήσεις σας... Σ' τη θωμρή σας έρχονται πρόσωπα άγαπημένα, στιγμές χαράς, περίοδοι ευτυχίας... Περνάτε δρόμους, νερά, γεμάτους φώς, λουλούδια, γεμάτους έρωτα, ήδονή...

Μά κάποιος δόγγος μακρυνός, μέσ' άπ' το χέρι το θουθό που κρύβεται στα πεύκα, σας σφίγγει έφ'ονου την καρδιά. Με πόνο τότες μυστικό, σφυγίζετε ένα δάκρυ, τό δάκρυ π' άθέλα σας, θερμό-θερμό έρωκόλισε πάνω στο μάγουλό σας...

ΣΩΤ. ΚΟΥΒΑΣ

(Σώτος Κορριάτης)

—ο—

"Απολογία

"Απολογούμαι εύπειθώς, δ σεβαστοί μου χρόνια που άριθμείτε "κοσιδυό στο φτισικό κορμί μου πώς μέν' ή άμαρτία μου—πιστέψτε με—μία μόνη (μάρτυς μου νάνε ή μούσα μου και τ' άσπρο το χάρτι μου)...

"Ω, ναί καλό μου δάσκαλοι... της Εδειας... της ελπίτης είδασα πάρα πολλά μ' αυτή—με συγχωρείτε—τάντιθα προτιμάω δίχως ντροπή και ετοίμασι! κι' έπεσε μέσ' στον έρωτα, δίχως για να φοβήται του σαρκικού την τρύπα.

Τάφηνεν όλα λέφτερνα μέσα στο μέγαρό της κι' ανέδαξε στο θρόνο της κάθε στιγμή και νέα βασίλισσα. μ' έκθρονισμούς περνούσε τον καιρό και φτάνοντε ο... έκπνιζετε τον άριθμόν ένένα και μένα με τό...μωρό της!

Και πόνεσα τόσο πολύ! Και σείς κοντά με μένα σας μέρανα...σας πῶτα φαμάκια και μαράζι και γείρατε σαν άλλα λουλούδια μαραμένα δντας ή μπόρα τά χυπά και τ' άγριο το χαλί κι' χρόνια πικραμένα!

Αυτή 'νε ή άμαρτία μου, διδάσκαλοι μ' ή μόνη ή άσπιατή μου ή καρδιά...ταιγάνικη παρέα όπου γυρνόει έδώ και κεί, έτσι κι' αυτή σμύνασε κάθε γυναίκα που θά δή...την άγαπά εμοιραίως και μένουν...μόνο πόνοι.

ΝΙΚΟΣ ΣΥΛΒΙΟΣ

—ο—

"Η γιορτή της νειότης

Κυττάζω που ανατάρχα φαντάζουν σ' άτρεμα νερά όλα, το πάρκο, ο ούρανος κι' ο νους μου φτερουγίζει (γίγει)

στά περασμένα μου θνείρα...τι προσωπάκια δροσερά! (σερά)

Κι' ένα γαλήνιο ανάδλεμμα σά χάδι...πώς μ' άγ' (γίγει)

Της άνοιξης τά λουλούδια απόψε, μέσα στη σιγή όλα θωρ' ν' άνθίζουν στο γλυκανάβλεμα σου μονάχα το μισόνοχο μουμυομένο μειδιάμα σου είν' ο πολύτιμος άνθος που δέ θάστανει ή γή.

"Εγουμε άποψη πιά άνοιξι! "Ελα, να τη χαρούμε. "Η μοσκογύριστι γιορτή της νειότης άς κεί. Κάθε μας ένα συγκίνησι, τί νάνε; "Ας μ' αρωματίσει και τις υπέργειες μας στιγμές άς ζούμε σιωπηλά.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ

—ο—

Σά σβένη ή μέρα

"Σά σβένη ή μέρα. Ω, πώς πονώ. Γιατά κεί μακρυνό, που δεν τό έέρα... "Γιατά κεί που έχασα άκριθό, κάποιον καιρό, και που γι' αυτό θρηνώ και ύποφέρω.

"Σά σβένη ή μέρα. Ω, πώς πονώ, Μ' ένα γλυκόνειρο να ταξιδεύω... Και μέσ' τών ροδοσύννεφων τό βροσάει "Απ' τη ψυχή μου κάτι να γυρεύω.

ΣΩΤΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΟΡ

Παγκόσμια νέα

Κολυμβοπατινάς

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ φαίνεται ότι μάς έπεσκέφθη έφ'ετος κάπως ένωρίς. Το θερμόμετρο ανέδειξε την περασμένη εβδομάδα περισσότερο του συνήθους, τά φύλλα άρχισαν να προσελκύουν τους πιστούς των, τά έξοχικά κέντρα προσιμαίνονται πυρετώδως, και όλα μάς πείθουν ότι μπήκαμε στη βασιλεία του θερού. "Ο έστι μεθερηνεύομενος: άρχισε ή βασιλεία της θάλασσας. "Ηδη στη Γλυφάδα άρχισαν οι κολυμβητικές συγκεντρώσεις και τά διάφορα θαλάσσια σπόρ. "Εφ'ετος μάλιστα λέγεται ότι θά εισαχθή και στον τόπο μας ένα σπόρ που τρελλάίνει τους Εύρωπαίους: Τό...κολυμβοπατινά! Τό θαλάσσιο αυτό παγινίδι— για τό όποιον χραιζόναται γρά νεύρα και θάρρος— γίνεται ως έξης. Πίσω από μία θενζινάκατο δένεται ένα σκονί 10-12 μέτρων, από τό όποιον προδένεται μία σανίδα διαστάσεως 0.50Χ2 μέτρα. Επάνω στη σανίδα στέκεται όρθιος ένας κολυβητής και πολλές φορές και δύο μαζί. "Η θενζινάκατος τρέχει με όλη την δυνατή ταχύτητα, ενώ επάνω στη σανίδα ο κολυβητής διατηρεί την ισορροπία του, με ένα σκονί που σπινεύεται κι' αυτό από τη θενζινάκατο. Καθώς ή θενζινάκατος αναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα, εκείνος που στέκεται στη σανίδα έχει την έντύπωση ότι γλιστράει επάνω στη θαλάσσα! "Εννοείται ότι την ευχάριστι αυτή μπορεί να την δοκιμάσει μόνο όποιος έχει καί...θενζινάκατο!

Πρωταθλητής δρόμου... κουτσός

ΝΑ ΘΕΩΡΗΣΑΙ άνάπνους και να έβελιγής μοιτατατά σε πρωταθλητή του...κόσμου, δεν είνε, θέβαια, σμηθισμένο πράγμα! Αυτό συμβαίνει με τον διάσημο άμερικανό «Τοάμπιον» Κάμινγκμα, ο όποιος είνε σήμερα έκθρονισμένος του κόσμου στο δρόμο του ένος άγγλικού μιλλιού (4'6" 4)5). Μιλούσι επί 6 χρόνια ήταν τελειός...κουτσός! "Ο Κάμινγκμα σέ ηλικία 14 περίπου ετών έπεσε θνία τραγικές συνθήκες: "Ενα πρωί, τά δυο αδελφάκια σή-κλήσανε ένωρίτερα, για να υπερέσουν, πριν άρχισι το μάθημα, να γυμνασθόν λίγο. Μόλις φθάσανε στο σχολείο ο Γκλέν, πήγε ν' άνάψη τη σήμα του πετρελαίου, που θοικόνανε στην κεντρική αίθουσα του σχολείου. "Από άπροσεξία του όμως αναποδογύρισε το δοχείο του πετρελαίου και ή φωτιά δεν άργησε να μεταδοθή σ' όλο το κτίριο. Τά παιδιά έπescαν αναίσθητα χνά, και όταν σε λίγο κατέβησαν οι πρώτες θοήβεις, έβρισκαν τό ένα παιδί άπαρηκωμένο, ενώ ο Γκλέν ελχεν ύποστη σοβαρότατα έγκαύματα με κατάγματα στα πόδια και όλο τό σώμα. "Ο σμηρινός πρωταθλητής έκινδύνεσε τότε σοβαρά. Είμεινε όμως επί σειράν ετών...κουτσός. "Όταν άρχισε να βαδίζει, έδοκίμασε να τρέξη. Την πρώτη δοκιμή έσκαλοθύσε δεύτερη, αττήν ή έλαφρά ποσώνησι και...σήμερα ο Κάμινγκμα είνε πρωταθλητής του κόσμου σε πολλούς δρόμους. Και ο μόνος «Τοάμπιον» με...καμμένα πόδια!

"Ενα μή... ρεκδρ

"Ασφαλώς πολύ λίγοι θά είνε εκείνοι που γνωρίζουν ότι κακός ή έπίδοσι του Μάντικα στα έμποδία—110 μέτρα 14.8— θεωρείται από τους πολλούς ως το καλλίτερο έλληνικό ρεκδρ. "Εν συγκρίσει, φυσικά, με το παγκόσμιο. Πράγματι, ή καλλίτερά έλληνική έπίδοσι στον κλασσικό άθλητισμό, είνε εκείνη που έπέτυχε στα 1912 ο άείνηστος δλυνιολήτης Κώστας Τσιακλήρας στο έλλα άπλουν άνευ φοράς. Τότε ο Τσιακλήρας έπίδρασε 3μ.47, ενώ το αντίστοιχο παγκόσμιο ρεκδρ ήταν—και είνε— 3 μ. 47.5! "Ο Τσιακλήρας δηλαδή μόλις 1/2 έκταστο ύπελείθη από το ρεκδρ του κόσμου που έπέτυχε το 1904 ο άμερικανός Γιόρρι, και συνεπώς το ρεκδρ αυτό είνε το καλλίτερο έλληνικό. "Από της άποψης αυτής υπήρξε δικαία ή συγκλίσεις που έδοκίμασε ο ολσθαλός έλληνας κάσιος, πληροσθηθείς ότι ο νορδνός Μπάρκ έπλησσε επικινδύνως το ρεκδρ του Τσιακλήρας. "Ο Μπάρκ είνε ο πρώτος νειτάς των Τσιακλήρας άθλητες στον κόσμο που υπερέθη τά 3 μ. 40 στο έλλα άνευ φοράς, ηηδίσας 3 μ. 45, πρό μιάς έβδομάδας. "Ο ποσδύποτα, ο Τσιακλήρας πασάσε μαζί του στον τόπο και το καλλίτερο έλληνικό ρεκδρ, το όποιον έπί πολλά έτι θά παραμείνη, καθώς φαίνεται, άνέπαφον!...

Γυναίκα... ταυρομάχος

ΕΙΝΕ ΓΝΩΣΤΟΣ ο φανατισμός των Ισπανών για τις ταυρομαχίες που άποτελούν τό κατ' έξοχην έθνικό τους άγώνισμα. Το ότι υπάρχουν όμως στην "Ισπανία και γυναίκες ταυρομάχοι, που μπορούν να συναγωνισθόν τους άνδρες σε τόλημ και τέχνη, όμολογούμε πώς τό...άγνωστο. "Ηδη μάς έρχεται ή πληροφορία—προς μεγάλην χαράν των...φανατιστών μας— ότι ή σενορίτα Ζουανίτα Κράζ μετέχε προ ήμερών στην...21η της ταυρομαχίας, έπειτα από άπουσία 20 μηνών από τον ταυρομαχικό στίβο. "Ο λόγος της προσωρινής άποχής της άρρας Ισπανίδος από τό λαοφιές έθνικό άγώνισμα των Ισπανών άφείλετο στο ότι ή Ισπανός έ-

πουργός των "Εσπερικών είχε άπαγορεύσει σ' αυτήν να εμφανίζεται δημόσια ως ταυρομάχος... "Η Ζουανίτα ήγειρε άγώνη κατά το όπουργό και έκέρωσε την δίκην, του δικαστηρίου άποσάφοντος ότι ο όπουργός δεν είχε δικαίωμα να έμποδισή την Κράζ, να κινή όποιοδήποτε έπάγγελμα ήθελε αυτή! "Εννοείται ότι την άλλη μέρα, ή σενορίτα, που, σμειωτέον, είνε σέβητη και χαριτωμένη, έμφανίσθη πανηγυρικά στην 21η της ταυρομαχίας και έφονεσε τον ταύρο έπειτα από μία επικίνδυνη και θανατική...μονομαχία! Τό Στάδιο, όπως ήταν έπόμενος, ήταν υπερέπληρες από κόσμο. Οι κακές όμως γλώσσες ισχυρίζονται ότι το κοινό, άποτελούμενο κυρίως από άνδρες, συρρέει γιατί θαυμάζει μάλλον τά άρτια άνδρα παρά την ταυρομαχικήν τέχνην της σενορίτας!...

"Αθλητικά σκίτσα

Δ. Λ.

"Η μοναδική πρωταθλήτρια μας, που τιμή πραγματικά τον έλληνικό άθλητισμό. Μόλις πρό όλων έβδομάδων έδημιούργησε νέον έλληνικό ρεκδρ στο έλλα εις μήκος μετά φορές. Είνε άγίτητη σταύς δρόμους και τά έλλατα, όπου εδεικνύεται. Κρή γνώστοι Κυπρίοι πολιτεύον, άγωνισθέντες σθεναρώς ύπέρ της «Ενώσεως». Σεμνή οίς άθλητικές έμφανίσεις της, άποτελεί παράδειγμα γυναικάς που έπίδιδεται στον άθλητισμό από πραγματική διάθεσι και όχι για...ρεκλάμα. Στο άγώνισμα του έλλαςτος εις μήκος άνευ φοράς, έχει έπίδοσι 2 μ. 51, ενώ το παγκόσμιο ρεκδρ είνε 2 μ. 50! Είμεινε δέβαιον ότι στούς Πανελληνίους άγώνας του προσεχούς μηνός θα έπιτύχη και πάλι πολλές νικησ και θά χειροκροτηθή ένθουσιωδώς από τους φιλάθλους. "Η καταγωγή της είνε από την Κύπρον, διαμένει όμως από τριετίας ένταύθα.

Γιά να άποδώσουν όμως όλη την όμορφιά τους και να ικανοποιήσουν τις αισθήσεις μας έχουν ανάγκη από τάς περιποιήσεις μας. Γι' αυτό και κάθε κήπος, που προσρίζεται για άνθους ζωτανός, είτε θρίσκειται στο προσάτιο του σπιτιού, είτε στα πίσω μέρη του, πρέπει, όπως σας είπα, να έκσκήση προηγούμενος ένα καλλιτεχνικό σχέδιο, σχεδιασμένο όχι όπως λαχί, άλλα σύμφωνα με τό σχέδιο και τη προοπτική του σπιτιού, ώστε να άποτελή γι' αυτό ένα άρμονικό συμπλήρωμα. "Επειτα, για να μην ύπάρχουν άδεια μέρη και ο κήπος νάνε πάντα άνθισμένος, είνε άπαραίτητο να γνωρίζουμε την εποχή της άνθισίας των. Δεν μπορεί, θέβαια, να καθορισθή ακριβώς ή εποχή αυτή και στο ίδιο ακόμη κλίμα, γιατί παραμεινόν οι καιρικές μεταβολές, άλλα πρέπει να προσέχωμε, ώστε ή μικρή αυτή διαφορά να είνε άσημαντή. Αυτό φυσικά είνε δουλεία του πεπειραμένου άνδρόκομου, άλλα και ο κάθε μας σύμφων με όσα έξερει, να καταφέρνει πολύ καλά, άνάλογα με τό κλίμα στο όποιον ζή.

"Επειτα πρέπει να φυτεύουμε με κάποια σειρά, άνάλογα με την ανάπτυξη που παίρνουν. Τά φυτά, που παίρνουν κάπως μεγάλη ανάπτυξη φυτεύονται πρῶς τά εσωτερικά του κύκλου ή του γεωμετρικού σχήματος, ενώ όσα έχουν μικρή ανάπτυξη πάντοτε πρῶς τά έξω. Σ' τις προαίες, που θρίσκονται κοντά σε τόχο και τις όποιες βλέπομε από τρείς μεριές, φυτεύομε λουλούδια με μεγάλη ανάπτυξη στο έσθος και μικρά στα έξω. Είνε θνυατόν όμως να φυτεύωμε και ένα είδος, π.χ., όλο μαργαρίτες ή χρυσάνθεμα ή μενεζέδες, ζουμπούλια κλπ. "Όσον άφορτά χρώματα, θά προσέχωμε να ύπάρχη κάποια άρμονία άνταμαζή τους. Το άσπρο χρώμα τραβά άρκετά το μάτι και νομίζει κανείς πως έφανόγει το χρώμα των άλλων λουλουδιών, που είνε δίπλα του ενώ το μαύρο άφαιρεί από τη λαμπρότητα των άλλων χρωμάτων και τά έξασθενεί. Τά σκούρα χρώματα μόνον από κοντά δείχνουν την άσία τους. Για τό λόγο αυτόν στο έσθος του κήπου πρέπει να προτιμείται το άσπρο και όλα τά άνοιχτά χρώματα, ενώ κοντά στο μέρος όπου θά τά έλέπωμε, πρέπει να φυτεύονται τά σκούρα χρώματα. "Η πλήρης έπιτυχία είνε νάχωμε σε μεγαλύτερη άνάλογα ένα χρώμα και άλλα δυο χρώματα σε μικρότερη.

"Όπως βλέπετε, για να έπιτύχωμε ένα όμορφο σύνολο χρωμάτων πρέπει να γνωρίζουμε κάθε φυτό τί ύψη παίρνει, ποιά πλάτος θά πιάσει και ποιά χρώμα έχουν τά άνθη του. Δηλαδή ή άνδοκεία δεν είνε ιονάχα έπιστήμη, άλλα και τέχνη, σωστή ζωγραφική.

ΕΜΜ. Σ. ΑΝΑΣΤΗΣ

γεωγράφος

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ

"Ιστορία χωρίς λόγια

ΤΟΜ-ΚΟΞ
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Τὸ φαρμακωμένο βέλος

(Αὐτοτελὴς περιπέτεια)

—Ένας ἄνθρωπος ταραγμένος ὤρμησε σὲ γραφεῖο τοῦ Τόμ Κόξ.
—Εἶμαι ὁ συμβολαιογράφος Ὁμπριέν, εἶπε μὲ βραχνή φωνή. Ἐρχομαι γιὰ μιὰ ὑπόθεσι, ἀπὸ τὴν ὁποία κινδυνεύει ἡ τιμὴ μου. Σὰς ἐξορκίζω νὰ μὲ βοηθήσετε.
Ὁ Κόξ τὸν κύτταξε μὲ προσοχὴ καὶ μετὰ εἶπε:
—Εἶσθε, λοιπόν, ὁ κ. Ὁμπριέν, ὁ συμβολαιογράφος. Δὲν εἶν' ἔτσι; Αὐτὸ τὸ ὄνομα μοῦ τὸ εἶχε ἀναφέρει πολλές φορὲς ὁ γέρο-Φιρμόν, ὁ δουλέμπορος.
—Ὁ Φιρμόν! ἀνέκραξεν ὁ ἐπισκέπτης. Μιλάτε γιὰ τὸν Φιρμόν; Ἀλλὰ ἀκριβῶς...
—Γι' αὐτὸν ἦρθατε ἐδῶ, τὸν διέκοψε ὁ Κόξ χαμογελῶντας.
—Ὡστε τὸν γνωρίζετε τὸν Φιρμόν; ρώτησε περίεργα ὁ κ. Ὁμπριέν.
—Ἀρκετὰ καλά. Πῆτε μου, σὰς παρακαλῶ, τί σὰς συμβαίνει;
—Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ γέρο-Φιρμόν μοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ τὴ διαθήκη του. Χθὲς τὸ πρωὶ ἦρθε σὲ γραφεῖο μου ἕνας συγγενὴς τοῦ καὶ μοῦ ἀνήγγειλε τὸν θάνατό του, γνωρίζοντάς μου συγχρόνως ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἄφησε ἀπειρα πλοῦτη, κυρίως διαμαντικά καὶ μεγάλη ποσότητα καθαροῦ χρυσοῦ. Κανένας ὅμως δὲν ξέρει ποῦ βρίσκεται αὐτὸς ὁ θησαυρός...
—Δὲν μοῦ λέτε, τὸ ἀνοιγμὰ τῆς διαθήκης ὁρίσθη γιὰ σήμερα; ρώτησε ὁ Κόξ.
—Ὁχι, ἀνέκραξε ὁ Ὁμπριέν ἐρεθισμένος. Αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ κάνει νὰ παραξενεύομαι. Κανείς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ δὲν παρουσιάστηκε ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς διαθήκης.
—Ἐσεῖς ἐψάξατε σὲ χρηματοκιβώτιό σας γιὰ νὰ τὴ βρῆτε;
—Βεβαίως, γιὰτὶ δὲν ἤξερα οὔτε καν ποῦ βρισκόταν. Ἐπειτα ἀπὸ πολλοὺς κόπους κατάρθωσα νὰ τὴν ἀνακαλύψω σὲ βάθος τοῦ χρηματοκιβωτίου μου. Τὴν ἔβαλα σὲ συρτάρι τοῦ γραφείου μου καὶ γιὰ νὰ εἶμαι ἥσυχος ὅτι δὲν πρόκειται νὰ χαθῇ, διέταξα τὸν πρῶτον γραμματέα μου νὰ μείνῃ ὅλη τὴ νύχτα σὲ γραφεῖο καὶ νὰ τὴν φυλάξῃ. Σήμερα τὸ πρωί, ὅμως, τὸν βρήκα σὲ γραφεῖο πληγωμένο θανάσιμα. Τὴν ὥρα ποῦ ὁ συμβολαιογράφος ἔδινε αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, ὁ Τόμ Κόξ φόραγε τὸ ἐπανωφόρι του.
Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ συμβολαιογράφος καὶ ὁ Τόμ Κόξ βρισκόνταν σὲ σπῆτι τοῦ ὑπαλλήλου.
—Ποῦ εἶνε ὁ κ. Ζάμεσον; ρώτησε ὁ Ὁμπριέν τὴ γυναῖκα ποῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα. Εἶμαι ὁ προϊστάμενός του καὶ θέω νὰ τὸν δῶ.
—Ὁ κ. Ζάμεσον, ἐδήλωσεν ἡ ὀημέτρια, ἔφυγε χθὲς τὸ βράδυ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ κοιμώταν σὲ γραφεῖο του.
—Ναι, ἀλλὰ ἐγὼ σήμερα τὸ πρωὶ τὸν

ἔστειλα πίσω, φώναζε κατὰπληκτος ὁ συμβολαιογράφος.
—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνεφώνησε τρομαγμένη ἡ ὑπηρετρία. Μήπως τοῦ ἔσυνέβη κανένα δυστύχημα; Χθὲς ἀκόμη μοῦ ἔλεγε ὅτι τὸν παρακολουθοῦσαν κάτι ἄνθρωποι μὲ ὑποπτο παρουσιαστικό...
—Δολοφονήθηκε, μουρμούρισε ὁ συμβολαιογράφος καὶ εἶμαι ἐγὼ ὁ...
Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀκούστηκε τὸ κουδούνι.
—Ἰσως νὰ εἶνε αὐτὸς, ἐφώναζε ἡ ὑπηρετρία κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.
—Μένει ἐδῶ κάποιος Ζάμεσον; ἀκούστηκε μιὰ ἀνδρική φωνή.
—Μάλιστα, ἀπάντησεν ἡ ὑπηρετρία.
—Ἐν τάξει, τότε. Πάρτε αὐτὸ τὸ δέμα μὲ τὰ ρούχα. Τὸ βρήκαμε πρὸ ἐνὸς τετάρτου τοῦ Τάμεσι γεμάτο αἷματα. Ἀπὸ μερικὰ ἐπισκεπτήρια, ποῦ βρήκαμε σὲ σακκάκι, μάθαμε σὲ ποιὸν ἀνήκουν.
—Θεέ μου! ἀνέκραξε ὁ συμβολαιογράφος. Αὐτὰ ἐκεῖ τὰ ρούχα εἶνε τοῦ ὑπαλλήλου μου!...
—Ἄ! ὁ Τόμ Κόξ βρίσκεται ἐδῶ, εἶπε ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἔφερε τὰ ρούχα.
—Ὅλος κι' ὅλος, φίλτατε Οὐίλσον, τοῦ ἀπάντησεν ὁ Τόμ Κόξ. Φαίνεται ὅτι ἀγνοεῖς τὴν κλοπὴ ποῦ διεπράχθη χθὲς σὲ συμβολαιογραφεῖο τοῦ κ. Ὁμπριέν. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀργήσω νὰ συλλάβω τοὺς κακούργους. Λοιπόν, αὐτὰ, κ. Ὁμπριέν. Δὲν ἔχω πιά νὰ κάνω τίποτα ἐδῶ.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ

Ὁ Τόμ Κόξ ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τὴν διευθέτησι μιᾶς ἀρκετὰ ὀγκώδους συσκευῆς.
—Εἶνε θαυμάσια τὰ ἀποτελέσματα, ποῦ μὰς δίνει ἡ φωτογραφία, ἔλεγε μέσα του. Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τί λέει ἡ πλάκα.
Πῆρε μιὰ πλάκα καὶ τὴν κύτταξε σὲ φῶς τῆς ἡμέρας.
—Μπράβο! Εἶνε πολὺ ἐπιτυχημένη, φώναζε ἐνθουσιασμένος. Τὰ αἰμοσφαίρια εἶνε παρόμοια. Μεγάλοι σφαιρικοὶ κύκλοι μὲ χαρακτηριστικὸ κοίλωμα σὲ μέσον.
Ἐκείνη τὴν στιγμὴ μῆκε ὁ Τζόε σὲ δωμάτιο κρατώντας κάμποσες φωτογραφικὲς πλάκες.
—Λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ Τόμ Κόξ τί συμπέρασμα ἐβγαλες;
—Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία, κ. Κόξ, εἶπε ὁ νεαρὸς ἀστυνομικός. Τὸ αἷμα, ποῦ μοῦ δώσατε νὰ ἐξετάσω, δὲν ἀνῆκει σὲ ἄνθρωπο ἀλλὰ σὲ ζῶον.
—Κάνεις λάθος, ἀγαπητέ μου, τοῦ ἀπάντησε μειδίων ὁ Κόξ. Μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω ἐνῶρκως, ὅτι τὸ αἷμα, ποῦ σοῦ ἔδωσα νὰ ἐξετάσῃς, τὸ πῆρα ἀπὸ τὴν καρέκλα ποῦ καθόταν ὅταν σκοτώθηκε ὁ ἀτυχὴς ὑπάλληλος τοῦ κ. Ὁμπριέν...
Ὁ Τζόε κύτταξε γιὰ λίγες στιγμὲς τὸν προϊστάμενό του καὶ μετὰ εἶπαι,

—Τότε ἡ ἱστορία τῆς δολοφονίας εἶνε μιὰ χονδροειδέστατη φάρσα. Ἀφοῦ τὸ αἷμα ποῦ ἐξήτασα ἀποδείχθηκε αἷμα ζῶου, δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Ζάμεσον ἐσκηνόθετησε μόνος του τὴν... δολοφονία του! Ἐκανε ἕναν ἐλαφρὸ μῶλο παρὰ τὸ μέτωπό του καὶ μετὰ ἐγέμισε ὅλο τὸ δωμάτιο μὲ αἷμα κάποιου ζῶου ποῦ εἶχε σφάζει προηγουμένως!...
—Μπράβο, Τζόε, τὸ βρήκες, εἶπε εὐχαριστημένος ὁ Τόμ Κόξ.
Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ οἱ δύο ἀστυνομικοὶ βρισκόνταν σὲ σπῆτι τοῦ γέρο-Φιρμόν.
Ὁ Τόμ Κόξ χτύπησε δυνατὰ τὸ κουδοβι καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε. Ἐνα μελαψὸ κεφάλι ἐπρόβαλε.
—Ὁ γέρο-Φιρμόν πέθανε, ἀκούστηκε μιὰ γυναικεία φωνὴ καὶ ἡ πόρτα ἐκλείσε μὲ πάταγο.
—Ζαῖρά, δὲν μὲ γνωρίζεις; φώναξε ὁ Τόμ Κόξ.
Ἡ πόρτα ξανάνοιξε καὶ δύο μαῦρα μάτια ἐξήτασαν μὲ προσοχὴ τὸν ἀστυνομικό.
—Ἄ! ὁ κύριος... ὁ κύριος...
—Τὸμ Κόξ, συμπλήρωσε ὁ ἀστυνομικός. Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἐντελῶς καὶ οἱ δύο ἀστυνομικοὶ μῆκαν μέσα σὲ σπῆτι.
Ὁ Τόμ Κόξ ἄρχισε ἀμέσως τὴν ἀνάκρισι.
—Δὲν μοῦ λές, ρώτησε τὴν Ζαῖρά, εἶνε καμμιά μεταβολὴ σὲ σπῆτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ πέθανε ὁ Φιρμόν;
—Μάλιστα, κύριε Κόξ, ἀπάντησε ἐκείνη. Οἱ συγγενεῖς τοῦ ἐπέρασαν ἀπὸ δῶ καὶ πῆραν ὅτι μποροῦσαν.
—Καὶ σὺ ζοῦσες μόνη σου ἐδῶ, χωρίς νὰ φοβάσαι;
—Φοβοῦμαι καὶ πολὺ μάλιστα. Πρὸ παντὸς τὸν Μαορί.
—Ποῖός εἶνε αὐτὸς ὁ Μαορί;
—Ἐνας παλῆς γνώριμος τοῦ πατέρα μου. Ἐρχόταν ταχτικά καὶ τὸν ἐβλεπε, πότε ἦρθε γιὰ τελευταία φορὰ;
—Λίγες μέρες προτοῦ πεθάνῃ ὁ πατέρας μου.
—Μήπως αὐτὸς ὁ Μαορί ἐφιλονέκησε ποτὲ μὲ τὸν μακαρίτη;
Ἡ Ζαῖρά ἐδίστασε λίγο.
—Ὁχι, ἐπρόφερε, ποτὲ. Ἀλλὰ ὅποτε ἀπὸ κάθε ἐπίσκεψι τοῦ Μαορί ἦταν σκυθρωπός.
—Καὶ ἀπὸ πότε τὸν γνωρίζεις τὸν Μαορί;
—Εἶνε πολλὸς καιρὸς. Ἀπὸ παιδί τὸν θυμοῦμαι.
—Εἶνε μαῦρος;
—Μάλιστα. Μιλοῦσε πάντα γιὰ τὴν Ἀφρικὴ μὲ τὸν πατέρα μου. Πάντα ὅμως μ' ἐδίωχνε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅταν μιλοῦσε μαζί του.
—Πόσο καιρὸ μετὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψι τοῦ Μαορί πέθανε ὁ Φιρμόν;
—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ Ζαῖρά. Ὁ πα-

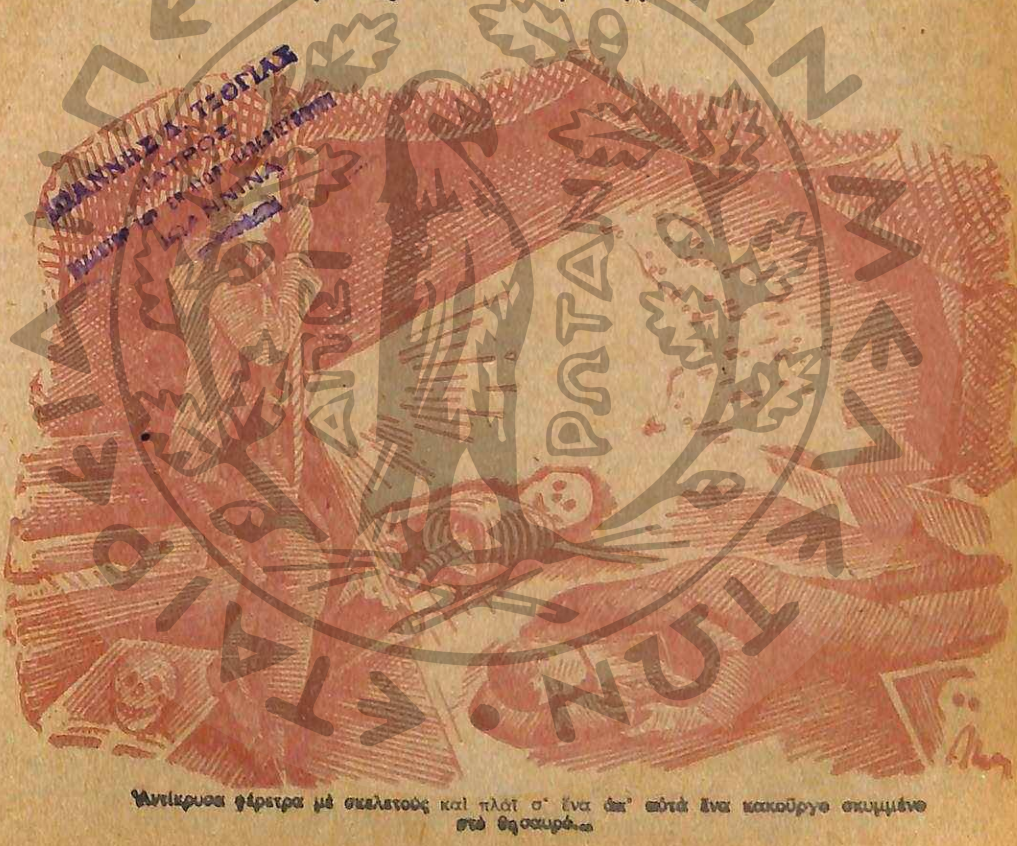
τέρας μοῦ μοῦ εἶπε νὰ θυγῶ περίπατο. Ὁταν γύρισα, ὁ Μαορί εἶχε φύγει καὶ αὐτὸς ἦταν νεκρός.
Ὁ Τόμ Κόξ ἐξεκρέμασε ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα τόξο καὶ τὸ ἐξήτασε προσεκτικά.
—Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε ὅπλο τῶν ἀγρίων Μαορί, εἶπε στὸν Τζόε. Δὲν θὰ εἶνε πολλὸς καιρὸς ποῦ εἶνε κρεμασμένο ἐδῶ, γιὰτὶ δὲν βλέπω πολὺ σκόνη.
—Ἐχετε δίκιο, παρετήρησε ἡ Ζαῖρά. Ὁ Μαορί μὰς τὸ εἶχε φέρει κατὰ τὴν τελευταία του ἐπίσκεψι.
—Μπορεῖς νὰ θυμηθῇς σὲ ποιά κατὰστασι ἦταν τὸ γραφεῖο ὅταν γύρισες ἀπὸ τὸν περίπατο;
—Φοβήθηκα τόσο ὅταν εἶδα νεκρὸ τὸν πατέρα μου, ὥστε ἔφυγα χωρίς νὰ ἰδῶ τίποτα. Μετὰ μόνον μὲ ἐμάλλωσαν οἱ συγγενεῖς τοῦ γιὰτὶ ἔψαξα, λέει, τὰ συρτάρια.
—Καλὰ, καλὰ, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ, ποῦ ἐκείνη τὴ στιγμὴ κυττοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Τζόε, τὸν διέταξε.
—Πήγαινε γρήγορα νὰ φέρῃς ἐκεῖνο τὸ σκύλο ποῦ εἶνε σὲ δρόμο.
—Τί παράξενες ἰδέες ποῦ ἔχει ὁ προϊστάμενός μου, ψιθύρισε ὁ Τζόε, κατεβαίνοντας τὴν σκάλα.
Σὲ λίγο ὁ σκύλος βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.
—Μακριὰ ἀπὸ τὸ σκυλὶ γιὰ νὰ μὴ σὲ χτυπήσῃ κατὰ λάθος, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ στὸν νεαρὸ ἀστυνομικό.
Μόλις ὁ Τζόε ἀπεμακρύνθη, ἕνα βέλος ἐσφύριξε στὸν ἄέρα. Ὁ Τόμ Κόξ εἶχε σκοπεύσει ἀσφαλῶς. Μιὰ κραυγὴ ὀδύνης ἀντήχησε. Ὁ Τζῶν ἀπεπειράθη νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔπεσε σὲ ἔδαφος σάν νὰ εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ ἰσχυρὸν ἠλεκτρικὸν ρεῖμα. Ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ θῆκε ἕνας ὑποκίτρινος ἀφρός καὶ σὲ δύο λεπτὰ ὁ σκύλος ἦταν νεκρός.
Ὁ Τζόε καὶ ἡ Ζαῖρά ἔμειναν κατὰπληκτοί.
—Καλὰ τὸ σκέφτηκα, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ, θνάζοντας μὲ προφύλαξι τὸ θέλος ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ σκύλου. Ὁ θάνατος τοῦ Φιρμόν φαντάζομαι ὅτι δὲν ὀφείλεται σὲ φυσικὴ αἰτία. Τὸ θέλος αὐτὸ εἶνε ἐπιχειρησμένο μὲ δηλητήριο «Γκομπι», τοῦ ὁποῖου τὰ ἀποτελέσματα εἶνε θανατηφόρα, ὅπως καὶ τὸ ἰνδικεῖ «Κουράρε».
Ὁ Τόμ Κόξ ἐτύλιξε μετὰ τὸ βέλος μέσα σ' ἕνα κομμάτι χαρτί καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Τζόε.
—Πάρτο, εἶπε, καὶ πήγαινε τὸ σπῆτι Ἐπιθεωρητῆ τῆς ἀστυνομίας Οὐίλσον. Πές του ὅτι εἶδες καὶ ζήτησέ του ἕνα ἐντάλμα συλλήψεως ἐναντίον τοῦ Μαορί.
—Καὶ ἡ Ζαῖρά; ρώτησε ὁ Τζόε μὲ σπινθηροβόλα μάτια.
—Τὴν Ζαῖρά, ἀπάντησε ὁ Κόξ, θὰ τὴν πάρωμε σὲ σπῆτι, γιὰτὶ ἐδῶ ποῖος ξέρει πόσες παγίδες τῆς ἔχουν στήμένες.
Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ζαῖρά ποῦ εἶχε φύγει, ἐγύρισε μὲ ἕνα δέμα ἐγγράφων στὰ χέρια.
—Δὲν ξέρω τί ἔχουν αὐτὰ τὰ χαρτιά, εἶπε, ἀλλὰ στὰ χέρια σας θὰ εἶνε ἀσφαλέστερα, ὅπως μοῦ εἶχε πῇ ὁ μακαρίτης.
—Θὰ τὸ δοῦμε αὐτὸ ἀργότερα, εἶπε ὁ Κόξ. Τώρα ἀκολουθήσε με, παιδί μου. Δὲν πρέπει νὰ ζῆς πιά ἐδῶ βασανισμένη καὶ φοβισμένη.

ΣΤΑ ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΣΤΑΣΙΟΥ

Μόλις ἔφτασε σὲ σπῆτι τοῦ ὁ Τόμ Κόξ ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ μὲ προσοχὴ τὰ ἐγγράφα ποῦ τοῦ ἔδωσε ἡ Ζαῖρά.
—Κανένα ἴχνος, εἶπε στενοχωρημένος. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔγγραφα δὲν εἶνε παρὰ ἐπιστολὲς τῆς ἀποθανούσης συζύγου τοῦ Φιρμόν. Ἀπὸ αὐτὰς, ὅμως, δὲν μπορῶ νὰ μάθω ποῦ εἶνε κρυμμένος ὁ θησαυρός. Κατὰ πάσαν πιθανότητα, ἡ κρύπτη ἀναφερόταν στὴ διαθήκη ποῦ βρίσκεται στὰ χέρια τῶν κλεπτῶν.
Ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε ὀρμητικῶς καὶ ὁ Τζόε μῆκε σὲ δωμάτιο καθίδρας. Ἦταν πρὸς τὸν συγκινημένον καὶ μετὰ βίας ἀνέπνευε.
—Τί σοῦ συνέβη; τὸν ρώτησε ὁ Τόμ Κόξ περίεργος. Μήπως βρῖσκεσαι στὰ

ῖχνη τοῦ Μαορί;
Ὁ Τζόε ἐξηγητὴν μένος κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα.
—Φοβοῦμαι, εἶπε, ἀφοῦ πῆρε μιὰ βαθεῖα ἀναπνοή, ὅτι βρισκόμαστε ἐπὶ σφαλερῶν ἰχνῶν μέχρι τῆς στιγμῆς. Κατὰ τὴν γνώμην μου ὁ ὑπάλληλος τοῦ κ. Ὁμπριέν δὲν εἶνε συνένοχος τῶν κλεπτῶν, γιὰτὶ πρὸ ἐνὸς τετάρτου ἀνέσυραν τὸ πτώμα τοῦ ἀπὸ τὸν Τάμεσι!...
Ὁ Τόμ Κόξ μὲ ἕνα πῆδημα βρέθηκε ὀρθος.
—Ποῦ εἶνε τὸ πτώμα τοῦ; ρώτησε μὲ ἀγωνία.
—Στὸ Νεκροτομεῖον, ἀπάντησε ὁ Τζόε.
—Καλὰ. Ἐγὼ πηγαίνω ἐκεῖ. Ἐσὺ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ φυλάξῃς τὴ Ζαῖρά.
Ἀμέσως ὁ Τόμ Κόξ πήδησε σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουν σὲ σκυθρωπὸ κτίριο ποῦ φυλάσσονται τὰ πτώματα τῶν ἀγνώστων ἔως ὅτου ἡ ἀστυνομία δώσῃ τὴν ἀδειαν τοῦ ἐνταφιασμοῦ.
—Ἄ! Οὐίλσον, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ μόλις μῆκε σὲ τὸ Νεκροτομεῖον, ἐδῶ εἶσαι καὶ σὺ; Λοιπόν, τί φρονεῖς γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ Ζάμεσον;
Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐσκυθρῶπασε.
—Ἀφῆσέ με ἥσυχο, τοῦ εἶπε καὶ ἔτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.
—Στάσου μιὰ στιγμὴ, ἐφώναζε ὁ Κόξ καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο.
—Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ, εἶπε γελῶντας ὁ Οὐίλσον. Κοντεύεις νὰ μὲ τρελλάνῃς. Ὁ Τζόε σοῦ μοῦ διηγήθηκε ἕνα σωρὸ παραμυθία. Τὴν δηλητηρίασι τοῦ Φιρμόν, τὸν δῆθεν πλαστὸν θάνατον τοῦ Ζάμεσον καὶ ἔπειτα συνέχεια. Ἐτοίχομε ἕξ μηνῶν δουλειὰ, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἀπασχολημένος μὲ ἄλλες ὑποθέσεις. Πρὸ μισῆς ὥρας μὲ ἐπεσκέφθη ὁ δούδ τοῦ Νόρφολκ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἀγνωστοὶ κακοποιοὶ ἔσκαψαν τὸ μνήμα τῆς συζύγου τοῦ σὲ νεκροταφεῖον τοῦ Οὐεστμίνστερ. Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ὁ κόμης Σιουζέξ μοῦ εἶπε τὰ ἴδια. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ ἦταν καλύτερα νὰ μὲ βοηθήσῃς ν' ἀνακαλύψω τοὺς ἱεροσυλοῦς. Ἀλλὰς τε εἶνε καὶ συμπεριφέρων σου, γιὰτὶ οἱ δύο κόμητες δίνουν ἀπὸ 1000 λίρες ὁ καθένας γιὰ ἀμοιβή.
—Εὐχαριστῶ πολὺ, δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ, τὸν διέκοψε ὁ Τόμ Κόξ καὶ μῆκε στὸν προθάλαμο τοῦ νεκροτομεῖου.
—Ποιὸν ζητεῖτε, κύριε Κόξ; τὸν ρώτησε ἕνας ὑπάλληλος.
—Τὸ πτώμα κάποιου Ζάμεσον...

—Ἄ! τοῦ πνιγμένου, ποῦ βρήκαμε σήμερα τὸ πρωί;
—Μάλιστα.
—Κατεβήτε στὸ ὑπόγειο. Θὰ τὸ βρῆτε στὸν ὕπ' ἀριθμὸν 2 θάλαμο.
Ὁ Κόξ κατέβηκε γρήγορα τὴν σκάλα τοῦ υπογείου καὶ σὲ λίγο βρισκόταν μπροστὰ στὸ πτώμα τοῦ Ζάμεσον.
—Ἄ! εἶπε μέσα του, σὲ μέτωπο ἔχει ἕνα μῶλωπα. Ἀσφαλῶς πρόκειται γιὰ τὴν πληγὴ, ποῦ ἔκανε μόνος του. Ἐψηλάφησε μετὰ τὸ κεφάλι, ἐξακολουθώντας τὸν μονόλογό του.
—Μάλιστα, τὸ κρανίον φέρει ἴχνη χτυπήματος μὲ κοφτερό ἐργαλεῖο. Ἦλθε λοιπὸν σὲ ρῆξι μὲ τοὺς ἀντίπαλούς του.
Μετὰ ἐξεκούμπωσε τὸ σακκάκι, ποῦ ἦταν διπλωμένο τὸ πτώμα, καὶ ἔψαξε τίς τσέπες.
—Δὲν ὑπάρχει τίποτα. Τὰ ρούχα εἶνε ὁλοκαίνουργια. Τὰ παλὰ τὰ ἄφησαν οἱ κακούργοι στὴν ὀχθὴ τοῦ Τάμεσι γιὰ νὰ νομισθῇ ὅτι ὁ Ζάμεσον ἐφρονεύθη ἀμέσως. Λοιπὸν δχι! Ζοῦσε ἀκόμη. Τὰ καινούργια ρούχα, ποῦ ἀγόρασε, μαρτυροῦν ὅτι ἀργότερα οἱ κακούργοι ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἐξοφανίσουν.
Ὁ Τόμ Κόξ δὲν ἀποτελεῖσσε τὴν φράσιν του. Τὰ μάτια τοῦ προσηλώθησαν σὲ λαμπρὸ τοῦ νεκροῦ.
—Τί εἶν' αὐτό; ἀνέκραξε. Τὸν δυστυχῇ φαίνεται, πῶς τὸν ἐστραγγάλισαν. Πολὺ παράξενο μοῦ φαίνεται, εἶπε, καὶ ἐψηλάφησε τὴν τραχηλὴν ἀρτηρίαν καὶ τὸν λάρυγγα.
—Διάβολε! νομίζει κανεὶς πῶς τὸν ἐπνίξαν γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ καταπιῇ κάτι.
Ἀνοίξε μὲ κόπο τὸ στόμα τοῦ πτώματος καὶ ἔβριξε μέσα τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ τοῦ φανοῦ.
—Δὲν ἔκανα λάθος, ψιθύρισε. Βλέπω στὸ βάθος τοῦ λάρυγγος ἕνα ἀντικείμενο λευκοῦ χρώματος, πανὶ ἢ χαρτί, ἕνα ἀπὸ τὰ δύο...
Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ μιὰ μικρὴν τανάλια, τὴν ἔβαλε στὸ στόμα τοῦ νεκροῦ καὶ τράβηξε ἀπὸ τὸ λάρυγγα τοῦ νεκροῦ μιὰ συμπιεσμένη μπάλα.
—Ἐνα κομμάτι χαρτί, ἀνέκραξε.
Τὸ ἐξετύλιξεν καὶ διέβασε:
«Ἡ... ρη μου ἐπίσης γνω... το... θινόν... φέινον τὸ... μα... τοῦ Τσιάνκο...λλι. Ἡ... τάρρα μ... νὰ πέσῃ ἐπάνω... σ' ἐκείνον π... θὰ...ρπάξῃ ἀπ... ἀπ' αὐτήν. Φιρμόν».

Ἀντικείμενα φέρετρα μὲ σκελετούς καὶ πλάσι σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἕνα κακούργο σκυμμένο στὸ θησαυρό...

—Δέν λείπει τίποτε, ψιθύρισε. Μά οι λίγες αυτές γραμμές θα είναι πολύ σπουδαίες για να προτιμήση να τις καταπιεί ο Ζάμεσον παρά να τις παραδώσει στους συντρόφους του. Φαίνεται πως είναι ένα κομμάτι από την διαθήκη του Φιρμόν, που γίνεται λόγος για την κρύπτη του θησαυρού.

—Εβαλε με προσοχή το θρεμένο χαρτί στο πορτοφόλι του και χτύπησε το κουδούνι.

—Νά πήτε στο γιαντρώ που θα κάνει τη νεκροψία, είπε στον υπάλληλο που ήρθε, να προσέξω τα κομμάτια του χαρτιού, που είναι ένδεχομένο να βρῆ στο στομάχι του νεκρού. Όρθούαρ.

Μόλις ο Τόμ Κόξ γύρισε στο σπίτι του, πήγε κατ' εὐθείαν στο εργαστήριό του και ἐπεδόθηκε στην φωτογράφησι του χαρτιού που βρήκε στο στομάχι του πτώματος.

—Καλά τὸ εἶχα σκεφθῆ, εἶπε κυττάζοντας τὴν πλάκα στο φῶς. Τὸ χαρτί αὐτὸ γράφει:

«Ἡ κόρη μου ἐπίσης γνωρίζει τὸ ἀληθὲς νεκροταφεῖον. Εἶνε τὸ μνημεῖον τοῦ Τζιάκομο Διαμπέλλι. Ἡ κατάρρα μου νὰ πέσῃ ἐπάνω σὲ ἐκεῖνον πού θὰ τῆς ἀρπάξῃ τὸ θησαυρὸ. Φιρμόν».

—Ο Τζιάκομο Διαμπέλλι, ἐπιθύρισε ὁ Κόξ. Εἶνε ὁ γλύπτης πού κατασκευάζει μαρμάρινα μνημεῖα. Ἀλλά γιατί ὁ Φιρμόν κάνει λόγο γιὰ ἕνα μνημεῖο τοῦ Τζιάκομο, ἀφοῦ αὐτὸς ἔφτιαξε χιλιάδες; Ἀ! ἐπρόσθεσε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι, ὅταν ὁ Φιρμόν συνέταξε τὴν διαθήκη του, δὲν θὰ ὑπῆρχε παρὰ μόνον ἕνα μνημεῖο τοῦ Τζιάκομο. Φαντάζομαι, ὅμως, ὅτι ἡ Ζαΐρα θὰ τὸ θυμᾶται. Ἀλλά, γιὰ σᾶσου. Καλὰ πού τὸ θυμῆθηκα. Ὁ Οὐίλσον μοῦ εἶπε, ὅτι χθὲς τὸ βράδυ στὸ νεκροταφεῖο ἀγνωστὸν κακοποιὸ ἔσκαψαν δυὸ μαρμάρινα μνημεῖα.

—Ο Τόμ Κόξ σηκώθηκε γιὰ νὰ φωνάξῃ τὴ Ζαΐρά ὅταν μῆλκε στο δωματίο ὁ Τζόε.

—Ἀ! ἡλθες στὴν ὥρα, εἶπε ὁ Κόξ. Εὐ-ρίσκαμε ἐπὶ τὰ ἱχνη τοῦ Μαορί.

—Μπράβο! φώναξε χαρούμενος ὁ Τζόε. Ἔτσι θὰ προλάβουσι τὸν Οὐίλσον πού κι' αὐτὸς ἀσχολεῖται μὲ τὴν ὑπόθεσι τοῦ συμβολαιογράφου.

—Τί; Ὁ Οὐίλσον; —Καὶ ὅμως εἶνε μιά ὥρα, πού ἐτηλεφώνησε νὰ τοῦ στείλουμε τὴν Ζαΐρά.

—Καὶ σὺ τί ἔκανες;

—Τὴν ἐπήγα κατ' εὐθείαν στὴν διεύθυν-σι τῆς ἀστυνομίας.

—Τὴν παρέδωκες στὸν Οὐίλσον;

—Ὅχι. Ἐνῶς ἀστυνομικός τὴν πήρε στὴν πόρτα καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἐγὼ δὲν χρειάζομαι.

—Τὴν πάθαμε, ἐδόθησε ὁ Τόμ Κόξ. Οἱ κακοῦργοι ἀπήγαγαν τὴν Ζαΐρά. Ἐμπρός! Δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ χάσιμο. Πή-γναι γρήγορα νὰ μεταμφιεσθῆς.

ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Εἶχε νυχτώσει ὅταν ὁ Τόμ Κόξ καὶ ὁ Τζόε μετημφιεσμένοι μῆλκαν στὸ περίφη-μο νεκροταφεῖο τοῦ Οὐεσμίνστερ. Ὅλι-σθαίνοντες ἀπὸ μνήμα κατ' μνήμα, ἐφθασαν μπροστὰ σ' ἕνα παρεκκλήσι. Ὁ Τόμ Κόξ ἀνοίξε μ' ἕνα ἐργαλεῖο τὴν κιγκλιωτὴ πόρτα τοῦ καὶ οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ μῆλ-καν μέσα στὸ κεντράκιον.

—Πόσα μνημεῖα τοῦ Τζιάκομο Διαμ-πέλλι ἐμέτρησες; ρώτησε ὁ Τόμ Κόξ τὸν Τζόε.

—Σαράντα πέντε.

—Ἀφοῦ εἶνε τόσα πολλά, πρέπει νὰ ἔ-χουν μεγάλη τύχη γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὸ μνημεῖο τοῦ θησαυροῦ, ἂν ἡ Ζαΐρά δὲν τοὺς τὸ ἔχει μαρτυρήσει.

—Σιωπῇ, ἐπιθύρισε ὁ Τζόε καὶ ἔδειξε ἕνα ἀμυδρὸ φῶς πού ἐπλανᾶτο ἀπὸ μνή-μα σὲ μνήμα.

—Εἰσὶν ἐπὶ τὴν στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας ὀ-πώκωφος κρότος.

—Ἐμπρός, Τζόε, φώναξε ὁ Τόμ Κόξ φαίνοντα πὼς βρῆκαν τὸ μνημεῖο τοῦ θη-

σαυροῦ καὶ τὸ ἀνέτρεψαν. Τὸ πιστόλι στὸ χέρι!

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ρίχτηκαν σὰν ἀ-στραπὴ πρὸς τὸ μέρος πού φαίνονταν τὸ φῶς. Δὲν εἶχαν προχωρήσει πενήντα βή-ματα, ὅταν ἀναρωτήθηκαν μπροστὰ τοὺς τέσσερες ἀνθρώπινες σκίες.

—Στὸν τόπο, ἀχρεῖοι, σὰς κρατοῦμε, ἀ-κούστηκε μιά βραχνὴ φωνή, ἐνῶ συγχρό-νως οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ συνελαμβάνοντο ἀπὸ δέκα στιβαροὺς ἄνδρες.

Μάταια ὁ Τζόε διαμαρτυρήθηκε, δε-λ-χώντας τοὺς κακοῦργους πού φεύγανε.

—Ἀστα αὐτὰ, τοῦ εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς δέκα ἄνδρες, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν πέφτουν σὲ τέτοιες γκάφες. Δώσε μου τὸ φανάρι γρήγορα νὰ δῶ τὴ φάτα σου.

—Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς, πού εἶ-χε πιάσει τὸν Κόξ ἀπὸ τὸν λαιμὸ, ἐπλη-αίωσε τὸ φανάρι στὸ πρόσωπό του.

—Ὡ! ἀνέκραξε. Ὁ Τόμ Κόξ!

—Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Κόξ εἰρωνικά. Χαλάσατε τὴ δουλειὰ μόνον σας. Τρέχτε γρήγορα ἐκεῖ πού εἶνε τὸ φῶς...

Οἱ ἀστυνομικοὶ τρέξανε πρὸς τὸ μέρος πού τοὺς ἔδειξε ὁ Κόξ, ἐνῶ ὁ Τζόε ἐτοι-μαζόταν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

—Ὁ Τόμ Κόξ, ὅμως, τὸν ἐκράτησε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Πρόσεξε, τοῦ εἶπε, γιατί οἱ κακοῦρ-γοι θὰ μᾶς ἔχουν στήσι καμιὰ παγίδα. Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ἀπὸ ἕνα θάμνο, πού βρισκόταν πενήντα μέτρα μακρύτερα, ἀ-κούστηκε ἕνας πυροβολισμός.

—Ὅριστε. Ἀρχισε ἡ μάχη! εἶπε ὁ Κόξ. Ἀφῆσε τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ τὴν πληρώ-σουν, ἀφοῦ δὲν ἤξεραν νὰ κάνουν καλὰ τίς δουλειές τους!...

—Ἦρθαν γιὰ νὰ πιά-σουν τοὺς ἱεροσόλους καὶ ἐπιάσαν...ἐμᾶς! Πάμε τώρα γιατί μόνον σφαίρες μπορεῖ νὰ δεχτοῦμε.

ΠΙΦ Ο ΓΑΛΑΖΙΟΣ

Μετά τὴν ἀποτυχία τους οἱ δυὸ ἀсту-νομικοὶ δὲν ἀπογοητεύθηκαν. Ἀρχισαν τίς ἔρευνές τους καὶ ἐντὸς δύο ἡμερῶν εἶχαν ἀνακαλύψει σὲ μιά ἀπόμερη συνοι-κία τοῦ Λονδίνου τὸ σπίτι τοῦ μαύρου Μαορί.

Μεταμορφωθῆκαν καταλλήλως καὶ ἀ-μέσως ἀρχισαν τὸ ἔργο τους. Μὲ ἕνα ἀν-τικλεῖδι ἀνοίξαν τὴν πόρτα καὶ μῆλκαν στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπιτιοῦ, κρατώντας τὴν ἀναπνοή τους.

—Ὁ Τόμ Κόξ ἀναψε τὸν ἡλεκτρικὸ τοῦ φανὸ καὶ ἀρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ δωμάτια. —Φαίνεται πὼς θὰ ἔφυγε, εἶπε στὸ Τζόε, πού ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ἐσήκωνε ἀπὸ τὸ πά-τωμα ἕνα χτενάκι.

—Καὶ πήρε μαζί του καὶ τὴν Ζαΐρά, γιὰ-τί αὐτὸ τὸ χτενάκι εἶνε δικό της, συμπλή-ρωσε ὁ Τζόε.

—Ἀς μπορούσαμε τοῦλάχιστον νὰ βροῦ-με τὰ ἱχνη του, συνέχισε ὁ Κόξ. Διάβωλε! Δὲν μπορεῖ νὰ βρεῖται πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ἀφοῦ πρὸ 24 ὥρῶν τὸν εἶδαμε στὸ νεκροταφεῖο.

—Ἀς ψάξουμε καὶ στὸ ὑπόγειο, εἶπε ὁ Τζόε, δείχνοντας τὸ στόμιο μιᾶς κατα-πακτῆς, πού βρισκόταν στὸ μέσον τοῦ δευ-τέρου δωματίου.

—Ὁ Τόμ Κόξ ἀναψε τὸ φανάρι του καὶ ἀρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα, συνοδευ-όμενος ἀπὸ τὸν Τζόε. Μόλις ἐφθασαν στὸ πέμπτο σκαλοπάτι, σταμάτησαν ξαφνι-αμένοι. Ἐνῶ ἀσθενικὸ βογγητὸν, πού ἀ-κουγόταν, τοὺς καθήλωσε στὴ θέσι τους.

—Ἀς ψάξουμε καὶ στὸ ὑπόγειο, εἶπε ὁ Τζόε, δείχνοντας τὸ στόμιο μιᾶς κατα-πακτῆς, πού βρισκόταν στὸ μέσον τοῦ δευ-τέρου δωματίου.

—Ὁ Τόμ Κόξ ἀναψε τὸ φανάρι του καὶ ἀρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα, συνοδευ-όμενος ἀπὸ τὸν Τζόε. Μόλις ἐφθασαν στὸ πέμπτο σκαλοπάτι, σταμάτησαν ξαφνι-αμένοι. Ἐνῶ ἀσθενικὸ βογγητὸν, πού ἀ-κουγόταν, τοὺς καθήλωσε στὴ θέσι τους.

—Ἀς ψάξουμε καὶ στὸ ὑπόγειο, εἶπε ὁ Τζόε, δείχνοντας τὸ στόμιο μιᾶς κατα-πακτῆς, πού βρισκόταν στὸ μέσον τοῦ δευ-τέρου δωματίου.

—Ὁ Τόμ Κόξ ἀναψε τὸ φανάρι του καὶ ἀρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα, συνοδευ-όμενος ἀπὸ τὸν Τζόε. Μόλις ἐφθασαν στὸ πέμπτο σκαλοπάτι, σταμάτησαν ξαφνι-αμένοι. Ἐνῶ ἀσθενικὸ βογγητὸν, πού ἀ-κουγόταν, τοὺς καθήλωσε στὴ θέσι τους.

—Ἀς ψάξουμε καὶ στὸ ὑπόγειο, εἶπε ὁ Τζόε, δείχνοντας τὸ στόμιο μιᾶς κατα-πακτῆς, πού βρισκόταν στὸ μέσον τοῦ δευ-τέρου δωματίου.

—Ὁ Τόμ Κόξ ἀναψε τὸ φανάρι του καὶ ἀρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα, συνοδευ-όμενος ἀπὸ τὸν Τζόε. Μόλις ἐφθασαν στὸ πέμπτο σκαλοπάτι, σταμάτησαν ξαφνι-αμένοι. Ἐνῶ ἀσθενικὸ βογγητὸν, πού ἀ-κουγόταν, τοὺς καθήλωσε στὴ θέσι τους.

—Ἀς ψάξουμε καὶ στὸ ὑπόγειο, εἶπε ὁ Τζόε, δείχνοντας τὸ στόμιο μιᾶς κατα-πακτῆς, πού βρισκόταν στὸ μέσον τοῦ δευ-τέρου δωματίου.

—Ὁ Τόμ Κόξ ἀναψε τὸ φανάρι του καὶ ἀρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα, συνοδευ-όμενος ἀπὸ τὸν Τζόε. Μόλις ἐφθασαν στὸ πέμπτο σκαλοπάτι, σταμάτησαν ξαφνι-αμένοι. Ἐνῶ ἀσθενικὸ βογγητὸν, πού ἀ-κουγόταν, τοὺς καθήλωσε στὴ θέσι τους.

—Ἀς ψάξουμε καὶ στὸ ὑπόγειο, εἶπε ὁ Τζόε, δείχνοντας τὸ στόμιο μιᾶς κατα-πακτῆς, πού βρισκόταν στὸ μέσον τοῦ δευ-τέρου δωματίου.

—Ὁ Τόμ Κόξ ἀναψε τὸ φανάρι του καὶ ἀρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα, συνοδευ-όμενος ἀπὸ τὸν Τζόε. Μόλις ἐφθασαν στὸ πέμπτο σκαλοπάτι, σταμάτησαν ξαφνι-αμένοι. Ἐνῶ ἀσθενικὸ βογγητὸν, πού ἀ-κουγόταν, τοὺς καθήλωσε στὴ θέσι τους.

—Ἀς ψάξουμε καὶ στὸ ὑπόγειο, εἶπε ὁ Τζόε, δείχνοντας τὸ στόμιο μιᾶς κατα-πακτῆς, πού βρισκόταν στὸ μέσον τοῦ δευ-τέρου δωματίου.

—Ὁ Τόμ Κόξ ἀναψε τὸ φανάρι του καὶ ἀρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα, συνοδευ-όμενος ἀπὸ τὸν Τζόε. Μόλις ἐφθασαν στὸ πέμπτο σκαλοπάτι, σταμάτησαν ξαφνι-αμένοι. Ἐνῶ ἀσθενικὸ βογγητὸν, πού ἀ-κουγόταν, τοὺς καθήλωσε στὴ θέσι τους.

—Ἀς ψάξουμε καὶ στὸ ὑπόγειο, εἶπε ὁ Τζόε, δείχνοντας τὸ στόμιο μιᾶς κατα-πακτῆς, πού βρισκόταν στὸ μέσον τοῦ δευ-τέρου δωματίου.

—Ὁ Τόμ Κόξ ἀναψε τὸ φανάρι του καὶ ἀρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα, συνοδευ-όμενος ἀπὸ τὸν Τζόε. Μόλις ἐφθασαν στὸ πέμπτο σκαλοπάτι, σταμάτησαν ξαφνι-αμένοι. Ἐνῶ ἀσθενικὸ βογγητὸν, πού ἀ-κουγόταν, τοὺς καθήλωσε στὴ θέσι τους.

—Ἀς ψάξουμε καὶ στὸ ὑπόγειο, εἶπε ὁ Τζόε, δείχνοντας τὸ στόμιο μιᾶς κατα-πακτῆς, πού βρισκόταν στὸ μέσον τοῦ δευ-τέρου δωματίου.

—Ὁ Τόμ Κόξ ἀναψε τὸ φανάρι του καὶ ἀρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα, συνοδευ-όμενος ἀπὸ τὸν Τζόε. Μόλις ἐφθασαν στὸ πέμπτο σκαλοπάτι, σταμάτησαν ξαφνι-αμένοι. Ἐνῶ ἀσθενικὸ βογγητὸν, πού ἀ-κουγόταν, τοὺς καθήλωσε στὴ θέσι τους.

—Ἀς ψάξουμε καὶ στὸ ὑπόγειο, εἶπε ὁ Τζόε, δείχνοντας τὸ στόμιο μιᾶς κατα-πακτῆς, πού βρισκόταν στὸ μέσον τοῦ δευ-τέρου δωματίου.

—Ὁ Τόμ Κόξ ἀναψε τὸ φανάρι του καὶ ἀρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα, συνοδευ-όμενος ἀπὸ τὸν Τζόε. Μόλις ἐφθασαν στὸ πέμπτο σκαλοπάτι, σταμάτησαν ξαφνι-αμένοι. Ἐνῶ ἀσθενικὸ βογγητὸν, πού ἀ-κουγόταν, τοὺς καθήλωσε στὴ θέσι τους.

—Ἀς ψάξουμε καὶ στὸ ὑπόγειο, εἶπε ὁ Τζόε, δείχνοντας τὸ στόμιο μιᾶς κατα-πακτῆς, πού βρισκόταν στὸ μέσον τοῦ δευ-τέρου δωματίου.

—Ο Τόμ Κόξ!

—Μάλιστα, Πίφ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κόξ πού στὸ πρῶτο τοῦ ἀγνωστοῦ ἀνεγνώ-ρισε τὸν κακοποιὸ Πίφ τὸν Γαλάζιο.

—Σὰς εὐχαριστῶ, ἐψέλλισε ὁ Πίφ, μοῦ ἐσώσατε τὴν ζωὴ πού ὁ ἄτιμος ὁ Μαορί ἤθελε νὰ μοῦ τὴν στέρησῃ.

—Καλὰ, καλὰ, τὸν διέκοψε ὁ Κόξ, ἄλ-λοτε με εὐχαριστεῖτε. Δὲ μοῦ λὲς τώρα, προχθὲς τὸ βράδυ εἶχες πᾶει καὶ σὺ στὸ νεκροταφεῖο;

—Μάλιστα.

—Τὸν θρήκατε τὸν θησαυρὸ;

—Τὸν βρήκαμε, ἀλλὰ ὁ ἀχρεῖος ὁ Μαο-ρί δὲν ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ τὸ μεριδίό μου, γι' αὐτὸ καὶ μ' ἄφησε ἐδῶ νὰ πεθάνω. Θὰ τὸν ἐκδικηθῶ!...

—Καὶ γιατί δὲν σὲ σκότωσε ἀμέσως ἀ-φοῦ μποροῦσε;

—Ὁ Μαορί δὲν σκοτώνει ποτέ. Μεταχει-ρίζεται διάφορες μεθόδους ὅταν θέλῃ νὰ ξεφορτωθῇ κανέναν. Καὶ ὁ γέρο-Φιρμόν σκοτώθηκε μόνος του. Χτυπήθηκε κα-τά... τύχη ἀπὸ τὸ φαρμακερὸ βέλος, πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Μαορί!...

—Καὶ ὁ Μαορί πού βρίσκεται τώρα;

—Στὸ Παρίσι!...

—Πῆγε γιὰ νὰ πουλήσῃ τὸ θησαυρὸ τοῦ Φιρμόν;

—Βέβαια, ἀλλὰ ὄχι ἀμέσως. Ξέρει πὼς τὸν παρακολουθεῖτε καὶ φυλάγεται.

—Μήπως ἔχεις πού θὰ τὸν κρύψῃ;

—Ξέρω. Μαζί εἶχαμε ψάξει γιὰ νὰ βροῦ-με τὸ μέρος. Ἐχετε ἀκούσει γιὰ τίς κα-τακόμβες τῶν Παρισίων, πού τοποθετοῦν τοὺς νεκρούς;

—Τίς κατακόμβες; ἀνέκραξε ὁ Κόξ, ναι τίς ξέρω. Ἐγὼ ἀκούσι ὅμως ὅτι ὁ-ποῖος κατεβῇ ἐκεῖ πολὺ δύσκολα βγαίνει ἔξω. Χάνεται μέσα στὸν λαβύρινθο τῶν στοδῶν τους. Γι' αὐτὸ μάλιστα ἔφραξαν καὶ τὴν εἰσοδὸν τους.

—Ἔτσι νομίζει ἡ ἀστυνομία, εἶπε ὁ Πίφ ὁ Γαλάζιος μὲ ὕφος μυστηριώδες, γιατί δὲν ἔχει δὲν ὑπάρχει ἕνα πηγάδι, ἀπ' ὅ-που μπορεῖ κανεὶς εὐκολώτατα νὰ μῆλ-στὶς κατακόμβες.

—Ἄλλη εἰσοδὸς δὲν ἔχει; ρώτησε ὁ Κόξ. Ὁ Πίφ ὁ Γαλάζιος ἐδίστασε.

—Θὰ στὸ μαρτυρήσω κι' αὐτὸ, εἶπε ἔ-πειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι. Μιά καὶ θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τὸν Μαορί, θὰ πῶ ὅτι ξέρω. Ξέρετε τὸν «φράχτη τῆς Κολάσεως»;

—Ναί!

—Ἐκεῖ λοιπόν, ὑπάρχει ἕνα παλῆ-δο-σπιτο, καλὴ ὥρα σὰν κι' αὐτὸ ἐδῶ. Στὸ σπιτί αὐτὸ συχνάζουν ὅλοι οἱ κακοποιοὶ τοῦ Παρισίου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ εἰσο-δος τῶν κατακομβῶν. Ἡ ἀστυνομία τὴν εἶχε κλείσει, ἀλλὰ οἱ συνάδελφοί μου τὴν ἀνοίξαν. Ἐγὼ κατεβῇ κι' ἐγὼ ἐκεῖ κι' ἂν θέλετε μπορεῖ νὰ σὰς διηγηθῶ τρο-μερὰ πράγματα.

—Φτάνει, φτάνει, τὸν διέκοψε ὁ Κόξ. Ἀῦριο θὰ φύγωμα μαζί γιὰ τὸ Παρίσι. Θέλεις νὰ μὲ βοηθήσῃς γιὰ νὰ συλλάβω τὸν Μαορί;

—Μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, κ. Κόξ. Ἀυ-τὸς εἶνε ὁ μεγαλειότερος ἐχθρὸς μου.

ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἐκεῖ κάπου, ὄχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸν «φράχτη τῆς Κολάσεως», περπατοῦσε κά-ποιος.

—Τί διάβολο! ἐμουρμούριζε, χάθηκα! Ἐδῶ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἕνα παλῆδο-σπιτο, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτα.

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ἀκούστηκαν σπαρα-χτικὲς φωνές.

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

—Ὁ Τόμ Κόξ — γιατί αὐτὸς ἦταν πού μο-νολογοῦσε — ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὸ μέ-ρος πού ἀκούσε τίς φωνές καὶ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα τραγικὸ θέαμα. Ἐνῶς στυγερὸς ἄντρας εἶχε βάλεϊ κάτω ἕνα συ-νάνθρωπό του καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ τοῦ λυθῇ τὸ κεφάλι μὲ μιά πέτρα.

—Στάσου κακοῦργε, φώναξε δυνατὰ ὁ Τόμ Κόξ καὶ τράβηξε τὸ περιστροφὸν του.

Ὁ κακοποιὸς, τρομαγμένος, ἐγκατέλει-ψε τὸ θῦμα του καὶ τῶσθε στὰ πόδια.

—Σήκω ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

—Ἐγὼ ἀπάνω, εἶπε ὁ Τόμ Κόξ σπυ-ρ-νόμενος.

An illustration of a vintage perfume bottle and a sachet. The bottle is rectangular with a dark cap and a label that reads 'LILIENMILCH' above a floral design. Next to it is a small, tied sachet with a floral pattern. Above these items, the brand name 'LILIENMILCH' is written in a large, bold, sans-serif font, and below it, the Greek text 'ΑΝΑΝΘΟΣ ΕΠΙΔΕΡΙΜΙΔΟΣ' is written in a similar style. The background is a textured, mottled grey.

Η ΑΚΟΙΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΠΟΥ ΣΑΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΚΤΙΚΑ ΣΕΙΣΕ

Καμμία κυρία δέν δικαιολογείται στή σημερινή εποχή νά μή έχει στυλπνήν επιδερμίδα. Έάν έχετε καλήν επιδερμίδα, διά νά την διατηρήσετε, ή εάν ή επιδερμίδα σας είνε στεγνή, αίτια της πρόωρου ρυτιδώσεως, επιβάλλεται όπως προτού κατακλιθίτε, καθαρίσετε τώ δέρμα σας, αντί σάπωνος, μέ την **SKIN FOOD** από τις σκόνες και τά μακιγιάζ, ίνα δύνανται οι πόροι ν' αναπνεύουν εύκόλως, βασική προϋπόθεσις μιάς ωραίας επιδερμίδος.

Έάν έχετε λιπαράν επιδερμίδα, πόρους μεγάλους, έξανθήματα ή έρυθήματα, θά μεταχειρισθίτε τώ **SKIN TONIK** τώ όποιον εξαλείφει τά στίγματα, δροσίζει και τονώνει τώ δέρμα, και τώ δίδει μιά βελουδένια όψη. Διά νά προφυλάξετε την επιδερμίδα σας και νά μή φαίνεσθε πωδραρισμένη, μεταχειρισθίτε την **VANISHING CREAM**, ως θάσιν της πούδρας σας.

Τά προϊόντα μας χρησιμοποιεί πρό πολλού ή ανώτερα Κοινωνία, και όλος ό έκλεκτός κόσμος, μεταξύ δέ αύτου οι άστέρες τού Κινηματογράφου **DITA PARLO, ESTHER KEES** και ή έσχάτως επισκεφθείσα την πόλιν μας **BRIGITT HELM**, εύρον δέ αύτά έξαιρετά.

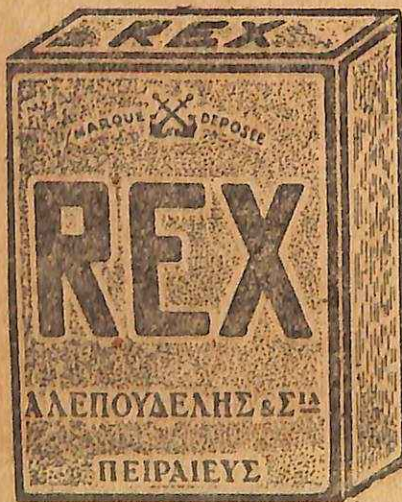
Βιθλιάρια οδηγίων, δείγματα, δίδονται δωρεάν τώ αίτούντι.

Τιμαί:	Θάζο Δραχ.	50
Skin Food	σωληνάριο	25
Skin Food		50
Skin Tonik		50
Vanishing Cream	θάζο	25
Vanishing Cream	σωλ.	50

Τήν αισθητήν διαφοράν θά ίδήτε έντός 5 ήμερών. Τά είδη μας πωλούνται εις τά καλά καταστήματα και φαρμακεία της πόλεως μας.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ **Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ**

Όδός 'Ακαδημίας 5. Τηλ. 20-916.

Είδικό σαπούνι

διά τώ

πλύσιμο μεταξωτών, φανελλών και παντός λεπτού ύφασματος

100 %
έπιτυχία
μέ τις καθαρτικές
μαστίχες

Feen-a-mint

Τά άποτελέσματα τών νεωτέρων έπιστημονικών έρευνών Γνωρίζετε διατί πέφτουντά μαλλιά σας;

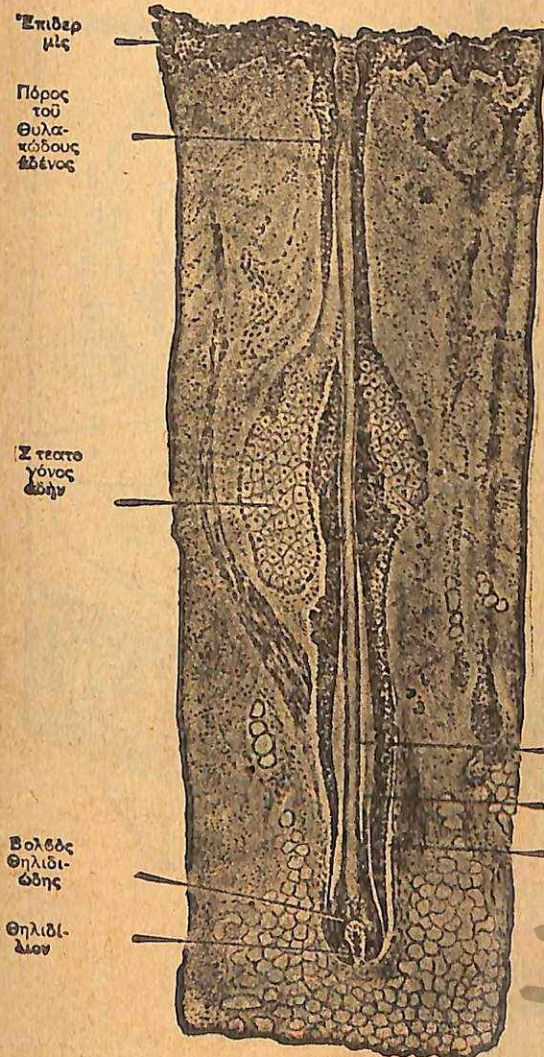
Πολλοί άνθρωποι, όταν τώ πρωί κτενίζουνται, βλέπουν μετ' άπελπίσας ν' άποσπάται μέ την κτένα ένας σωρός από τρίχες, άμέσως δέ άρχίζει ή άνησυχία και ό φόβος της έπικειμένης φαλάκρας. "Αν έξαιρέσωμεν ώρισμένα νοσήματα, όπως παραδείγματος χάριν ό τύφος, κατά την άνάρρωσιν τού όποιου πέφτουν τά μαλλιά, αι περισσότεραι περιπτώσεις τριχοπτώσεως δέν έχουν καταφανή αίτιαν και άναγκάζουν τόν πάσχοντα νά συμβουλευθί

πουν. Αίτια λοιπόν της τριχοπτώσεως είνε ή έλλειψις ή έλάττωσις της χολεστερίνης. Τήν έλλείπουσαν ταύτην χολεστερίνην ό καθηγητής Jaffé έσκέφθη νά αντικαταστήσθι' άλλης. Πρός τούτο έκαμε τά εξής πειράματα επί κονίκλων. "Απεψίλωσε (άπετρίχωσε) τάς δύο πλευράς τών κονίκλων και εις μέν την μίαν πλευράν άφήκε νά αναφύωσιν αι τρίχες μόναι τών, εις δέ την άλλην έκαμε τακτικά έντρίβην μέ χολεστερίνην. Εις τάς παραπλεύρως

censchrift Wiener Medirinischo Wochenschrift, str.

Διά της καθημερινής χρήσεως της **Trilysin** ή πυτιρίδα εξαλείφεται, ή τριχοπτώσις σταματά και νέαι τρίχες αναφύονται. "Η χρήσις της είνε εύχερης. "Αρκεί άπλουν θρέξιμον τού δέρματος της κεφαλής, καθ' έκάστην, την πρωίαν ή τώ έσπέρας. (Περίληψις έκ της έπιστημονικής βιβλιογραφίας της **Trilysin**.

ΣΗΜ.—Ο έν Έλλάδι Γενικός άντιπρόσωπος της Τριλυσίνης κ. Κώ-

Επιδερμίδα

Πόρος τού θυλακούδους άδένος

Στεγνό γόνος άδην

Βολβός θηλιδίου

Θηλιδίου

Τριχοειδής καυλός

Τριχοειδής κολεός

Κολεός Ριζιδίου

Πειράματα επί κονίκλου. Πλευρά επιτρίβεται διά χολεστερίνης.

Πειράματα επί κονίκλου. Πλευρά μη επιτρίβεται.

Μέτα θρίξ πρό της έξόδου έκ τού πόρου τού θυλακούδους άδένος. Τομή επιμήκης.

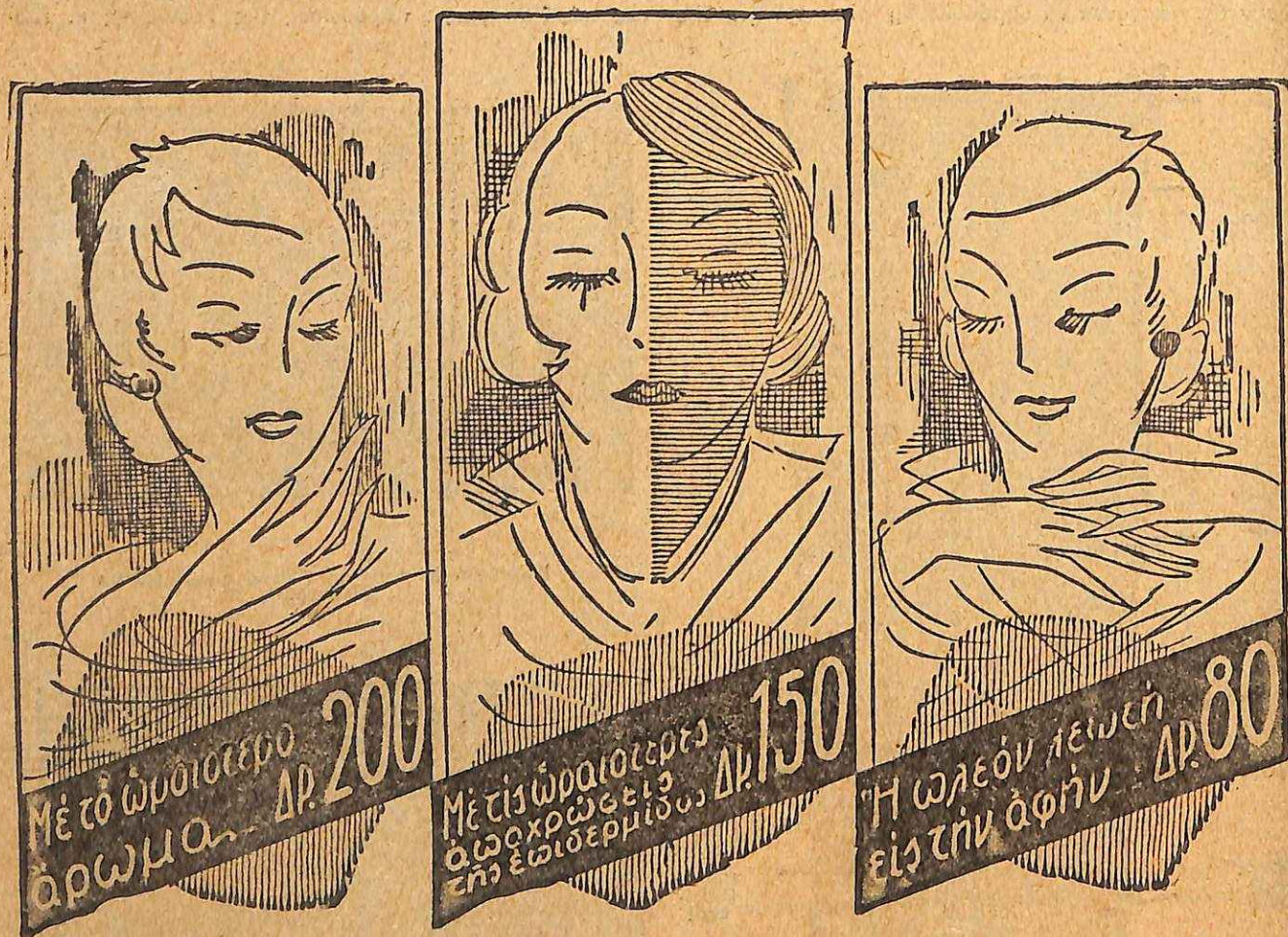
είδικον Ιατρόν ή νά καταφύγη εις διάφορα γιατροσόφια και άμφιβόλου άποτελεσματικότητος δήθεν «ειδικά» και «σωτήρια» φάρμακα, τά όποια τάς περισσότερας φορές επιδεινώνουν την κατάστασιν. "Ας προσπαθήσωμεν, λοιπόν, νά εξηγήσωμεν δι' όλίγων ποία είνε τά κρυψιγενή αίτια της τριχοπτώσεως, τά όποια μόλις πρό τινος έφεραν εις φώς αι έρευναι της έπιστήμης. "Η θρέψις της τριχός γίνεται διά μιάς ουσίας την όποιαν εκχέουν οι σμηγματογόνοι άδένες εις τόν θύλακα της τριχός. "Η ουσία αύτη ονομάζεται ΧΟΛΕΣΤΕΡΙΝΗ. Εις μερικά όμως άτομα ή άπαιτούμενη χολεστερίνη είνε άνεπαρκής, ένεκεν δέ τούτου, αι τρίχες τρέφονται άνεπαρκώς και πύ-

είκονας βλέπετε καθαρά τά άποτελέσματα. Εις την πλευράν πού είνεν έντρίψει μέ χολεστερίνην αι τρίχες άνεφύωσαν ταχέως και κανονικά, εις δέ την άλλην άνεφύωσαν μόνον όλίγαι και άκανόνιστοι τρίχες. Τά θεωρητικά ταύτα πειράματα έσυνεχίσθησαν κατόπιν επί ανθρώπων, έστέφθησαν δέ υπό πλήρους έπιτυχίας. Τήν χολεστερίνην, διά νά είνε εύχρηστος, έκαμαν μίαν άρωματικήν διάλυσιν και της έδωσαν τώ όνομα **Trilysin**. Περί της **Trilysin** και τών άποτελεσμάτων αύτης έχουν γράψει ένθουσιώδη άρθρα τά σοβαρώτερα Γερμανικά περιοδικά **'Klinische Wochenschrift, 'Dermatologische Wochenschrift, 'Deutsche Medizinische Wo-**

στας Νικολαίδης, είνε εις την διάθεσιν παντός Ιατρού ή Ιδιώτου ίνα τού άποστείλῃ δωρεάν την έπιστημονικήν βιβλιογραφίαν της **Trilysin** εις την Έλληνικήν, Γαλλικήν ή Γερμανικήν γλώσσαν. "Αποκόψατε και άποστείλατε τώ παρόν.

Κύριε Κώστα Νικολαίδη, Άκαδημίου 12, Άθήνας.
Παρακαλώ μοι άποστέλλετε δωρεάν την έπιστημονικήν βιβλιογραφίαν της **Trilysin** εις την γλώσσαν.
Όνοματεπώνυμον
Διεύθυνσις

Ὑπό τῆς τρεῖς ὡρεὸν αἰρικὲς ὡνδρες
 εἰσηράμε τὰ τελειότερα ὡρεονευτήματα τοῦ

καὶ καταμευαγαμε τὴν
 ΠΟΥΔΡΑ

ΔΡΧ.
 30

Crescent

ΚΑΛΟ
ΠΑΣΧΑ